

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GENÇ, BAŞARILI OTOPSİLERE YÜREĞİ DAYANMAZ.
AMA ÖLÜM KARŞISINDA DURMAKTADIR.

ÇIRAK

ALESSIA GAZZOLA

FANTASIA
KİTAP

Yayın No: 9
Çıktı
Alessia Gazzola

Genel Yayın Yönetmeni / Sema Şenbahçe Balı
Editör / İrfan Bülbül
Çeviri / Yakup Şahin
İç Tasarım / Adem Şenel
Kapak / Yunus Karaaslan
Baskı - Cilt / Çalış Ofset
Davutpaşa cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Topkapı-İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Basım: 2015

İstanbul, 2015
ISBN: 978-605-84076-2-6

T. C. Kültür Bakanlığı Sertifika No: 29648

© Fantastik Kitap, 2015

Fantastik Kitap, İlgi Kültür Sanat Yayıncılık Ltd. Şti'nin markasıdır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla İlgi Kültür sanat Yayınlarına (Fantastik Kitap)'a aittir. Yayınlarında ilginin korunması için bu kitap tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopye edilemez ve çoğaltılamaz.

FANTASTİK KİTAP

Çatalçeşme Sokak. No: 27/7
Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: 0 212 526 39 75 Faks: 0 212 526 39 76
www.fantastikkitap.com
e-mail: fantastikkitap@gmail.com
online satış: www.ilgikitap.com

Yazar Hakkında

Alessia Gazzola, 1982 yılında Messina'da doğdu. Operatör doktor olan Gazzola, 2007 yılından itibaren adli tıp alanında çalışmaktadır. İlk hikâyesini beş yaşında yazmış ve o günden sonra yazmaya hiç ara vermemiştir. Çırak romanı, yazarın annesi dışında bir başkası tarafından okunan ilk romanıdır. Halen Messina'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

*Beni ben yapan her şey için borçlu
olduğum anneme, büyükanneme ve dedeme.*

Olay yeri

*Ç*ocuk hastalıkları bölümünün hiperaktif çalışanlarının düzenlediği yıllık yardım gecesi bana tam olarak tıp biliminin en alt basamağında olduğumu hatırlatıyor. Adli tıp alanında staj yapan birisi olarak, bu basamaklardan yukarı doğru ilerleme şansım olmadığını biliyorum. Diğerleri, yani geri kalan bütün herkes, bir gün zirveye çıkacağını düşünüyor.

Acil servisteki koşturmaca yüzünden terden sıırılsıklam olmuş çalışanların kendi mesleki gerçeklikleriyle ilgili algıları bozuktur ve bunu açıklamaya içlerinden bir tanesi bile tenezzül etmez; mesela George Clooney ile alakası olmayan çocuk hastalıkları bölümünden bir bahtsızla bu açıklamayı yapma zahmetine girmezler. Benim de *CSI* ile alakam olamaz, çünkü aşağılanmanın spor olarak kabul edildiği büyük tapınakta, yani benim çalıştığım korkutucu enstitüde, stajyer olarak görev yapan birinin, dolayısıyla benim de rolüm tuvalet kâğıdı ile eşittir. Hatta daha kötü olduğu bile söylenebilir çünkü tuvalet kâğıdının en azından bir işlevi vardır. Şu gazetelerde gördüğümüz büyük olaylarda benim seviyemde bir kadın stajyere güvenilerek görev verilmesinin imkânı yoktur.

Dr. House'çuluk oynayan meslektaşlarımın alay ettiği ve Cornwell'in bir romanının kahramanı olduğunu sanan diğer meslektaşlarımın dışladığı ben, adli tıbbın kurdu olarak göremem kendimi.

Belki de bu yüzden, her zaman olduğu gibi, nörolojik pediatrik hastalıklara yönelik araştırmalara kaynak sağlamak için düzenlenen bu gece, benim için bütün senenin en yıkıcı olayıdır.

Hasta numarası yapmanın cazibesi gerçekten dayanılmazdır. Aniden yaşanan bir migren, bir astım krizi, ilaca dayanıklı bir tifo... Fakat herkes bilir ki bu tip gecelere katılmayanların arkasından kötü konuşulur ve içtenlikle söylemeliyim ki artık bu kadere katlanmaya niyetim yok. Bu yüzden kendime işkence etmem yersiz, işte bu geceye katlanabilmem için yüksek dozda iyi niyete ve tabii ki sert içkilere ihtiyacım var.

Haydi, Alice! En fazla üç saat sürer. Üç saat nedir ki? Hem Wally'nin asfiksi dersinden her zaman daha iyidir.*

Geniş salonda Dusty Springfield ikna edici sesi ile *The Look of Love* şarkısını söylüyor. Konserve kutusuna sıkıştırılmış sardalyelere benzediğimiz karışıklıkta avazları çıktığı kadar bağırان iş arkadaşlarım ergenlik çağlarındaki lise öğrencileri gibi davranıyorlar.

Her küçük ölçekli çalışma ortamının, mesela arı kovanı gibi, bir kraliçe arısı vardır. Biz de Ambra Negri Della Valle'ye sahip olmaktan dolayı gururluyuz. Tüm iş arkadaşlarım, içinde bulunduğumuz şu anda, güneş sisteminin gezegenleri gibi Ambra'nın yörüngesinde dönüyorlar.

* Tıp alanında daha çok adli tıbbın ilgilendiği bir konu olan asfiksi oksijen yetersizliğinden ileri gelen boğulmadır.

Sadece Lara Nardelli bunun dışında ve belki de bu geceye benimkinden bile daha düşük bir coşkuyla katılıyor. Lara ve ben sınavı birlikte geçtik ve bu yıl birlikte çalışıyoruz. Karşılıklı rekabete girmektense ki aslında bu benim zararına olurdu, ilişkimizi daima birbirimizle dayanışma içinde ilerlettik ve o muhtemelen enstitüde güvendiğim tek kişi. Tatlı tatlı gülümsüyor bana Lara ve elinde tuttuğu ağzına kadar kanepede dolu tabağı uzatarak yaklaşıyor. Beceriksizce boyadığı kızıl saçlarını arkada toplayıp kötü bir topuz yapmış. Yayıdığı sıkıcı hava beni rahatlatıyor. Her ikimiz de Ambra'nın en iyi monologlarından birini sergilediği gösterisini seyrediyoruz. Rahatsız edici ile zeki olma arasındaki farkı ayırt etmekten o kadar uzak ki...

Claudio Conforti. 1975 doğumlu, aslan burcu, medeni durumu bekâr. Yakışıklı, tıpkı ünlü bir parfümünün reklâmında oynayan James Franco gibi. Aşağılık herifin teki, tanıdığım en aşağılık adam ve muhtemelen tüm evrendeki en aşağılık herif. Parlak zekâlıdır, enstitünün dâhisi olarak görülür ve Patron'un en iyi çırağıdır. Efsanevi bir özgeçmişi vardır ve üniversiteden yakın zamanda mezun olup araştırmacı derecesine yükselmiş genç doktorlar için iyi bir örnektir.

Parlayan noktalarıyla etkileyici yosun yeşili gözleri değişmez bir huzursuzluk durumuna işaret ediyor. Yorgun ya da bitkin olduğunda sol gözü, gözle görülür güzelliğinin bütünlüğünü bozmadan, şaşılıyor. Normalden farklı bir yüze ve mimiklere sahip ve belki de bu yüzden yüzü tamamen ona ait belirsiz bir çapkınlık havası yayıyor. Bana göre onun cazibesini oluşturan da bu. Gerktiğinde hareket adamıdır ama genel olarak kuruntulu

ve dalgın bir karakteri vardır. Claudio, enstitüde çok sevilir çünkü etkilidir ve ideal bir çalışandır. Ben ise onu başka bir şekilde severim. Uzun ve ızdırap dolu mesleki hayatıma başlama fırsatını yakaladığım zamandan bu yana belirsizlik denizindeki ve enstitünün sosyal ve eğitimsel yapısını oluşturan karmaşadaki tek dayanak noktam olmuştur.

Benim de çalıştığım Adli Tıp Enstitüsü özel olarak otopsi çalışmalarının yapıldığı bir yerdir, az da olsa üniversite araştırmaları da yapılır. Bu tür yapılarda, içeride çalışanların yarattığı hava yapının kendi içinde oluşan havadan daha soğuktur. Tıp ya da cerrahiden yeni mezun olmuş biri uzmanlık alanı için kesin bir seçim yapmak zorundadır. Daha sonra iki tane yazılı sınav vardır. Bunları da geçince enstitünün zor ve uğursuz coğrafyasına giriş yapar. Bu coğrafyanın hiyerarşisini özetlemek oldukça basittir.

En tepede, ben de dâhil herkesin “Patron” dediği kişi vardır. Kimi zaman içimden ona farklı şekilde isimler versem de mesleki itibarına uygun olan tek ismin “En Üstün” olduğunu düşünüyorum. Patron, Adli Tıp alanında çoktan efsane olmuş biridir. Hatta Adli Tıbbın ta kendisidir ve ne zaman karmaşık bir durum ortaya çıksa son söz mutlaka onundur.

Patron’un hemen altında çeşitli ve genel olarak uyumsuz kişiler vardır. Sıkıntı yaratmak konusunda her biri diğerinden daha kötüdür. Bu kişilerin başında Wally gelir. Onunla ilgili söylenebileceğine inandığım tek cümle şudur: “Açıkça ben karar vermediğim sürece düşüncelerinde özgürsün.”

Geri kalanların arasında kendi tarzı ve özel yetenekleri ile Giorgio Anceschi göze batar. Binlerce erdeme sahip bir adamdır. Fakat karakter olarak zayıftır. Öyle ki, içinde bulunduğumuz bu vahşi ormanda, bıçaklarını ağzında taşıyan savaşçıların arasında kendine bir yer edinemez. Uysal ve makul bir kişidir. En iyilerin başına gelen şey onun için de geçerlidir; yukarıdakiler ona hep kötü gözle bakar. Çocukluğundan miras kalan şişmanlıktan muzdariptir. Bu haliyle Noel Baba'ya benzer; hoşgörülüdür, sevecendir ve düşünce bakımından çok cömerttir. Doktor Anceschi, Enstitü'deki işini az görülen bir hobi olarak kabul eder. Eğer yapılacak bir şey varsa küçük bir zaman dilimde bile yapılabilir. Ama o birlikte çalışabileceğiniz en iyi öğretmendir. Onun için kusurun ya da sorunun hiçbir önemi yoktur. Aslında adli tıbbın en rahat ve mutlu adamıdır, bunun için onun yanında hata yapmak hiçbir zaman kötü bir şey olarak kabul edilmez.

Kısa süre önce tam da eksikliği hissedilen birisi, yani Claudio, ekibe dâhil oldu. Günlerimizi daha canlı hale getirmeye hazırdı. Çünkü ruhunun derinliklerinde sahnede rollerini abartıyla oynayan bir oyuncu vardı ve uçların adamını oynamayı seviyordu, dahası bunu da çok iyi yapıyordu. Yaygın imalara ve altında çalışan kadın stajyerlerle (hepsi ona büyük bir hayranlık duymaktadırlar) ilişkilerini düzenleyen belirsizliğe rağmen Claudio, her zaman "bakabilirsin ama dokunamazsın" emrine uymuştu. Çünkü muhtemelen avam takımının arasına karışmanın ona uygun olmadığını düşünüyordu. Bir yılını Johns Hopkins'te geçiren araştırmacımız Enstitü'nün ve belki tüm Tıp Fakültesi'nin en gözde bekâarıydı. Asla bir

stajyer kadını baştan çıkarmaya çalışmazdı çünkü eğer böyle bir durum Patron'un ya da Wally'nin kulağına gidecek olsa pek iyi olmazdı. Hayır, hayır, hiç iyi olmazdı. Bu yüzden onlarla gönül eğlendirirdi, bazen daha ciddi de olsa, yaşadıkları asla bir sonuca varmazdı. Konu nezakete gelince çok cömertti ve bunu beraber çalıştığı kadınlara göstermekten çekinmiyordu.

Tam şu anda nezaketini bana da göstermeye karar veriyor. Elinde tuttuğu Cin-Martini bardağı ile tıpkı Afrika çöllerinde avlanan bir avcının güveniyle bana doğru yaklaşıyor.

“Merhaba, Allevi” diyerek başlıyor söze. Yanağıma bir öpücük konduruyor. Bunu yaparken parfümünün kokusu yayılıyor. Onu ilk tanıdığımdan bu yana hep aynı koku: *Declaration* parfümü, mentol, tertemiz bir cilt ve saç jölesinin içe işleyen karışımı. İçkisini bana uzatarak soruyor, “İster misin?”

Başımı iki yana sallayarak, “Çok sert.” diye cevap veriyorum. Fakat görünen o ki onun için hiç de sert değil çünkü su içer gibi rahatça içiyor içkisini.

Etrafa boş gözlerle bakarak soruyor, “Eğleniyor musun?”

“Evet, ya sen?”

Cevap vermeden önce yorgun bir halde bana bakıyor. “Ne demezsin! Her yıl biraz daha kötüleşiyor. Aslında bu tür geceleri boykot etmek lazım ama pek uygun bir davranış olmaz.” diyerek kendini koltuğa bırakıyor. “Sen de buraya gelsene, ikimize de yetecek kadar yer var.”

Elbisemin kıvrımlarını düzelterek ona yaklaşıyorum. Boyumu on santim kadar uzatmasına rağmen yüksek topuklularla yürümeye tam alışamadığım için dikkatlice

hareket ediyorum çünkü topukluların üzerinde tehlikeli şekilde sendeliyorum. Neredeyse Claudio'nun üzerine düşme tehlikesi yaşıyorum. O ise içgüdüsel olarak beni bileğimden yakalıyor. "Dikkat et, Allevi. Herkesin önünde düşüp ayaklarıma kapanman pek de uygun olmaz."

"Yeryüzünde kalan tek adam bile olsaydın böyle bir şeye izin vermezdim.", tatsız bir ifadeyle gülerek ona cevap veriyorum. Fakat söylediğim doğru değil, hem de hiç. Çünkü kendimi ona teslim etmek, itiraf ediyorum, çok sık karşıma çıkan bir fırsat değil.

"Bak, buna inanırım.", yüzünde rahatsız edici ve gülünç bir ifadeyle açıkça alay ederek cevap veriyor. "Gerçek şu ki Alice, bu günlerde kaprisi bırakmamız gerekiyor.", açık omzuma dokunarak kulağıma fısıldıyor.

Hafif ve basit bir temas ama beni olduğum yerde hoplatmaya yetiyor. Ona dönüyorum ve gözlerimi gözlerine sabitliyorum. Claudio her zaman böyle yapar; elde tutulan oldukça hafif bir bomba yoğunluğunda uçucu bir teklif ve *"gerçeği söylediğime inanmayacak mısın?"* iması. Neredeyse her gün bu türden şakalar yapar. Eğer bu şakalarına itibar edersem bana karşı olan bedensel ve cinsel çekimi devam eder. Ben de şu ana kadar kurduğum hayallerden ölmüş olurum.

Ona cevap verecek zamanı bulamıyorum çünkü telefonunda Milan futbol takımının marşı çalıyor ve konuşmamız kesiliyor.

"Ne kaba!"

"Sevgi sevgidir."

Popolo della Libertà* partisinin sadık seçmenidir. Her yıl yenilediği kıyafet koleksiyonlarına, son model bir arabaya ve nadiren gösterdiği sınırlı sayıda üretilmiş Montblanc marka bir kaleme sahiptir. Claudio gerçekten başka zamanlara ait bir kişiliktir, tıpkı pandalardan bile daha kötü şekilde soyu tükenen kişiler gibi. Tutarlı bir örnektir ve adli tıp kariyerinde daima yükselen bir şahsiyettir. Kendisini özenle geliştirmiştir ve yer çekiminin sabit olduğu bu dünyada her zaman bir hayalden daha fazlasıdır. Claudio, her zaman kendisi gibi olduğunu hissettiren bir güven verir.

“Alo? Evet, benim. Anladım. Tam olarak nerede? Alfieri sokak, numara 6. Evet, Merulana’da yan yol.” Yüksek sesle konuşuyor ve söylediklerini bir yere not etmemi işaret ediyor. “Harika. Hiç merak etmeyin. Geliyorum.”

Telefonunu cebine koyuyor. Soğukkanlı bir tavırla kestane rengi gür saçlarını düzelterek ayağa kalkıyor ve heyecanla bana bakıyor.

“Her zaman olduğu gibi suratsız olsan da, ki bence bunun nedeni yıllardır çekingen davranman, sen de benimle olay yerine geliyorsun. Bana bir iyilik borçlusun artık.”

Yaklaşık üç yıldır kimseyle birlikte olmadığım gerçeğine yaptığı kaba göndermeye rağmen heyecanıma engel olamıyorum. Yaşasın! Olay yeri!

Biz çıkışa doğru ilerlerken, “Nereye gidiyorsunuz?”, diye soruyor Ambra nefretle. Kontrolü dışına çıkan her şey onu kızdırıyor.

Claudio aceleyle cevap veriyor, “Olay yerine.”

* İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi’nin genel başkanlığını yaptığı siyasi parti.

“Ben de geliyorum.”, diye bağılıyor Kraliçe Arı içki-sini bir masaya bırakırken.

“Tamam, ama biraz acele et Allah aşkına.”, diyor Claudio yeterince züppe bir tonla. “Aptal olma.”

Sonra bir an için çekici bakışlarını diğer meslektaş-lara yönlendiriyorlar. Meslektaşlardan biri, “Beni de bek-leyin!” diye tiz bir sesle bağılıyor. Ambra’yı bizi takip ederken görüyoruz, sanki hayatın inanılmaz anlarında sadece kendisi olabilirmiş gibi zorla peşimizden geliyor ve neşemizi kaçırıyor.

Tesadüf ve tesadüf

*V*ardığımız bina geç on yedinci yüzyıl Roma mimarisinin klasik bir örneği, bu şehrin sokaklarını daha güzel hale getiren binalardan. Yüksek, hikâyelerle dolu, duvarları yeşil binada *yüksek sınıftan* insanların yaşadığı anlaşılıyor. Girişten, içinde gazetecilerin, kameramanların ve polislerin kaynaştığı avluya geçiliyor. Bana huzursuzluk hissi veren bir gerginlik var ortamda. Ambra, soğuk sebebiyle kırmızı paltosuna sıkıca sarınıyor ve bana öyle geliyor ki o da kendisini bulunduğu ortamın çok uzağında hissediyor.

— Tabii ki aramızda rahatsız olmayan tek kişi Claudio, her zaman *misafir yıldız sanatçı* edasıyla bir ortama girme yeteneğine sahip. Doğuştan gelen güveni her koşulda işine yarıyor, tıpkı içinde bulunduğumuz an gibi. Bina sakinlerinin bakışlarına kayıtsız kalarak merdivenleri çıkıyor. Her geçtiği sahanlıkta kulaklarını dikip ne olduğuna dair bir şeyler duymaya çalışıyor. Ambra ve ben boynunda tasmaı olan iki kaniş köpeğı gibi onu takip ediyoruz ve mümkün olduğunca kendimizi belli etmemeye çalışıyoruz. Fakat on santimlik topuklularla

bunu başarmak öylesine zor ki. Hatta Ambra'nın topukları belki de on iki santim.

“Yanında güzelleri de mi getirdin, Doktor?” Teğmen Visone, sanki Claudio dışında kimsenin duymadığından emin, alçak sesle yorumda bulunuyor. Aslen Salernolu olan teğmen elli yaşında. Tam bir “anasının gözü” olan bu adam tüm suç mahallerinin demirbaşısıdır. Sempatik biri olmasına rağmen cinsiyet ayrımcılığı yaptığına dair şüphelerim var. “Doktor, bu güzeller nasıl oluyor da adli tıpta çalışıyorlar. Böyle güzelleri ancak televizyonda görüyoruz.”

“Size de iyi akşamlar, Teğmen.”, gülümseyerek selamlıyorum.

“İyi akşamlar Doktor Hanım.”, sahte bir nezaketle cevap veriyor.

“Durum nedir?”, diye soruyorum alçak sesle.

“Genç bir kız, Doktor Hanım. Ne üzücü!”

Claudio çenemi kapamam için işaret ediyor ve Ambra öfkeyle bana bakıyor.

Suskun halde evin her bir köşesini fotoğraflamaya başlayan Claudio'yu takip ediyorum. Daire sade bir şekilde tasarlanmış ve fark edilir şekilde şık bir zevkle döşenmiş. Mutfak kahverengi meşe kaplama, duvarlara siyah-beyaz sanatsal resimler asılmış ve siyah deri koltuğun yanında ölmekte olan bir bonsai ağacı var. Tıpkı filmlerde gördüğümüz Manhattan tarzı bir daireye benziyor. Fakat benim için daha şaşırtıcı olanı dairede üniversite öğrencisi iki kızın yaşıyor olması. Kızların adları Gulia Valenti ve Sofia Morandini de Clés. İkisi de hukuk öğrencisi ve yine her ikisi de varlıklı ailelerden geliyor.

Gulia kurban, onu öldüren ise Sofia. Evdeki genel karışıklığa şöyle bir göz attım ve Sofia'yı kıvrırcık sarı saçlı bir kız olarak tespit ettim.

Gulia Valenti'nin odasına yaklaşıyoruz ve onu görünce kalbimde bir acı hissediyorum çünkü onu açıkça tanıyorum.

Berbat yardım gecesi sebebiyle, orada geçireceğim akşama bir anlam vermek istedim ve bu fırsattan istifade ederek del Corso sokağındaki aşırı lüks mağazalardan birinden yeni bir elbise almaya karar verdim. Aslında kararsızdım; bütçemi kesinlikle aşacak kırmızı ipek bir elbise, zamanı biraz geçmiş de olsa mor bir elbise ya da bol fırfırlı hoş dantellerle yapılmış siyah bir dekolte elbise arasında kararsız kalmıştım. Hangisini seçeceğimi bilemeden hepsini sırayla deniyordum. Siyah olanı tam elemek üzereydim ki cılız ama melodik bir ses dikkatimi çekti.

“Tavsiye ister misin?”

Arkamı döndüm ve inanılmaz güzellikte bir kız gördüm. Beni etkileyen sadece güzelliği değildi, güzelliğinin ötesine geçen başka bir şey vardı. Sanki başka gezegenden gelmiş bir varlığa benziyordu. Teni kusursuzdu, tıpkı cilt temizleme ürünleri reklâmında oynayan mankenler gibi. Sık ve parlak siyah saçları neredeyse beline kadar uzuyordu. Ahenkli hareketleriyle beni etkilemişti. Zafiyetin sınırlarında gezen zayıf bir bedeni vardı. Tırnakları kırmızı ojeliydi ve belirgin olan gençliğiyle uyuyuyordu. Fakat oje dışında en ufak bir makyajı yoktu ve neredeyse gerçek dışı bir kusursuzlukla parıltıyordu. Tezgâhtar değildi çünkü üniforma giymiyordu. Aksine,

giyinme kabinindeki taburenin üzerine yığıldığı bir sürü elbiseyi deniyordu.

“Lütfen.”, ani bir sevimlilikle cevap verdim.

“Siyah elbiseyi almalısın. Ayrıca son derece şık ve üzerinde harika duruyor, gerçekten. Bir de inci kolye takarsan kusursuz olacaksın. İnan bana.”

Sanki kendimi daha önce hiç görmemişim gibi aynada kendime bakıyordum.

“Gerçekten mi?”

“Güven bana. Elbise seçme konusunda belli bir yeteneğim var. En azından başkaları için.”, güzel bir gülüşle cevap veriyor. “Çok güzel olacaksın.”

Ondan hoşlandığım için söylediklerine inanmıştım. Onun bakışlarında kendimi görünce kusursuzmuşum gibi hissediyordum.

Giyinme kabininde kıyafetlerimi giyerken onun hareketli bir şekilde birisiyle kavga ettiğini duydum.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Delirdin mi sen? Hayır mı? O zaman biraz fazla hayal kuruyorsun. Daha fazla konuşmak istemiyorum. Bazı cevaplar istiyorsun ama o cevapları sana verebileceğimden emin değilim.”

Mağazadan aynı anda çıktık ve neredeyse çarpışıyorduk. Birbirimize gülümsedik fakat bu sefer yüzünden bir gölge geçtiğini görür gibi oldum.

Bu akşam, o kızın, Gulia Valenti'nin, benim için seçtiği elbiseyi giyiyorum. Bana şans getirmesi gereken elbise üzerimde olduğu halde Gulia'nın cesedine bakıyorum, zavallı kız korkudan felç olmuş gibi duruyor.

Gulia biçimsiz bir şekilde yerde yatıyor, bedeninin yarısı odasında diğer yarısı koridorda ve gözleri açık. Sonbaharla kurumuş ve solmuş bir yaprak gibi görünüyor.

Gulia'nın üzerinde yattığı zemin bol miktarda kanla kaplıydı. Uzun ve bakımlı tırnakları hâlâ kusursuzdu ve kırmızı ojeliydi. Claudio, onun üzerine eğiliyor ve vücut sıcaklığını kontrol ediyor. "Vücudu hâlâ sıcak. Negri, hipostazını* kontrol et." Ambra, Claudio'nun dediğini ikiletmemek için gülünç bir şekilde sendeleyerek acele ediyor. Yapısı böyle, çok az bir şeyle şevke geliyor. Vücudun belli bölgelerinde toplanan ve açıkça ölüme işaret eden kan lekelerini araştırıyor. Tabii bu bilmem hangi yeteneğe sahip olmayı gerektiren bir iş değil. Ambra, eldivenlerini giymemiş olduğu halde, Gulia'nın başını çekerek boynuna şöyle bir dokunuyor. Eldiven giymemek, eski tüfek adli tıpçı olan Patron'un büyük öğretisinin bir parçasıdır. "Ne kadar iğrenç olduğunun önemi yok, cesede çıplak ellerle dokunmak gerek. Çünkü hiçbir şey deriyi çıplak elle hissetmenin yerini tutamaz." Daha sonra, işini çok iyi yaptığını göstermeye çalışarak çene kemiğinin sertliğini kontrol etmek amacıyla Gulia'nın çenesini kapatıyor. Bu da bir başka kesin ölüm belirtisidir.

"Hipostaz çok az. Hafif bir mor koyuluk var ama daha fazla bir şey yok. Sertlik ise hâlâ oluşmamış."

Bunlar kısa süre önce gerçekleşmiş bir ölümün izleri.

"Negri, her zamanki gibi çok hızlısın. Harika bir yetenek! Allevi, sen ise hep geç kalıyorsun. Meslektaşından örnek al!"

* Ölümden sonra kanın yerçekiminin etkisiyle vücudun alt bölümlerinde göllenmesi.

“Bu kadar az şey için mi?”, diye mırıldanıyorum gerçek bir hayal kırıklığına kapılmadan. Daha ziyade kalite ve başarının aynı anlama gelmediği gerçeğine teslim ediyorum kendimi.

Kendimi, olay yerinde bile şehvetli bakışlar atma cesaretine sahip işkencecilerimin eline bırakmaktansa odadaki detaylara odaklanmayı tercih ediyorum.

Duvarlar biraz solgun ve soğuk lavanta rengi sıvalı. Yatak aceleyle toplanmış. Gulia’nın beyaz eteği üzerine giydiği anlaşılan siyah kazak yatağın kenarından sarkıyor ve sanki düşmek üzere olan bir zambağa benziyor. Komodinin üzerinde içi makyaj malzemeleri dolu bir çanta var. Süslü bir çift siyah eldiven dağınıklığın ortasına asilce bırakılmış, açık ve içi kredi kartı ile dolu gri renkli bir cüzdan, arkasında GV harfleri olan antika gümüş bir saç fırçası, tokalar, pudra kutusu, doğum kontrol hapları... Duvarda çeşitli fotoğraflar asılı; kimisi deniz kenarında, bazıları bilmediğim yabancı yerlerde, diğerleri de üniversite derslerinden birinde can sıkıntısı ile gizlice çekilmişse benziyor. Fotoğraflara merakla bakıyorum. Gulia’nın kendisine çok benzeyen bir kızla görüldüğü farklı resimler de var. Başka resimlerde ise Gulia hep boyunbağı takan bir çocukla beraber. Daha başka resimlerde Gulia arkadaş gruplarıyla beraber görülüyor ve hepsinde heyecanlı bir ifadesi var.

Çok derin bir sıkıntı hissediyorum. Fakat yine de cese bakmaya dönüyorum.

Sanki yerdeki kan olmasa Gulia az önce uyuya kalmış birisine benzetilebilirdi. Doğululara özgü gözleri,

kara ve gür kirpikleri, fildişi renginde teni. Tıpkı Pamuk Prenses'e benziyor.

Detaylar maalesef beni etkiliyor ve zaten genel olarak beni hep detaylar etkiliyor. Boyuna göre orantısız ve çıplak olan küçük ve biraz da düztaban olan ayaklarıyla yerde yatıyor. Gulia'da gördüğüm şey beni gözyaşlarımı tutamayacak kadar etkiliyor. Kim bilir hangi işportadan aldığı renkli ve eskimiş bilekliği, mücevherle süslenmiş bir tenis raketi biçimindeki takısı ile tezat oluşturuyor. Bunlar, önümde duran cesedin içinde yaşam dolu ve böyle basit bir bilekliği başka yerde bulamayacağı için alan özensiz bir kız olduğunu hatırlatıyor.

İşte beni böyle düşünceler, Claudio'ya bu işe uygun olmadığını söylemeye itiyor. Not almak amacıyla akıl hocama yaklaşıyorum.

“Ne olmuş sence?”

“Ensesinde yırtık ve çürümüş bir yara var. Tabii uygun bir ışıktandırma ile daha iyi bakmak lazım. Kapı sövelerine bak kan lekeleri var. Ayrıca Gulia'nın kollarında yeni oluşmuş morluklar var.”

“Öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?”

Claudio kaşlarını çatmış gördüğü her şeyin fotoğrafını çektiği makineyi ayarlıyor. “Öldürüldüğünü böyle ayaküstü söylemek zor. Belki. Yarası bir düşme sonucu oluşmuş olabilir mesela.”

“Evet, ama senin için en muhtemel varsayım nedir?”, ısrar ediyorum.

“Öldürülmüş olduğunu hemen şimdi anlamak için bir yol olduğunu mu düşünüyorsun? Otopside önce Gulia'nın sadece ölmüş olduğunu söyleyebilirim.”, kibirle başını

sallayarak soğuk bir ifadeyle cevap veriyor. “Görünürde savunmaya dayalı yaralar yok gibi. Bu da bize bir kaza olasılığını düşündürebilir.”, diye ekliyor. Sanki sorularım ona bir fikir vermiş gibi. Ambra’nın ve Teğmen Visone’nin işiteceği şekilde kelimeleri heceleyerek aşırı bir güvenle konuşuyor. Sanki bir yarışmadayız ve mesleki bakımdan benden üstün olduğunu açıkça göstermek istiyor. “Şimdi, Allevi, olay yerinde uygulanacak yöntemleri hızlıca tekrar etmek için uygun bir zaman.”

Allah’ım, böyle yaptığında ondan nasıl da nefret ediyorum. Maalesef bunu çok sık yapıyor. Çünkü Patron’un uşaklarından biri olduğunda adli tıp alanındaki verimliliğini arttırmak zorunda olduğunu anlamıştı ve bunu bir öğretici ya da bilgeliğin dağıtıcısı gibi yapıyordu. Çok yazık, çünkü biz stajyerlerle baş başa kaldığında fikirlerini bizimle paylaşmaya sıcak bakar.

Onun için her ne kadar garip olsa da, sonuçta ben de ona cevap verebilecek durumdayım. Dağınık ve işine ilgisiz biri gibi görünsem de aslında ben adli tıba aşığım.

“Temel kurallar nelerdir? Kısaca, lütfen.” Claudio, ilgisizce ısrar ediyor ve bir yandan da fotoğraf çekiyor.

İnsanların içinde konuşmam gerektiği zamanlarda hep kekeliyorum. Bu yüzden benden istenilen şeyle ilgili bilgimi ifade etmede zorluk yaşıyormuşum gibi görünüyorum. Tabii bu durumda pek de zeki biriymişim gibi durmuyorum. Ambra, kollarını göğsünde birleştirmiş her an için rezil olmamı bekliyor.

“Tüm detayları azami bir şüphe ile gözden geçirerek ortamı incelemek. Her şeyi tarif etmek, hatta görünüşte gereksiz olan ayrıntıları bile. Cesedin konumunu,

kıyafetleri, olası doku bozukluklarını ve kriminoloji bakımından anlamı olan tüm ipuçlarını unutmamak.”

“Örneğin?”

“Boğuşma izleri.”

“Başka?”

“Ortam şartlarına dayanarak muhtemel ölüm zamanını hesaplamak.”

“Harika. Başka?”

“Olay yerindeki hiçbir şeyi fotoğraf çekmeden ve not almadan değiştirmemek.”

“Yeterli. Ambra, cesedin görünümüyle ilgili birkaç not al. Alice, sen de banyoya gidebilirsin eğer kötü olduysan.” Ambra, sanki kahkahasını gizlemek istercesine bir eliyle dolgun dudaklarının üzerini kapıyor. Claudio ise kendine özgü sevecenliğiyle bana göz kırpmıyor. Bu hareketi yaptığı en hain gösteriyi bile affedilebilir hale getiriyor.

Sonunda evdeki diğer ortamları incelemek için odadan çıkıyor. Bu sefer onu takip etmiyorum ve çantasından aldığım eldivenleri giyip her şeyi dikkatle gözden geçirmek için odada kalıyorum. Gulia’ya yaklaşıyorum ve onu gözlemliyorum. Gözlerinin korneası henüz donuklaşmamış ve gözlerinin fındık rengi hâlâ fark ediliyor. Çok uzun kaşları var. Etrafıma ihtiyatla bakıyorum.

Eğer Claudio beni iş üstünde yakalarsa ellerimi keser.

Durum oldukça açık: Seni her yere götürürüm ama sen de ortadan kaybolma kabiliyetine sahip olmalısın.

“Doktor Allevi.”, çağırıldığımı duyuyorum biraz sonra.

Aniden arkamı dönüyorum. Karşımda Ambra duruyor, yabancıların karşısında hırslı ve yalaka olan basit

bir stajyer olmadığını göstermek istercesine ünlü bir profesyonel gibi davranıyor.

“Söyle, Ambra.”

“Biz neredeyse bitirdik.” Ağzından çıkan “biz” beni güldürüyor çünkü Claudio aramızdaki tek assolisttir ve şöhretini kimseyle paylaşmak istemez, hele hele bizim gibi iki amip ile asla. Ambra, kendisiyle ilgili olarak dünyanın yerçekimi eksenini oluşturduğu konusunda emin. Saatini kontrol ediyor ve sabırsız bakışlarla bana bakıyor ve sonra bize, kaniş köpeklerine aldırış etmeden kapıdan çıkmakta olan Claudio’yu takip ediyor.

Arabada giderken, Claudio dikiz aynasından bana bakıyor, ben ise arka koltukta bezgince oturuyorum. Ambra da bizi gevezeliğiyle zehirliyor.

“Neyin var?”, diye soruyor bana Claudio, Ambra’nın sözünü keserek.

“Hiç.”

“Üzgünsün. Hep söylüyorum sen bu meslek için uygun değilsin diye.”

Dayanamayarak ellerimi alnıma koyuyorum. Saat neredeyse gecenin ikisi ve ben yorgunluktan ölmek üzereyim.

“Bu doğru değil, biliyorsun. Şu birkaç yılda her türlü durumu gördüm, her türlü manzaraya ve kokuya katlandım.”

“O zaman bu sefer farklı olan ne?”, diye bastırıyor Claudio. Ambra ise esniyor.

“Gulia Valenti’yi sima olarak tanıyordum. Sana da olmaz mı hiç? Böyle bir durum karşısında etkilenmez misin?”

“Sadece bilimsel olarak. Allevi, öğrenmen gereken, seni ilgilendiren ya da mesleğini uygularken lazım olan şey tarafsızlığındır.”

“Otopsiyi ne zaman yapacaksın?”, diye soruyorum Claudio'nun bana attığı taşla aldırış etmeden.

“Artık, pazartesi ya da Salı yaparım.”

Dolayısıyla, Gulia en az kırk sekiz saat kalacağı bir soğuk depoya kapatılacak.

Öyle büyük bir üzüntü yaşıyorum ki sanki üzüntüm beni bir anda yiyip bitiriyor.

Nihayet eve döndüm. İnsanüstü bir çaba ile asansörü kullanmadan binanın merdivenlerini çıktım. Cavour metro istasyonunun karşısında küçücük bir evde yaşıyorum. O kadar küçük ki kimi zaman nefes almak bile çok güç oluyor. Dahası, ev nerdeyse viraneye dönmüş durumda ve cimri ev sahibi Bay Ferreri evi daha yaşanabilir bir yer haline getirmek için bir kuruş bile harcamıyor. Ne zaman şikâyetlerimizi dile getirecek olsak, “Evin konumu harika.”, diyerek bizi yanıtlıyor. Şikâyetlerimiz diyorum çünkü durumdan ev arkadaşım da memnun değil. Nakahama Yukino ya da biz batılıların basitçe dediği gibi Yukino. Yukino, Kyotolu bir Japon. İtalyan dili ve edebiyatı okuyor ve İtalyancasını daha iyi hale getirebilmek için iki yıllığına Roma'da bulunuyor. Yirmi üç yaşında. Ufak tefek bir yapısı var. Abartılı bir tarzda giyiniyor. Küt şekilde kesilmiş siyah saçları var, kâkülleri o kadar güzel ve sert görünümlü ki sanki yapma gibi duruyor.

Yukino'yu çok seviyorum. Evimin koruyucusu, sanki badem gözlü ev koruyucusu bir cin gibi.

Kapıyı açıp eve giriyorum ve onu koltukta yoga pozisyonunda otururken buluyorum. Güzel şaşkın bir ifadeyle televizyon seyrediyordu ve elinde bir manga dergisi tutuyordu.

“Uyumadın mı hâlâ? Bir sorun mu var?”, diye soruyorum paltomu askıya asarken.

Neden bilinmez ama bana yine her zamanki şaşkın ifadesiyle bakıyor. “Üç.”, çocuk eline benzeyen elinin parmaklarıyla üç işareti yapıyor. “Birincisi, bugün yemekhane kartımı kaybettim ve tüm öğleden sonramı yeni bir kart almak için harcadım. İkincisi, tafandan yağmur suyu akıyor ve Bay Ferreri tamirat bedelini ödemek istemiyor. Üçüncüsü, bir saattir *E!* Kanalını seyrediyorum ve kusmak üzereyim. Yine de... Nasıl denir? Kendimi televizyondan ayıltamıyorum.”

“Ayıramıyorum, Yuki. Ayrıca tavan değil tavan denir.”

“Aynı işte.”

“Tam olarak değil. Neyse, Ferreri’yi yine aramak gerek. Avukata gideceğim diyerek tehdit edeceğim onu.”

“Avukata gidemeyiz. Faydasız. Çünkü sözleşmemiz yok.” Daha az kira ödemenin tek yolu.

“Ama evin ortasına yağmur yağmasına da izin veremeyiz. Her şeyin bir sınırı var.”

Yukino televizyonu kapatıyor ve ayağa kalkıyor. “Haklısın. Fakat sen arasan daha iyi olur. Çünkü ben konuşunca Ferreri ne dediğimi anlamıyor.”

“Tamam, yarın arayacağım onu.”, iç çekiyorum. Nasıl olsa ararım.

Yukino tatlı tatlı gülümsüyor. “Pijama partisi yapalım mı? Hem cips de aldım.”

“Gerçekten çok yorgunum.”

Somurtarak karşılık veriyor, “Az önce bir partideydin. Yorulman için sebep değil.”

“Az önce bir cinayet mahallindeydim, partide değil.”

Yukino, sıkça yaptığı kendine özgü abartılı hareketiyle gözlerini dört açıyor. Bu haliyle gerçekten de mangalardaki karakterlere çok benziyor. Bazen kafasının üzerinde bir karikatür balonu çıkacak zannediyorum.

“Ah! Affedersin.”, üzüntüyle karşılık veriyor. “O zaman biraz rahatlamaya ihtiyacın olmalı.”, diye bağılıyor sonra, durumu kendi avantajına çevirmiş olmaktan mutlu.

“Gerçekten yapamam. Sadece yatağa gidip uyumak istiyorum.”

“*Karekano*, *Inuyasha* ya da *Full Metal Panic*’ten birini seçebilirsin.”, elinde tuttuğu DVD kaplarını göstererek teklifte bulunuyor. “*Itazura na kiss*’i de unutmayalım. Gerçi onu birçok kez izledik ama...”

“Yukino. Geç oldu.”

“Tamam. Saat üçe kadar bekleyelim ve sonra yatalım, söz. Japonya’ya döndüğüm zaman... Nasıl denir? Bunu özleyeceğim.”

“Özleyeceğim, Yuki.” Yuki’nin yanlışlarını bilgiçlik olsun diye değil sadece bunu yapmamı o istediği için düzeltiyorum.

“*Versailles No Bara?*”, ısrar ediyor.

“Yuki, yarın izleriz.”

“Bir fikrim var. Tusubasa’nın üvey kardeşiyle tanıştığı ve kardeşinin kendisini on iki yaşında sandığı *Karekano* bölümünü izleyelim. Lütfen, riga ederim!”

“Rica ederim, denir.”

“Sonra Kyoto’ya dönüyorum...”

Böylece, ona karşı olan sevgime ve er ya da geç Japonya’ya döneceği düşüncesinin çaresizliğine korkakça tutunarak son kozlarını oynuyor. *Karekano*’nun harika bir bölümünü seçiyoruz. Daha sonra kendimi gecenin sonsuz ihtimaller atmosferine bırakıyorum.

Aslan da olsan ceylan da olsan her sabah koşmaya başlarsın

*S*ıkıcı bir günün tamamını morgda geçirdikten sonraki gün sıra, şehirlerarası trene binerek ailemin yanına gitmeye gelmişti, neredeyse iki aydır onları ziyaret etmiyordum. İstemediğimden değil elbette. Ayrıca ailemin sıkça şikâyet ettiğı gibi onları hiç özlemediğim de doğru değil. Benimkisi basitçe acınası bir tembellik.

Camdan dışarı bakarken, mevsimden beklenmeyen manzara bende pişmanlık uyandırıyor. Kim bilir kaç yıldır Roma'ya kar yağmıyordu. Toprağın üzeri yağın dolu sebebiyle nerdeyse her yerde hafif bir beyazlıkla kaplı. Bu sahne bana Noel zamanının tatlı hissini veriyor ve şubat ayının ortalarında bir günde kendimi sıkıntıdan ve üzüntüden harap olmuş hissediyorum. Dahası trenle içinden geçtiğimiz ve kendine özgü bir terk edilmişliğı olan varoş mahalleler insanın miskin olabilme ihtimalini algılamamı sağlıyor.

Anahtarları unutmuşum. Evin zilini çalıyorum ve erkek kardeşim Marco, kapıyı açmak için geliyor. Marco, geçen ay eve geri döndü çünkü ev sahibi onu evinden

çıkardı ve eve kendisi yerleşti. Kardeşim de şu ana kadar daha iyi bir yer bulamadı.

Marco, eşcinsel olabilir. Bunun mümkün olabileceğini düşünüyorum. Fakat özel hayatıyla ilgili hiçbir bilgim yok ve bu yüzden onun El Kaide lideri de olabileceğini düşünüyorum.

Benim kardeşim gerçekten de kim?

Şu an için bilmiyorum ama bir zamanlar kim olduğunu biliyorum. Kardeşim on yedi, on sekiz yaşına kadar oldukça sıradan biriydi. Belki biraz yalnız ve içine kapanıktı. Görsel ve tasvir sanatlarına çok meraklıydı. Gerçek hayatla neredeyse hiç alakası yoktu. Bu konuda birbirimize çok benziyoruz çünkü ben de gerçek hayattan kopuk sayılırım, yani en azından enstitüdeki arkadaşlarım da sıklıkla bu yönümden şikâyet ederler. Marco, liseyi bitirdikten sonra Londra'ya gitti. Orada altı ay süren yıkıcı ikametinden sonra döndüğünde Freddy Mercury'nin ilk zamanlarına (karışık saçları da dâhil) benziyordu. Kardeşim bir tür gotik cine dönüşmüştü. İşte o andan itibaren kardeşimin özel hayatı aşılamaz bir gizem duvarı ile çevrildi.

Annem ve babam herhangi bir şekilde endişeli görünmüyorlar. Kardeşimin farklılığını bir artı değer olarak yaşıyorlar. Her ikisi de Marco'nun içinde çok büyük bir kalp olduğunu görüyor ve bundan gurur duyuyorlar.

İşte bu büyük kalp beni, şubat ayının bir cumartesi akşamı saat sekize çeyrek varken o güzel gülümsemeyle karşılıyor. Onun dişleri kadar güzel dişleri daha önce hiç görmedim. Yüzüne, enerji veren salatalık kremlerinden sürmüş. Üzerinde dar kesim siyah bir gömlek

var (birkaç yıldır sadece ve tamamen siyah giyiniyor). İnce uzun parmaklarının arasında bir sigara tutuyor. Her zaman çok güzel elleri vardı, tıpkı bir piyanistin elleri gibi. Tırnaklarına siyaha yakın ya da belki de koyu mor renkte oje sürmüştü.

“Merhaba Marco”, geveliyorum. “Anahtarlarımı unutmuşum.”

“Merhaba baş belası.”, diye cevaplıyor. Bana küçüklüğümüzden bu yana baş belası der çünkü onu devamlı takip ederdim, tek başına tuvalete bile gidemezdi. Onu çok seviyordum ve her zaman onunla birlikte bir şeyler yapmak istiyordum; onunla oyun oynamak başkalarıyla oynamaktan çok daha güzeldi.

Kavramsal fotoğrafçılık yapıyor, gerçi ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Marco bağımsız çalışmak için her şeyi yapıyor.

“Git de yüzünü güzelce durula. Yüzündeki krem kalıp gibi olmuş.”, diyorum tam istediğim gibi tatsız bir ses tonuyla. İçgüdüsel olarak parmaklarıyla yüzüne dokunuyor.

“Gidip yüzümü yıkasam iyi olacak.”, diyor şaşkın bir şekilde. Giderken annemin geçmesine müsaade ediyor ve ben de annem ile yüz yüze geliyorum, elinde tuttuğu kaptaki garip sosu karıştırıyor. “Hoş geldin ufaklık. Seni yarın bekliyorduk.”, diyor annem ve beni yanağımdan öperek karşılıyor. Erken geldiğim doğru ama yarın daha iyi dinlenebilmek için erken gelmeyi tercih ettim. Hem bir Pazar sabahı şehrin karmaşasından uzakta, Sacrofano’nun göz kamaştırıcılığında uyanmak çok daha iyi. “Marco, bekle! Ablanın valizini al da odasına taşı.”

Söylenene teslim olmuş bir halde valizimi cinlere özgü kollarının arasına alıyor ve üst kata çıkıyor.

“Anne, sence Marco’nun salatalık kremi kullanıyor olması normal mi?”

Annem içtenlikle cevap veriyor, “Ne demek istiyorsun, tatlım?”

“Neyse, boş ver. Hiç, hiç.”

“Alice, senden rica ediyorum, odanda sigara içmemeye çalış. Her seferinde odanı havalandırmak için camı tüm gün açık bırakmak zorunda kalıyorum.”

İzci işareti yaparak “Söz.”, diyorum. Fakat sözümde yalnızca on dakika durabiliyorum, çaresizliğime yenilip bir sigara yakıyorum.

Marco, bir anda odamda bitiveriyor ve akşam yemeğinin hazır olduğunu söylüyor. Henüz yarısını içmiş olduğum sigaramı söndürüyorum. Gülerek, “Sakin ol. Seni ispiyonlamayacağım.”, diyor.

“Ama bu haksızlık. Sen içebiliyorsun fakat bana yasak. Bu anayasaya aykırı.”

“Annem beni yasaktan muaf tuttu.”

“Neden hâlâ burada kalıyorsun? Sacrofano seni sıklamıyor mu?”

Marco, elini yarı açık kapıya dayayarak bir süre düşünüyor. “Dairemden çıkmak zorunda kaldıktan sonra başlangıçta kendimi kaybetmişim gibi hissettim. Sonra her kötü olayın aslında zarar vermediğini anladım. Şehir dışında olmanın saflığı hoşuma gidiyor. İçime çektiğim aşinalığı ve fotoğraflarım için burada fazla ışıklanmanın olmaması hoşuma gidiyor. Şehrin kargaşasını özlemiyorum. En azından hayatımın şu evresinde özlemiyorum.

Eğer bir şeye ihtiyacım varsa atlıyorum arabaya ve anında Roma'ya varıyorum. Tabii sonra arınmak için buraya geri dönüyorum. Çok güzel bir şey.", her zamanki özelliğiyle, hafif bir belirsizlikle sonlandırıyor sözlerini. "Hadi, geç kalma. Seni aşağıda bekliyorum."

İçerideki havayı temizlemek için camı açıyorum. Gök-yüzü o kadar karanlık ve bulutlar o kadar çok ki ayı göremiyorum.

Cumartesi akşamı. Ne üzücü.

Eğer hayat bir golf sahasıysa pazartesi kum delikleridir

*T*amamen dinlenerek geçirilmiş bir hafta sonundan sonra pazartesi işe dönmenin yıkıcı bir etkisi oluyor.

“Müdürün odasında genel toplantı var. Diğerlerine de haber vermek gerek.”, diye ilan ediyor kraliçe arı. Fahişe gibi giyinmiş Amanda Lear görünümüyle böbürleniyor.

“Bugün Gulia’nın otopsisı yok muydu?”, diye soruyorum. Gerçek şu ki bu hafta sonu Gulia’yı çok düşündüm. Ondan bahseden tüm televizyon programlarını bıkkınlık gelecek kadar izledim ve hatta annem ve babamla konuştum.

“Claudio’nun bugün zamanı yok. Yarına erteledi. Az önce beni arayıp bilgilendirdi.”, kibar olmaya çalışan bir ses tonuyla açıklıyor, aslında intikam alıyor. Sanki Claudio’nun kalbini kazanmak için özel bir yarışma var ve beni bu konuda bilgilendiriyor. Muhtemelen var olmayan bir şey için yarışılamayacağı gerçeğini görmezden geliyor. Zaten söylentilere göre Claudio ile ciddi bir şeyler yaşamak isteyen en son kişi depresyondan kurtulmak için hâlâ ilaç alıyormuş.

Az sonra, hepimiz gücün yarattığı adamın, Patron'un odasında. Tüm ülkede tanınan meşhur adli tıpçı, yani Patron, daha altmış yaşını yeni doldurmuş olmasına rağmen hâlâ inanılmaz derecede kötü davranışlarını besleyecek sınırsız bir kaynağa sahip. Kendisi aslen İngiliz, Londralı mı yoksa Birmingham'dan mı hatırlamıyorum; belki de Brighton'dan olabilir, gerçi sonuçta hepsi bir. Sektörlerinde ulaşılabilecek en uç noktaya ulaşmış, sosyal ve akademik kademedede oldukça yükselmiş herkes gibi kötü şöhretiyle tanınır. Fakat gerçekten de adli tıp alanında bir dahi. Tahmin edilebileceği üzere çokça evlenip boşanmış. Onunla ilgili olarak yerkürenin her yerine dağılmış sayısız çocuğu olduğuna dair söylentiler var. Bu çocukları yapacak ve onları büyütecek zamanı nerede bulmuş bilmiyorum çünkü bugün geldiği yere ulaşabilmesi için insan ötesi bir çalışma düzeniyle yaşamış olması gerek.

Patron arkası bize dönük olduğu halde masasında oturuyor. Purosundan çıkan kötü kokulu duman uğursuzca etrafa yayılıyor. Sigara içmek yasak olsa da bunu ona uygulamaya kimse cesaret edemiyor. Wally lakabı ile tanınan, Patron'un gözdesi ve onun dehasını ortaya çıkaran yardımcısı, profesör Valeria Boschi, çoktan en başköşeye kurulmuş. Elinde bir kâğıt ve kalem tutuyor. Hipermetrop gözlükleri gözlerinin kocaman ve deli gözleri gibi görünmesine sebep oluyor. Üzerinde annemin genç kızlık zamanında moda olan muslin kumaştan bir elbise var.

Patron, çok ciddi ve ölümcül bir trafik kazasından bahsetmeye başlıyor. Her birimize belirli görevler veriyor. Ambra, oldukça kesin gözlemler sunarak gösteriş yapıyor. Her zaman böyledir, nasıl ve neden böyle olduğu anlaşılmaz ama işinin ehli olmasa da Eskimolara bile buz

satmayı başarabilir. Konuşulanların sadece bir kısmını anlayabiliyorum çünkü kafam allak bullak. Gulia'nın yaptığı telefon konuşmasını düşünüyorum hâlâ ve Gulia'nın o gün duyduğum hiddetli sesi beni huzursuz ediyor. Belki de bunu birilerine anlatmalıydım. Belki de önemli bir detay olabilir.

Patron bana aniden bir soru soruyor, "Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz, Doktor Allevi?" Kahretsin, tam bir hainlik. Olayla ilgili ne düşündüğümü bilmiyorum. Hem sonra ne hakkında düşünmem gerekiyor? Bilmiyorum. Dağılmış durumdayım.

"Belki de hava yastığındaki epitel* hücreleri toplamak gerek.", diye öneriyorum çekinerek.

"Çok doğru ama o kadar da orijinal bir fikir değil. Az önce bir meslektaşınız da aynı şeyi söyledi. Aramızda mısınız yoksa sadece buradaymış numarası mı yapıyorsunuz?", diyor sakın bir ses tonuyla. Bu sırada porno yıldızlarına benzeyen Ambra'nın yüzüne kötücül bir gülümseme yayılıyor.

Her gün karşılaştığım bu iğrenç davranışlardan bıktım fakat kronikleşen bu durumdan kurtulmak için de hiçbir şey yapmıyorum.

Toplantının bitiminde haince bana bakan Wally, ona yaklaşmamı işaret ediyor.

"Sizi odamda bekliyorum.", diyor güzelce heceleyerek ama sesi o kadar da yüksek çıkmıyor. Birisinin her seferinde bana, "Seninle konuşmamız lazım.", demesi, bilmem neden, kalp çarpıntısına sebep oluyor.

* Tek veya çok hücreden oluşan, vücudun bütün dış ve iç yüzeylerini kaplayan doku, epitelyum.

Büyük Kurbağa'nın beni neden çağırdığını anlamaya çalışarak düşüncelere dalıyorum. Aslında, durum teamül-
lere uygun değil çünkü profesör için ben en iyiler çem-
berinin içinde yer almıyorum. Sonunda yalnız başıma
kalıyorum. Herkes çoktan gitmiş ve benim ne kadar za-
mandır orada olduğuma dair bir fikrim yok.

Koş, Alice.

Aceleyle Wally'in ofisine doğru gidiyorum.

Kapıyı çalıyorum. Onu masasına kurulmuş halde bu-
luyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Kocaman göz-
lüklerini çıkardığı için yüzü bir garip geliyor.

"Lütfen oturun, Doktor Allevi."

"Yapabileceğim ilk şeyi yaptım", diyerek kendimi sa-
vunuyorum.

"Oturun!" Havada trajedi kokusu var.

Ümitsizce ve onun boş laflarına hazır bir şekilde so-
ruyorum, "Bir sorun mu var?"

"Doktor Allevi, bilmelisiniz ki bugün sizinle bütün
hocalarınızın adına konuşuyorum. Çalışmanızdan mem-
nun değiliz. Aklınız bir karış havada ve işinize pek odak-
lanmıyorsunuz."

Yaptığı başlangıç şimdiden sinir sistemimin öyle bir
yerine dokunuyor ki, nefretim gözlerimden fişkırıyor.

"Burada çeşitli araştırma üniteleri kurduk ama siz
bunlardan bir tanesine bile girmediniz. Yararlı hiçbir so-
nuç üretemediniz." Başımı eğiyorum. Ne diyeceğimi bile-
miyorum. "Otopsi teknikleri bilginizin çok gerilerde oldu-
ğunu gözlemledim son dönemde. Geçen hafta neredeyse
bir parmağınızı kesiyordunuz sonra bir kadavradan çı-
karılan beyni yere düşürüp ezecektiniz. İşin ilginç yanı

bu sakarlıkların hepsini aynı anda yapabiliyor olmanız. Sizin gibi ikinci yılının sonunda olan bir stajyerden daha iyisini ve daha fazlasını bekliyoruz.”

Yerlerde sürünen gururum beni cevap vermeye zorluyor. “Muhtemelen, hatta kesinlikle daha iyisini yapabilirim. Fakat daha fazlasını yapamam. Açıkçası üstesinden gelemediğim sınırlarım var. Ama tavsiyeleriniz benim için çok değerli olacak.” Wally zalim bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

“Dalkavukça yalanlara ihtiyacım yok. Eğer aynı fikirde değilseniz, bu alçak gönüllü olmadığınızı ve özeleş-tiri yapamadığınızı gösterir.”

Ya sıradan biri olduğumu en başta ben kabul ediyorsam? Doğru, belki kendimi geliştirmek için çok fazla bir şey yapmıyorum. Fakat bu tür şeyleri söylemenin de bir yolu vardır. İnsan anlayışına uygun olduktan sonra sert bir ses tonu kullanılabilir ama Wally’in yaptığı gibi tahrip edici ve sadistçe konuşmak doğru değil.

“Eğer yapılacak bir iş varsa o işten kaçmıyorum.”

“Mesela, virtopsi çalışması. Tüm meslektaşlarınız arasında yalnızca siz bu projeye katılmadınız.”

Virtopsi, radyolojik muayene aletleriyle yapılan sanal bir otopsidir. Çoğu meslektaş için çok havalı bir şey. Benim de hoşuma gitmiyor değil elbette ama her yenilik gibi bu da beni korkutuyor.

“Çünkü aslında konuyla pek alakalı değilim.”, ağzımdan kaçıyor ve profesörü kızdırıyor.

“Yalnızca bilgisiz değil ama aynı zamanda küstahsınız da.”, bana bakıyor ve sertçe çıkışıyor. “Doktor Allevi,

tüm hocaların adına konuşuyorum, sizi uyarmak istiyoruz, bu şekilde devam ederseniz size bu yılı tekrar ettirmek zorunda kalacağız. Size karşı sorumluluklarımız var ve bu şekilde devam etmenize izin veremeyiz.”

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Bu yılı tekrar etmek mi? Bir stajyer için bundan daha korkunç ve kötü bir şey olamaz.

Ağlamak yok. Sana yalvarırım, ağlamak yok. Haydi, ayağa kalk.

Açıkça kontrolümü yitirerek ağızımdan kaçırıyorum, “Gerçekten bunu söylüyor olamazsınız!”

“Kesinlikle, söylediğime inan.”, meydan okuyan bir gülümsemeyle karşılık veriyor. “Size mühlet veriyorum; eğer önümüzdeki üç aylık dönem içerisinde sizde bir ilerleme - oldukça tatmin edici olmalı, buna dikkat edin – göremezsem bu yılı tekrar etmek zorunda kalacaksınız. Her haftanın sonunda yaptığınız işlerin bir raporunu masamda istiyorum. Önümüzdeki otopside sizi biraz baskı altında çalıştıracam. Bariz bir hatanızı görürsem size acımayacağım. Her şey anlaşıldı mı?”

Hem de çok iyi anlaşıldı.

“Sanırım hepsi bu kadar.”, cevap verebilecek gücü buluyorum.

“Bunlar kurallar. Geleceğiniz sizin elinizde, benim değil. Gidebilirsiniz.”

Sanki aklım başımdan gitmiş gibi. Bir katliama yardımcı olmuşum ve bu katliamı durdurmak için kılıcı kıpırdatmamışım gibi hissediyorum. Odama dönerken sendeliyorum. Ne olduğuna dair fikir yürütmesinler diye kızlara bir şey çaktırmama niyetindeyim, özellikle de Ambra’ya.

“Wally ne istiyormuş?”, diye soruyor meraklı bir maymun gibi.

“Ah! Önemli bir şey değilmiş. Ona teslim ettiğim bir işle ilgili konuşmak istemiş.”

Ambra, zekice kaşlarını kaldırarak ikna olmadığını gösteriyor. Başka bir şey sormadan dönüyor ve bilgisayarıyla çalışmaya devam ediyor. Ben de büyük bir şaşkınlık içinde yerime oturuyorum.

Kutsal Azizler. Allah aşkına. Kahretsiiiiiiiiiiiiin.

Durumum kötü olmasa da çok sarsıcı. Bu enstitüde her zaman sadece bir süs olarak görüldüğümü biliyordum. Bu işkence binasında kötülük yapma kabiliyetini kazanmak için önce bir sınavı geçmek ve sonrasında her sene kayıt harcını yatırmak gerekiyor. Kimsenin bana özel bir şekilde önem vermediğinden şüphelendim her zaman, hem de hiç vermediler, altını çiziyorum hiç. Oysa sona yaklaştığımı düşünmüştüm.

Bir sonraki yıla geçiş sınavından kalmak gerçekten çok nadir görülen bir şey ve sınavdan kalan tek kişi olmak ise daha da kötü. Bu sınavdan kimsenin kalmadığını biliyorum ve bunun başıma gelecek olmasından korktuğum için nefesim kesiliyor. Kalp krizi geçirmek üzereyim. Kendimi Munch’un Çıglık tablosundaki adam gibi hissediyorum, fakat bu dört duvar arasında bağırıp gırtlıyorum bile.

Pisliğin içine düştüğün zaman oradan çıkmak için zekânı kullanman gerekir.

Kafanı kullan. Durumu kurtarmak için üç ayın var. Hem sonra o kadar da zor olmayacak.

Hayatta Kalacağım

*H*ayatın bazı darbelerinin ya üstesinden gelir, hayatta kalırsın ya da boyun eğer, her şeyden vazgeçersin. Ben darbelere karşı mücadele edip hayatta kalmayı seçiyorum.

Adımın Alice Allevi olduğu ne kadar doğruysa her zaman kafamın karışık olduğu ve Johnny Depp'ten hoşlandığım da o kadar doğrudur. Bu yılı tekrar etmeyeceğim. Ruhumu şeytana satmam gerekse de sınıfta kalarak enstitüde efsane olmak gibi bir niyetim yok.

Galiba şu ana kadar her şeyi yanlış yaptım ama yine de bunları telafi etme imkânım var.

Alice, bunu yapabilirsin. Alice, bunu yapabilirsin. Alice, bunu yapabilirsin. Alice, bunu yapabilirsin.

Bir çeşit “kendi kedine eğitim” gibi bir şey olacak diye telkinde bulunuyordum kendime ve bu her zamankinden daha çok dikkatimi dağıtıyordu; o kadar ki metrodan inerken tökezleyip neredeyse düşecektim, sonum az daha Anna Karenina gibi olacaktı.

Enstitüye herkesten önce varıyorum. Zemini cılanmış uzun koridorlardan geçiyorum, ruhani sessizliği

dinliyorum, tarih kokan sade ve süssüz eşyalara bakıyorum. Bu yeri çok seviyorum ve asla bırakmak istemiyorum. Kalp kırıcı bir his, tıpkı karşılıksız bir aşk gibi ve sanırım aşk hiçbir zaman, benim bu enstitüye duyduğum aşk gibi bir karşılık bulamamıştır. Koridordaki pencerelerden birinden dışarı bakıyorum, o kadar dalgınım ki birisinin bana doğru yaklaştığını fark etmiyorum.

“Alice, bu saatte burada ne işin var?” Gelen Claudio.

“Erkenden uyandım. Evde beklemek istemedim. Ya sen?”

“Bugün Gulia Valenti’nin otopsisini olduğunu unuttun mu yoksa?”

Nasıl unutabilirim? Cuma gecesinden beri bugünü bekliyorum. “Ne zaman başlıyorsun?”

“Saat dokuzda. Gelen gelir. Ah, Allevi. Seni uyarıyorum; her zaman yaptığın gibi, şu bilim kurgu varsayımlarından birini daha duyarsam seni kapı dışarı ederim, ona göre.”

Saat 8.50, morgdayım. Soğuk çelik masanın üzerinde uzanan zavallı Gulia, sanki daha zayıf ve savunmasız görünüyor.

“Ceset, kadavra inceleme masasında sırt üstü yatıyor. Beyaz, pamuklu bir gömlek ve ekose desenli yün bir etek giyiyor. Bacaklarında siyah naylon çoraplar var. Uzunluğu 1.77cm. Organik bozulmalar görülüyor.” Claudio, işine ne kadar hâkim olduğunu gösterircesine notlarını ses kaydedicisine kaydediyor. “Mora yakın kırmızı renkteki ölüm lekeleri ikinci derecede ve gövdenin arka yüzeyine, alt ve üst organlara yayılmış. Ölüm sertliği geçerli ve yaygın. Çürümeye dair dış belirtiler görülüyor.”

Sonra teknik ekip Gulia'nın elbiselerini çıkarıyor. Eteği ve gömleği kesiyorlar, inci grisi iç çamaşırları açığa çıkıyor. Bu sırada Claudio devam ediyor, "Kafanın arka bölgesinde geniş, sürekli bir eriyik var, çizgisel ve doku saçakları tarafından sıkıştırılmış girintili kenarları var."

Claudio dış inceleme ile devam ediyor ve bu sırada Ambra, ona kişisel asistanlık yapıyor. Doku bozulmalarının ebatlarını ölçmesi için Claudio'ya bir cetvel veriyor, birkaç resim çekiyor, biyolojik sıvı numuneleri alabilmesi için bir şırınga uzatıyor. Claudio, Gulia'nın tırnaklarının arasında az miktarda da olsa epidermik malzeme bulmayı başarıyor. Doğal olarak, bu malzemeden numune alıyor ve kısa bir süre içinde genetik incelemeye geçeceğini söylüyor.

Claudio, her hangi bir cinsel taciz olup olmadığını anlamak için jinekolojik muayeneyi yaparken onu izliyorum. Ses kaydedicisine doğru her hangi bir cinsel taciz izi görülmediğini söylüyor ve Gulia'nın yakın zamanda kendi rızasıyla cinsel ilişkiye girdiğini ekliyor.

"Fazla olan şu malzemeyi toplamak için bir test tüpü ver, her ihtimale karşı...", diyor gönüllü asistanı Ambra'ya.

Dış inceleme sona erince artık sıra otopsiyi yapmaya geliyor. Claudio elindeki neşterle gövdede dikey bir kesik açıyor.

Gulia, o kadar zayıf ki tüm dokular kolayca açılıyor. Her ne kadar mecbur olsam da bakamıyorum, en azından benim için bir bilgi kaynağı olan kadavraya stajyer gözüyle bakamıyorum. Claudio'ya yavaş olmasını ya da kadavra inceleme masasını temizlemesini söylemek istiyorum, böylece Gulia'nın parlak saçlarına kanın

bulaşmasını önleyebilirim. Bu otopsiye yardım etmek istemiyorum ama olduğum yerden bir adım atacak durumda değilim. Gulia'nın masanın kenarından aşağıya doğru kayan eline bakarken donup kalıyorum. Kadavra'nın hareket etmesi sanki Claudio'ya ait bir çeşit güç sayesinde oluyor. Böylece kadavra hareket ediyormuş gibi görünüyor. Oysa hareket etmekten ziyade kendisini bırakıyor. Bugün bile hâlâ alışamadığım tarifsiz bir acının yanılsaması bu.

Claudio'nun, "İşte bu bir sürpriz.", dediğini duyuyorum.

Kadavra inceleme masasına yaklaşıyorum ve Claudio'nun işaret ettiği yere, Gulia'nın gırtlığına bakıyorum. Ne demek istediğini hemen anlıyorum. Bakışlarımı Claudio'ya çeviriyorum ve gözlerine bakarak düşüncemi doğrulamaya çalışıyorum.

"Anafilaktik* şok mu?"

"Kesin olan şu ki nefes borusu ağzındaki ödem önemli. Kafadaki yaranın hiçbir anlamı yok. Deride bir yarık, başka bir şey değil. Görünen durum bu. Sanırım kafasını kapının pervazına vurduğunda yaralamış ve bu sırada bilincini kaybetmiş. Aradığımız cevabı ciğerlerde bulacağız. Negri, eldivenlerini giy ve ciğerlerin içini temizle. Çabuk."

Ambra, şevkle emre itaat ediyor ve görevini lakıyla yapıyor.

"Akciğer ödemi ilerlemiş." Claudio ciğerleri dikkatle inceliyor ve düşüncesini doğruluyor. "Bana Nardelli lazım."

* Vücutta alerjen maddelere karşı oluşabilen ciddi bir alerjik reaksiyon biçimidir.

“Histamin mediyatörlerinin kontrol dışı yayılması kılcal damar geçirgenliğinin ve müköz ödemli damar genişlemesinin artmasına yol açmış; ayrıca tansiyonun yükselmesine ve akciğerde bronş spazmına neden olmuş.” Hazırda bekleyen Lara hemen gerekli cevabı veriyor.

Claudio, ciğerleri kendisi parçalara ayırarak devam ediyor. “Yani?”

“Şok ve boğulma bir arada.”

“Aferin, Nardelli. Kalbi parçalara ayırmayı sen hak ediyorsun.”

“Bu durumda öldürülmemiş, yani?”, diye soruyorum.

Alaylı bir şekilde cevap veriyor, “Allevi, sonuçta her olay cinayet olmasa bile ilginç olabilir.” Kraliçe arı da şiddetle gülüyor bana.

“Tabii ki öyle ama ona kimsenin bir kötülük yapmadığını bilmek içimi öylesine rahatlatıyor ki.”

“Benim açımdan, onun bu kadar sıradan bir şekilde öldüğünü düşünmek can sıkıcı. Bir pislik kızın bağışıklık sistemini harekete geçiriyor ve ölümüne sebep oluyor. Düşünsene, daha anlamsız değil mi?”, diye soruyor Claudio.

“Yani, sen Gulia’nın öldürülmediğine tam olarak emin misin?”

Claudio, gözlerini döndürüyor. “Şu anda böyle düşünmek için elimizde veri yok.”

“Kollardaki çürükler? Tırnaklarının arasındaki epidermik malzeme?”

“Yani, Alice, çürükler evdeki mobilyalardan birine çarptığında da meydana gelmiş olabilir.”

“Peki, sana hiçbir şey söylemiyor mu bu çürükler? Yani, o çürükleri birisi yapmış olamaz mı?”

“Açıkçası bu çürükleri not edeceğim. Zaten bu benim işim. Olay yerini incelediğimiz aynı gün bu çürükler çoğalır diye düşünmüştüm, çünkü o zaman pembemsi renkleri vardı. Bu noktada sana bu çürükleri kimin yaptığını da söylememi ister misin?”

Konuyu değiştiriyorum ve soruyorum, “Şoka sebep olan nedir?”

Claudio omuzlarını silkiyor, “Bunu kim söyleyebilir? Gulia’nın hastalık geçmişini araştırarak ve toksikolojik incelemeler yaparak bunu öğreneceğiz.”

“Midenin içindekiler?”

Ambra, öfkeyle bana bakıyor. Claudio da şaşkın şaşkın bana bakıyor, sanki ona mesleğini öğretme cüretini gösterdiğim için biraz da alınmış gibi. Claudio, iyi ve tatlıdır ama yaptığı işin detayları üzerinde kimse konuşmaz, hatta Patron bile.

“Mide boştu, Allevi.”

“Ama midesine girmiş bir şey vardı. Midede bu şeyin izine rastladık.”

“Aynen. Ama ölümün, Gulia’nın yuttuğu şeye ya da midesinin boşaltım hızına bağlı olduğunu söylemedik.”

“Böcek ısırığı olabilir mi?”

“Evde mi? Hem sonra her hangi bir ısırık izi gördün mü? Ya da evde bir böcek yuvası?”

“Hayır.”, boş boş başımı sallayarak cevap veriyorum. “Peki, ilaç almış olabilir mi?”, yorulmadan önerilerde bulunmaya devam ediyorum.

“Allevi, şu anda, bana durmadan anafilaktik şok belirtilerini tekrar edip duruyorsun ve amacın nedir anlamıyorum.”

“Gulia’ya ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Claudio, derin bir nefes alıyor ve kana bulanmış eldivenlerini çıkarıyor. “İyi. Eğer bir ilaç yüzünden olduysa toksikolojik incelemede ortaya çıkacaktır.”

Bir kez daha kadavraya yaklaşıyorum ve Gulia’yı baştan aşağıya tekrar inceliyorum. Görünürde yeni bir şey yok. Ya da hem Claudio’nun, hem de benim dikkatimizden kaçan bir şey var. Bembeyaz boynuna, katılaşmış açık renk kollarına bakıyorum.

“Claudio!”

Tam Ambra’ya kötü bir şeyler söylerken birden bana dönüyor. İçinde bulunduğu o anın büyüsunü bozduğum için acımasızca bana dik dik bakıyor.

“Neyin var?”

“Biliyordum. Şuraya bak.”

Neredeyse görülemeyecek ve tespit edilemeyecek bir şey. Çok küçük. Tıpkı küçücük bir lekeye benziyordu. Daha önce bunun farkına varmamış olmamıza şaşırmıyorum.

“İğne izi.” Claudio, dikkatlice inceleyip bir büyüteç ile deliğe baktıktan sonra beni doğruluyor. “Fakat çok ilginç, altında çürük yok.” Negri’yi çağırıyor. “Bir tane neşter ver. Burayı kesip kanama sızıntısı var mı bakmam lazım. Neden ben yapıyorum. Allevi, yapmak ister misin?”

Hemen cevap veriyorum, “Doku bozulmasının hayatayken mi yoksa öldükten sonra mı olduğunu anlamak için.”

“Aferin.” Ambra, getirdiği neşteri ona veriyor. Claudio, bir tereddüt anı yaşadıktan sonra neşteri bana uzatıyor.

“Allevi, inatçılığın için sana bir ödöl. Hadi şimdi kes bakalım.” Yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden Ambra’nın rengi atıyor. Bir kez olsun, bu şerefi Ambra’ya verebilirim. Gulia’ya dokunmak istemiyorum.

“Hadi Alice, geç oldu.” Claudio hızlıca saatine bakıyor. Tereddüdüm karşısında ısrar ediyor. “Alice, kes artık. Hadi, şimdi.”

Elimde neşter, oyalanmaya devam ediyorum. Otopsi yapılacak beden karşımda duruyor, bekliyor ama ben dona kalmış durumdayım.

“Anladım. İstemiyorsun.” Claudio’nun ciddi ses tonunda bir şefkat belirtisi var. “Allevi, sen bu iş için uygun değilsin.” Haşın bir hareketle neşteri elimden alıyor ve Gulia’nın kolunu dirseğin iç kısmından kesiyor.

“İşte, kan sızıntısı.”

“Kendisine bir şey enjekte etmiş”, diye mırıldanıyor Ambra.

“Ya da birileri ona bir şey enjekte etmiş. Olay yerinde hiçbir şey bulamamıştık.” Ambra’nın dikkatini çekiyorum.

“Kendi isteğiyle kan vermiş de olabilir.”, diyerek katkıda bulunuyor Ambra.

Claudio, “Bu kabul edilebilecek bir veri. Her durumda olayı toksikolojik inceleme çözecek.”, diyor.

Artık gitmekten başka yapacak bir şey kalmıyor. Gulia’yı geride bırakarak ve onu daha fazla düşünmeden gitmekten başka. Keşke bu kadar basit olsa... Claudio, beni durduruyor.

“Allevi, topladığımız kişisel eşyaları Valenti ailesine götür. Dışarıda bekliyor olmalılar. Eşyaların arasındaki bir bileklik en azından beş bin avro eder, problem istemiyorum. Teslim formunu imzalatmayı da unutma.”

Claudio, Gulia'nın bilekliklerinin ve küpelerinin bulunduğu plastik torbayı uzatıyor. Maalesef prosedür bu, özel bir tarafı yok. Fakat bu istek biraz canımı sıkıyor çünkü ölen kişilerin aileleriyle karşılaşmak pek de hoş değil. Hissedecekleri acı beni etkilemiyor, bu da adli tıbbi seçme nedenlerimden birisi. Bir kere kadavra masaya yatırıldı mı acı benim için çoktan geçmiş demektir.

Torbayı önlüğümün cebine koyuyorum ve morgun dışındaki bekleme salonuna yöneliyorum. Bekleme salonundaki koltukta yalnız başına oturan genç bir kadın var. Kırmızı yansıması olan belirsiz kestane rengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış. Tüvit kumaştan yapılmış çikolata rengi bir tayyör giymiş ve kulaklarında inci küpeleri var. Raphael öncesi döneme ait bir resmi andırıyor. Tıpkı distoni* hastaları gibi gövdesini bir aşağı bir yukarı doğru oynatıyor. “Her şey yolunda. Her şey yolunda. Hiçbir şey olmadı. Her şey yolunda. Her şey yolunda.” Kendi kendine konuşuyor ve boş boş bakıyor.

Ona sesleniyorum, “Hanımefendi?” ve dikkatle ona yaklaşıyorum. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Gulia. Gulia. Zavallı Gulia.”

Sanki rahat edemiyormuşçasına başını sallıyor. Ellerini dizlerinin üzerine dayamış. Ona bakarken elinin üzerinde mor renkli bir çürük olduğunu fark ediyorum.

* Distoni, kasların istem dışı oluşan seğirmelerini, spazmlarını ya da hareketlerini içeren bir grup duruma verilen ortak isimdir.

Merakla onu izlediğimi görünce birden elini çekiyor. Korku dolu gözlerle bana bakıyor.

“Doriana.”, heybetli ve öfkeli bir ses duyuluyor.

Genç kadın birden sesin geldiği yöne doğru dönüyor. Yanlışlıkla çağrılmadığı için kasıldığımı hissediyorum.

Yanımıza üç kişi geliyor. Yüzleri çok tanıdık, onları Gulia'nın odasındaki duvarlara asılmış fotoğraflarda gördüğümü fark ediyorum. Birinci kişi yaşı ilerlemiş bir kadın, gri saçlarını arkada toplamış. Yaşlanmış asil bir kadının kusursuz havasına sahip. Yüzüklerle donattığı parmakları kireçlenme yüzünden deforme olmuş.

İkinci kişi ise uzlaşmaz bir ifadeye sahip genç bir adam. Hoş bir adam olsa da keskin yüz hatları güzel görünmesini engelliyor. İngiliz tarzına çok benzeyen ipek bir boyunbağı takıyor.

Üçüncü kişi ise Gulia'ya çok bezeyen bir kız ve görüne göre Gulia'dan yaşça büyük. Her ne kadar Gulia gibi büyüleyici bir güzellikte olmasa da bakışlarından onun kadar çekici olduğunu söyleyebilirim.

“Ne yapıyorsun, Doriana?”, diye soruyor parmakları çarpık kadın.

“Hi-iç.”

Kadın bana dönerek kıza soruyor, “Kim bu hanımefendi?”

“Ben, Doktor Alice Allevi, enstitüde adli tıp stajyeriyim.”, diye cevaplıyorum kadını güvenle. “Küçük hanıma yaklaştım çünkü... Şok geçirdiğini sandım.” Doriana'ya bakarak durumu açıklamak zorunda olduğumu hissediyorum.

“Teşekkür ederim.”, diyor otuzlu yaşlarda gösteren adam, içten ama buyurucu bir sesle. Ayartıcı bir ifadeyle bana gülümsüyor. Açıkça fark edilen göz çukurları soğuk bakışlarına karanlık bir hava veriyor. Kızın omuzlarına hızla ve sabırsızca dokunarak, “Hadi, Dorianana. Kalk.”, diyor sonunda. “Eldivenlerini de giy.”, kendisinden beklenen bir tavırla kıza emrediyor.

Dorianana, ayağa kalkıyor. Bakışlarını benden kaçırarak yere doğru bakıyor ve yürüyor.

“Üzgünüm. Gulia için...” Sonra kendimi de şaşırtarak, “Onu tanıyordum”, diyorum aniden.

İnanılmaz derecede Gulia’ya benzeyen kız buğulu gözleriyle bana bakıyor.

“Gerçekten mi?”, diye soruyor gergin bir sesle.

Hepsinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek evet anlamında başımı sallıyorum.

“Aslında, çok iyi tanımıyorum. Tesadüfen tanıştık, diyelim.”

“Evet. Gulia pek de unutulacak bir kız değildi.”, diye ekliyor kız kederli bir ses tonuyla. Çok hisli bir sesi var.

Kızı onaylıyorum, “Evet. Gerçekten de öyle.”

Her şey öyle acı verici ki. Belki de yaşlı kadının ağlamak üzere olması ya da ciddi ve soğuk duran adamın yüzündeki acıyı gizleme çabası beni üzüyor. Belki de Gulia gibi genç ve güzel bir kadının bedeninin kısa bir zaman sonra çürüyüp gidecek olmasına üzülüyorum. Malesef tüm cesetler bu şekilde yok olup gidiyor ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz bir şey yok.

Kızgınlık dolu bir sessizlik odayı kaplıyor. Kendimi garip hissediyorum ve artık yanlarından ayrılmam

gerektiğini anlıyorum. Yanlarından ayrılmadan az önce Dorianana'nın elini ovaladığını ve bunu yaparken adama baktığını fark ediyorum. Adamın gözlerinde bir çeşit güvence arıyor fakat bulamıyor.

Yanlarından uzaklaşıyorum ama onlar neredeyse bunu fark etmiyorlar. Morga geri döndüğümde Claudio'nun bana verdiği görevi hatırlıyorum. Gulia'ya ait takılar hâlâ önlüğümün cebinde. Kahretsin! Nasıl olur da unuturum?

Onları bıraktığım yerde bulma ümidiyle hemen bekleme salonuna geri dönüyorum. Peşimi bırakmayan kötü şansım sebebiyle çoktan gitmiş olduklarını tahmin ediyorum.

"Hallettin mi?" Claudio, temiz el yazısıyla ölüm sebebini yazdığı formdan başını kaldırıp bana bakıyor.

Hayır. Nasıl söylerim?

"Claudio. Ben... Bana verdiğin torbayı Gulia'nın ailesine vermek için yaklaştım ve sonra, nasıl oldu bilmiyorum, konuşmaya başladık. Konuşmaya öyle dalmışım ki onlara torbayı vermeyi unuttum."

Claudio, eliyle masaya vuruyor. "Allah kahretsin, Allevi. Nasıl bu kadar şaşkın olabilirsin?"

"Özür dilerim, Claudio. Gerçekten."

"Bana bu özürlerinle ne yapacağımı daha sonra anlarsın, özürünün şu an için bir anlamı yok. Çözüm bulmak için bir şeyler yapmalısın."

"Nasıl?"

"Bir telefon numarası falan bul ya da öyle bir şey. Bul bir şeyler işte. Bana zaman kaybettirme. Sorumluluk senin."

Sekreterlikteki koltuğa oturup telefon rehberinin sayfalarını karıştırıyorum ve soyadı Valenti olan kişilere bakıyorum ama bunu ne amaçla yaptığımı bile bilmiyorum. Bugün bir şey bulamayacağımı hissediyorum. Artık yarın bir şeyler ayarlarım.

Eve varınca koltuğa kuruluyorum. Bir elimde kumanda diğer elimde ise kurabiye var. İlgisizce televizyona bakıyorum.

“Üniversite öğrencisi Gulia Valenti’nin ölümüyle ilgili araştırmalar devam ediyor. Ölüm sebebi hâlâ bilinmiyor. Muhtemelen bir kaza sonucu öldüğü düşünülse de Gulia Valentinin bir cinayete kurban gitmiş olabileceği ihtimali üzerinde de duruluyor. Otopsi sonuçlarının açıklanması beklenirken, polisler bu sabah Gulia’nın ailesi ve bazı arkadaşlarıyla görüştü. Daha küçük yaşta yetim kalan Gulia Valenti, yirmi üç yaşındaydı. Kız kardeşi Bianca ise yirmi sekiz yaşında ve ikisi de teyzeleri ve enişteleri tarafından büyütülmüşler. Kurbanın eniştesi Corrado De Andreis, Hristiyan Demokrat Partisinin tanınmış üyelerinden biriydi ve yetmişli yıllarda birçok defa milletvekili olarak meclise girmişti. 2001 yılında ölen De Andreis’in politika hevesini bugün, genç ve gelecek vaat eden ceza hukuku uzmanı olan avukat oğlu Jacopo yaşıyor. Ailenin sözcüsü de olan Jacopo De Andreis, yorum yapmaktan kaçınıyor.”

Harika. Artık kime ulaşmam gerektiğini biliyorum.

Bianca

*S*yi günler, ben Doktor Alice Allevi. Avukat De Andreis ile konuşmak istiyorum.”

“Hatta kalın.”, diye cevap veriyor sekreter tatsız bir ses tonuyla. Vivaldi’nin *Primavera*’sının notalarıyla saniyeler yavaşça geçiyor ve dakikalara dönüşüyor.

Biraz daha bekledikten sonra telefonu kapatıp yeniden arıyorum. “Affedersiniz. Yine ben, Alice Allevi...”

Aynı sekreter sözlerimi kesiyor, “Bir saniye.”

Az önce dinlediğim müzik yeniden başlıyor. Şansıma bu sefer bekleyiş kısa sürüyor. “Evet.”, diyor telefonun diğer ucundaki kişi kızgın bir ses tonuyla.

“Avukat Bey, sizi rahatsız ettiysem özür dilerim.”

“Kimle konuşuyorum?”

“Ben Doktor Alice Allevi. Adli tıp enstitüsünden.”

“Ah”, donuk bir ses tonuyla cevaplıyor beni. “Bir sorun mu var?”

“Aslında bir sorun yok. Sadece sıkıcı bir durum. Birilerinin enstitüye gelip otopsi sırasında topladığımız Gulia’ya ait kişisel eşyaları alması gerekiyor.”

“Tamam. O kadar da kötü değilmış. Gelecek kişi sizi mi bulsun?”

“Evet. Eşyalar bende.”

“İsminizi tekrar eder misiniz, lütfen?”

“Alice.”

Rahatsız edici bir sessizlik oluyor ve adamın soyadımı da söylememi beklediğini fark ediyorum. “Affedersiniz. Allevi. Alice Allevi.”, diye aceleyle ismimi tam olarak söylüyorum.

“Tamamdır. Sabah aileden birileri gelip eşyaları alacak.”

Odamdayım ve Lara ile sözlü otopsinin yazımı üzerinde çalışıyoruz. Bedende görülen çürüklerin renk tonunu mor mu yoksa daha doğru biçimde mavimsi yeşil olarak mı yazmalıyız diye düşünürken birinin çekingence kapıyı çalmasıyla içinde bulunduğumuz çıkmazdan kurtuluyoruz.

“Girin!”

Gulia’ya benzeyen ama daha canlı bir yüz ifadesi olan bir kadın kapıdan içeri başını uzatıyor. “Doktor Alice Allevi’yi arıyordum. Siz misiniz?”, diye soruyor. Kadına gülümseyerek başımı sallıyorum. Sanki onu tanımadığımdan korkarak ekliyor, “Ben, Bianca Valenti. Dün karşılaşmıştık.”

“Lütfen, girin.” Sandalyemden kalkıp onu içeri davet ediyorum.

Bianca, zarif ve kadınsı bir yürüyüşle ilerliyor. Sanki içini kemiren kederinden eser yok gibi görünüyor. Gözleri uykusuzluk sorunu olan birinin gözlerine benziyor. Üzerindeki mavi kaşmir paltosu onu az da olsa karanlık

✈ biri gibi gösteriyor. Uzun saçlarını sıkıca atkuyruğu şeklinde toplamış. Boyu çok uzun, yani en azından benden ve Lara'dan daha uzun.

Kapalı çekmeceyi anahtarla açıyorum ve içinde bulunan Gulia'nın takılarını alıp ona vermek için yaklaşıyorum.

Bianca, çekinerek elimde tuttuğum torbayı alıyor ve sanki ürkmüşe benziyor. "Aman Allahım!", diyerek geri çekiliyor. Gözleri dolu dolu oluyor. "Bu bileklikler...", mırıldanıyor hıçkırıklara boğulan sesiyle.

Sendelediğini görünce soruyorum, "Oturmak ister misiniz?"

"Su ister misiniz?" Lara, kaşlarını çatarak araya giriyor.

Bir anlık tereddütten sonra Bianca, cevap veriyor, "Evet. Teşekkür ederim."

Ona bir sandalye çekiyorum (Ambra'nın sandalyesi, çok şükür ki bugün yok). Bu sırada Lara, biraz su getirmek için odadan çıkıyor.

"Özür dilerim. Görüyorsunuz, onun anıları hâlâ ne kadar canlı, sanki üzerime yağıyorlar. Katlanamıyorum, anlıyor musunuz? Katlanamıyorum."

"Anlıyorum tabii. Endişe etmeyin."

Bianca, torbanın içindeki bileklikleri alıyor ve elinde sıkıca tutuyor. "Bu teyzem ve eniştemin hediyesi, Gulia'nın on sekizinci doğum günü için. Gulia, bu bilekliği hiç çıkarmazdı. Her gün takılmayacak kadar çok değerli olduğunu söylüyordum ona ama tabii o diğer tavsiyelerimi

dinlemediği gibi bunu da dinlemiyordu. Bunu ise iki yıl önce Sicilya'da tatildayken bir işportadan almıştı. Hâlâ sapa sağlam, inanılmaz. Arzu bilekliği. Kim bilir hangi arzuyu ifade ediyordu." Anlaşılan Bianca'nın konuşmaya ihtiyacı var ve bundan dolayı kendimi garip hissetmiyorum, konuşmasını bölmeye cesaret edemiyorum. "Doktor Hanım, beni bağışlayın. Şey... Ben... Size kardeşimin nasıl öldüğünü sormak isterim. Öldürülmüş olabileceğine inanıyor musunuz? Fotoğrafları gördüm. Onu içinde bulduğunuz kan gölünü gördüm. Olayla ilgili görevlendirilen komiser sanki kararsız gibi."

"Üzgünüm ama bunu görevim icabı size söyleyemem. Fakat yine de size bir şey sormadan edemeyeceğim. Kız kardeşinizin her hangi bir şeye alerjisi var mıydı?"

Bianca'nın gözleri dört açılıyor, böylesine kederliyen bile büyük gözleri harika görünüyor. "Özür dilerim. Biliyorum ki sabırlı olmalıyım. Şu anda size saygısızlık ettiğimin farkındayım. Anlaşılan bana cevap veremeyeceksiniz. Sizin sorunuza gelince, Gulia'nın birçok şeye alerjisi vardı. Astım hastasıydı ve çok kez anafilaksi yüzünden ölüm tehlikesi atlattı. Eğer sormama izin verirseniz... Kardeşimin bu yüzden mi öldüğünü düşünüyorsunuz?"

"Olabilir.", diye konuyu kapatmak için itirafta bulunuyorum.

Bianca, yüksek sesle iç çekiyor. Bu arada Lara'nın dönüşü beni sorulardan kurtarıyor. "Size teşekkür ederim. Bana çok nazik davranıyorsunuz." Boş bardağı Lara'ya uzatıyor ve ona bir kez daha teşekkür ediyor. Sonra bana dönüp, "Yani, ölümünden kısa süre önce Gulia ile tanıştınız, öyle mi?", diyor.

“Çok berbat bir tesadüf oldu.”

Lara, merakla gözlerini bana dikeyor. “Gerçekten mi, Alice?”

Her ikisine de, Gulia ve benim kısa süreli karşılaşmamızı özet olarak anlatıyorum. Lara, olayın sıradanlığından çok etkilenmiş benziyor. Bianca ise detayları merak ediyor. “Kardeşim üzgün ya da endişeli miydi? Ve her şeyden önemlisi bunu polise anlattınız mı?”

“Evet, biraz tedirgin görünüyordu. Hayır, henüz polisle konuşmadım ama durumu polise anlatacağım.”

Bianca, yeniden iç geçiriyor, sanki kendisini zapt edemiyor gibi. Ziyaretini bitirmek istediğine dair bir işaret yok. Dokunaklı bakışları üzerimde. “Lütfen, konuşun. Rica ederim. Anlatacaklarınız çok önemli olabilir.”

“Size söz veriyorum.”

“O kan gölünü... Unutamıyorum.”, diye ekliyor fısıldayarak. “İlk aklıma gelen şey onun öldürüldüğüydü.”

“Size fotoğrafları neden gösterdiler ki? Sizi çok sarsmış olmalı.”

“Fotoğrafları görmek için ben ısrar ettim. Kendimi onları görmekten alıkoyamadım.”

“Bianca, soruşturmayı ihlal etmeden sana yalnızca şunu söyleyebilirim.”, diyorum. “O gördüğün kan Gulia’nın başındaki küçük bir yaradan geliyor ama bunun hiçbir anlamı yok. Yani kardeşinizin ölümüyle ilgisi yok. Birbiriyle alakası olmayan iki şey. Kardeşinizin başındaki yara muhtemelen bilincini kaybettikten sonra yere düşmesiyle oluşmuş.”

Lara, dehşetle bana bakıyor. “Alice, seninle konuşmalıyız.”, diyerek tarafsız olduğunu göstermeye çalışan bir ses tonuyla konuşmamı bölüyor.

“Beni bağışlayın. Siz çalışmak zorundasınız ve ben... Burada kalarak sizin canınızı sıkıyorum. Özür dilerim.”

“Hayır, gerçekten, rahatsızlık vermiyorsunuz.”, diyerek cevap veriyorum hızla.

“Ben gitsem iyi olacak. Doktor Hanım, lütfen, Komiser Calligaris ile konuşmayı unutmayın. Kendisi soruşturmayı yürütüyor.”

Bianca, solgun yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle kalıyor. Elini önce bana sonra da Lara’ya uzatıyor. “Alice...”, diye bana sesleniyor sonra yumuşak elleriyle kapının tokmağına dokunduğu anda. “Şey durumunda... Evet... Yani... Eğer bir açıklamaya ihtiyacım olursa, sizinle konuşabilir miyim?”

İçten bir nezaketle cevap veriyorum, “Elbette.”

Kapıdan çıkar çıkmaz Bianca’nın topuklularının çıkardığı ses giderek uzaklaşıyor. Lara, kaşlarını çatmış acımasızca bana bakıyor. “Boşboğazlının tekisin. Nasıl olur da otopsiyle ilgili bilgi verirsin? Ya Claudio duyarsa...”

Rahatça cevap veriyorum, “Duymayacak.”

“Tabii ki ben ona söylemeyeceğim ama ne olacağını bilemezsin ki. O kız bir yabancı ve kardeşinin ölümünün şokunu yaşıyor. Bir gün bir bahaneyle çıkıp gelir ve senden bilmem hangi gerçeği söylemeni isterse buna hiç şaşırman.”

“Gördüğü fotoğraflardan ötürü kendisini kaybetmiş. Bu anlaşılır bir durum.”

“Sana katılıyorum ama bu ölünün ailesine güvenebileceğin bir durum değil. Bunu Patron da her zaman söylüyor.”

“Sence Patron’un bir kalbi var mı ya da ona benzer bir şey?”, diye soruyorum.

Gayretle başını sallıyor. “Hayır, ama bu konuda haklı bence.”, soğuk bir ifadeyle karşılık veriyor. Sonra, “Bu akşam ne yapıyorsun?”, diye soruyor ve konuyu değiştiriyor.

“Özel bir şey yapmıyorum. Yukino bu akşam *onigiri** hazırlıyor.”

“Hani şu çizgi romanlarda gördüklerimizden mi?”

“Evet.”

“Ben de size eşlik etsem sorun olur mu?”

* Japon mutfağına özgü pirinç topları.

Şu ölüler var ya, onlar ölmedi, sadece kafamın içinde yaşıyorlar

Gulia'nın ölümünden önce onun birisiyle telefonda konuşmasına kulak misafiri oldum."

Claudio, şaşkın bakışlarını bana çeviriyor. Onun odasında ve yarım kalmış bir dava üzerinde çalışıyoruz. Gulia'nın ölümünün üzerinden nerdeyse bir hafta geçmiş.

Ağzındaki sakızı çöp kutusuna atarken, "Böyle bir rastlantı filmlerde bile olmuyor.", diyor.

"Ama benim başıma geldi işte."

"Çünkü belayı her zaman üzerine çekiyorsun. Soruşturmayı yürütenlerle konuşman gerek. Yani buna mecbursun."

"Evet, biliyorum. Zaten çok bile bekledim." Bunu söylerken kendimi Bianca Valenti'ye karşı suçlu hissediyorum.

"Ayrıca, Claudio, sana başka bir şey daha söylemeliyim ama benimle dalga geçmeyeceğine söz vermelisin."

"Başka bir şey mi?"

"Evet, yine Gulia Valenti ile ilgili. O gün morgdan çıktıktan sonra genç bir kadın gördüm. Belki Gulia'nın bir akrabası ya da bir arkadaşı olabilir. Aklını kaçırmış

gibi bir hali vardı ve... Bilmiyorum ama kızın hali bana biraz şüpheli geldi.”

“Her zamanki hayallerinden biri.”

“Bana inanmıyor musun? Bu kadar mı güvenilmez biriyim?”

Claudio, kaşlarını çatarak, “Hayır. Hayır.”, diyor ama pek inandırıcı değil.

“Dinle, Claudio. İkisi birlikte vücutlarına bir şey enjekte etmiş olamazlar mı? O kızında elinde bir çürük vardı. O çürük de bir iğne yüzünden meydana gelmiş olabilir ya da kim bilir, başka bir şeyden.”

“Diyelim ki öyle, bu seni neden ilgilendiriyor onu anlamıyorum.”

“Ya bir kaza değilse?”

“Hep söylüyorum, bu *CSI* dizisi tüm yeni nesil adli tıpçıları mahvetti.”

“Dalga geçmeyi bırak. Çok ciddiyim.”

“Maalesef, anladım. Dinle, Alice. O gördüğün yaralar sıradan yaralar olabilir. Olan şey bir kazaydı, cinayet değil.”

Bir insana mesleki açıdan değer verirken, benim Claudio’ya verdiğim değer gibi, o insanın size çok az güvendiğini hissetmek moral bozucu ve üzücü olabilir.

“Claudio. Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?”

Claudio, bana dönüp üzgün bir ifadeyle bakıyor. “Sen hâlâ tecrübesiz sayılırsın. Bu yüzden yanlış yorumlarda bulunabilirsin. Bu da çok normal.”

“Ama yeteneğim olduğunu, potansiyelim olduğunu düşünüyorsun değil mi?”, daha önce hiç cesaret edemediğim

bir açık sözlülükle soruyorum. “Bunu bilmek istiyorum. Tüm hatalarıma rağmen, çok sevdiğim bu iş için yetersiz olmama rağmen bir şeyler yapabileceğime inanmak istiyorum. Yani iyi bir adli tıpçı olmayı kastediyorum.”

Çaresizlik içinde bir yanağıma dokunuyor. Sanki kendisini güzel bir şeyler söylemek zorundaymış gibi hissediyor ama bunun doğru olup olmayacağından emin değil.

“Claudio?”

Gülümsüyor. Bir an için onun bana çok uzak ve farklı biri olduğunu düşünüyorum, o tanıdığım alaycı adamdan başka biri. Gözlerinde nerdeyse acıklı bir ifade belirliyor sanki duygularımı anlıyormuşçasına.

“Adli tıpta çalışmak için yeteneğe ihtiyaç yok. Her şey öğrenilebilir ve sen de adli tıpçı olabilirsin. Hadi, gel.”, diyor sonunda ve elimden tutuyor. “Anceschi ile konuşalım. Valenti soruşturmasını yürüten Calligaris’i tanıyor.” Anceschi’nin kapısını çalıyor ve kısaca durumu anlatıyor.

Anceschi, o efsanevi umursamazlığıyla hiç de şaşırmışa benzemiyordu. “Roberto Calligaris’e durumu kolayca anlatabilirsiniz. Değerli bir arkadaşımdır. Onu arayıp haber veririm. Benim adımları verip kendinizi tanıtabilirsiniz, anlaştık mı?” Anceschi bir an önce benden kurtulmak istiyor ve çok geçmeden kendimi odasının dışında buluyorum. İsteğimin geri çevrilmeyeceğini hissederek Claudio’ya rica ediyorum. “Claudio, benimle gelir misin?”

Donuk bir ifadeyle “Hayır.”, diyor.

“Ne uyuzsun. Neden olmasın?”

“Bunu düşünmüyorum bile. Yapacak daha iyi işlerim var.”

“Hadi!”

Claudio, sinirle iç çekiyor ve gözlerini döndürüyor. “Allevi, beni etkilemeye çalışma huyundan vazgeçmelisin.”

“Sana kötü bir şey olmayacak ki. Bazen biraz hassas olmak lazım. Sen de bunun ne kadar insani olduğunu göreceksin.”

İkna olmamış bir halde başını sallıyor. Odasında duran kutunun içinden arabasının anahtarlarını alıyor ve deri koltuklu arabasıyla bana eşlik ediyor. Radyoda çalan şarkıyı biliyorum, Police grubunun *So Lonely* şarkısı.

“Seni arabada bekliyorum, tamam mı?”, diyor oraya vardığımızda ve kızgın olduğunu açıkça göstererek emniyet kemerini çözüyor.

“Hayır. Hayır, bana şoförlük yapmanı istemedim senden. Bir taksiye binebilirdim. Senin vereceğin moral desteğe ihtiyacım var.”

“Allevi, sen bir Mısır lanetisin. Git ve ne yapıyorsan yap. Ayrıca çabuk ol çünkü bütün öğleden sonrayı burada geçirmek istemiyorum.”

“Ne kadar da kibarsın, Claudio”, diye mırıldanıyorum kapıyı kapatırken.

“Anladım.” Claudio, homurdanıyor ve hırçın hareketlerle arabanın motorunu durdurduktan sonra iniyor.

Genelde çekilmez bir adam olduğunu biliyorum çünkü hırçınlaşacak kadar kaba saba birisi. Ama yine de enstitüde en çok Claudio’ya değer veriyorum.

Calligaris’in iş arkadaşlarından biri bizi komiserin ofisine kadar götürüyor. Odasına girdiğimizde dağınık bir ortam ve sigara kokusuyla karşılaşıyoruz.

Roberto Calligaris, sıradan, seyrek saçlı ve sıska biri. Beyaz bir gömlek giymiş ve iç karartıcı siyah bir kravat takmış. Nefesi kokan adamlara özgü tipik bir yüzü var.

“Sizi Giorgio Anceschi gönderdi, değil mi? Doktor Alice Allevi olmalısınız?”

“Ta kendisi.”, biraz tedirgin cevap veriyorum.

Yüzünde sabırsız bir ifadeyle Claudio’ya dönerek, “Doktor Conforti, siz de buradasınız.”, diyor. Claudio, tepki vermemek için kendisini tutuyor.

“Giorgio, Valenti davası ile ilgili olarak benimle konuşmak istediğinizden bahsetti.” Gözlerime bakarak konuşmaya devam ediyor.

“Evet.”

“Lütfen, oturun.”, diyor. Bu sırada Claudio, sanki çok acelesi varmış gibi yaparak saatine bakıyor. Eğer Claudio, kaba bir adam gibi davranmaya çalışıyorsa bunu çok iyi başarıyor.

Calligaris, benimle konuşmaya başlamadan önce hafifçe öksürüyor ve sevecen bir gülümsemeyle bana bakıyor, “Evet, Doktor Hanım. Size hangi konuda yardımcı olabilirim.”

Ona Gulia’nın yaptığı o telefon konuşmasını mümkün olduğunca detaylı bir şekilde anlatıyorum. Beni büyük bir dikkatle dinliyor. “Yani, anladığım kadarıyla bayağı kısa bir konuşma olmuş.”, yorumunda bulunuyor.

“Şey, bu konuda çok emin değilim. Ama benim duyduğum kısım, evet, gerçekten de kısaydı.”

“Sizce Gulia, tedirgin bir ses tonuyla mı konuşuyordu?”

“Daha çok kızgın diyebilirim.”

“Peki, davranışlarında saldırganlık var mıydı?”

“Saldırganlık? Evet, biraz. Tekrar ediyorum, bana daha çok acı çekiyormuş gibi geldi.”

“Her hangi bir isim duydunuz mu ya da özel bir şey?”

“Konuştuğu kişinin cinsiyeti dışında hiçbir şey. Bunu size zaten söyledim. Bana inanmıyor musunuz?”

“Gerçekten de rahatsız edici bir tesadüf.”, şaşkınlıkla başını sallayarak karşılık veriyor.

“Nasıl yani?”, diye soruyor Claudio değişik bir ses tonuyla.

“Doktor Conforti, sizce inanılası bir durum mu? Rastgele bir kızla tanışıyorsunuz ve bir gün sonra onu evinin salonunda ölü buluyorsunuz. Ayrıca bu kadar rahatsız edici bir telefon konuşmasına kulak misafiri olduktan sonra? Valenti davasında ifadelerini aldıklarımızın yalan söylemeleri muhtemel, bu yüzden aldığımız ifadeleri büyük bir dikkatle değerlendirmemiz gerekiyor.”

Dehşete kapılıyorum ve soruyorum,

“Bana dolaylı olarak yalancı mı demek istiyorsunuz?”

“Sadece işimi yapıyorum. Kişisel bir şey değil.”

“Hadi gidelim buradan,” diyerek bölüyor konuşmayı Claudio.

“Doktor Conforti, kızmaya gerek yok. Ayrıca Doktor Hanım’ın söylediklerini tanık ifadesi olarak almak zorundayım.”

Calligaris’i görmezden gelerek Claudio’ya dönüyorum, “Sorun değil, Claudio.”

“Doktor Allevi, sizi gücendirmek gibi bir niyetim yok. İnanın. Şüphelenmek benim işim. Bu olayı detaylı şekilde araştıracağım, bunu size garanti ederim.”

Sözlü ifade vermek öyle aşırı uzun sürmüyor. Sonunda, daktiloda yazılmış kâğıdın altına imzamı atıyorum.

“Doktor Hanım, teşekkür ederim.”, diyor Calligaris, ondan beklemediğim bir kibarlıkla.

“Bu görevimiz.” Komiser ifademi bir dosyaya koyuyor ve beni uğurlamak istercesine başını sallıyor ama beni uğurlamaya çalışmasını aniden engelliyorum.

“Komiser Calligaris.”, diyorum. Claudio merakla bana bakıyor. “Size anlattığım bu telefon görüşmesinin gerçekten önemli olduğuna inanıyorum.”

“Kesinlikle, Doktor Hanım.”

Anlaşılmaz bir eksiklik duygusuyla başımı eğiyorum. Claudio, tuvalete giderken bile bırakmadığı mesleki saygısıyla Calligaris’i selamlıyor ve beni odadan çıkarıyor.

“Geri zekâlı herif.”, diyor küçümseyerek, merdivenlerden inerken. “Adama şu diğer kızın elinde gördüğün çürüklerden bahsetmemekle iyi ettin.”

“Belki de haklıdır. Dikkatli olmak zorunda. Kim bilir kaç tane yanlış ifade alıyordur. Emniyette çalışmak hoşuma giderdi.”

“Fark ettim.”

“Senin hoşuna gitmez miydi?”

“Hayır, teşekkür ederim.”, diyor isteksizce.

“Unutmuşum. Sen Patron’un en büyük varisisin.”

“Ah-ah.”

“Claudio.”, diyorum arabanın vitesini tutan elini sıkarak.

“Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Benim için önemliydi.”

Kibarca gülümseyerek gözlerini kırpmıyor. Etkileyici ve güzel yüzünde nadir görülen bir gülümseme. “Rica ederim. Allevi, kendini bunalıma sokma. Sen herkese ayak bağı olan küçük bir cadısın. Fakat tutkulusun. Gerçek şu ki iyi bir adli tıpçı olmak için gereken şey de tam olarak bu.”

Farkında olunmayan g z ellik

*T*elefonum çaldığında koltu a uzanmış kitap okuyordum. Telefona baktığımda arayanın Marco olduğunu görüyorum. Telefon numaramı bildi ine inanamıyorum.

“Marco? Bir şey mi oldu?”

“Hayır, hayır. Sakin ol.”, diye cevap veriyor tatlılıkla.
“Rahatsız etmek istemezdim seni.”

“Ne rahatsızlığı. Sadece, sen beni hiç aramazsın da.”

“Bugün seni aramak için iyi bir nedenim var. Seni bir sergiye davet etmek istiyorum. Güzel bir sergi. Sergide benim de birkaç çalışmam olacak. Gelmek ister miydin?” Marco, büyük bir nezaket göstererek beni sergiye  a ırıyor.

“Tam bir son dakika daveti oldu bu, Marco.”

“Tamam. Evet.    r dilerim. Seni daha önce aramayı düşünüyordum ama aklımdan uçup gitmiş. Yalvartma beni. Hadi. Geliyor musun, gelmiyor musun?”

“Tabii ki geliyorum!” Korkunç şekilde yorgun olduğumu unutarak ayağa kalkıp ba ırıyorum.

Marco, bana yaptığı daveti kabul edeceğimi düşünmüyordu belki ama böyle bir daveti hayatta ka ırmazdım.

Gizemli kardeşimin fotoğraf sergisi. Ona “Silvia’yı da getirebilir miyim?”, diye soruyorum.

Silvia Barni. Avukat. İlkokula başladığımız ilk gün sıra arkadaşı olmuştuk. Öyle bir zekâ seviyesine sahiptir ki onun yanında kendimi aptal gibi hissederim.

“Tabii ki. Aslında ben de Alessandra’yı davet etmek istiyorum.”

Alessandra Moranti, her ne kadar iş arkadaşım olmasa çok değerli bir çocuk doktoru olduğunu bilirim. Kardeşim anlayamadığım bir şekilde ondan hep hoşlanmıştı. Bir keresinde, bir “palyaço doktor” projesinde birlikte çalışmışlardı. Marco, projenin afişini hazırlamıştı. Alessandra’nın da kardeşimden hoşlandığını biliyorum. Birbirlerine karşı yakınlık duymuşlardı ama tabii hiçbir zaman birlikte olamadılar. “Yine de anlayamıyorum.”, demişti Alessandra. “Şey, Alessandra, kardeşimin eşcinsel olduğuna dair şüphelerim var. Marco, kadınlara ilgi duymuyor galiba.”, diyerek itirafta bulunmuştum ama o da bana şöyle cevap vermişti, “Hayır. Kesinlikle yanılıyorsun. Bu konularda altıncı hissim kuvvetlidir. Kardeşin eşcinsel değil. Sadece beni beğenmedi o kadar.” O anda konuyu daha fazla derinleştirmek istememiştim.

“Maalesef Alessandra’nın telefon numarası bende yok.”, diyerek konuşmasına devam ediyor kardeşim.

“Ben ona haber veririm. Merak etme.”

“Hayır. Ben kendim aramak istiyorum.”

“Kusura bakma Marco ama sen Alessandra ile olma şansını kaybettin.” Açıkçası, Alessandra’nın onunla ilgileneneğine hiç inanmamıştım.

“Aslında hiçbir zaman öyle bir şans olmadı. Neyse, önemli değil. Alessandra’yı ona asılmak için davet etmiyorum zaten.”

“Marco, bir kız arkadaşın var mı? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor olmam çok garip.”

Marco, susuyor. Neşeli ses tonumu coşkuyla karşıladığını sanmıyorum. Bir müddet sonra soruma cevap veriyor, “Hayır. Kız arkadaşım yok.”, ve ekliyor, “Alice, acelem var. Alessandra’nın numarasını veriyor musun, vermiyor musun?”

Tam saat sekizde Silvia’nın evinin önündeydik. Foggialı bir taksicinin taksisinde Yukino ile bekliyorduk ve Silvia hâlâ hazırlanamamıştı. Yirmi dakika sonra Silvia aşağıya indi. Çok kızmıştım. Bu sırada Alessandra, Marco’nun kendisine ilgi duyduğu için onu da sergiye davet ettiğinden emin bir halde defalarca aramıştı beni.

Silvia, muhteşem cazibesi, zebra desenli şalının üzerine dökülen ipekten bir örtü gibi saçlarıyla yanıma oturuyor ve parfümünün kokusu her yere yayılıyor. “Alice, neden biraz daha düzgün giyinmedin. Sanat etkinliklerine her zaman en şık insanların geldiğini bilmiyor musun? Doktorların o sefil partilerine hiç benzemez.”, diyor aşağılayarak. “Bu tür gecelere kendi konumlarıyla böbürlenilen insanlar katılır, tıpkı stada giden holiganlar gibi. Bu paralı insanlar sanatı anlama bahanesiyle biraz para saçmak amacındadırlar. Rönesans zamanları sona erdi.”

“Cahil.”

“Bu konuda haklıyım ve sen de bunu biliyorsun. Neyse, bunu Marco’ya söylemeyeceğim. Merak etme.”

Silvia'yı önemsemediğini her fırsatta gösteren Alessandra'yı evinden aldıktan sonra sergiye varıyoruz.

Neoklasik mimariden etkilendiği açık sanat galerisi, entelektüel-züppe tiplerle dolup taşıyor. Öyle tipler ki, kendilerini bu rezil dünyanın ötesinde bir yerlerde sanıyorlar ama yine de lüks marka kıyafetler almadan duramıyorlar. Tıpkı Ambra'nın virtopsi hakkında konuştuğu gibi, sanat üzerine her şeyi bilen bir edayla tartışıyorlar. Sırf bu yüzden onları mazur göremiyorum. Yukino, kendi halinde takılıyor. Japon olması birçok insanın ilgisini çekecek. Zaten o da yeni insanlar tanımaya bayılıyor. Silvia ile Alessandra, normalin aksine yaşlı iki arkadaş gibi laflıyorlar. Her ikisi de yalnız ve bahtsız gibi görünmüyor.

Arka fonda çalan müzik tanıdık geliyor, Thelonius Monk.

Galeri farklı katlara ve bölümlere ayrılmış. Bunların hiçbirisi özel olarak ilgimi çekmiyor. Bu yüzden Marco'ya ayrılan bölüme doğru ilerliyorum.

Kardeşimin ilk defa gördüğüm kavramsal resimleri labirent benzeri yerleştirilmiş duvarlarda asılı duruyor. Sonbaharın kızıl rengini yansıtan ve asfaltın üstünde duran bir yaprak, bir bankın üzerinde uyuya kalmış bir evsiz, gri saçların üzerinde bir kovboy şapkası ve bir damlanın parıltılı yansımasının zum yapılarak çekildiği fotoğraflar. Fotoğrafların dağılımı çok çeşitli, Marco'nun tek bir tema üzerinde çalıştığı söylenemez.

Tüm fotoğraflar arasında, tarafsız olmak gerekirse, güzellik bakımından en son sırada benim fotoğrafım geliyor. Fotoğrafta tamamen hazırlıksız bir halde çıkmışım.

Bu sürprize öylesine şaşırıyorum ki fotoğrafa dikkatle bakıyorum. Alttaki kartta şöyle yazıyor: *Farkında Olunmayan Güzellik*

Birkaç yıl önce çekilmiş bir fotoğraf, bahçede uyukluyorum ve elimle tuttuğum kitap göğsümde duruyor. Koyuluğu ışıkla yumuşamış gölgeler, benim keskin vücut hatlarım ve siyah-beyaz bu resimdeki tek renk turkuaz gökyüzü.

Fotoğrafın karşısında şaşkın şaşkın dururken Marco, bana yaklaşıyor ve sarılıyor. Tamamen siyah giyinmiş. Allah'ım, ne kadar zayıf ve ne kadar zarif. Ve inanılamayacak kadar özel.

“Marco. Öylesine etkilendim ki... Çok başarılısın! Ve bu fotoğraf... Yani... Söyleyecek söz bulamıyorum.” Sesim yaşadığım duyguyla dokunaklı çıkıyor. Marco, yumuşak bir hareketle yanağıma dokunuyor.

“Kızarsın diye korkuyordum. Belki de fotoğrafını çekmeden önce izin almalıydım.”

“Hayır! Bence harika bir sürpriz oldu. Sıradan bir anı özel bir ana dönüştürmüşsün. Bu büyük bir kabiliyet. Seninle gurur duyuyorum.”

Marco'nun solgun yanakları hafifçe kızarıyor. “Burada olduğun için ve fotoğraflarımı beğendiğin için mutluyum.”

“Bu fotoğrafı istiyorum.”

“Sana bir kopyasını vereceğim. Bir tane de anneme vereceğim çünkü onun da çok hoşuna gitmişti.”

Alessandra, bir kedi gibi, kalçalarını sallayarak bize doğru yaklaşıyor.

“Marco...”, baştan çıkarıcı olmaya çalışarak mırıldanıyor. “Her seferinde daha başarılı işler yapıyorsun.

Yeni fotoğrafların birkaç yıl önce gördüklerime göre çok daha iyi.”

“Teşekkür ederim, Alessandra. Çok kibarsın.”

“Şu *Bellayl* isimli fotoğrafı istiyorum. Yatak odamda çok güzel durur.”

“İstersen, sana hediye edebilirim.”

Onları yalnız bırakıyorum. Kim bilir belki aralarında bir şeyler olur. Gecenin geri kalanında yalnız başıma dolanıyorum. Alessandra, Marco’nun ilgisini çekmek için her türlü yolu deniyor. Silvia ise çağdaş sanat üzerine derin bilgileriyle böbürleniyor. Yukino da etrafını çeviren bir grup entelektüele Japon romanını anlatıyor.

Tüm resimleri dikkatle inceliyorum fakat kendimi tatmin etmek için *Farkında Olunmayan Güzellik* fotoğrafına geri dönüyorum.

Bu fotoğraf benim için bir dönüm noktası. Benim gibi bir bahtsız bile bir sanat objesine dönüşebilir. Fotoğraf-takinin gerçekten ben olduğumu anlamam için bile dikkatle bakmam gerekiyor. Fotoğrafı sanat eserine dönüştüren sahnenin güzelliği.

Aklımdan geçen düşünceler, yanıma gelen tanımadığım bir adamın araya girmesiyle bölünüyor.

“Fotoğraftaki kız siz misiniz?”, diye soruyor. Hemen arkamda olduğunu anlıyorum ve ani bir hareketle dönüyorum.

İnsanın içine işleyen, biraz yüksek ve heyecanlı bir sesi var. Konuşmasında hafif bir Anglosakson etkisi hissediliyor. Erkek cinsinin yüksek ve vurgulu ses tonuna örnek bir ses; öyle ki hayalimde betimlediğim otuzlu yaşlarındaki erkek tipine uyuyor, bütün bir gününü yelkenlisiyle

güneşli ve rüzgârlı yerlerde geçirmiş bir erkek. Gerçekten, açık renk dalgalı saçları kıvrım kıvrım olsa da hırpani bir havası yok. Kehribar rengi derisi sağlıklı görünüyor. Kollarını üç kez katladığı beyaz gömleği çekiciliğini güçlendiriyor. Tırnakları kısa olsa da güzel elleri var. Koyu mavi renk gözlerini, açık renkli ve kalın kaşları çevreliyor. Bir tanesinde küçük bir yara izi olan kaşları kendisinden memnun olduğunu gösteriyor. Kendine özgü bir burnu var. Bileğindeki abanozdan yapılmış bileklik geçmişte yaşadığı hikâyeleri düşündürüyor. Ve genel olarak bana çok uzak görünüyor.

“Evet.”, diyorum güvenle.

“Çok rahatlamış görünüyorsunuz.”

“Olabilir. Aslında, hatırlamıyorum. Gizlice çekilmiş bir fotoğraf.”

Meçhul adam yorumda bulunuyor, “Zaten gizlice çekilen fotoğraflar daha ilginç olur.” Sonra kitabı işaret ederek, “Okumaktan hoşlanır mısınız?”, diye soruyor. Fotoğrafa yaklaştığını ve resimdeki kitabın ismini okumaya çalıştığını görüyorum. Gözlerini kısarak fotoğrafa bakıyor.

Kahretsin! Bunun olacağını düşünmemiştim. Lütfen, Allah’ım, şu arada sırada okuduğum aşk romanlarından biri olmasın. Bir yandan *Aşk Tutsağı* kitabını okuyup bir yandan da *Farkında Olunmayan Güzellik* ile ölümsüzleşemem. Etrafımda hâlâ birileri beni entelektüel olarak görüyor.

“*Erkekler neden cadalozları sever?*”, diyor hafif bir alaycılıkla.

Kahkahayı patlatıyorum. “Çok eğitici bir okuma olmuştu.”, diye açıklıyorum tekrar ciddileşerek.

“Erkeklerin neden cadalozları tercih ettiğini anladınız mı?” O da gülümsüyor. Açık ve kendine güvenen bir gülümseme.

“Aslında kitap bu durumu pek de doğrulamıyor. Siz, cinsinizin bir temsilcisi olarak, ne düşünüyorsunuz bu konuda?”, düşünceli şekilde başımı eğerek soruyorum.

“Aynısının kadınlar içinde geçerli olduğunu...” Tam üstüne bastın! Meçhul adam içkisinden bir yudum alıyor ve bana gülümsüyor. “Bu fotoğrafı kim çekti?”, gözlerime yoğunlaşarak soruyor.

“Kardeşim. Serginin bir kısmı ona ayrıldı. İsmi Marco Allevi.”, gururla cevap veriyorum. Hemen sonra elimi uzatarak, “Bu arada ben de Alice Allevi.”, diyorum.

O da elini uzatıyor, “Arthur Malcomess.”, diyerek karşılık veriyor.

“Malcomess?”, kaşlarımı çatarak soruyorum. “Hadi canım! Benim patronum olacak adi herif gibi...” Bunu söylemek pek hoş olmuyor. İçtiğim içkiler yüzünden biraz abartmış olabilirim ama kendimi az da olsa çekinmesiz hissediyorum.

Meçhul adam kaşlarını çatıyor. “Paul Malcomess?”

“Evet.”, diyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor. Nasıl olur da bu kadar aptal olabilirim? Sanki Roma’da bir sürü Malcomess varmış gibi... Şimdi, Patron’un akra-bası olup olmadığını öğrenmeyi umuyorum.

“Paul Malcomess, adli tıpçı?”

“Evet.”, güçsüzce mırıldanıyorum. Arthur Malcomess’in yüzünde haylaz bir gülümseme beliriyor.

“Kendisi benim babamdır.”, diyor beni gücendirmeyecek bir tonda.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Alev aldığımı hissediyorum. Birden ellerimi alnıma götürüyorum ve gözyaşlarıma hâkim olabilmek için mahvolan gururumdan arta kalanların yardımına sığınıyorum.

“Endişe etmene gerek yok.”, diyor ve eğer isterse, aynı anda hem hassas hem de erkeksi olabileceğini göstermek isteyen bir tavırla hafifçe başıma dokunuyor. “Aslına bakarsan, ben de onun fazlasıyla adi bir herif olduğumu düşünüyorum.”

Gözlerine bakamıyorum. Bu dünyada adalet yok. Kabul edilir gibi değil. Harika bir adamla tanışıyorum ama babasına adi herif demekten daha iyi bir şey söyleyemiyorum. Ayrıca kendisi benim Patron’um oluyor.

hâlâ Arthur’un gözlerine bakamıyorum.

Bu noktada akli başında davranmak gerekiyor ama bunu yapmayı başaramıyorum. Herkes kendi amirinden nefret ediyor. Kesinlikle Arthur Malcomess da kendi amirinden nefret ediyordur. Hem sonra, benimle aynı fikirde olduğunu kendisi söyledi.

Allah’ım, Arthur acayip derecede yakışıklı bir adam. Çekiciliğinin bir kısmını babasından almış, bunu inkâr etmiyorum ama Patron bir şekilde oğluna benzemiyor.

“Demek öyle, sen de bir adli tıpçısın.”, diyor çok doğal bir şekilde.

“Öyleydim.”, diyerek cevap veriyorum kederle. Yaklaşık on gündür içimde bir korku var ve sorunuma çözüm bulmak yerine onu daha da kötüleştiriyorum.

“Sana söz veriyorum bu sırrı saklayacağım, gerçi babam bunu bir iltifat olarak kabul eder ama...”

Ümitsizce inliyorum. “Böyle şeyler söylenebiliyor. Yani, gerçekten, babanın işinde çok başarılı olduğunu düşünüyorum ve ayrıca o kadar da *çok* adi bir adam değil. Şey... Evet, sonuç olarak... Biraz... Yani doğrusu, bütün müdürler biraz öyledir. Bu da, bir yöneticinin üstlendiği görevin ağırlığından kaynaklanıyor.” Bu şekilde bölük pörçük konuşmam Arthur’un ilgisini çekmiyor.

“Tabii.”, öylesine cevap veriyor.

“Sen neyle uğraşıyorsun?”, diye soruyorum konuyu değiştirmek ve toparlanmak için.

“Gazeteciyim.”

“Hangi gazetede çalışıyorsun?”

Çalıştığı gazetenin mecmuasının ismini kayıtsızca söylediğinde ne kadar şaşırdığımı belli etmemek için zorlanıyorum. İtalya’nın en iyi gazetelerinden birinde çalıştığının ya farkında değil ya da tam tersine farkında.

“Gazetede ki görevin ne?”

“Seyahat.”

“Bir keresinde sizin seyahat ekinde Buenos Aires üzerine bir makale okumuştum ve tam o anda oraya gitmeyi çok istemiştım. Buenos Aires bugün hâlâ mutlaka gidilmesi gereken yerler listemin başında gelir.”

“Buenos Aires üzerine öyle mi? Yaklaşık bir yıl önce mi okudun makaleyi?”

“Sanırım, evet.”

“O makaleyi ben yazmıştım.”, utangaçlıkla karışık bir samimiyetle itiraf ediyor.

“Eh, o zaman o yazın için tebrikler. Harika bir yazı.”, demekten kendimi alıkoyamıyorum. “Herkesin yapmak

istediği bir iş seninki; aslında sana tatile gitmen için para ödüyorlar.”

“O kadar da heyecanlı değil, inan.” Sonra, benim şaşkın ifadem karşısında ekliyor, “Şey, evet, bir sürü avantajı var. Başkalarının yerine eğleniyorum ve onlara etraflarında görebilecekleri şeyleri gösteriyorum ama işin aslı, başka amaçlarla seyahat etmeyi isterdim.” Sesi oldukça belirsiz çıkıyor.

“Anlayamıyorum.”

Arthur gülümsüyor. “Seni daha beş dakikadır tanıyorum ve canını sıkmak istemem.”

“Hayır. Merak ediyorum, gerçekten.”, diyerek ısrar ediyorum.

“Belki bu bir sonraki buluşmamız için bahane olur.”, neşeli ve güven veren bir ifadeyle bir gözünü kırparak cevap veriyor. Onu beş dakikadır tanıyorum ama daha şimdiden ölesiye seviyorum onu. Patron’un oğlu olsa da bundan utanmıyorum. “Bir içki ister misin?”, diye soruyor.

Başımınla onaylıyorum ve açık büfeye doğru gidiyoruz. Konuşmaya devam ediyoruz ve Arthur’un yakışıklı olmasından çok ilginç birisi olduğunu fark ediyorum. Söylenecek tek şey bu.

Özetle bir gezi muhabiri. Bu da, birinci olarak teninin bronz rengini açıklıyor. İkincisi ise, beni çok etkileyen Bali tarzı ya da o tarzdaki egzotik bilekliği açıklıyor. Son olarak da çok ilginç mesleklerle uğraşan insanlarda görülen ayartıcı cazibesini açıklıyor.

Rio de Jenerio’ya yaptığı son yolculuk üzerine konuşurken bir arkadaşı çıkageliyor. Onun da Marco gibi fotoğrafçı olduğunu öğreniyorum. Bay Münasebetsiz, acilen

gitmesi gerektiğini gösteriş yaparak söylüyor ve ben araya girmezsem Güzel Arthur'u da beraberinde götürecektir.

Aramızdaki büyülü anı gönülsüzce bırakmak zorunda kalıyorum ve Arthur'a, "Seninle tanıştığımıza memnun oldum.", diyorum. Bugünden sonra, Patron'u gördüğümde Arthur Malcomess ne yapıyordur diye kendime soramayacağım.

"Kesinlikle ben de, *Harikalar Ülkesindeki Alice.*", ilgisizce cevap veriyor ve elinin yardımıyla bana öpücük yolluyor. Sonra Bay Münasebetsiz'i kalabalığın içinde takip ederek gidiyor. O giderken adını hatırlayamadığım acıklı bir şarkı çalıyor.

Gecenin sonunda, çıkışa doğru ilerlerken kendi *Harikalar Diyarı*'mda sevinçten uçtuğumu hissediyorum. Çünkü Arthur Malcomess gibi bir yakışıklıya flört ettim. Çünkü bir parfüm reklamında oynayan Keira Knightley gibi çekici ve şıktım. Son olarak, *son ama en önemlisi*, içtiğim içkileri biraz abartmıştım ve vücudumun kontrolünü kaybetmişim, tıpkı bir alışveriş merkezinde *haftazalı sünger* yatağı denediğimde kendimi kaybettiğim gibi.

Takside giderken kızlara son girişimimden bahsediyorum. Silvia, kahkahalarına engel olamıyor. Alessandra'nın canı sıkkın görünüyor. Yukino ise söylediklerimi tam anlayamadığı için olayı bir kez daha anlatmamı istiyor.

"Lütfen ama Yukino! Alice'nin, kendisine asılan o yakışıklının babasına adi herif dediğini anlaman için filoloji bölümünde yüksek lisans yapmana gerek yok ki Adamın babası Alice'nin müdürü.", diye bağılıyor Silvia.

Üçü de sanki ben yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, artık onları dinlemiyorum.

Eve dönünce Google'da "Arthur Malcomess" adını arıyorum.

Çalıştığı derginin sitesi çıkıyor karşıma ve sitede onunla ilgili bazı biyografik bilgilere ulaşıyorum.

Arthur Paul Malcomess. 30.3.1977 tarihinde Johannesburg'da dünyaya gelir. Burada on sekiz yaşına kadar yaşar. Bologna Üniversitesi Siyasal Bilimler Bölümünü yüksek başarıyla tamamlayıp mezun olur. 2004 yılında Paris Sorbonne Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler Bölümünde doktorasını yapar. 2005 yılından bu yana dergimizin Seyahat bölümünü hazırlamaktadır.

Çeşitli bloglarda kısmen ya da tamamen alıntılanmış makalelerine rastlıyorum. Okuduğum bu alıntılar, daha bu akşam tanıştığım tatlı ve çekici adamı karşıma getiriyor. Yorgunluktan tükenmiş olsam da sanki hâlâ benimle konuşuyormuş gibi yazdıklarını okumaya devam ediyorum.

İyi geceler Arthur.

Sen, çok tartışılan genlerin etkinliğinin, çok ama çok çeşitli olduğuna bir kanıtsın. Anceschi'ye bu konuda bir araştırma yapmayı teklif etmeliyim.

Bir arkadaş gerek

*S*ubat ayının sonunda şaşırtıcı derecede sıcak bir gün. Gökyüzüne canlı bir mavi renk hâkim ve havada çam yaprakları ile kahve kokusu var.

Arada sırada, maalesef çok sık değil, tıpkı Demokles gibi benim de tepemde bir kılıcın sallandığını ve neredeyse mutlu olduğumu hissetmeyi unutuyorum. İçinde bulunduğum an her şeye rağmen neşeye dolu olduğum anlardan biri. Ya da en azından odama girdiğim ana kadar öyle hissediyorum.

Lara, masasında oturmuş önünde duran birkaç fotoğrafı inceliyor ve entomoloji kitabındaki diğer resimlerle karşılaştırıyordu. Hemen yanında kırmızı renkli, kapaklı bir idrar kabı vardı ve kabın içinde ne olduğunu düşünmek bile istemediğim iğrenç bir şey yüzüyordu.

“Lara, o kabın içindeki pislik de ne?”

Lara, miyop gözleriyle bana bakıyor.

“Nerede?”

“İşte şuradaki kabın içinde...”, burnumla kabı işaret ediyorum.

“Ah!”, diyor heyecanla. “Onlar benim larvalarım. An-ceschi için bir araştırma yapıyorum. Dün akşam bir olay yerine gittik. Bu arada, sen de gelmek ister misin diye seni aradım ama sen pek orali olmadın. Yazık! Sırtı lar- valarla kaplı zavallı bir adam bulduk. Tam olarak...”

“Lara, rica ederim, yeter.”, diyerek lafını bölüyorum. “Çok iğrenç! Kaldır şu kabı yoksa kusacağım.”

“Kabı kaldıramam çünkü larvalar bana lazım. Eğer dayanamayacaksan kütüphaneye gidebilirsin. Ayrıca sana bir gerçeği hatırlatmak isterim, bu zaaflarından kurtul- man gerek. Dün akşam neredeydin?” diye soruyor sonra.

“Kardeşimin fotoğraf sergisindeydim. Kimle tanış- tım, biliyor musun?”

Lara, omuzlarını silkiyor.

“Malcomess’in oğluyla tanıştım.”

“Adamın on oğlu var. Hangisiyle tanıştın. Anlat hadi. Detayları öğrenmek istiyorum. Biliyor musun, Malcomess’a karşı bir zaafım var adam bir otuz yaş daha genç olsaydı ona kendimi kaybedecek kadar âşık olabilirdim.”

“Önce şu larvaları kaldır gözümün önünden.”

“Şımarık!”, diye tıslıyor Lara ve kabı alıp hafta sonu için annesiyle Paris’e tatile giden Anbra’nın masasına ko- yuyor. “Şimdi oldu mu?”

Hikâyenin en güzel yerini, tabii bazı detayları göz ardı ederek (en başta Patron’a adi herif deyişim), anlatır- ken Claudio, kapıyı bile çalmadan içeri dalıyor. Her za- man yaptığı bu kendine özgü hareketiyle içeri girdikten sonra Lara’ya aldırış etmeden, “Kapuçino ister misin?”, diye soruyor bana. Ses tonu ağlamaklı, utangaç ve ne- şeli olma arasında gidip geliyordu.

Şaşırmış şekilde cevap veriyorum, “Tabii.”

Lara, onu tek başına bıraktığım için özür dilememe fırsat vermeden bana yolu gösteriyor. “Sorun değil. Hadi git, git.”

Claudio’nun koluna giriyorum ve enstitüye yakın bir bara gidiyoruz.

“Gulia Valenti ile ilgili bir gelişme var mı?”, diye soruyorum üstünkörü.

Miskin bir tavırla cevap veriyor, “Toksikoloji sonuçları geldi.”

“Bu kadar çabuk mu?”, diye soruyorum kafam karışık. Normalde Claudio’nun birlikte çalıştığı toksikolog sonuçları daha uzun bir zamanda verir.

“Dün bütün gün toksikolog ile çalıştım, ta gecenin üçüne kadar, Allevi. Yığılıp kalmanın eşiğindeyim. Beni sadece kafein ayakta tutuyor. Neyse, Gulia Valenti biraz ölçüyü kaçırmış.”

“Biraz daha açık ol.”

“Gulia, uyuşturucu pazarında bilinen tüm uyuşturucuların nerdeyse hepsini kullanıyormuş. Sıklıkla olmasa da eroin de kullanıyormuş.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Claudio, yorgun bakan gözleriyle kapuçinosunu karıştırıyor.

“Tam olarak bir eroinman değilmiş. Bağımlı olmadan, kararında alıyormuş ya da sadece yeni başlamış olabilir, ya da bu durumu nasıl idare edeceğini biliyormuş. Kesin olan, sadece eroin ile yetinmemiş. Ayrıca kokain ve esrar kullandığına dair izlere de rastladık.”

“Aşırı dozdan mı ölmüş?”

“Dur, Allevi. Aşırı doz mu? Anafilaktik şok bulgularını unuttun mu yoksa?”

“Şey, anafilaktik şoka sebep olacak miktarda eroin almış olabilir.”

“Parasetamol dersek daha kesin olur. Farmakolojik olarak kanda bulduğumuz etkili ve olası alerji yapıcı tek madde. Dolayısıyla, yüksek bir ihtimalle anafilaktik şokun ana sebebi de bu madde. Büyük olasılıkla eroin parasetamol ile birlikte alınmış. Toksikoloğun dediğine göre sokakta satılan uyuşturucularda sıklıkla görülen bir madde, uyuşturucunun etkisini artırmak için yapılmış. Ayrıca, Gulia'nın ailesi de parasetamole karşı alerjik olduğunu söylemişti. Bu yüzden eroini bilinçli olarak kullanmış olamaz.”

“Bu durumda, aklıma şu soru takılıyor; neden Gulia'nın evinde şırıngayı bulamadık?”

“Güzel soru. Aslında, aynı akşam olay yerinde bir şırınga bulunmuş. Evde değil ama evden çok uzakta olmayan bir çöp tenekesinin içinde bulunmuş. Şırınganın içinde kalan kan ve tüpün üzerindeki epital hücre kalıntılarına DNA testi yapılacaktır. Tüm sonuçları bu öğleden sonra alacağım.”

“Bu da Gulia'nın o akşam yalnız başına uyuşturucu kullanmadığı anlamına gelir. Gulia'nın dışarı çıkıp şırıngayı çöpe atacak zamanı olamazdı.”

“Doğru noktaya parmak bastın ama aslında böyle bir zamanı bulmuş olabilir. Toksikolog Gulia'nın hangi saatte uyuşturucu aldığını saptamak için kanda bulunan metabolitleri ve diğer biyolojik sıvıları inceliyor. Böylece

uyuşturucunun alındığı saat ile ölüm saati arasında geçen zamanı belirleyebilecek. Ne çıkacağını ben de bilmiyorum, sonuçta ölüm sonrası yapılan biyokimyasal işlemlere güvenmek gerek. Pek bir şey çıkacağını düşünmesem de bir bilgi elde edebiliriz. Her durumda, Allevi, olayı doğrulamamız gerekiyor. Elimizdeki verilere göre olay seni sevindirecek şekilde cinayet gibi gözüküyor. Çünkü komşulardan birisi cesedin bulunmasından birkaç saat önce Gulia'nın evinde bir karışıklık olduğunu duymuş. Kesin olan şu ki, Gulia evde yalnız değildi ve Gulia'nın yanındaki kişiyi ve onun ölümüyle nasıl bir ilgisi olduğunu saptamamız gerekecek.”

“Senin de gördüğün o çürüklerin bir anlamı olabilir mi?

“Sen söyle.”

“Belki de, bir boğuşma anında, birisi bunu Gulia'ya yapmış olabilir.”

“Ah, ihtimaller dünyasında pek çok şey akla yatkın gelebilir. Ama bizim görevimiz her zaman varsayımlar oluşturmak değildir. Genel bir kural olarak şunu öğrenmelisin; sorular sormak iyidir ama mantıklı oldukları sürece.”

“Tamam, profesör. Anladım. Şırınga incelemesi sonuçlarını çözmende sana yardım edebilir miyim?”

“Evet, her zamanki şartlara uyarsan, yani görünmez olursan.” Sonra, susmakla konuşmak arasında gidip geliyor. Yüzü hafifçe kızarıyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. Konuyu değiştirerek devam ediyor. “Dinle, Alice. Pek hoş olmayan bir konu hakkında seninle konuşmalıyım.”, sanki kıyametin geldiğini duyuruyormuşçasına çarpıcı bir sesle konuşuyor.

“Yani?”, diye soruyorum telaşsızca. Zaten mesleki durumum hakkında çoktan bildiğim şeylerden daha kötüsünü söyleyemez. Bir cesedin defin evraklarının fotokopilerini çekmeyi unuttuğum için sinirlendiği ve beni boğazlamak istediği seferkinden kötü olamaz durum.

“Alice... Şey... Nasıl desem?”, yüksek sesle kendi kendine konuşuyor.

“Hadi, Claudio. Abartma. Söyle.”

“Şey... Wally, durumunun pek iç açıcı olmadığını ve bunu düzeltmek için de bu yılı tekrar etmen gerektiğini düşünüyor.”

Utancımdan yüzüm mosmor oluyor. Bu berbat haber, şimdiye kadar tüm detaylarını biliyor olsam da, beni hâlâ çileden çıkarma gücüne sahip.

“Bunu zaten biliyordum.”, diyorum sakince ve sigarama ulaşmak için ümitsizce etrafa bakınarak çantamı arıyorum.

Claudio, gözlerini döndürüyor. “Peki, kışını kurtarmak için neler yapıyorsun, öğrenebilir miyim?”

“Çok sıkı çalışıyorum.”

“Evet. Tabi. Kesinlikle. Ne üzerinde çalışıyorsun?”, diye kibirle soruyor.

“Çeşitli projeler.”

“Daha açık ol.”

Öfkeyle burnumdan soluyorum. “Claudio, bugünden yarına bir şey icat edemem ki. Projeleri olgunlaştırmak için zamana ihtiyacım var. Şu anda aydınlatılması gereken küçük, günlük şeyler üzerinde çalışıyorum.

Claudio, kapuinosunu içmeyi bitiriyor. “Alice... Durumunun gerçekten kritik olduğunu grmen lazım. Yalnızca sen dzeltebilirsin bunu. Wally’nin uyarısını hafife alma, bu son ansın.”, diye açıklıyor ciddi bir sesle. “Seni uyarmanın doğru olacağını düşündüm.”, diyor sonunda donuk bir ifadeyle, sanki kendisini aklamaya çalışıyor gibi.

“Teşekkür ederim.”, ben de donuk bir ifadeyle karşılık veriyorum. Samimi olsa da bu durumla ilgilenmesi beni kızdırıyor. Kalkmaya çalışırken içimden gelen bir dürtüyle onu kolundan tutuyorum. şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. “Claudio... Wally’in beni bu yıl bırakacağına inanıyor musun?”

Hiç beklemeden cevaplıyor. “Bunu yapabilme ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünüyorum ama senin de kendini bu kötü durumdan kurtarmanı mit ediyorum. Her durumda, yılsonundaki sınavı gesen bile Wally veya Malcomess tarafından değerlendirilmek senin için zor olacak. Her ikisi de kendi fikirlerine tutkun insanlar.”

Eğer Claudio’dan yardım istersen sana doğru yolu bulman için yardım etmekten her zaman mutlu olur.

Mideme oturan bir acıyla mırıldanıyorum, “Tamam.”

“Daha sonra görüşürüz, şıringayı incelemek için. Saat te. Dakik ol.”, diyor beni masada yalnız başıma bırakmadan önce. Claudio, ılgın insan kalabalığının arasında harap olmuş zavallı bir beyaz yakalı ve benim aksime gerçekten de amaçlarına ulaşabilmek için uğraşıyor.

Yüz gün koyun olmaktansa bir gün aslan olmak daha iyidir

*S*onraki günlerde, havanın yeniden soğuduğu ve yağmurların başladığı mart ayında, kendimizi şıringada bulduğumuz kanı, epidermik hücreleri ve çöplükte bulunan diğer tüm şeyleri incelemeye adanmıştık. Amacımız DNA'yı karşılaştırmak ve bulaşma yoluyla gelip gelmediğini belirlemektir. Sonuçlar oldukça tartışmalıydı, en azından benim için öyleydi.

Şıringanın içinde bulunan karda, şıringanın pistonuyla ilişkili olarak, Gulia'nın DNA'sı tespit edildi ve bu şıringanın onun tarafından kullanıldığını kanıtlıyordu. Şırınga tüpünün dış kısmında ise iki farklı profile uyan başka DNA'lar da bulundu. Bir erkek ve bir kadına ait DNA'lar.

“Belli ki bulaşma yoluyla gelmiş.”, diyerek yorumda bulunuyor Claudio. “Bulduğumuz kadın DNA'sı çöpten gelen, içinde gözyaşı ve sümük olan kâğıt mendildeki DNA ile aynı. DNA kesinlikle o çöp tenekesinden geliyor çünkü kâğıt mendil ile şırınga bir birine temas ediyordu. Erkek DNA'sı bizim için daha değerli çünkü çöpte erkek DNA'sını ihtiva eden hiçbir atık bulunamadı.”

“Daha iyi açıklamanı rica etsem?”

Claudio, hiddetleniyor. “Alice, hâlâ bu tür şeyleri bilmiyor olman çok saçma.”

“Bu tür şeyleri açıklamak için sen varsın ya, kahramanım benim!”

“O zaman, farz edelim ki DNA havada uçmuyor ama temas yoluyla nesnelerin üzerine yapışıyor. Haliyle bu durumda iki taraf oluyor; bulaştıran ve bulaşan taraf. Şimdi, bu noktada, şırınganın tüp kısmında açıkça Gulia Valenti’ye ait olan bulgular var. Bu da Gulia’nın kendisine eroini enjekte ettiğini gösteriyor. Fakat şırınganın yüzeyinde başka DNA’lar da bulduk; bunlardan ilki şahıs XX, bir kadına ait, diğer bulgu ise şahıs XY, bir erkeğe ait. Bu DNA şırıngaya nasıl gelmiş olabilir?”

“Bunu bana gerçekten mi yoksa sadece laf olsun diye mi soruyorsun?”

Claudio, bana boş boş bakıyor. “Ciddiyim.”

“Tamam. İki şekilde gelmiş olabilir. Birincisi, o akşam şırıngaya dokunan birisinden gelmiş olabilir. İkincisi ise çöplükteki kâğıt mendilden gelmiş olabilir.”

“Güzel. Peki, bir kadına ait olan DNA konusundaki muhtemel durum nedir sence?”, bariz şekilde alaycı bir ses tonuyla soruyor.

“Açıkçası, ikinci varsayım bana uygun görünüyor. Sana sormak istediğim şey şu ki... Kâğıt mendilin sahibi o gece Gulia ile beraber uyuşturucu kullanmış olabilir mi?”

“Açık sözlülüğümü bağışla Alice ama adli genetik malzemeler konusundaki cehaletinle karışık heyecanın yüzünden tamamen saçmalıyorsun. Neden erkeği değil

de benim DNA'sının bulaşma yoluyla geldiğini düşündüğüm kadını özne olarak kabul ediyorsun?"

Fikirlerimi benim de kulak misafiri olduğum Gulia'nın telefon konuşmasına ve şu Dorianana isimli kızın kafa karıştıran sözlerinin üzerine geliştirdiğimi ona söyleyemem. Anlamazdı.

"Affedersin Claudio ama hem kâğıt mendilde hem de şırıngada DNA'sını bulduğumuz kadının o gece Gulia ile birlikte olabileceğini neden kabul etmiyorsun?"

"*Bulduğumuz*, demek tamamen yanlış olur. Benim bulduğum, demek istedin herhalde. Bugün inanılmaz derecede kafan karışık. Bana faydadan çok zararın dokunabilirdi ama yanımda olmana rağmen yine de inceleme sonuçlarını alabildim."

"Çok kötüsün."

"Kötü değilim sadece gerçeği söylüyorum. Dinlemeyi öğrenmen gerekiyor çünkü sen de çok iyi biliyorsun, bu çok riskli bir davranış."

"Tamam, sana katılıyorum. Bu seferlik hatalarımı bir kenara bırakalım. Sanki seninle Ambra konuşuyormuş gibi dinlemeni istiyorum beni."

Claudio'nun yüzü asılıyor. "Ambra'nın konuyla ne ilgisi var?"

"Onun, biz stajyerler arasında parlayan büyük bir elmas olduğunu düşünüyorsun. Yoksa yanılıyor muyum?" Gözlerimi kısarak zarif bir şekilde soruyorum.

"Çok çalışıyor.", diyerek cevaplıyor. "Ama ben sizin aranızda hiç ayırım yapmadım. Yine de, bilmek istersen diye söylüyorum, aranızdaki büyük elmas Ambra değil."

Bir an için kalbimin atışları hızlanıyor. Acaba... Acaba ben olabilir miyim?

Claudio, kendine has yöntemiyle bana stajyerler arasında en iyisi olduğumu mu söylemeye çalışıyordu. "Eğer gerçeği istiyorsan; aranızda en yetenekli, en akıllı ve en zeki kişinin Lara olduğunu düşünüyorum. Korkunç görünüyorsa çok kötü. Görünüşü ona hiç düşünemeyeceğin kadar zarar veriyor."

Tüm bu söylediklerinden sonra konuşmayı derinleştirmek istemiyorum ama benim de görmezden gelemeyeceğim gerçek şu ki, Lara konusunda ona tamamen katılıyorum. Zaten meselemizin özüne dönmek daha doğru.

"O zaman, sanki Lara ile konuşuyormuşsun gibi dinle beni."

"Söyle, sorun nedir?"

"Sorun şu ki görmezden geldiğin bir ihtimal var."

"Alice, başka bir kadına ait bulgular, araştırmamız için önemli değil, anlamıyor musun? Bu DNA muhtemelen şırıngaya bulaşarak gelen bir DNA ve bunun o gece Gulia ile birlikte olan birine ait olması mümkün değil. Bence o gece şırıngayı tutan kişi bir erkek. Bu sefer açık ifade edebildim mi? Bulduğumuz kadın DNA'sı mahkemede güvenilir bir delil olarak kabul edilmeyecektir. Çok daha azı için kaybettiğimiz davalar oldu."

"Mahkemede delil olarak kabul edilmeme ihtimalinin olması faydasız olduğu anlamına gelmez. Claudio, ben ciddiymim, dinle beni. Bulunan kadın DNA'sının bir anlamı var. Bunu göz ardı etmemelisin. Bunu senin için söylüyorum."

Claudio, başını sallıyor, “ Tabii ki bunu görmezden gelmiyorum. DNA’nın bulunduğunu not edeceğim ama kendi değerlendirmemi yapacağım. Ancak romanlarda karşılaşılabilir türden hayal ürünü varsayımlar yapmana daha fazla izin vermeyeceğim. Tıpkı geçen sefer ki gibi...”, yüzündeki gülümsemeyi saklayamayarak bir an susuyor. “Geçen sefer de evinin yıkıntıları altında kalan kadının boğulma belirtilerini cinayet olarak yorumlamıştın.” Umursamadan kahkahayla gülmeye devam ediyor ve bu sırada küçük dolabından ihtiyacı olan test malzemelerini çıkarıyor.

“Gülecek bir şey yok.”, diye sinirle söyleniyorum. “Bu benim tarzım, olayları fazla derinleştiriyorum.”

“Hayır, bu senin gerçekleri görme tarzın ve bence kesinlikle mantıklı değil. Ama o kadar talihlisin ki kader beni karşına çıkardı ve senin için bir şeyler yapabilirim. Mesela, sana mantıklı düşünmeyi öğretebilirim.”

Konu iş olunca kimse Claudio kadar katı olamaz. Neden konuşmaya açık bir insan değil ve neden konuşmaktan vebadan kaçır gibi kaçıyor, anlamıyorum. Ya da belki sadece benimle konuşmaktan kaçınıyor. Yine de ben, ne olursa olsun kendi bildiğimi okumaya devam edeceğim. Telefonu çalınca fikir alışverişimiz yarıda kalıyor. Sekreter, Komiser Calligaris’in geldiğini haber veriyor.

“Hadi yayın bakalım, Alice. Yapacak işlerim var.”

“Calligaris ile konuşurken burada kalamaz mıyım?” içimden geldiği gibi soruyorum.

“Her zaman sülük gibi bana yapışmak zorunda mısın? Komisere söyleyecek yeni bir şeyim yok. Zaten söylediklerimi sen de biliyorsun.”

“Anladım.”, diyorum. Claudio’nun odasına aynı sakin ruh halimle dönene kadar çok uzun zaman geçeceğinden habersiz bir halde odadan çıkıp gidiyorum.

Odama giderken koridorda Calligaris ile karşılaşıyorum. “Doktor Hanım, nasılsınız?”, sevecen bir tonla selamlıyor beni.

“İyiyim. Teşekkür ederim. Doktor Conforti ile konuşmak için mi buradasınız?”, diye soruyorum cevabı bil-meme rağmen.

“Evet. Kendisiyle randevum vardı. Bana bazı sonuçlarla ilgili bilgi verecek. Az önce beklerken Giorgio’ya da selam verdim. Aslında burayı daha sık ziyaret etmeliyim, gerçekten çok hoş bir enstitü.”

Zorla gülüyorum. Verdiğim bilgiyi doğrulayıp doğrulamadığını soracak cesaretim olsa keşke diye düşünüyorum ama alçakgönüllülükle susuyorum ve sorumu kendime saklıyorum. Kibarca selamlıyoruz birbirimizi.

Calligaris, farkında olmadan bana bir fikir veriyor. Sadece Tonton Anceschi fikirlerini dürüstçe ifade ederek ve burnu büyüklük yapmadan şüphelerimi giderebilir. Onun saflığı ve uysallığı insanın kendisini çok rahat hissetmesini ve bu rahatlıkla sonuçlarını düşünmeksizin içinde ne varsa ortaya dökmesini sağlıyor. Dahası Anceschi, Claudio’yu hazmedemiyor ve bu bilinen bir şey. Onu tam bir *enfant prodige*, yani dahi çocuk olarak değil de şımarık ve kendini bilmez bir ergen gibi görüyor.

Anceschi’nin odasının kapsını çalıyorum. Valenti davası ve Claudio’nun yaptığı araştırmayla ilgili endişelerimden

bahsetmekten alıkoyacağım kendimi. Üstü kapalı konuşacağım.

Beni karşılıyor ve garip bir ilgiyle dinliyor. “Yani, sonuç olarak, Doktor Conforti’nin olayın ayrıntılarını göz ardı ettiğini mi düşünüyorsunuz?”

Yüzüm kızarıyor. “Hayır, Doktor Conforti ile ilgili endişelerimden bahsetmiyorum. Benimki sadece merak.”

“Doktor Allevi, lütfen birbirimizi kandırmayalım. Valenti davasından bahsettiğiniz açıkça ortada. Çöp teneke-sinde bulduğunuz DNA’lar ile ilgili tüm bu sorular... Önce bana açıkça bunu söylemelisiniz. Siz, Claudio Conforti’nin davayı araştırma biçimini onaylamıyorsunuz.”

Bu durumda sanki Claudio’ya karşı şahsi bir garezim varmış gibi görünüyor. Oysa ben, güya casusluk yapacaktım ama görünen o ki yapamıyorum. Yani yapamadığımı düşünüyorum.

“Hayır. Belki de hata benim. Belki de önemsiz detayları gözümde fazla büyüttüm.”

“Ne olursa olsun derinlemesine bir inceleme yapmak gerek.” Canı sıkılmış bir halde telefonun ahizesini kaldırıyor.

“Claudio, seninle konuşmamız lazım.” Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılıyor. Şüphelerimi gidermek için onu konuşmaya çağırıyor.

Aralarındaki konuşma sadece tek bir ürkütücü sonuca ulaşabilir; Claudio bu durumdan hiç de hoşlanmayacak.

Claudio, kısa bir süre önce enstitüdeki sitemin bir parçası oldu. Daha önce sıradan bir doktordu. Sonra, Wally tarafından tutulsa da, adli tıp camiası içindeki entrikalarda arzuladığından ve inandığından daha az güven

topladı. Şu anda kariyer basamaklarında ileriye doğru bir sıçrama yapmış durumda. Kendisini diğerlerinden ayıran kimi karakter özelliklerini üniversitede yeni doçent olduğu zamanlarda kazanmış. Bu özelliklerin başında aşırı kibirli olması geliyor. Claudio'nun yaptığı işi şüpheli duruma düşürmüştüm ve bunu Anceschi ile konuşmuştum. Fakat durum Anceschi açısından hayal ürünü bir hikâyeye benziyor.

Daha doğru söylemek gerekirse hayal ürünü bir hikâyeye benziyordu. Çünkü artık harekete geçmiş bulunuyor.

Anceschi, şüphelerini (benim şüphelerimi) gidermek için Claudio ile konuşurken Claudio, bu işte bir bit yeniği olduğunu seziyor ve açıkça gözlerini bana dikerek bakıyor. Gözlerinde (Claudio'nun her zaman az da olsa uğursuz bakışları vardır ve bu onun şeytani cazibesinin kaynağıdır) ne kadar rahatsız olduğunu gösteren ve beni aşağılayan bakışları görüyorum.

“Anlaştık mı, Claudio? Sen hâlâ çok gençsin ve enstitüde üstlendiğin göreve rağmen buradaki kurtlara yem olduğunu görmek beni çok üzer.”, diyerek bitiriyor sözlerini Anceschi. Ben de bir an önce olduğum yerden kaçmanın iyi olacağını düşünmeye başlıyorum.

Aralarında konuştukları şeylerle ilgili en ufak bir şey bile duyamıyorum ve bundan dolayı kendimi rahatsız hissediyorum.

Sonunda Anceschi, her ikimizi de uğurluyor. Odadan çıkınca Claudio, kapıyı kapatıyor ve her zaman çok sağlam olan ellerinin hafifçe titrediğini görüyorum.

“Claudio...”, diyerek konuşmaya başlıyorum.

“Sakın bir şey söyleme.”, diyor donuk bir ifadeyle ve bana öyle bir bakıyor ki kendimi küçük bir solucan gibi hissediyorum. Beni arkada bırakıp hızlı adımlarla odasına doğru yürümeye başlıyor. Ben de hızla peşinden gidip ona yetişiyorum. “Müsaadenle...”, diyor soğuk bir ses tonuyla ve kapıyı yüzüme kapamadan önce nefret dolu bir şekilde gülümsüyor.

Çekinmeden kapısına vuruyorum ama cevap vermiyor. Kızgınlığının geçmesi için onu yalnız bırakmanın daha iyi olacağını bilsem de odasına dalıyorum ve benden kolayca kurtulamayacağını açıkça göstermek istiyorum.

“Aşağılık bir insan gibi davranmak istemedim. Yemin ederim. Sadece bazı açıklamalara ihtiyacım vardı ve sen o kadar çabuk sinirleniyorsun ki... Bu yüzden Anceschi'ye sormayı düşündüm. O da Valenti davasından bahsettiğimi hemen anladı. Fakat ben ne ismini vermek ne de seni tehlikeye atmak istemedim. Yalvarırım, inan bana.”

Claudio, dudaklarında kötücül bir gülümsemeyle cevap veriyor. “Hah, senin bu kadar saf olduğuna inanayım, öyle mi! Belki de aptalın tekisin, ama şu ana kadar öyle değildin.” Öfkeyle bana bakıyor. “Sana ağzını açmamanı tekrar tekrar tembih ettim. Bir gün senin de üzerinde çalıştığın bu tür davaların olursa, eğer bir gün olursa – böyle devam edersen bunun gerçekleşmesi zor görünüyor – o zaman istediğin ya da beğendiğin herkesle konuşabilirsin.

Sakince kendimi savunuyorum. “Ne olursa olsun kötü bir şey söylediğimi düşünmüyorum. Beni dinlememek için inat ediyordun. Şüphelerimi gidermek için Anceschi'den başka biriyle konuşamazdım.”

“Aklın sıra Anceschi’ye iyi görünmek için kurnazlık yaptın. O da sana kolayca inandı çünkü, açık konuşalım, sen bir beceriksizsin.”

Afallamıştım ve inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramıştım.

“Üstlerimizin bana değer vermediğini çok iyi biliyorum. Yine de şuna inanıyordum, senin de...” Daha fazla konuşacak gücü bulamıyorum. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Arkadaş.”, söylediğimi tekrar ediyor kaypak bir gülümsemeyle. “Sana kendime saklamam gereken bazı şeyler olduğunu anlatarak göstermeye çalıştım. Fakat biz iş arkadaşlarıyız; hatta sen bazen bunu unutsan da, sana göre bir basamak daha yukarıdayım ve bana daha saygılı bir şekilde davranmalıydın.”

Nerdeyse ağlayacağım. Kahretsin. Bir ergenin hassaslığına ve iradesine sahibim.

“Sana şunu söyleyeyim, Claudio. Bence talep ettiğin saygı sana biraz fazla. Geri kalan her şey benim suçum. Sana öyle inandım ki, benim için tanrı gibiydin her zaman. Küçük ve güzel bir biblo olmaktan sıkıldım. Senin kadar zeki parlak birisi olamayacağım ve hatta cimri adli tıbbın fakir bir stajyeri olarak kalacağım. Fakat bana kalan bir tek mesleki adabım var ve onu da senin benden almana izin vermeyeceğim.”

Claudio, gülmemek için kendini tutuyor.

“Anceschi ile konuşmak mesleki açıdan hiç de doğru olmadı ve bu yaptığın ahlaki bakımdan daha da kötü.”, diyerek yorumda bulunuyor ve kendisini koltuğa bırakıyor.

“Bunu iyi bir inançla yaptım.”, diye açıklıyorum. “Yaptığım her ne olursa olsun şu anda bana gösterdiğin bu aşağılayıcı tavrı haklı çıkarmaz. Ayrıca neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.”

“Harekete geçmeden önce etraflıca düşünmeyi öğren.”

Sessiz kalıyorum. Daha başka şeyler söyleyemeyecek kadar üzgünüm. İşte böylece şüphelerim onaylanmış oluyor. Claudio da beni beceriksiz olarak görüyor. Beni herkesten daha iyi tanımasına rağmen böyle düşünüyor.

Yapacak başka bir şey yok. Ne kadar hayal kurarsan kur, önünde sonunda gerçekler hayallerini paramparça ediyor.

İçine düştüğüm umutsuzluk karşısında Claudio, biraz yumuşuyor. “Hadi, tamam. O kadar da kötü değil. Artık bir daha böyle bir şey yapmayacağını biliyorum.”

Eğer yüzümden nasıl hissettiğim okunuyorsa bakışlarımdaki acı da görülüyordur. Üzüntülü şekilde başımı sallıyorum. “Yanlışın var. Benim için kötü, gerçekten kötü bir durum. Şimdiye kadar kendimi bir hiçmişim gibi hissetmemiştim. Bana böyle hissettiren de sen değilsin.”

Cevap vermeden başını öne eğiyor. Ayağa kalkıyor ve elini bana uzatıyor.

“Bunu daha fazla düşünmeyelim.”

Uzattığı zeytin dalını geri çeviriyorum. Ona gülümseyerek cevap veremeyecek ve olanları kolayca unutamayacak kadar yaralıyım.

“Maalesef bunu düşünmemeyi beceremem.”, diyerek Claudio sanki orada yokmuş gibi yüzüne bakmadan karşılık veriyorum. Duyulduğumu fark ederek son sözümü söylüyorum, “Gitsem iyi olacak.” Beni en çok üzen şey,

Claudio'nun beni durdurmak için hiçbir şey yapmaması. Her şeyden de öte, parçalanmış kalbimin ve kulaklarımın duymayı beklediği şeyi söylemiyor.

Gerçekten senin beceriksiz olduğunu düşünmedim, kızgın olduğum için öyle söyledim.

Gerçeğin dürüst sesi, Silvia

*M*etroya binip eve dönüyorum. Moralim oldukça bozuk. Kendimi bu kadar kötü hissettiğim zamanlarda tek çarem Silvia'ya gitmek. Ona gitmemin sebebi beni nasıl teselli edeceğini biliyor olması değil, aksine sorunlarımı ciddiye almaması ve sıkıntılarımı azaltması; sonunda her zaman kendisinin haklı olduğuna beni inandırır.

Silvia'yı arıyorum ve acilen onunla konuşmam gerektiğini söylüyorum. Cadaloğlu ile nam salmış olmasına rağmen güvenebileceğiniz bir insandır. Saat tam sekizde yepyeni arabasıyla evimin önünden beni alıyor.

“Evet, dökül bakalım.”, diyor doğrudan. Makyajsız yüzüne gözlüklerini takmış. Bu evden kendi isteği dışında bana destek olmak için çıktığının kanıtı. Genelde dışarı çıkarken kusursuz giyinir.

“Önce akşam yemeği için nereye gideceğimize karar verelim.”

“Hamburgerciye gidelim çünkü çok param yok.”

“Hadi canım. Senin gibi etkileyici bir insan hamburgerciye gitmez. Kardeşin Laura'nın evinin yakınındaki Çin restoranına ne dersin?”

“O restorandan içeri adımımı atmam, şekerim. Onlar kadar medeni olmayan başka bir halk yok. Ayrıca benim için çok pahalı bir yer.”

“Durumumuz bu mudur, yani?”

“Evet. Maaşımın neredeyse tamamını kiraya ve lüks markalara harcadığım için durum böyle. Neredeyse böbreklerimi kaybediyordum. Daha fazla Çin yemeği yiyemem.”

Silvia, maaşı çok yüksek olduğu halde bir türlü ayın sonunu getiremeyen tiplerdendir. Onun kaprislerini bastırarak ve tatmin edecek kadar yeterli bir para yoktur.

“Ben ısmarlıyorum.”

“Beni aşağılama. Ya kabul et ya da git.”

“Hamburgerciye gidiyoruz o zaman.”, diyerek direnmekten vazgeçiyorum. “Yani sonuç olarak fark etmez. Daha fazla direnmiyorum. Zaten kilo vermem lazım. Silvia... Öyle kötüyüm ki. İşimi büyük bir riske atıyorum.”

Silvia, kaşlarını çatıyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Boschi’yi tanıyor musun? Bizim Patron’un yardımcısı.”

“Şöyle böyle. Yani?”

“Şey istiyor... Şey...” Aklımdakini söyleyemeden ağlamaya başlıyorum. Silvia, ne zaman birini teselli etmek zorunda kalsa bundan huzursuz olur ve endişesi yüzünden okunur.

“Alice, lütfen sakinleş, diyor buyurgan bir tonla.”

“Anlamıyorsun. Şey istiyor...”

“İstiyor. İstiyor. Konuşacak mısın?”, diye sabırsızca bağırıyor.

“Bu seneyi tekrar etmemi istiyor!”, diyorum bir solukta. Bu daha önce kimseye söylemediğim bir şey ve

ilk kez birisine anlatıyorum. İş arkadaşlarımın, ailemin, Yukino'nun ve kimsenin bilmediği, omuzlarımda taşıdığım bir yük.

Silvia'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Cidden bunu yapabilir mi?"

"Elbette!"

"Yani demek istediğim, yasal olarak mümkün mü?"

"Tabii ki yapabilir."

Şaşkın görünüyor. "Neden böyle bir şey yapmak istersin anlamıyorum."

Çantamdan bir mendil alıp gürültüyle burnumu siliyorum. "Çünkü yaptığım işten memnun değil. Dediğine göre çok geride kalmışım, pek girişken bir ruha sahip değilmişim ve..." sözlerime devam edemiyorum ve yeniden ağlamaya başlıyorum. Son birkaç haftada, bir şekilde bulduğum huzuru sonsuza kadar kaybetmiş gibiyim ve kendimi yaşadığım sorunun ne kadar kötü olduğunu anlatırken buluyorum. "Bana süre verdi... Çoktan iki hafta geçti ve ben kendimi kurtarmaya yetecek hiçbir şey yapmadım."

Silvia, Claudio'dan sonra tanıdığım en hırslı insandır. Ve şimdi tamamen afallamış durumda. Eğer ona kozmetik mağazasından ruj çaldığımı söyleseydim gözlerindeki bakış şimdiki kadar kötü olmazdı.

"Gerçekten de kötüymüş.", diye söyleniyor hamburger siparişlerimizi verirken. "Ne zaman doluyor bu süre?"

"Üç ay sonra."

"Tam olarak ne yapman gerekiyor?"

“Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Mesela, güzel bir inceleme makalesi yazabilirim. Karışık bir dava üzerinde faydalı olacak şekilde çalışabilirim. Kusursuz bir şekilde otopsi yapabileceğimi gösterebilirim. Böyle şeyler, sanırım. Ayrıca Boschi de hiç açık konuşmadı benimle. Allah'ım. Silvia. Bu yılı tekrar edecek olursam, duyacağım utanç bir yana... Hiç param olmayacak! Zaten önümüzdeki beş yıl ödemem gereken borçlarım var!” Silvia, dalıp gitmiş gibi görünüyor. “Beni dinliyor musun?”, diye soruyorum.

Heyecanla cevap veriyor, “Düşünüyorum.” Bu sırada siparişlerimiz geliyor. Tepsilerimizi alıp daha sakın bir köşede masaya oturuyoruz. Biraz sonra Silvia, “Claudio'dan yardım isteyemez misin? Belki seni bir şeylere yönlendirebilir ve bu da bir şeydir.”, diyor.

Claudio mu? “Silvia, sana bir şey söylemem gerek.”

Silvia, korku dolu gözlerle bana bakıyor. “Claudio ile yatmadın değil mi?”

“Nerde!”, Lafı istemeden ağzımdan kaçırıyorum ve hafif hüzünlü bir ifadeyle gülümsüyorum.

Silvia, rahatlamış görünüyor. “Yapabileceğin ve yapmak istediğin tüm aptalca şeyler arasında Claudio ile yatmak en kötüsü olurdu. Bundan daha kötü bir şey olamaz. Böyle bir şey sana çok zarar verirdi.”

“Maalesef daha kötüsü var. Claudio ile kavga ettim. Aslına bakarsan tam bir pislik gibi davrandı.”, diye pişmanlıkla açıklıyorum. Nerdeyse üç saat boyunca kavga etmemize rağmen o haysiyetsizi az da olsa özlemiştim.

“Gelip geçici bir şey.”, diyerek kayıtsızca cevap veriyor ve çatalıyla bir patates kızartması alıyor.

“Hiç sanmam. Çok şiddetli bir kavga oldu. Beni yaraladı ve ne kadar kötü durumda olduğumu da biliyor.”

“Göreceksin, sana yardım etmeyi reddetmeyecek.”

“Durum şu ki, ondan asla yardım istemem. Gurur meselesi.”

“Şu anda acayip kötü bir durumdasın ve bana gururdan mı bahsediyorsun?”, diye soruyor öfkeli bir bakışla. “Adi herifin teki, bunu hep biliyorduk. Ama kendince senden hoşlanıyor. Onunla uzlaşmanın bir yolunu bul ve yardımını iste.”

“Bu yılı tekrar etmeyi tercih ederim.”, diyerek karşılık veriyorum kararlılıkla. Her ne kadar beni dehşete düşürse de ondan yardım istemeyi gerçekten aklımdan geçiriyorum.

“O zaman başka bir yol bulmalıyız.”

Susuyoruz ve bir süre sessizce oturuyoruz. Sonra Silvia, heyecanla tekrar konuşmaya başlıyor.

“Neden şu diğer amirinden yardım istemiyorsun. Hani sempatik olan, biraz da kilolu... Ona durumu anlat. Bu durumu telafi etmek istediğini, bunun için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyle. Belki sana bazı fikirler verebilir ya da senin için ricacı olabilir.”

“Boschi'nin dediğine göre o da benim yaptıklarımın memnun değilmiş.”

“Kendini insanların gözünde nasıl böyle düşürebildin?”, diyerek çıkışıyor, sanki durumuma üzülmekten çok bana kızmış gibi.

“Bilmiyorum. Bu kadar kötü olduğumu düşünmemiştim.”, diye açıklıyorum. Ve bunu şimdi gerçekten düşünüyorum. Belki de bu yüzden başıma gelen her şey böylesine feci görünüyor.

Eve çok geç dönüyorum. Yukino yatmış olduğu için salon boş. Uykum yok. Yukino’nun salondaki tahtına kurulum.

Televizyonu açtığımda öğleden sonra yayınlanan bir programın tekrarına rastlıyorum. Programda Bianca Valenti ile röportaj yapılıyor. Bianca’nın söylediği her şeyi dikkatle dinliyorum.

Cırlak sesli ve kırmızı saçlı, menopozlu muhabir: Bianca, daha küçükken yetim kalan iki kız kardeşten büyüğü, aynı zamanda Gulia’ya annelik de yaptı. Bize Gulia hakkında bir şeyler söylemek ister misiniz?

Bianca Valenti: Gulia, çok yaratıcı ve hayalperest bir kişiliğe sahipti. Onu odaklanma ve denge isteyen işlere yönlendirmek çok zordu. Görünüşte çok neşeli ve hayat dolu bir kızdı ama bu onun görünen yüzüydü. Aslında onu yakından tanıyanlar onun içinde bulunduğu derin boşluğu da bilirdi. Yaşadığı güçlü duygular sayesinde hayatta olduğunu hissediyordu. Oysa görüldüğünün aksine çok daha kasvetli ve hüzünlü bir ruh hali vardı.

Muhabir: Sizce bu Gulia’nın yetim büyümesinden mi kaynaklanıyordu?

Bianca: Herkes yaşadığı kötülüklerle kendi yöntemiyle baş etmeye çalışır. Gulia çok güçsüzdü ve içinde bulunduğu şartlar onu etkilemedi diyemem. Hep çok sevilerek büyümüştü ve hatta hiç sevgisiz kalmamıştı. Teyzemiz

ve dayımız bizi kendi kızları gibi görerek yanlarına aldılar. Kuzenimiz Jacopo ile aramızda bir fark gözettiklerini hiç düşünmemişimdir.

Muhabir: Benim de değinmek istediğim bir konu bu. Başlangıçtaki sessizlikten sonra avukat De Andreis tam bir kişisel savaş veriyor.

Bianca: Hiçbir erkek kardeş kız kardeşini Jacopo'nun Gulia'yı sevdiği kadar sevmemiştir. Jacopo'nun içindeki kızgınlık, yani bizleri üzen hayal kırıklığı hissi, bir tür takıntıya dönüşüyor.

Muhabir: Siz Avukat De Andreis ile aynı fikirde değil misiniz?"

Bianca: Ah, tabii ki aynı fikirdeyim. Sadece davranış biçimine katılmıyorum. Bazı şeyler var ki, çok da hoş değiller. Ve her şeyden öte Gulia'nın son dönemlerde tehlikeli şeyler yaptığını çok iyi biliyorum.

Muhabir: Nasıl yani?

Bianca: Tehlikeli şeyler; yani sapkın, zengin ve hayatından sıkılmış olan insanların yaptıklarıyla ilgili hikâyelerden bahsediyorum. Bu tür insanların eski hayatlarına geri dönmeleri zor oluyor. Evet, Gulia'nın arkadaşlıklarının ölümüyle bir ilgisi olabileceğine inanıyorum.

Muhabir: Gulia'nın bu arkadaşlarını tanıyor musunuz?

Bianca: Elbette.

Muhabir: Bu kişilerin isimlerini soruşturmayı yürüten görevlilere verdiniz mi?

Bianca: Elbette.

Muhabir: Gulia ile ilgili ne hatırlıyorsunuz şu anda?

Bianca: Ölümsüz bir kız çocuğunun hatırası.

Bianca, büyük bir soğukkanlılık gösteriyor ve asil bir terbiyeyle cevap veriyor. Gizlemeye çalıştığı göz çukurları ve sağlıksız solgun rengi perişan olduğunu gösteriyor, fakat sesi hiçbir şüpheye yer bırakmıyor.

İlk randevu

Öğleden sonra *Men's Health* kitabına dalmış okurken cep telefonum çalıyor. Telefonun ekranında görünen numarayı tanımıyorum.

“Alice?” Tanımadığım bir ses ismimi yanlış telaffuz ediyor. İsmimi İngilizcedeki gibi söylüyor: Elis, tıpkı *Alice in Wonderland*'deki gibi.

Buna inanamıyorum. En zeki ve kabiliyetli yanımla telefonun diğer ucundakinin Arthur Malcomess olduğunu fark ediyorum. Marco'nun sergisinden bu yana neredeyse on gün geçmişti. Onunla yeniden konuşmak güzel ve şaşırtıcı.

“Arthur?”

“İyi günler.”, diyerek konuşmaya başlıyor. Oldukça rahat ve onu hiç zorlanmadan tanımama şaşırmıyor.

“Sana da iyi günler.”, sonunda karşılık verebiliyorum.

“Rahatsız etmiyorum ya?” Heyecan ve şaşkınlık arasında hafifçe bocalıyorum, her ikisini de kararlılıkla reddediyorum.

“Numaranı kardeşinden istedim. *Farkında Olunmayan Güzellik* fotoğrafını satın aldım ve bunu sana benim söylememin doğru olacağını düşündüm.”

“Gerçekten mi?”

“Fotoğrafi ofisime asmak istiyorum. Sakıncası var mı?”

“Hayır. Sonuçta bu beni mutlu eder.”

“Çok iyi.”

“Bu sefer nereden geliyorsun?”

“Haiti'den.”

“Çok güzel! Polinezya... Dönmüş olmana şaşırdım.”

“Aslında Haiti, Karayip Denizindedir.”, diyor ve kahkahayla gülmekten kendini saf bir kibarlıkla alıkoyduğunu kafamda canlandırabiliyorum. “Polinezya'da Tahiti var.”

“Ahh.”

“Çoğu kişi ikisini karıştırır. Yalnız değilsin yani.”, diye ekliyor. Karşılık vermeme ya da kötü bir duruma düşmeme izin vermeden Arthur, beni hazırlıksız yakalıyor. “Seni yeniden görmeyi çok isterim. Bu akşam müsait misin?”

“Bu akşam... Evet, olur.”

“Eğer nerede yaşadığını tarif edersen seni almaya gelirim.”

Geçenlerde internetten altmış avroya güzel bir fular almış olduğum için mutluyum.

Arthur Malcomess ne kadar da yakışıklı. Sadece bir tek kusuru var: çok teh-li-ke-li bir soyu var.

Ama onun gibi biri herhangi bir kişinin oğlu olabilir.

Dolabımın önünde geceye uygun elbiseyi acı içinde seçmeye çalışırken kardeşim Marco'nun beni aramasıyla dikkatim dağılıyor.

"Alice, *Farkında Olunmayan Güzellik* fotoğrafını sattım, seni tanıdığını söyleyen bir adama. Adam seninle görüşmek için benden izin istedi. Ayrıca telefon numaranı istedi ve ben de verdim. Sence kötü mü yaptım?"

"Hiç de değil! Az önce aradı beni. Göreceksin senin sergin sayesinde duygusal hayatım değişecek."

Marco kıkırdayarak gülüyor. "Şans getiren bir sergi oldu.", diye yorumda bunuyor.

"Sen de sergiden faydalanmadın mı?"

"Alice, ne kadar kabasın?", yüksek bir ses tonuyla karşılık veriyor. "Neyse, ilginç bir adama benziyor."

"Kim?"

"Kim olacak seni aptal, fotoğrafı alan şu İngiliz. Gerçekten de ilginç bir adam."

"Göreceğiz. Her şey için teşekkürler, Marco."

"Rica ederim."

Saat dokuzaya çeyrek var ve evimin önünde bir bukalemun gibi hareketsiz bekliyorum. Yine büyük bir fırsatla karşı karşıyayım ve heyecandan midem yanıyor. Biraz gerginim, kendimden pek emin değilim ama heyecanlıyım. Sanki bir sınava girmek üzereymişim gibi hissediyorum.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Arthur, kendine özgü hafif boğuk sesiyle aklımdan geçen düşünceleri bölüyor.

"On dakika çok geç kaldığın anlamına gelmez.", diyorum kibarca.

Sanki evden son anda çıkıp aceleyle gelmiş gibi nefes nefese bir hali var. Aynı anda hem şaşkın hem de duygusal bir ifadeyle bana gülümsüyor, artık geri dönülmez bir noktada olduğumuz hissini veriyor.

“Akşam yemeği için bir tercihin var mı?”, diye soruyor. Sanırım anadili İngilizce olduğu için böyle soruyor. Arthur’un daha ziyade dar bir kelime haznesi olduğunu fark etmiştim.

“Hint restoranına gitmek isterim. Hani şu Trilussa meydanındakine, merdivenleri çıkınca bahçenin olduğu yerdeki restorana. Gerçi şimdi bahçe kapalı ama...”

“Doğru. Bu akşam sıcaklık dört derece. Öyleyse, Hint restoranı. Mmm.”

“Beğenmedin mi?”

“Hint yemeği Hindistan’da yenir.”

“Bundan etnik restoranları batırmaya çalıştığın anlamını çıkarmak zorundayım.”

“Hayır. Merakını anlıyorum ama Roma’dayız. Roma’da nasıl akşam yemeği yeniyorsa biz de öyle yiyelim. Yarın akşam götürürüm seni Hint restoranına ve bu akşamki buyurganlığımın bedelini ödemiş olurum.” Teklifi beni baştan çıkarıyor ama onunla üst üste iki akşam geçirecek olma fikri beni daha da baştan çıkarıyor.

Beni arabasına doğru yönlendirip kapıyı açıyor. Arthur’un bir cipi var ve daha ilk bakışta yepyeni bir araba olduğu anlaşılıyor. Arabanın içinde yetmişli yılların Amerikan müziği çalıyor. Arthur, sanki yarış pistindeymişçesine kullanıyor arabayı. Marcello Tiyatrosu yakınlarına park ettiğimizde arabadan iniyorum ve kendimi

sanki Rus dağlarından aşağıya yeni inmiş gibi altüst bir halde buluyorum.

Üşüyerek caddeyi geçiyoruz. Karşımıza Vittoriano döneminin görkemi çıkıyor.

“Tiyatrodan geriye kalanların üzerine yapılmış şu evlerin ne olduğunu hiç anlayamadım.”, diyorum bakışımla tiyatronun üst kısmındaki pencereleri işaret ederek. Daha küçükken burayı Kolezyum ile karıştırıyordum.

“Ortaçağda burası Pierleoni ailesinin kalesi olarak yeniden yapılandırılıyor. Daha sonra on beşinci yüzyılda bir mimar burayı ünlü bir ailenin malikânesi olarak yeniden düzenliyor. Hangi aile olduklarını sorma çünkü hatırlamıyorum.

Arthur’a bakıyorum hayranlıkla fakat o elleri cebinde yürümeye devam ediyor. Nefesi soğuk havayla buluşunca küçük bir duman bulutu halini alıyor.

“Arthur, sen tam olarak nerelisin?”

“Babam Londralı, bunu sen de biliyorsun. Annem ise Güney Afrikalı. Liseden mezun olana kadar onunla yaşadım Johannesburg’da.”

“Sonra?”

“Sonra Bologna’da üniversiteyi bitirdim. Üç yıl Paris’te yaşadım ve sonra Roma’da iş buldum.”

“Neden Roma?”

“Çünkü dünya üzerinde beni bu kadar heyecandıran başka bir şehir yok. Ayrıca bana teklif edilen işin çok cazip olduğunu düşünüyordum.”

“Geçmişten bahsediyorsun.”

“Tabii, geçmişten bahsediyorum.”

İkimizin arasında hassas bir utangaçlık var. Kendisini parlak ve zeki biri gibi göstermek isteyenlerin hafif bir kaygıyla duydukları utangaçlığa benziyor. Böyle görünmek için kişinin kendisini adaması gerekir çünkü sonuçta yaptığı şey hiç de doğal görünmeyecektir. Fakat Arthur'un şaşırtıcı derecede parlak gözlerine bakınca aramızda sihirli bir şeyler olacağı hissine kapılıyorum.

Yahudi mahallesine varıyoruz ve orada ellili yıllardaki tarzda tipik bir Roma et lokantasına giriyoruz, içerde sıcak ve rahat bir ortam var.

Garson bizi daha sakin bir köşedeki masaya alıyor. Masada yakılmayı bekleyen bir mum var. Duvarlar sarımsak belikleriyle süslenmiş. Etrafımdaki her şey bana garip geliyor. Beni buraya getirmeyi seçmesi de garip.

Çok geçmeden menüyü alıyoruz. Menüyü inceliyormuş gibi yapsam da aslında bakışlarımı Arthur'dan ayıramıyorum. Kendine özgü yüz hatları, sağlam çenesi, bir kadının dudaklarına benzeyen dudakları ve dalgın gözleri bana güzel bir günün gökyüzü maviliğini hatırlatıyor.

"Senin tarzın bir yer değil. Hemen anladım ve seni o yüzden buraya getirdim."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Cesur bir hareket.", diye yorumda bulunuyorum.

"Evet. Yeni bir tecrübe için öyle. Çelişkiyi düşün; senin gibi bir Romalı böyle bir yeri bilmiyor ve beğenmiyor. Burada Roma'nın havasını soluyabilirsin. Böyle bir yeri bilmeyen için Tayland restoranından bile daha egzotik bir yer."

Sipariş ettiğimiz yemekler çok geçmeden geliyor. Hepsi de çok lezzetli. Lezzetli, zengin ve yağlı yemekler. Tadına

baktığım bu lezzetli yemekler büyük annemin hâlâ hayatta olduğu ve hafta sonlarını ailem ile Sacrofano'da geçirdiğim zamanları hatırlatıyor. Akşam yemeğiyle kendimi daha iyi hissediyorum. İçtiğimiz kırmızı şarap keyfimi arttırıyor. Kendimi Arthur'un yanımda olmasından dolayı sarhoş gibi hissediyorum ve sonunda her şey hayran olunacak, çok güzel bir ışığın altında parıldıymuş gibi geliyor.

Yemek sonrası birer likör içip restorandan çıkıyoruz. Fabricio köprüsünü ve Tiberina adasını geçip Trastevere'ye varıyoruz. Dakikalar ve saatler geçiyor ve ben bunun farkına varmıyorum. Soğuğu bile hissetmiyorum tıpkı Arthur'un da hissetmediği gibi. Akrobatları, ateş yutan adamı (yarın bir karnaval var) maske takmış kızları ve onların kahkahalarını, Tevere nehri üzerindeki ışık yansımalarını seyrederek eğleniyoruz.

Arthur'a son zamanlarda yaptığı seyahatleri soruyorum. Bana önce Haiti'yi sonra da Tahiti'yi (bu sefer alaycı)ve diğer başka yolculuklarını anlatıyor. Arthur'a bakarken onu saatlerce dinleyebileceğimi düşünüyorum.

Konuşmasının arasında Haiti ile ilgi bir şey anlatıyor. "Haiti'ye daha önce ailemle tatile gitmiştim, sanki yüzyıl geçmiş üstünden. Annemle babam kavga etmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Zaten kısa bir süre sonra da boşandılar."

"Bizim Patron'un çok özel ve hareketli bir hayatı olduğunu biliyorum."

"O zaman da işe yaramaz bir adamdı, şimdi de öyle."

"Babanın beş karısı ve on çocuğu olduğu doğru mu?"

Arthur gülüyor ve , “Abartmayalım. Üç karısı var. Birincisi kendisi gibi İngiliz, ikincisi Güney Afrikalı, yani benim annem ve üçüncüsü bir İtalyan. İlk karısından dört çocuğu var. İkinci karısından bir tane, yani ben. Bir tane de üçüncü karısından var. Şu anda otuz yaşlarında bir kadınla birlikte ve kadın babamın dördüncü karısı olma yolunda hızla ilerliyor. Hiçbirimizle doğru düzgün bir ilişkisi yoktur.”, diyor.

“Bu durum sana ağır gelmiyor mu?”

“Hayır.”, diyor donuk bir ifadeyle.

“Karakteri çok güçlü bir adam.”, yorumunda bulunuyorum.

“Karakteri güçlü olan herkes gibi babamın da kötü bir karakteri var.”

“Neden görüşmüyorsunuz?”

“Kim bilir.”, diyor kararsız. “Hiçbir zaman çocuklarına ayıracak yeterli vakti olmadı. Ayrıca kardeşler olarak sayımız çok fazla ve hepimiz bir yana dağılmış durumdayız.”

“Bu sana ağır gelmedi mi?”

“Hayır.”, diyor yine donuk bir ifadeyle. “Babam yanımda olmadığı için bir erkeğin isteyebileceği her şeye ve özgürlüğe sahip oldum.”

Arthur, benden o kadar farklı ki... Sanki birbirine paralel ama farklı evrenlere ait iki gezegen gibiyiz. Çocukken aynı çizgi filmleri bile seyretmemişiz. Anadillerimiz farklı. İlgi alanlarımız farklı ve muhtemelen hayattaki amaçlarımız da öyle. Yine de aramızda çekime benzer bir şey oluşuyor.

Bir arabanın radyosundan Queen’in söylediği *Seven Seas of Rhye* şarkısı duyuluyor. Neredeyse gece yarısı

ve gecenin soğuk havası yanaklarımı yakıyor. Ellerim Arthur'un ellerini arıyor. O da sıcacık eliyle elimi tutuyor. Ellerinin derisi çatlamış, tıpkı diğer tüm erkeklerin elinin derisinin kış aylarında çatladığı gibi.

Arthur'un üzerimde kontrol edilemez derecede bir etkisi var. Bu etki yakışıklılığından, çekiciliğinden ve az da olsa tuhaf kişiliğinden kaynaklanıyor. Onunlayken düşünceler aklımdan silinip gidiyor, hislerim ve aklım birbirine karışıyor. Arthur'a ciddi ciddi âşık olmak üzereyim.

De Andreis ailesinin evi

Ertesi gün, düşüncelere dalmış bir şekilde işime odaklanmaya çalışırken saat on ikiye doğru odadaki telefon çalıyor. Ambra, telefona cevap veriyor ve kaşları çatık halde hafif ve alıngan bir şaşkınlıkla telefonu bana uzatıyor. “Seni arıyorlar.”

Ahizeyi hemen alıyorum.

“Alice? Ben Bianca Valenti.”

“İyi günler.”, diyorum doğal bir ses tonuyla. Ambra’nın beni izlediğini biliyorum.

“Size sormak istediğim birkaç soru var ama yüz yüze konuşsak daha iyi olur diye düşünüyorum. Müsait olabileceğinizi umuyorum.”

“Evet. Evet. Bana nerede olduğunuzu söylerseniz...”

“Şimdilik teyzem Olga’nın evine taşındım. Teyzemin huzura ihtiyacı var ve ben de mümkün olduğunca onu yalnız bırakmamaya çalışıyorum. Eğer rahatsızlık vermeyecekse sizi buraya davet etmek isterim.”

Bana tamamen yabancı olan insanların evine gidecek olmamı ve orada yaşayacağım utangaçlığı düşünmeden teklifini kabul ediyorum. Gulia’nın hikâyesi beni

mıknatıs gibi çekiyor ve bundan uzak durmak için yapabileceğim pek bir şey yok.

Saat tam beşte, kendimi Ungheria meydanında insanın nefesini kesen güzellikteki dokuz numaralı binanın önünde buluyorum. Üzerimde güzel bir ceket var. Belki de sahip olduğum en düzgün kıyafet bu. Sanırım bir öğleden sonra çılgınlığında Silvia'nın himayesinde almıştım bu ceket. Zilin üzerinde De Andreis ailesinin ismini göremeyince Bianca'nın bana sabah verdiği cep telefonu numarasını arıyorum.

"Affedersiniz. İsmimizin zilin üzerinde olmadığını söylemeyi unutmuşum. Kapıyı hemen açıyorum. En üst kata çıkın."

Asansöre biniyorum ve beni en üst kata, beşinci kata yavaş yavaş çıkarıyor. Asansörün küçük kabininden çıkınca sahanlığın çiçeklerle süslenmiş olduğunu ve evin kapısını görüyorum. Kapının tokmağıyla kapıyı çalmak üzereyken Bianca kapıyı açıyor ve beni o güzel gülümsemesiyle karşılıyor.

"Size bu kadar zorluk çıkardığım için beni bağışlayabilecek misiniz?", diyerek konuşmaya başlıyor. Onu yapmadığı bir şey için affetmemek mümkün değil. Gulia'nın tüm kişiliğiyle yaydığı karizmanın aynısı Bianca'da da var. Hatta belki daha fazlası.

"Tabii ki. Sonuçta size yardımcı olabilirim çok sevinirim."

"Buyurun, girin. Eğer siz de uygun görürseniz, birbirimize siz diye hitap etmeyi bırakalım diyorum. Sanırım ikimizde aynı yaşlardayız. Böylesi daha doğal olur."

"Seve seve."

Kapı kapanıyor ve ben Gulia'nın büyüdüğü eve giriyorum. Çok garip bir etki yaratıyor üzerimde, neredeyse rahatsızlık veren bir his.

Bianca, ceketimi alırken ben evin girişini inceliyorum. Duvarlar üzerinde krem rengi ve yeşil renkte dikey şeritlerin olduğu bir duvar kâğıdı ile kaplanmış. Ahşap antik mobilyalar sanki bir müzeye aitmiş gibi görünüyor. Bayan Olga ve kocasının siyah-beyaz resimlerini görüyorum. Evlilik fotoğrafları, tatil fotoğrafları ve altmış sekiz sonrasının önde gelen politikacılarıyla çekilmiş fotoğraflar. Ayrıca, Jacopo, Gulia ve Bianca'nın portre resimlerini de görüyorum.

"Teyzem Olga, şu anda dinleniyor. Sanırım şu sıra uyku hapi kullanıyor. Belki de böylesi onun için daha iyidir, yani çabuk uykuya dalması çünkü uyandığında ağlamaktan başka bir şey yapmıyor."

"Sanırım bu normal."

"Teyzem Gulia'yı çok severdi. Gulia, evden ayrılıp Sofia ile aynı evde yaşamaya karar verene kadar, yani geçen seneye kadar birlikte yaşarlardı. Kardeşimin evden ayrılmasını hiç istemedi. Bunun için birçok sebebi vardı ama sonunda düşündük ve Gulia'nın kendi sorumluluğunu üstlenmesinin doğru olacağına karar verdik. Benim eski odamda oturup konuşmayı tercih ederim." İçinde kaybolabileceğim kadar büyük evin içinde Bianca'yı odasına kadar takip ediyorum. Beni etkileyen şey evin büyüklüğü değil, evin kendisinin çok etkileyici oluşu ve büyüklüğüne rağmen çok az ışık alması. Hava kararmaya başlasa da Bianca, ışıkları açmıyor. Evde yirmi dört saat çalışan üniformalı iki Asyalı hizmetçi var. Fakat yine de

ev küf kokuyor ve kendimi biraz rahatsız hissetmeme sebep oluyor. Bianca, odasının kapısını açıyor, oda tam da zihnimde canlandırdığım gibi masallardaki prenses odalarına benziyor. Sayvanlı kocaman bir yatak, antik bir makyaj masası, uzun bir barok ayna, kapalı bir sandık ve içi çiçek dolu büyük bir vazo gözüme çarpıyor. Bianca, Guccini'nin *Incontro* eserini çalan disk çaları kapatıyor.

“Guccini’yi sever misin?”, diye soruyorum garipseyerek. Onu dinlemek özel bir tercih olmalı.

“Hem de çok.”, diyerek başını sallıyor. “Sen de sever misin?”

“Gençlik dönemimin müziği. Kardeşim çok dinlerdi. Babam sayesinde Guccini’nin müziğiyle tanışmıştı. Kardeşim sayesinde ben de çok sevdim Guccini’yi.”

Sevecenlikle gülüyor Bianca. “Gulia da çok severdi.”

Bianca’nın bileğinde Gulia’nın taktığı değerli bilekliği fark ediyorum. “Burada birçok eşyayı bırakmıştım. Eşyaların arasında bu diskler de vardı. Bu şekilde geçmiş hatırlamak içimde bir şefkat duygusu uyandırıyor ama aynı zamanda beni üzüyor.”

On sekizinci yüzyıla ait bir koltuğa oturuyorum.

“Ne zaman Sacrofano’ya, ailemin yanına gitsem bana da aynı şey olur. Karışık duygular yaşıyorum yani.”

Bianca, sevecenlikle gülümsüyor ve başını sallıyor. “Sana ne ikram edeyim? Çay, kahve ya da sıcak çikolata?”

“Sadece bir bardak su. Teşekkür ederim.”

Doksanlı yıllardan kalma kalp şeklindeki telefonla hizmetçiyi arayıp benim için bir bardak su, kendisi için de bir çay istiyor.

Bu sırada dışarıda hava tamamen kararıyor. Gök gürlemesiyle birlikte odanın bazı lambaları birden yanıyor.

“Çok fazla zamanını almamaya çalışacağım, Alice. Bana karşı çok kibarsın ve bunu kötüye kullanmak istemem.”

“Hiç sorun değil, gerçekten. Lütfen anlat.”

Bianca, iç çekiyor. “Komiser Calligaris, bulduğunuz şırıngadan ve şırıngadaki DNA bulgularından bahsetti. O gece Gulia’nın yanında başkaları da olabilmış. Bir kadın ve bir erkeğe ait DNA bulguları varmış. Gerçi kadına ait bulgunun çok da bir anlamı olmayabilirmiş. Şırıngaya başka bir yerden bulaşmış olabileceğinden bahsetti. Ben tam olarak Komiser’in neden bahsettiğini anlamadım ve bu yüzden senin görüşünü almak istedim.”

Şaşkın şaşkın ona bakarken Bianca, devam ediyor. “Polisin yaptığı araştırmaya göre o gece Gulia, eroin kullanırken yalnız değilmiş. Bazı komşular, cesedin bulunmasından birkaç saat önce Gulia’nın evinden sesler geldiğini duymuş, sanki birileri bağıırıyormuş. Ama kimse bağırان kişiyi görmemiş. İşte polisler o gece bağırان kişinin kaçmış olabileceğini düşünüyorlar. Sizin bulduğunuz DNA da o kişiye ait olabilir, doğru mu?”

“Şöyle açıklayayım. Erkek DNA’sı kesinlikle o gece Gulia’nın yanında olan kişiye ait. Çöp tenekesinden başka bir bulgu elde edemediğimizi de düşünecek olursak, bu erkek şahsın DNA’sının neden şırınganın üzerinde olduğunu başka türlü açıklamamıza imkan yok. Bu durum kadın DNA’sı için geçerli değil, nereden ve nasıl geldiği belirsiz.”

“Fakat önemli nokta şu ki, komşular hem erkek hem de kadın sesi duyduklarını söylemişler. Dolayısıyla bulunan DNA’lar her iki şahsa ait olabilir. Öyle değil mi?”, diyerek devam ediyor Bianca.

“Bianca, ben soruşturma ekibinde yer almıyorum. Sana sadece adli tıp kısmıyla ilgili teknik bilgiler verebilirim.” Sana bu bilgileri bile veremem, demeliydim çünkü aksi ispat edilene kadar bu bizim sırrımız olarak kalmalı. Bianca, zaten birçok bilgiye sahip olduğu için hangi sırrı ortaya çıkarmış olurum ki?

Sonra kısa bir açıklama yapıyorum. “Şu durumda, bulduğumuz kadın DNA’sının o gece Gulia’nın yanında olan birine ait olmadığını düşünüyoruz. Çöp tenekesinde bir kâğıt mendil bulduk, gözyaşı ve sümük ile ıslanmıştı. DNA da bu kâğıt mendilden geliyor. Şu ana kadar bildiklerimiz bu kadar.”

Bianca, bir süreliğine düşüncelere dalıyor.

“Başka bir sorum var. Gulia, anafilaktik şok yüzünden öldü, bunu biliyoruz. Calligaris, bize her şeyi anlattı. Gulia’nın kendisi şırıngayı çöpe atacak zamanı bulmuş olabilir mi?”

“Aniden gerçekleşmeyen bir anafilaktik şok durumunda Gulia, bütün malzemesini çöpe atacak zamanı bulmuş olabilir. Tabii ki bu mümkün.”

“Yani bu, olayda kimsenin suçu olmadığı anlamına mı geliyor?”

“İki olasılık olduğunu düşünüyorum. Birincisi, Gulia’nın ölümü çok ani oldu ve yanında kim varsa şırıngayı çöpe atıp kayboldu. İkincisi, Gulia, ölümüne sebep olan şoka

daha geç bir zamanda girdi ve bu arada şiringayı çöpe atacak zamanı buldu. Sonra yalnız başına can verdi.”

“Sen bir doktorsun, değil mi? Bir doktor olarak bakınca sence hangisi daha muhtemel görünüyor?”

“Calligaris, bununla ilgili olarak size bir şey söylemedi mi?”, diye soruyorum dikkatlice.

“Dediğine göre, hâkim olayı inceleyen adli tıp ekibi için bazı özel sorular hazırlamış. Amacı kanda bulunan parasetemolün ne zaman alındığını öğrenmekmiş. Aslında senin varsayımlarına benzer şeyler söyledi. Ama iki olasılıktan hangisinin ağır bastığını kestirmek zor. Bu yüzden ben de seni aradım.”

“Hangi ihtimalin ağır bastığı belirsiz çünkü bu ihtimalleri değerlendirmek şu an için gerçekten çok zor. İstatistiklere göre konuşuyorum, her iki varsayım da güvenilir ve aynı şey bilimsel açıdan da söylenebilir. Aslında parasetemol içindeki metabolitleri tanımlamak belirleyici olabilir ama bunun parasetemolün ölümden kısa bir süre önce alındığını anlamamıza yardım edeceğini düşünmüyorum. Çünkü kanda bulduğumuz maddeler ölümden sonra da değişime uğrayabiliyor, dolayısıyla bir zaman dizini oluşturmanın mümkün olmadığını düşünüyorum. Gulia, daha önce de böyle şoklar yaşamıştı, değil mi? O şoklar nasıl olmuştu?”

“Gulia’nın böyle bir şok yaşadığını hatırlamıyorum, gerçekten. Neyse, Komiser Calligaris, bizim de yardımımızla, Gulia’nın tüm arkadaşlarını sorguluyor ve aralarında uyuşturucu madde kullananlar üzerine odaklanıyor. Arkadaşlarından her biri o gece Gulia’ya gitmiş ve ona uyuşturucu kullanmasında yardım etmiş olabilirmiş.

Görünürde sıradan bir vaka olsa da aldatıcı da olabileceğini söyledi. Böyle diyor Komiser Calligaris.”

Aslında, ben de tam olarak Calligaris gibi düşünüyorum. Gulia’nın kazara ölmesiyle bir cinayete kurban gitmiş olması arasında çok ince bir çizgi var ve bugün ben bile hangisine inanacağımı bilmiyorum.

Olayla ilgili fikir alışverişine devam ediyoruz. Bianca, elinden geldiğince Gulia ile ilgili anılarını unutmaya çalışıyor. Her ne kadar Bianca’yı daha iyi tanımaya başladığımı düşünsem de onun hakkında bilmediğim çok şey olduğunu fark ediyorum. Bianca, Gulia hakkında konuşmaktan kendini alamıyor ve bu da çok doğal bir durum. Sonuçta, kendisinin bana söylediği gibi, Gulia’nın ölümüyle kendisini tamamen yalnız hissediyor.

“Gulia, bu hayatta kan bağımın olduğu son kişiydi. Tamam, teyzemi, Jacopo’yu ve Doriana’yı, hatta arkadaşları da çok seviyorum. Ama... Ama Gulia benim için çok başkaydı.”, diyor Bianca derin bir iç çekerek.

Gerçek şu ki, Gulia’nın ölümünün Valenti ailesinin hayatta kalan son ferdi Bianca’nın üzerinde önemli bir etkisi var. Bianca, kardeşiyle ilgili konuşmanın onun anısını canlı tutacağına inanmak istiyor ve içten içe hep buna inanıyor. Onun yönlendirmesiyle konuşmamız daha da uzuyor. Saatin nerdeyse sekiz olduğunu fark ediyorum. Ziyaretim düşündüğümden uzun sürüyor.

“Haklısın...”, kol saatine bakarak beni doğruluyor. “Saat çok geç olmuş. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, Alice. Bana karşı o kadar sabırlı davrandın ki...”

Aslında hiç de öyle davranmadım. Bianca'dan hoşlandım ve ona karşı sabırlı davranmak benim için hiç de zor bir şey değildi.

Beni evin girişine duvarları kırmızı renkte boyanmış bir salondan geçirerek götürüyor. Kendimi ortaçağ romanslarındaki saraylardan birindeymişim gibi hissediyorum. Romansın kahramanları: Bayan De Andreis, beyaz deriden bir tahtta oturuyor, üzerinde siyah elbisesi var, özenle taradığı saçlarını ensesinde topuz yapmış. Oğlu Jacopo ise şöminenin kenarına dirseğini dayamış, yüzünde mağrur ve bıkkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Bana şüpheli gibi görünen kız Bayan De Andreis'in yanında oturuyor. Şık olmasına karşın on yıl öncesine ait pembe renkte Chanel bir döpiyes giyiyor.

Üçü de beni merakla süzüyor. Bianca'nın yardımına sığınyorum. Bianca, Gulia'nın takılarını teslim etmemden ötürü teşekkür etmek amacıyla beni çaya çağırdığını açıklıyor.

Olga De Andreis, donuk bir ifadeyle, "Ah!", diyor. "Evde değilsindir diye düşünmüştüm.", diye ekliyor kırıksık alnındaki kaşlarını çatarak ve bu hareket ilerleyen yaşının ortaya çıkmasına sebep oluyor.

"Evet. Biz de konuşmaya öylesine dalmışız ki...", diye cevaplıyor Bianca, yalan söylemeden.

Olga, soğuk bakışlarını bana çevirerek soruyor, "Doktor Hanım, oğlum Jacopo'nun nişanlısı Dorian Fortis ile tanışmıştınız, değil mi?"

"Anne!", diyerek araya giriyor Jacopo, kibirli bir tavırla. "Doriana da o sabah sizinle birlikteydi. Yeniden tanışmalarına gerek yok."

Bayan Fortis, tamamen ilgisiz görünüyor. Doriana, sanki benimle hiç tanışmamış gibi elini uzatıyor.

Ben istekle elini sıkıyorum fakat o elini aniden çekiyor.

“Affedersiniz!”, diye bağıriyorum şaşkın bir ifadeyle. “Elinizi acıttım mı? Eliniz yaralı galiba.”

Doriana, onaylarcasına başını sallıyor. “Endişelenmenize gerek yok, önemli bir şey değil.”

Jacopo, nazikçe nişanlısına yaklaşıyor. Bu hareketi sanki bir başkasıymış gibi yaptığını düşünüyorum. “İyi misin, hayatım?” Sonra umursamaz bir bakışla bana dönüyor, “Doriana, köpeği tarafından ısırıldı. Köpek normalde saldırgan değildir.”, diye açıklıyor.

“Hayvanlara asla güvenilmez.”, diye yorumda bulunuyor Olga kızgın bir şekilde. “Doriana, hayvanlarına haddinden fazla güveniyorsun. Sonuçta köpek köpektir; bir bebek değil.”

Doriana, başını öne eğiyor ve bana gülümsüyor. “Saçma bir kazaydı. Eşarbımı köpeğimin ağzından kurtarmaya çalışıyordum. Köpekler zaten böyle, çok sahip lenici hayvanlar.”

“Teyzem haklı. Böyle şeyler olabilir.”, diyerek araya giriyor Bianca ve Doriana’nın yanındaki koltuğa oturuyor.

“Umarım aşıları tamdır. Bir de kuduz olmanı istemeyiz.”, diye devam ediyor Olga, Doriana’ya aptalmış gibi davranıyor kibirli bir tavırla.

“Anne, artık kuduz mu kaldı!”, Jacopo annesini düzeltiyor. “Zaten Doriana’nın köpeği risk taşımıyor. Endişelenme, teyze.”, diye ekliyor Bianca. “Normalde bütün zamanını sepetinde geçiren, yemek yemek ve uyumaktan

başka bir şey yapmayan hayvan, o gün sanki su ısıtıcısı yutmuş gibi asabiydi.”

Gülümseyerek karşılık veriyorum. “Yaranıza bakmamı ister misiniz?”, diye cesaretle soruyorum. “Her ne kadar başka bir branşta... Uzman olsam da yine de doktorum.”, diyerek yardıma hazır olduğumu göstermek istiyorum.

Doriana, sert bir ses tonu kullanmasına rağmen kaba olmayı başaramıyor ve tatlı bir şekilde cevap veriyor. “Gerek yok. Teşekkür ederim.”

Bayan De Andreis’in oturduğu sandalyenin önünde duran küçük masanın üzerinde Gulia’nın fotoğraflarının olduğunu fark ediyorum, hepsi de çok güzel fotoğraflar. Onlara bakmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Olga De Andreis, fotoğraflara baktığımı anlıyor ve üzgün bir şekilde bundan gurur duyuyor.

“Yeğenimin çok özel bir güzelliği vardı. Sizce de öyle değil mi?”

“Ah, evet. Tıpkı doğulu prenseslere benziyor.”

Jacopo ve Doriana, şaşkın şaşkın bakıyorlar. Bianca, başını yana eğip düşüncelere dalıyor.

Bayan De Andreis, sakince konuşmaya devam ediyor. “Başka fotoğraflarını da görmek ister misiniz?”

“Aslına bakarsanız tam da gitmek üzereydim.”, diye mırıldanıyorum terbiyeli davranmak için. Yoksa Gulia’nın başka fotoğraflarını görmeyi ben de istiyorum.

Olga ısrar ediyor. “Hepsine bakmak yalnızca birkaç dakikanızı alır. Tabi isterseniz.”

“Neden olmasın, değil mi? Sadece birkaç dakikanı alır, Alice.” Bianca, araya giriyor.

İkna olmuş bir şekilde, “Seve seve.”, diyorum.

“Bianca, canım, fotoğraf albümümü getirir misin?”

Bianca, Olga’nın dediğine uyarak albümü almak için uzaklaşıyor. Olga, kireçlenmeden muzdarip ve yaşlılıktan buruşmuş elini Dorianana’nın koluna koyuyor. “Hayatım, düğününüzün yeni tarihi bildirmek için Salani ailesini aradın mı?”

Doriana, dudaklarını ısıırıyor. “Hayır! Aramayı unuttum. Bu akşam ararım.”

Olga, bana doğru dönüyor. “Jacopo ve Doriana, önümüzdeki ay evleneceklerdi. Gulia da onların nikâh şahidi olacaktı. Malum olaydan ötürü düğünü daha ileri bir tarihe ertelediler.”

“Anlıyorum.”, diyorum onu anlamaya çalışarak.

Doriana, belli belirsiz gülümsüyor. “Artık pek hevesimiz kalmadı.”, diye açıklıyor.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm.”

Bu sırada Bianca, geliyor ve elinde tuttuğu deri ciltli albümü teyzesine uzatıyor.

Olga, fotoğraf albümünü sanki kutsal bir kitabı elinde tutuyormuşçasına nazikçe açıyor. “Aaa, bak! Ben bu seyahati neredeyse unutmuşum.”, diyor albüme göz gezdirerek. “Boston’a gitmiştik. Amerika’da, Doğu Yakası boyunca yaptığımız yolculuk Gulia’yı çok mutlu etmişti. Burada ise Singapur’dayız. Bu fotoğrafta Sofia ile birlikte, o yıl Sofia’yı da götürmüştük tatile. Anaokulundan beri birbirlerini tanıyorlardı ve onları ayırmak neredeyse imkânsızdı. Gerçi son zamanlarda aralarında bir tatsızlık vardı ama... Neden olduğunu hiç anlamadım.”

Bianca iç çekerek lafa giriyor. “Gönül meselesinden.”

Olga, merakının heyecanıyla soruyor. “Gerçekten mi?”

Bianca, başını sallayarak onu onaylıyor. “Sofia, bir çocuğa âşık olmuştu ve bu çocuk da açıkça Gulia’dan hoşlanıyordu.”

“Açıkça hoşlanıyordu.”, diye tekrar ediyor Dorianana. Fakat ses tonundan ne kastettiğini anlayamıyorum.

Olga, yüzünü ekşiterek başını sallıyor. “Yeğenim gerçekten de anlaşılmaz bir kızdı.” Fotoğraf albümünü dikkatle karıştırmaya devam ediyor. “Jacopo, bak. Bu fotoğraf ne güzel. Gulia’nın doğum günündeydiniz. Tam hatırlayamıyorum. On yedi ya da on sekizinci yaş gününü mü kutluyordu?”

Jacopo, hemen cevap veriyor. “On yedinci.”

Olga’ya bakıyorum ve şimdi gözlerinde acısının izlerini görüyorum. Yavaşça albümün sayfalarını çeviriyor. Gördüğü her fotoğrafa sanki ilk defa görüyormuş gibi bakıyor ve sayfaları çevirirken elini albümden ayıramıyor. Elinin titrediğini görüyorum.

“Bu en sevdiğim fotoğrafı.”, diyerek bana fotoğrafı gösteriyor. Fotoğrafta Gulia, Bianca ve Jacopo var, deniz kenarında bir villadalar. Bronzlaşmış tenleri ve umursamaz halleriyle Amerikan filmlerindeki aktörler gibi güzel görünüyorlar. Bianca, diğerlerine göre biraz daha donuk duruyor. Jacopo, çok içten gülümsüyor. Harika bir gülümseyişi olduğunu fark ediyorum. Gulia ise yüzünü komik bir şekle sokmuş. Aralarındaki uyum olağanüstü. Üçünün arasındaki bu uyumla dünyanın uyumu birleşmiş ve bu yüzden gülüyorlarmış gibiler.

Jacopo’nun fotoğrafa bakarken üzüldüğünü görüyorum. Muhtemelen o anın çok geride kaldığını ve bir daha

geri gelmeyeceğini düşünerek üzülüyor. Rahatsız ve canı sıkılmış halde uzaklaşıyor. Bir sandalyeye oturuyor. Dorian, yanına gidip sıkıca elini tutuyor. Bianca, burnunu çekiyor ve parmağının ucuyla gözünden akan bir damla yaşı siliyor hızlıca. Onları acı ve pişmanlık girdabına sokmuşum gibi hissediyorum.

Albümün son fotoğrafına baktıktan hemen sonra oradan ayrılma fırsatını değerlendiriyorum. Hepsi beni uğurlarken çok kibar davranıyorlar. Özellikle Bianca, çok kibar davranıyor ve gönlümü fethediyor, tıpkı şimdi bana da çok uzak görünen o gün Gulia'nın da bana kibar davrandığı gibi.

İkinci buluşma

Bu akşam Arthur ile birlikte Hint restoranındayım. İşi dolayısıyla ilk buluşmamızdan sonraki gün buluşamıyoruz ama ikinci sözünü tutuyor ve beni Hint restoranına getiriyor.

İçeride dar ve karışık yerlerdekine benzer bir kalabalık var. Tandırın dumanlı kokusu her yeri sarmış. Garsonlardan biri menüyü getiriyor. Kafam yine karışık. “Evet. Bunu istiyorum.”, diyorum ve adını söylemeye bile çekindiğim yemeği menüde işaret ediyorum. Aslında çok aç değilim. Arthur, aklımı başımdan aldı için yemeği düşünmüyorum.

“Emin misin? Bak, bu yemek çok acıdır.”, Arthur göz ucuyla menüye bakarak beni uyarıyor.

Dediğini önemsemeden cevap veriyorum, “Evet. Evet.” Tüm yemekler aynı görünüyor. Zaten her şeyi garsona bırakmak gerek. Siparişlerimiz geç geliyor. Kimin umurunda. Arthur ile birlikteyim! Tam bu sırada anladığımdan emin olmadığım bir konu hakkında konuşuyor. Balako ya da Bamako ile ilgili bir şeyler anlatıyor. Nerede olduğunun bilmediğim bir yer.

Bu sırada garson yemeklerimizi getiriyor. Benim tabağında kırmızı renkli ve çok sıcak görünen bir sosun içinde yuvarlak köfteler var ve köftelerin yanına Basmati pirincinden yapılmış pilav koyulmuş. Tabağım gerçekten de ağzımı sulandırıyor. Dikkat kesilmiş Arthur'u dinlerken bir kaşık alıyorum ve yemeğimin tadını çıkarmaya hazırlanıyorum.

"Alice? İyi misin?"

Sanki radyoaktif bir cüruf yutmuş gibiyim. Hemen şarap kadehini kapıyorum (maalesef masada içecek başka bir şey yok) ve hızla şarabı içiyorum. Bu hareketim durumu daha da kötüleştiriyor. Sarsılarak öksürüyorum. Arthur, gözlerini benden ayırmadan garsona işaret ediyor ve biraz soğuk su istiyor. Kasılmalarım engel olmuyorum. İçimi, Arthur'un elinin üzerine tükürdüğüme dair bir korku kaplıyor. Arthur'u elinin üzerindeki birkaç pirinç tanesini peçete ile kibarca temizlerken görüyorum. "Alice?", diye sesleniyor bana yeniden, çatalı ve bıçağını kenara bırakıyor. Ona cevap veremiyorum. Kalkıyor ve yanıma geliyor. Bu sırada acı öksürüklerim güzel garsonun dikkatini çekiyor. "Ama... mosmor oldunuz!", diyor.

Yavaş yavaş öksürüklerim azalıyor. Arthur, parmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "İyi misin?" Tamamen kendime geldiğimde Arthur'un (bir milim bile yanımdan ayrılmadı) endişeli değil de daha çok eğlenmiş bir hali olduğunu görüyorum.

"Affe-dersin.", diyorum acılı gururumla ve garsonun peşinden tuvalete gidiyorum. Aynada kendime bakarken yok olmak istiyorum. Rimelim akmış, gözlerim şişmiş ve yüzüm kızarmış. Bana çok yakışan mavi bluzumun

üzerinde pirinç taneleri olduğunu görüyorum. Neredeyse palyaçoya benziyorum. Masaya döndüğümde Arthur'un yemeğine dokunmamış olduğunu ve hâlâ menüyü incelediğini fark ediyorum.

İlgiyle soruyor, "Nasılsın?"

"İyiyim.", diyorum gülümseyerek ve bana inanmasını umuyorum. O da bana gülüyor tatlı tatlı. "Çok acıydı.", diye ekliyorum. Arthur, kaşlarını çatıyor ve çok kibar davranarak beni az önce uyardığını hatırlatmıyor.

"Ben de senin yiyebileceğin bir şeyler arıyordum menüde."

"Çok teşekkür ederim ama ben böyle iyiyim.", diyorum.

Alayla gülümsüyor. Sonra garsona dönüp menüdeki bir yemeği işaret ediyor. "Yemeğe ne paprika, ne acı biber, ne de köri koymayın. Hiçbirini koymayın." Garson siparişi not ederken anladığını göstermek için başını sallıyor.

Kendimi sersemlemiş gibi hissediyorum. İçerideki hava başımı döndürüyor. Bu arada garson da Arthur'un benim için seçtiği yemeği getiriyor.

Yemeği tadıyorum. "Bu seferki nasıl?", diye soruyor Arthur.

"Çok güzel. Hiç Hindistan'a gittin mi?"

Gözlerinden geçmişi özlemle hatırladığı anlaşılıyor. "İlk yaptığım seyahat haberi idi. Hâlâ tecrübesiz olabirim ama belki de yazdığım en iyi haberdi. Büyük kapsamlı bir işti. Yalnızdım. Yanımda sadece fotoğraf makinem ve not defterim vardı. Tam anlamıyla sihirli bir yolculuktu. Tüm zorluklarına rağmen bugün yine o yolculuğu yaparım."

"O haberini okumayı çok isterim."

“Sana bir kopyasını veririm. O zamanlar nasıl yazacağımı biliyordum. Belki de çok heyecanlı olduğum içindir. Şimdiyse yaptığım işten biraz sıkılıyorum.”

“Belki senin için uygun olmayan yerler görmek zorunda kaldığın içindir.”

Şaşırarak bana bakıyor. “Doğru. Beni heyecanlandıran bir yeri yazmam gerekse tıpkı ilk zamanlardaki gibi yazardım.”

“Nereleri görmek isterdin?”

Biraz düşündükten sonra cevap veriyor. “Mesela... Uganda, Irak, Bolivya.”

“Bu saydıkların çok da görülesi yerler değil.”

“Bu yerlerde kimse tatile gitmiyor. Tam olarak bu sebepten ilgimi çekmeye başladılar.”

“Anladığım kadarıyla işin seni artık heyecanlandırmıyor.”

Arthur, boğazını temizliyor ve çekici İngiliz aksanıyla konuşuyor. “Sadece bu değil. Başlangıçta işimden çok memnundum. Paris’ten daha yeni dönmüştüm. Yirmi sekiz yaşındaydım ve bu işte pek bir tecrübem yoktu, hiç de kolay değildi benim için. Fakat gerçek şu ki, bu iş yüzeysel bir iş. En azından benim için böyle. Restoranlara gitmek, parkları ve müzeleri gezmek bana yetmiyor. Ben sınırları aşmak istiyorum. Turist gibi gezmek değil, seyahat etmek istiyorum. Arada büyük bir fark var.” Arthur, gülümsüyor ve eliyle saçlarını düzeltiyor. Gülümsediği zaman yüzü gevşiyor ve daha da yakışıklı görünüyor.

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum. O zaman sen de böyle bir şey yapmayı dene.”

Restorandaki Krishna heykeli dikkatini çekiyor, dalgın dalgın heykelin süslemelerine bakarken bana dönüp doğal bir şekilde soruyor. “Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın Harikalar Diyarındaki Alice?”

Boş zaman mı? Baban sayesinde boş zamanın ne demek olduğunu unuttum. “Kitap okumayı çok severim ama maalesef istediğim kadar okuyamıyorum. Enstitü çok fazla zamanımı alıyor.”

“Sana çok dürüstçe bir şey söyleyebilir miyim?”, diyor kaşlarını çatarak ve gözlerini gözlerime odaklıyor. “Seni kadavralarla uğraşırken hayal edemiyorum. Sana Sophie Marceau’ya benzediğini söyleyen oldu mu daha önce?”

“Birkaç defa.”, diye cevap verirken yüzüm kızarıyor. “Aslında benim mesleğim çok ilginçtir.” Mesleğim yüzünden hiçbir sonuç elde edemiyorum ve bu da inkâr edilemez bir gerçek.

“Hep bu işi mi yapmak istedin?”

“Ben adli tıp doktorluğu yapmıyorum. Ben bir adli tıp doktoruyum. Biraz şey gibi, turist olmakla gezgin olmak arasındaki fark gibi. Arada büyük bir fark var.”

Arthur, kalın kaşlarından birini kaldırıp gülümsüyor.

“Yine de çocukluğumda hayalini kurduğum iş olduğunu söyleyemem. Bu mesleği seçtim çünkü üniversitenin ilk yıllarından beri çok ilgimi çekiyordu.”

“Peki, memnun musun?”

“Aslında senin baban memnun değil”, diye kaçırıyorum ağzımdan ve acı bir ifadeyle gülümsüyorum.

“Babamın bu konuda pek de güvenilir olduğu söylenemez. Onun için hiçbir şey yeterince iyi değildir. Ben senin memnun olup olmadığını sormuştum.”

“Yaptığım seçimden mi? Benim tüm hayatım işim.”, diye cevaplıyorum.

“Başka şeyler yapmayı hayal etmez misin hiç?”

“Başka bir şey yapamam ki.”

Arthur, nazikçe kadehini kaldırıyor. “Öyleyse geleceğin adli tıp doktoruna kaldırıyorum kadehimi.”

“Ben de kadehimi geleceğin gazetecisine ve onun daha toplumsal olaylar üzerinde çalışmasına kaldırıyorum.”

Arthur, gülümsüyor ve birlikte kadehlerimizi kaldırıyoruz. Parmaklarımız birbirine değiyor. Kendimi mutlu hissediyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Arthur’un aracına doğru yürüyoruz. “Yalnız mı yaşıyorsun?”, diye soruyorum.

Başını sallayarak beni onaylıyor. “Sistina Sokağında oturuyorum. Evimi görmek ister misin?”, diye soruyor.

Ağır ol! “Biraz hızlı gidiyorsun.”

“Evet, biliyorum.”, sakince cevap veriyor. “Başka bir önerin var mı?”

“Belki geçen gün yaptığımız gibi biraz gezeriz.” Başını sallıyor teklifimi kabul ettiğini göstermek için.

“Seyahat etmediğin zamanlarda ne yapıyorsun?”

“Köşemde yayınlanacak yazıları hazırlıyorum. Değişik konularda köşe yazıları yazıyorum ve şefime teslim ediyorum. Fakat şefim yazılarımı sürekli olarak geri çeviriyor. Ayrıca ikinci bir işim daha var.”

Merakla ona bakıyorum. “Yani?”

“Daha çok zaman geçirmek amacıyla küçük yayınevlerinin yayınladığı kitapları Fransızcadan İngilizceye çeviriyorum. Hangi türde oldukları fark etmiyor.”

“Çeviri yapacak kadar iyi Fransızca konuşabiliyor musun?”

“Paris’te üç yıl yaşadım.”, diye açıklıyor. Aslında bunu bir yerlerde okuduğumu hatırlıyorum.

“Çok maharetlisin.”, diyorum hayranlıkla. “Bir sonraki yolculuğun nereye?”

“Girit. İki gün sonra yola çıkıyorum.”

“Düzensiz bir hayatın olduğunu düşünüyor musun? Yani demek istediğim, devamlı seyahat edince insan kendisini yorgun hissetmez mi?” Arthur’un kalın kaşlarının altındaki gözlerinde neşeli bir ifade yakalıyorum, sanki beklediği soruyu sorduğum için keyifleniyor.

“Hayır. Eğer bir yerde iki aydan fazla bir süre kalırsam asıl o zaman kendimi ölü gibi hissediyorum. Eve döndüğüm anda tekrar yola çıkmak istiyorum. Dünyaya karşı sonsuz bir merakım var ya da böylesi bir düzensizlik arıyorum. Aslında yerinde duramayan biriyim.”

“Peki, bu senin insan ilişkilerini kötü etkilemiyor mu?”

“Doğrudan konuya giriyorsun. Yani birisiyle ilişki yaşamakta zorlanıp zorlanmadığımı mı bilmek istiyorsun?”

“Şey... Yani o da var.”

“Tamam. Evet, bazı zorlukları oluyor. Ama bu sadece iyi niyet ve bağlılık sorunu; sanırım şimdiye kadar olan ilişkilerimde iyi niyet ve bağlılık olmadı.”

“Neden?”

Bir süre sessizce duruyor, sanki iyice düşünüp doğru cevabı bulmaya çalışıyor. Bu sırada etrafıma bakınca evime yaklaştığımızı fark ediyoruz.

Deniz mavisi pantolonunun cebinden sigara paketini çıkarıyor. Bir tane sigara alıyor, bir tane de bana veriyor. “Çeşitli sebeplerden.” Sigarasını yakıyor ve belli belirsiz etrafına bakıyor, sanki konuştuğumuz konudan biraz rahatsız olmuş gibi.

“Mesela?”

“Birincisi buralarda pek durmuyorum. İkincisi pek de arzulananacak bir adam değilim. Bunun da ötesinde oldukça tutarsız biriyim, bu pek de iyi bir nitelik değil. Ama endişe etmene gerek yok. Sonuçta bir canavar değilim.” Garip bir şekilde gülümsüyor. “Ama ilişkiyi sürdürebileceğimin sözünü verebilirim. Ben olduğum gibiyim ve açığım, insanlar da beni kabul etmekte ya da etmemekte özgür.”

Arthur, uzun parmaklarını yüzüme yaklaştırıyor ve hafifçe sıcak yanaklarıma dokunuyor. Bakışlarımızda heyecan verici bir şey var.

“Şimdiye kadar senin tenin kadar yumuşak bir tene dokunmamıştım.”, diye fısıldıyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum. “Teşekkür ederim.”, diyorum korkmuş bir acemi gibi. Ben de onun güzelce yanaklarına hafifçe dokunuyorum. “Senin tenin de çok yumuşak.”

Hareketimden etkileniyor ve gülümsüyor, ben ise titriyorum. Yine çok ciddi görünüyor. Ne hissettiği anlaşılmıyor. Ona bakmama hiçbir kısıtlama getirmeden izin veriyor ve ben de rahatça gözlerine bakıyorum, sanki bakışlarını benden hiç kaçırmayacakmış gibi.

“Yarından sonraki gün yola çıkacaksın.”, diyerek mırıldanıyorum.

“Ama kısa zamanda geri döneceğim.”, diyor neredeyse fısıldayarak.

“Bana hediye getirecek misin?” Arthur, kalın kaşlarını kaldırıyor. Çok uzun kirpikleri var. Benim kirpiklerim de böyle olsun isterdim.

“Bir hediye Neden olmasın! Ne tür bir hediye istersin?”

Bunu düşünceli bir ifade olarak kabul ediyorum. “Bilmem. Kişisel bir şey.”

“Anlaştık.”

Saatime son bir kez bakıyorum. Gönülsüzce onunla vedalaşıp arabadan iniyorum. Kapıyı açtığım anda Arthur, aniden bileğimden tutuyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

“Sana iyi geceler öpücüğü verebilir miyim?”

Evet dercesine başımı sallıyorum ve ona doğru yaklaşıyorum. Kendine özgü ve doğal kokusu geliyor burnuma.

İki eliyle yüzümü tutuyor ve dudaklarıyla dudaklarıma hafifçe dokunuyor. Bunu öylesine güzel yapıyor ki havaya uçuyorum. Bu temas aramızda bir elektriğin oluşmasına sebep oluyor, kısa zamanda aramızdaki hassaslık daha açık bir şeye dönüşüyor.

Büyüleyici.

İnanılmaz. Böylesine enfes bir tadı daha önce tatmamıştım. Sanki her şey yok oluyor. Yumuşak saçlarını okşuyorum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren bunu hayal etmiştim.

“Gerçekten de erkenden dönmeni istiyorum.”

Bana gülümsüyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. “Çok sevimlisin.”, diye fısıldıyor ve söylediğime şaşırması görünüyor.

Eve girdiğimde Yukino’nun henüz uyumamış olduğunu görüyorum. Çalışma masasının üzerine eğilmiş, Rachmaninov dinleyerek ders çalışıyor.

“Yukino! Bu saatte hâlâ ders mi çalışıyorsun?”, diye soruyorum. Bitkin ve solgun görünüyor. Sanki çok uzun süredir temiz hava almamış birine benziyor.

Yorgun bir şekilde başını sallıyor, kendisine bir bardak meyve suyu koyuyor ve kaset çaları kapatıyor. “Çok yorgunum.”, diyor samimi bir tavırla. Kırmızı döner sandalyesinin üzerinde geriniyor. “Senin akşamın nasıl geçti?”, diye soruyor sonra.

“Sanırım iyi geçti.”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Aşık da olabilirim. Onu sen de seversin. Çok temiz ve büyüleyici biri. Ama iyi bakınca huzursuz bir hali var. Sanki içinde çok derin bir kuyu varmış, sanki bilgiye açmış gibi. Bir de gerçeklere karşı bakış açısı onu daha yakışıklı yapıyor.”

Yukino, gülümsüyor. “Sanki bir kitap kahramanına benziyor.”

“Senin anlamın için söylüyorum, aslında *Haikarasan ga toru*’daki Shinobu’ya benziyor. Ya da sadece ben onu öyle görüyorum. Belki de diğer binlercesi gibi sıradan bir tiptir.”

Yukino, yorgunlukla esnemedenden önce hayallere dalarak mırıldanıyor, “Shinobu, ne kadar da yakışıklı.”

“Artık yatalım mı?”, diyorum. “Ders çalışamayacak kadar yorgunsun. Daha fazla çalışmanın yararı yok.”

“Haklısın. Çok uykum var. İyi geceler, Alice.”

Düşünceler ve kelimeler

Birkaç gün sonra, enstitüye vardığımda havada bir şeyler olduğunu seziyorum. Sanki çok önemli bir şey olmadan önce insanı uyaran garip bir heyecan hissediyorum.

“Lara, bende bir gariplik mi var?”, diye soruyorum. Lara, hem kırmızı renkli gür saçlarını örüyor, hem de bana detaylı bir şekilde cevap veriyor. “Claudio’nun sana anlattığını sanıyordum. Gulia’nın ölümüyle alakası olabilecek bazı arkadaşları bugün enstitüye çağırıldılar. Claudio, hem genetik, hem de toksikolojik incelemeler için bu kişilerden numune alacak.”

“Bana bundan bahsetmedi ki...” Aslında Büyük Araştırmacı’nın beni haberdar etmemesi mantıklı, onu pohpohlayanların yer aldığı çemberin içinde değilim artık. Ama bildiğim tek gerçek şu ki bugün dönüm noktası ve benim bunu kaçırmaya niyetim yok. Zaten toplantı odasında kahve içerlerken Komiser Calligaris ve Anceschi’ye rastlamıştım (Stanlio ve Ollio’ya benziyorlardı). Yani önemli bir durumu masaya yatıracaklar.

Claudio’nun kapısını çalıyorum. Giriş izni aldıktan sonra içeri girip kibarca gülümsüyorum. “Bugün, Gulia’nın arkadaşlarına yapılacak testlere yardım edebilir miyim

diye sormak istiyordum.”, daha düne kadar olduğum gibi doğal bir şekilde konuşuyorum.

Claudio, bakışlarını önündeki bilgisayardan ayırmadan ve gülümsememe karşılık bile vermeden soğuk bir şekilde cevap veriyor. “Senin testlere katılmaman daha iyi olur.”

Öfke ve dehşet içinde soruyorum. “Neden?”

“Bu davaya gereğinden fazla bulaştın ve artık bu davaya daha fazla karışmanı istemiyorum. Benim elimde olduğu sürece seni bu işe karıştırmayacağım.”, diye cevaplıyor ve bir yandan da önündeki klavyenin tuşlarını çılgınca basmaya devam ediyor.

“Bu haksızlık.”

“Anlamamış olabilirsin diye söylüyorum. Bu yolla seni koruyorum.”, diyor kibirle, bana bakmaktan çekinerek.

“Bu yolla beni cezalandırıyorsun.”

Claudio, sonunda soğuk ve alaycı bakışlarını bana çeviriyor. “Kendini çok önemsiyorsun, Allevi. Her ne kadar başka bir durum olsa da seni geçmişte cezalandırdığımı itiraf ediyorum. Fakat şu anda seni cezalandırmaktan daha önemli işlerim var. Ayrıca seni korumak benim görevim. Unutma ki ben senin üstünüm.”

“Abartıyorsun. Yapacağın incelemelerde sana yardım ederken işleri berbat etmeyeceğim.”

“Bana kimin yardım edeceğine çoktan karar verdim.”

Alaycılıkla karşılık veriyorum. “Bahse varım, Ambra’yı seçtin.”

Büyükölük taslayarak bana bakıyor. Gerilim dolu birkaç saniyenin sonunda, “Aynen.”, diyerek tahminimi doğruluyor.

Acı dolu bir ifadeyle soruyorum. “Ambra’nın benden daha yetenekli olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

“Evet”, diyerek yanıtlıyor beni, sanki bunu itiraf etmek çok kolaymış gibi bir tavır takınıyor.

“Beni en hassas yerimden vurmak için inat ediyorsun.”, diyorum bir süre sonra. Başımı öne eğiyorum. Odasından çıkmak üzereyim ve bu odaya son kez gelmiş olmayı umuyorum.

“Niyetim seni yaralamak değil. Şunu çok iyi öğrenmemiz lazım: her zaman bizden daha iyi birileri vardır. Bazen bizden daha iyi birisiyle rekabet etmek bizi daha da geliştirir. Ama sen her zaman olduğu gibi gerçekte yüzleşmekten kaçırıyorsun. İşte sonuç bu.”

“Bugün yapılacak testlere ben de katılacağım.”, diyorum ciddi bir ifadeyle.

“Buna elimden geldiğince müsaade etmeyeceğim, Allevi. Dahası, eğer birisi seninle ilgili görüşümü soracak olursa sakın seni övmemi bekleme.”

Ağzından çıkanlara kendisi de inanmıyor olabilir. Claudio’yu tanıyorum, öfkesine yenik düştüğü zamanlarda ondan uzak durmak gerek. Onun öfkelendiği kadar ben de üzülüyorum. Ona bakıyorum ve hüznle başımı sallıyorum.

Böyle şartlar altında çalışmak gerçekten berbat bir şey. Aramızdaki ilişki onarılamayacak derecede zarar görmüş olabilir ama ona neden Gulia’nın ölümüyle ilgisi

olabilecek kız arkadaşlarına da test yapmadığımızı sormak isterdim. Belki Claudio için, çöplükte bulduğumuz kadın DNA'sının bir önemi yok ama mahkemeye sunacağımız en önemli delil bu olabilir.

Çok şükür ki benim de yapabileceğim bazı şeyler var. Claudio'nun arkasından iş çevirerek yapılacak testlere yardımcı olarak katılabilirim. Bunu bir kere yapmıştım, bir kez daha yapacaktım.

"Doktor Anceschi, sizi bir konuda rahatsız edebilir miyim?", diye soruyorum odasının kapısını çalıp içeri girerken. Yine her zaman olduğu gibi enstitüde dünyayı kurtarmak için çalışıyormuş havasıyla karşılıyor beni ve kendine özgü soğukluğuyla gösteriş yapıyor.

"Buyurun."

"Bildiğim kadarıyla bugün Valenti davasıyla ilgili bazı kişiler üzerinde genetik ve toksikolojik testler yapılacak."

"O işle Doktor Conforti ilgileniyor."

"Siz de orada olacak mısınız?"

"Açıkçası benim orada bulunmama gerek yok. Fakat sizin de iyi tanıdığınız Komiser Calligaris orada olacak. Biliyor musunuz, sizin inatçılığınızdan çok etkilenmiş."

"Ahh. İyi." Durumun karışık olduğunu anlıyorum ve kendimi göstermek için çekingenliğimi bir yana bırakarak konuşmaya devam ediyorum. "Doktor Anceschi, testler yapılırken ben de orada olmayı çok istiyorum."

Ellerini göbeğinin üzerinde birleştirip karşılık veriyor. "O zaman sorun nedir? Doktor Conforti'ye orada olmak istediğinizi söylersiniz."

“Doktor Conforti ile aram pek de iyi değil şu sıralar. Mesleğimizin doğası gereği bazı çatışmalarımız oldu ve kendisi bana karşı tarafsız davranacak durumda değil.”

Anceschi, pek etkilenmişe benzemiyor. “Bunun bir önemi yok. Sizin orada olmanıza itiraz edemez.”

“Aslında edebilir.”, diye karşılık veriyorum. *Çoktan itiraz etti bile!*

Doktor Anceschi, ciddi bir tavır takınıyor. Fakat içinde bulunduğum durumun onu eğlendirdiğini seziyorum. Telefonun ahizesini kaldırıyor ve bir numarayı çeviriyor. “Claudio, ben Anceschi. Bir tavsiyede bulunmak için aradım. Bugün stajyer doktorların sana yardım etmesine izin ver. Test yapılacak dört kişi var değil mi? Bırak numune alma işlemini ve incelemeleri onlar yapsınlar. Böylece biraz tecrübe edinmeye başlarlar. Hem stajyerliği düzenleyen sözleşme de bunu öngörüyor.”

Araya girip isteğimi gerçekleştirdiği için Doktor Anceschi'ye teşekkür ederken mutluktan uçuyordum. “Bunu sizin için yapmadım. Siz stajyerlerin her şeyi yapmayı öğrenmeniz gerekiyor.”, diyor stajyerler sınıfına gönderme yaparak. “Ben sizlerin yaşındayken otopsi yapmayı ve kimlik tespiti işlemlerini tek başıma yapabiliyordum. Öğrenmenin tek yolu anlatımlı bir uygulamayı doğrudan gözlemlemektir.

“Size bir şey sorabilir miyim?”

Anceschi, cana yakın, ağırbaşlı ve Buda gibi sakin bir tavırla başını sallıyor. “Buyurun.”

“Neden kadın şahıslara da inceleme yapılması istendi? Doktor Conforti, bulduğumuz kadın DNA'sının bulaşma yoluyla geldiğine emindi.”

“O zaman son gelişmelerden haberiniz yok. Conforti, öncelikle şıngıgada bulduğu DNA ile sperm bulgusundan gelen DNA’yı karşılaştırdı. Bu iki DNA birbirine uyuyor. Yani göz ardı edilecek bir durum değıl çünkü Valenti, biriyle cinsel ilişkiye girdikten kısa süre sonra bir başkasıyla birlikte uyuşturuocu kullanmış olabilir. Bu iki farklı erkek kimdir? Conforti, daha sonra yargıca açıkça daha olası bir sonuç hakkında bilgi verdi. Ayrıca yargıca bulunan erkek DNA’sının kesinlikle şüpheli bir bulgu olduğunu, bir kadına ait diğeri DNA’nın, her ne kadar buluşma yoluyla gelmiş olma ihtimali bulunsa da olayın dışında tutulamayacağını açıkladı. Kadın DNA’sı da o gece Gulia ile birlikte olan birisine ait olabilirmiş.”

Tam da benim düşündüğüm ile aynı. Bu kesinlikle küçük bir zafer benim için. Yine de bunun hesabını ona soracağım ve o haddini bilmez Claudio, bundan sonra fikirlerimi bir daha kullanamayacak.

Zafer kazanmış bir ruh haliyle laboratuara gidiyorum. Bir taşla iki kuş vuruyorum: öncelikle amacıma ulaşıyorum, sonra da Ambra’nın kraliçe arı rolünü elinden alıyorum. Fakat içinde bulunduğum üzücü durum sebebiyle çok sevinemiyorum.

Bir gün gelecek ve tüm bunlar geçip gitmiş olacak. İşte o gün hakkım olanı almak için üstlerime boyun eğmek zorunda kalmayacağım. Öyle bir an gelecek ki, yapılan işin altında benim adım yazacak. Bunun için ödeyeceğim bedel önemli değıl. O noktaya ulaşmak çok zor olacak ve bunun için çok şeye katlanmam gerekecek ama bunlar da önemli değıl. Artık asla Claudio Conforti gibilerden medet ummayacağım.

Gemiye biniş

*B*ugün gazetede adlarını okuduğum kişileri enstitüde görme şansını buluyorum.

Sofia Morandini de Clés. Aslında olay yerine gittiğimiz akşam, savcılığa götürülmeden önce görmüştüm Sofia'yı. Eski ve asil bir İtalyan-Fransız ailesine mensup. Ataları üniversite rektörlüğü, hâkimlik ve noterlik yapmış. Her ne kadar bana öyle görünmese de tipik Romalı *üst sınıftan* biri. Sarışın ama doğal değil, boyalı saçları hafifçe omzuna dokunuyor. Alışılmadık parlak gözleri var. Kıyafeti diğer özellikleriyle birlikte belirli bir farklılık yaratıyor. Basık bir çenesi ve sivri bir burnu var ve yumuşak vücut hatlarına sahip. Tırnakları yenmiş ve çok kısa görünüyor. Her zaman kazanmasını bilen insanlara özgü bir duruş sergiliyor ama aslında sarılmış ve üzgün olduğu hemen anlaşılıyor. Dahası sanki çok korkmuşa benziyor. Onu böylesine bitkin düşüren ortamdaki ciddi hava mı yoksa soruşturma altında olmak mı, bilmiyorum. Gidişat belirsiz. Sıradan bir vücut yapısı var gibi görünüyor. Bütün olarak hassas bir yapısı var.

Claudio, Sofia'nın testlerini Ambra'nın yapmasına karar veriyor. Kraliçe arı Sofia'yı rahatlatmaya çalışıyor ama bunda pek başarılı olamıyor.

Damiano Salvati. Tiksindirici şekilde züppe ve kibirli bir tip. Çok uzun boylu değil. Koyu renk saçları kısa kesilmiş. İnce dudakları ve dişleri sigara ve kahve sebebiyle hafifçe lekelenmiş, teni zeytin renginde. Sarsılmış görünmüyor, sadece bu işin ona işkence gibi gelmesinden ötürü sinirli. Claudio, incelemeleri yapması için Massimiliano'yu seçiyor. Bunu başarması zor olacak gibi.

Abigail Button. Bal rengi saçları çok gür ve kıvrıkcık, saçların arasında havuç renginde gölgelendirmeler var. Gözlerinin rengi gök mavisi. Çok uzun boylu ve ayaklarını sürüyerek yürüyor. Sanki bir partideymişçesine herkese gülücükler saçıyor. Kibarca bir bardak su istiyor. Giydiği yeşil balıkçı kazağının kolunu yukarı doğru çekiyor ve kolunu, Claudio'nun numune alma işlemini ve incelemeyi yapmasını söylediği Lara'ya uzatıyor.

Ve işte benim kobay farem, Gabriele Crescenti. Gözlerinde dayanılmaz bir üzüntünün ağırlığını görüyorum. Korkmuş olduğunu söyleyemem çünkü onu görünce böyle bir izlenime kapılmıyorum. Daha ziyade olanları kabullenmiş görünüyor. Koyu renk tenli güzel bir genç adam. Biraz al yanaklı ama bütün olarak bakıldığında hoş birisi. Talk pudralı parfümünün kokusunu alıyorum.

Mesleğime en uygun ses tonuyla konuşmaya başlıyorum. "İyi günler."

Açık ve abartılı olmayan çok derin bir ses tonuyla karşılık veriyor. "İyi günler." Eliyle uzun saçlarını düzeltiyor ve geniş alnı ortaya çıkıyor. En kuvvetli tarafı

bakışları. Harika gözleri var. Daha önce hiç görmediğim kadar koyu renk gözleri tıpkı bir ayının gözleri gibi çarpıcı ve derin bakıyorlar.

“Lütfen kolunuzu açın.”, diyorum nazik bir gülümsemeyle.

Hiç duraksamadan söylediğimi yapıyor. Önkolü güçlü ve koyu renk kollarla kaplı. Erkeksi gücünü her hareketiyle belli ediyor. İğneyi ve alkole batırdığım pamuğu hazırlıyorum. Kolunu kanı durdurmak için bir lastik ile sıkıyorum ve elini yumruk şeklinde kapamasını söylüyorum.

“Umarım acıtmadan yaparım.”, diyorum iğneyi kullanmadan önce mahcup bir ifadeyle.

“Benim için fark etmez. Bundan emin olabilirsiniz. Zaten 12 şubattan bu yana hiç bir şey kullanmıyorum.”

Soğukkanlı davranmalıyım. Rengimi belli etmemeliyim. İma ettiğim şeyin tıpkı bir damla gibi denize düşmesine izin vermeliyim. Fakat bunu yapamıyorum.

“Gulia’ya âşık mıydınız?”

Bakışlarını bana çeviriyor. Oldukça etkilenmiş ve şaşkırmış görünüyor. “Ona âşık mıydım?”, nerdeyse afallamış bir halde sorumu tekrar ediyor. “Âşktan da öte bir şeydi. Şimdi kendimi bomboş hissediyorum. Testler yaptırmak için buradayım çünkü birileri Gulia ile birlikte uyuşturucu kullandığımı düşünüyor. Ben. O pisliği kullanmaktan nefret ediyordum. Gulia’ya kaç defa bırakmasını söyledim. Kaç defa.”

“Onun erkek arkadaşı mıydınız?”

Tatsız bir ifadeyle cevap veriyor. “Hayır.” Sanki anlattığına başka bir şey eklemek istemiyor gibi görünüyor

ama dayanamayarak devam ediyor. “Aslında erkek arkadaş olmayı istiyordum ama o boşta değildi.”

Bana birbirlerine pek uygun değillermiş gibi geliyor ama bunu ona söylemiyorum.

“Bu ıstıraba bir son verelim. Rica ederim, Doktor Hanım. Lütfen hemen yapın şunu.”

Claudio, yanımızdan geçerken geciktiğimin farkına varıyor. “Allevi, acele et biraz.”, tıslıyor ve işaret parmağı ile saatinin kadranına hafifçe vuruyor. Aceleyle başımı sallıyorum ve kan örneğini alıyorum.

“Gulia, bunu tek başına nasıl yapıyordu acaba?”, diye mırıldanıyor Gabriele. “Öylesine korkaktı ki. Hem sonra tek başına yapılmayacak kadar zor bir şey, değil mi?”

“Tüm bu işlemi ben de tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum. Ama belki Gulia, bu işin tek başına nasıl yapılacağını öğrenmiştir.”

“Son zamanlarda bıraktığını söylüyordu. Her zamanki yalanları.”

“Belki de yalan değildi. Belki gerçekten bırakmaya çalışıyordu. Öyle çok kolay değil.”

Gabriele, iç çekiyor. “Bilmiyorum. Gulia, o pislik olmadan yapamıyordu. Bildiğim tek gerçek bu.”

Kolunu dezenfekte ediyorum. Beyaz pamuk koyu renk kanını emiyor. Gabriele ile olan işim bitiyor.

Bir sonraki sabah Claudio, yapacağımız incelemeleri başlatmak için hazır bekliyor. Kötü niyetini de beraberinde getirmiş, tüm incelemeleri gün sona ermeden bitirmemizi

istiyor. İtiraf etmeliyim ki tüm gün çalışma fikri beni hiç de rahatsız etmiyor, aksine meraktan içim içimi kemiriyor.

“Şimdi, benim küçük ve şaşkın stajyerlerim, işe koyulma vakti.”, diyor sonunda Claudio.

“Neden sadece kadın stajyerlerle konuşuyorsun?”, diyerek kendini gösteriyor Massimiliano Benni. Henüz stajyerliğin ilk yılında ve oldukça zeki adam.

“Neden mi onlarla konuşuyorum, Benni? Çünkü stajyer arkadaşların daha ilginçler.”

“Claudio, santrifüj çalışmıyor.”, diyor Ambra.

“Kahretsin. Nardelli, bu senin hatan.”

“Benimle ne ilgisi var?”

“Ne zaman yanlış giden bir şeyler olsa mutlaka altından sen çıkıyorsun.”

Neşeli bir havada kahkahalar yükselmeye başlıyor ve kendimi tüm bu neşeye yabancı hissediyorum. Sıkı bir gayretle çalışmaya başlıyorum. Claudio’nun bakışları üzerimde ama onu görmezden geliyorum. Bir hatamı yakalayıp beni herkesin önünde rezil etmek için hazırda bekliyor.

“Eldivenlerini giy, Allevi. Yoksa Gabriele Crescenti’nin DNA’sının yanında seninkini de buluruz.”, diyerek beni azarlıyor. Her zamanki dalgınlığım yüzünden beni azarlaması için ona bir sebep vermiş oluyorum.

Kısa süreli öğle yemeği arası dışında öğleden sonra geç saate kadar çalışıyoruz. Pencereden dışarı bakınca gökyüzünün alacakaranlığa büründüğünü görüyorum. Claudio, sonuçları alana kadar işi bırakma niyetinde değil. Prensip olarak amacına ulaşmak isteyen yılmak bilmez dahi (ki öyle değil) Ambra, yorgunluk belirtileri

göstermiyor. Günün ilk saatlerinden beri çalışkan bir karınca gibi yerinde duramayan Ambra, bolca tavsiyelerde bulunuyor ve teşvik ediyor.

Gabriele'nin test sonuçları geç bir saatte elime ulaşıyor. Sonuçlar pek şaşırtıcı değil. Elimizdeki DNA bulgularıyla Gabriele'nin DNA'sı örtüşmüyor. Bulduğumuz şırıngayı tutan el onun eli değil ve bütün göstergelere rağmen Gabriele'nin, Gulia ile beraber olan son kişi olmadığı belli.

Metro istasyonuna doğru yürürken, "Test sonuçlarının böyle çıkmasına hiç üzülmedim.", diyorum Lara'ya. "Her ne kadar Gabriele, ikisinin arasında arkadaşlıktan öte bir şeyler olduğunu ima etmeye çalıştıysa da bence Gulia'nın tipi bir adam değil." Lara, kendine has şaşkın ifadesiyle bakıyor ve bu ifade bana hiç samimi olmadığı izlenimini veriyor. "Kendime Gulia'nın cinsel organında bulduğumuz DNA'nın kime ait olduğunu soruyorum. Eğer Gabriele Crescenti değilse, Gulia'nın sevgilisi kimdi?"

"Belki de o kişi Gulia'nın sevgilisi değildi.", diyerek itiraz ediyor Lara.

"Sevgili, âşık, arkadaş... Ölmeden önce Gulia kiminle ilişkiye girdi? Nasıl olur da bu şahsın kim olduğunu belirleyemiyoruz? Mesela telefon kayıtlarından bulunamaz mı?"

"Alice, bunun önemli olmadığını söylemiyorum...", diye karşılık veriyor çekinerek. "Ama şırıngadaki DNA ile cinsel organda bulunan DNA eşleşmiyor. Dolayısıyla, adamlardan birisi eğlence arkadaşı diğeri ise aşığı. Şu durumda Valenti'nin özel hayatıyla ilgili bilgi sahibi olmanın pek bir anlamı olacağını düşünmüyorum."

“Belki de haklısın.”

“Diyelim ki bu adamın kim olduğunu belirledik, Gulia’nın ölmeden önce kiminle yatağa gittiğinin neredeyse hiçbir etkisi olmayacak. Bence bu hiçbir zaman çözülemeyecek bir dava. Göreceksin. Sonuç olarak, belki de ortada çözülecek bir şey yoktur. Bilinçli bir cinayet olduğu fikri üzerinde duruyoruz ama kim bilir belki de başka bir şey olduğu ortaya çıkacak.”

Villa Pamphili'de özel bir akşam yemeği

Bianca Valenti aradığında eve henüz gelmiştim. Her zamanki gibi kibar ve resmi ama biraz daha doğaldı.

Bianca, şakacı bir şekilde, "Senin kâbusun oldum.", diyor.

Kibarca öyle olmadığını söyledikten sonra ona nasıl yardımcı olabileceğimi soruyorum.

"Akşam geç vakitte görüşebilir miyiz? Akşam yemeği için... Eğer istersen..."

Benimle test sonuçları hakkında konuşmak istediğinden eminim. Son günlerde test sonuçlarını en hızlı şekilde almak için deli gibi çalıştığımızdan kendimi yorgunluktan harap olmuş gibi hissediyorum. Fakat hiç düşünmeden teklifini kabul ediyorum.

Villa Pamphili'nin içindeki bistroda buluşmayı kararlaştırıyoruz. Kırsal atmosferi olan bir yer.

Bianca, çok dakik. Onu çoktan bir masaya oturmuş ve Maupassant'ın bir kitabını okur halde buluyorum. Beni görünce ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Yakasında fiyonk olan patlıcan rengi ipek bir gömlek ve gömleğin üzerine

ellili yılların modasını yansıtan bir kazak giymiş. Koyu renk saçlarını ensesinde toplamış ve nerdeyse fark edilemeyecek kadar az bir makyaj yapmış.

“Alice, yorgun görünüyorsun. Üzgünüm, seni durmadan bu konuyla ilgili rahatsız ediyorum ve belki de seni biraz zorluyorum...”

Alışılmadık kalınlıktaki sesi kuşkusuz Allah vergisi çekiciliğini daha da arttırıyor ve aynı zamanda bakışları öylesine etkili ki, o bakışları bir kere gören bir daha unutamıyor.

“Merak etme, ben zaten konuyla yakından ilgiliyim. Sanırım Gulia ile tanışmış olduğum için.”, diyorum ve çantamı bar taburesinin üzerine bırakırken en az onun kadar nazik bir şekilde gülümsemesine karşılık veriyorum.

“Şey, Komiser Calligaris ile konuşmak pek de kolay değil. Kibar bir adama benziyor ama sanki bazı bilgileri benden saklıyormuş gibi hissediyorum çünkü sorduğum sorulara belirsiz cevaplar veriyor.”

“Başkalarının söylemesi gerekenleri benden bekleme.”, diyorum dikkatsizce ve Bianca’yı öylesine zarif hale getiren detaylara bakıyorum hayran hayran, sanki ünlü bir markanın katalogundan çıkmış gibi duruyor karşımda.

“Yapılan tüm araştırmaların içindesin. Bu olay ile ilgili en fazla bilgiye senin sahip olman gerekir, diye düşünüyorum.”

İlgisizce elimizdeki menüyü okuyoruz. “Buraya bayılıyorum.”, diyor. “Çalıştığım yayın evi buraya yakın olduğu için daha önce birkaç defa gelmiştim. Ton balıklı salataları harikadır.”

“Öyleyse ben bir salata alayım. Demek bir yayın evi için çalışıyorsun.”, diyorum ve elimdeki menüyü kenara koyuyorum.

“Evet, ben bir editörüm. Geçen seneden beri çalışıyorum. New York’da okudum ve İtalya’ya geri dönme kararı verdikten sonra birçok yere özgeçmişimi gönderdim. Tabii, doğru fırsatı bulmak çok kolay olmadı ama sonuçta işimden mutluyum. İşimi çok seviyorum.”

Bir yudum su alıyorum. “Neden Roma’ya döndün?”, diye soruyorum.

Bianca, bakışlarını benden kaçırıyor. “Öncelikle Gulia için. Teyzem, Gulia ile tek başına daha fazla mücadele edemiyordu. Gulia, durmadan sorun yaratıyordu. Geri dönmek konusunda çok düşündüm. Çünkü artık New York’ta bir hayatım vardı. İş bulmuştum, çok iyi arkadaşlarım vardı. Fakat kardeşime karşı sorumluluğuma yenik düştüm. Bu kararı almanın benim için kolay olduğunu sanma.”

“Eğer dediğin gibi Gulia, gerçekten zor bir karaktere sahipse uyuşturucu madde bağımlılığı her şeyi daha da kötüleştirmiştir.”

“Maalesef, evet. Teyzem bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı çünkü Gulia, durmadan daha fazla para istiyordu ve buna rağmen her zaman parasızdı. Bir kere sinde, daha o zamanlar liseye gidiyordum, bir yolculuk sırasında Gulia, extacy hap almıştı ve onu hastaneye götürmek zorunda kalmıştık. Teyzem utancından ölecekti. Onu aramışlardı ve kadıncağız Gulia’ya yardım edebilmek için ta Prag’a gelmişti. Oradan dönerken kendisine yardım etmem için yalvarmıştı. Jacopo’dan yardım isteyemezdi

çünkü onun da işi başından aşkındı, haddinden fazla çalışıyordu. Elinden geldiği kadar kendisini Gulia'ya adamıştı. Yeterli olmasa da görece uzun bir zaman onunla ilgilendi. Böylece iyi bir abla olma göreviyle, valizlerimi hazırladım ve İtalya'ya geri döndüm.

Kardeşi sebebiyle hayatını değiştirecek kararı nasıl aldığı belirsiz bir ses tonuyla anlatıyor. Kimseyi suçlamıyor çünkü onun için her zaman hayattaki denge çok önemli ama yine de içinin rahat olmadığını seziyorum.

“Yani, Gulia’nın uyuşturucu sorunu olduğunu biliyordunuz.”

“Evet. Teyzem bir psikiyatra dünya kadar para ödedi ama maalesef pek bir sonuç alamadık. Hatta Gulia, bir süreliğine Montrö’de bir klinikte yattı. Orada olanları düşününce, uygulanan tedavinin tamamen yararsız olduğunu söyleyebilirim. Gulia’nın her zaman sorunları oldu. Hiçbir zaman ölçülü davranmadı. Belki de hayatta bulamadığı ne varsa uyuşturucuda aradı. Kim bilir. Tabii, birlikte takıldığı insanlar da ona pek yardımcı olmadılar. Öyle bir arkadaş grubu ki, hiçbir şey yapmayan ve hiçbir şeyden hoşnut olmayan insanlardan oluşuyor. Bunların içinde de en kötüsü Sofia Morandi de Clés.

“Bianca...” Susuyorum, konuşmakla konuşmamak arasında kararsız kalıyorum. Önünde sonunda öğrenecek diye düşünüyorum. “Şırınga üzerinde bulduğumuz bulgular arkadaş grubundan test yapılan kimseye ait değil. Ne Sofia’ya, ne Damiano’ya, ne de Gabriele’ye.”

Bianca, söylediklerimi dinlerken koyu renk kaşlarını çatıyor. “Ben de hep Gabriele’nin masum olduğunu düşündüm. Çok iyi biri. Bu olayla onun ilgisi yok, buna yemin edebilirim. Fakat...” Çantasının içinde çalan telefonunu

susturmak için konuşmasını kesiyor. Sonra bana dönüp gözlerimin içine bakıyor, bakışları öylesine dokunaklı ki. Çok güzel bir kadın. İlk bakışta fark edilemeyecek bir güzellik. “Affedersin. Tam şey demek üzereydim... Olayla ilgili olarak bir isim vermem gerekseydi eğer, bu kesinlikle Sofia olurdu. Gulia’nın uyuşturucuya onun yüzünden başladığına eminiz. Ahlaki değerleri olmayan, tamamen yozlaşmış bir kız. Gulia’yı yalnız bırakabilecek ve hatta daha da kötüsünü yapabilecek biri. Çünkü son zamanlarda hiç anlaşıyorlardı. Gulia, Sofia’nın artık katlanılmaz olduğunu ve Gabriele yüzünden kıskançlık yaptığını anlatmıştı. Gabriele’ye deli gibi âşıktı. Garip, gerçekten garip.

“Ne?”

Bianca, düşünceli bir şekilde ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. “Uyuşturucuyu Sofia ile ya da başka bir arkadaşıyla kullanmamış olması garip. Bir erkeğe ait bulgular da vardı, değil mi? Bu durumda kiminle beraber olduğunu tahmin dahi edemiyorum. Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Lütfen.”

“Bu test sonuçları... Güvenilir mi? Kesin mi?”

“Şey... Evet, kesin sonuçlar. Şırınga üzerinde bulunan kadın DNA’sının bulaşma yoluyla geldiğini ve dolayısıyla Gulia’nın ölümüyle bir ilgisi olmadığını düşünenler var. Bu, o gece Gulia’nın yalnız başına olduğu anlamına gelmiyor. Yine de bulguların ait olduğu kişinin, yani o gece Gulia’nın yanındaki kişinin kim olduğunu tahmin edemiyoruz.”

Bianca'nın büyük gözlerinde öfkeli bir ifade olduğunu seziyorum. " Her şeyin bu kadar belirsiz olması mümkün mü? Gulia'nın ölümünün çok yüzeysel araştırıldığına dair şüphelerim var."

"Hayır, hayır. Hiç de yüzeysel değil. Doktor Conforti, şüpheyi hareket ederek, testleri birden çok kez tekrar yaptı. Maalesef belirsizlik giderilemedi. Tıpta hiçbir şey kesin değildir. Aynı şey adli tıp için de geçerli. Sadece çok güçlü ihtimaller vardır. Kesin doğru diye bir şey yoktur."

Bianca, daha meraklı bir tavır takınıyor. "O zaman ihtimaller dâhilinde konuşalım. En olası şey nedir? Şu kadın DNA'sı sadece bulaşma mı yoksa gerçek bir bulgu mu?"

"Sana sadece şunu söyleyebilirim, Doktor Conforti'ye göre en olası varsayım bu bulgunun bulaşma yoluyla geldiği."

Sanki kendi kendine düşünür gibi sessizce bekliyor bir süre. "Yani bu sonuçlar Sofia'yı temize çıkarıyor, öyle mi?"

"Toksikolojik test sonuçlarının gelmesini bekliyoruz. Kim bilir, belki de bir sürpriz ile karşılaşabiliriz."

"Ah."

"Her şey sona erdiğinde belki de öyle bir sonuca ulaşırız ki, bu olayda kimsenin suçu olmadığı ortaya çıkar. Sen de böyle olsun istemez misin?"

"Nasıl yani?", diye soruyor çekinerek.

"Olayın ne kadar korkunç olduğunu bilsek de, belki Gulia'nın bir kaza sonucu öldüğünü ve bu kazayı engellenin mümkün olmadığını düşünmek daha uygun olur. Özellikle öldürüldüğünü düşünmek yerine."

"Yani, sonuç olarak, benim için düşünmesi daha uygun bir şey yok.", diyor soğuk bir ifadeyle.

Tamam, fikrimi kendime saklayabilirdim ama sadece Bianca'nın daha kabul edilir ihtimali görmesini istemiştim. Fakat haklı olan o, Gulia'nın ölümünde kabul edilebilecek ihtimaller yok.

Üzgün bir şekilde başımı eğiyorum. Son karşılaşmamızda sormayı unuttuğum bir soruyu sormanın zamanı olduğunu düşünüyorum.

"Bianca... Gulia ile Doriana arasında nasıl bir ilişki olduğunu sorabilir miyim?", diye doğrudan soruyorum.

Soruyu duyunca şaşırıyor. "Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"Merak, sadece merak. Gulia'nın aileye sorun çıkarıldığını ve Jacopo'nun Gulia'nın ağabeyi gibi olduğunu düşününce kendime şunu soruyorum, neden teyzen müstakbel gelinine hiç güvenmiyor."

"Doriana, çok hassas ve içine kapanık bir genç kızdır. Jacopo ile uzun zamandır nişanlı olmasına rağmen ailemize uyum sağlayamadı. Doriana, Gulia'yı kendine özgü bir şekilde severdi ama Jacopo'nun hayatına durmadan karışmasından da rahatsız olurdu."

"Rahatsız mı?"

"Evet... Bazen, bir şeyler hissediyor gibiydi... Tıpkı tahammülsüzlük krizleri gibi. Ama öyle sıra dışı bir şey değil. Her aile içinde olabilecek küçük tartışmalar. Bir de, belki sen bilmiyorsun, Gulia'nın telefon konuşmasına kulak misafiri olduğun gün, Gulia, telefonda Doriana ile konuşuyordu. Calligaris de bunu doğruladı. Ama bilmeni isterim ki, o konuşma hiç de olağandışı bir konuşma değildi. Ben bile Gulia ile durmadan tartışıyordum. Çok

kavgacı bir kişiliği vardı ve onu kontrol altında tutmak gerekiyordu, aksi halde bir sürü sorun çıkarıyordu.”

Bianca'nın tabağı neredeyse doluydu. Yine de genç garsonun tabağı alıp götürmesine izin veriyor. İştahı kaçmış görünüyor. Sanki her gördüğümde biraz daha zayıflamış oluyor. Tatlı istemediğini söylüyor, oysa ben seve seve çikolatalı bir parça kek yemek isterdim ama bu seferlik ben de tatlı yemekten vazgeçiyorum. Hesabı istiyor ve ödemek istediğinde ısrar ediyor.

“Seninle konuşmak bana iyi geldi. Sakinleştirici bir etkin var.”, diyor cüzdanını çantasına koyarken. “Gulia'nın olayı dışında da daha sık görüşmeliyiz. Bir çok ortak yönümüz olduğunu düşünüyorum.”, diye devam ediyor sevecen bir tavırla. “Burada, Roma'da pek arkadaşım yok. Eski arkadaşlarımdan New York'da yaşadığım yıllarda uzaklaştım. Şimdi yeni arkadaşlar edinmeye çalışıyorum.”

İçtenlikle cevap veriyorum. “Bu benim de çok hoşuma gider.”

Cordelia

*S*ıkıcı geçen mart ayının birkaç günü sonrasında, Guantanamo'ya benzeyen evimin penceresinden dünyayı seyrederken Bianca ile buluşmamızı düşünmeden edemiyorum. Onun samimi kibarlığı sayesinde karanlıkta kalan bazı noktaları aydınlatıyorum. Tıpkı ilk karşılaştığımız gün Gulia'da gördüğüm ve beni etkileyen güven veren bir samimiyetle konuştu. Cep telefonumun çalmasıyla düşüncelerim bölünüyor. Arayan Arthur Makomess, muhtemelen Girit'ten dönmüş olmalı.

“Merhaba. Hoş geldin.” Onun sesini yeniden duyduğum için mutluyum.

“Teşekkürler. Dinle, telefonda çok fazla konuşamayacağım. O yüzden hemen soruyorum. Bu akşam için bir planın var mı?”

“Şimdilik bir planım yok.”

“Bu akşam bir yemeğe davetliyim. Bana eşlik etmek ister misin? Öyle ciddi bir şey değil, ofisten arkadaşlarla küçük bir buluşma diyelim.” Telefondan başka karmakarışık sesler geliyor, bir kadının inatla Arthur'a seslendiğini duyuyorum.

“Çok isterim. Çok.”, yaptığı tekliften ötürü çok gururlanıyordum. Her ne kadar basit bir akşam yemeği olduğunu söylese de benim için Arthur’a eşlik eden kız olarak resmen tanınacağım ciddi bir yemek. Sadece ki buluşma sonrasında bu yemek. Gerçekten her şey yolunda gidiyor.

Akşam, cipte giderken Arthur’un şampuan ve yeni yıkanmış çamaşır kokusu yaydığını fark ediyordum. Biraz yorgun görünüyor.

“Girit’ten döner dönmez bir gün ve gece boyunca çalışmak zorunda kaldım. Yaptığım yolculuklar yüzünden çeviriyi zamanında bitiremedim.”, diye açıklıyor. “Aslında iş ahlakım gereği evde kalıp bir bölüm daha çevirmem gerekiyor ama yazı işlerinden Riccardo Hartum’a gidiyor ve bu da onun gidişi şerefine düzenlenen bir parti. Bir ay sonra geri döneceğini düşünüyor. Genelde onu hep kritik bölgelere gönderdikleri için geri dönmeme ihtimali üzerine alay ediyor ve her seferinde bizi bir araya toplayıp vedalaşmak istiyor.”

“Bence biraz iç karartıcı bir adet.”, diye yorumda bulunuyorum etkilenmiş bir halde.

“Düşün, ben de tam tersi olduğuna inanıyorum.”

“Sanırım onun yerinde olmak isterdin.”

Arthur üzgün bir ifadeyle gülümsüyor. “Artık kendimi İstanbul ile avutmak zorunda kalacağım.”

“Sen buna kendini avutmak mı diyorsun! Ben de hep oraya gitmek istemişimdir ama uygun bir yol arkadaşı bulamadım şimdiye kadar.”

Dolaylı bir yoldan beni de yanında götürmesini istediğimi fark etmeden önce Arthur, beyin dalgalarından

daha hızlı davranarak teklifte bulunuyor. “Benimle gel o zaman. İki haftadan az bir zaman kaldı. Ne dersin?”

“Galiba bunu sorman için seni yönlendirmiş oldum. Affedersin. Böyle olmasını istememiştim. Kendini buna mecbur hissetme.”, diyerek cevap veriyorum yüzüm kırmış bir şekilde.

“Beni henüz o kadar iyi tanıımıyorsun. Sana bunu sordum çünkü benimle gelersen bu beni mutlu eder.”

“Emin misin?”

“Evet. Ayrıca bu ahlaksız bir teklif de değil. Eğer amacım seni yatağa atmak olsaydı, İstanbul’a gitmeden önce burada ve şimdi bunu yapabilirdim. İnan bana.”

Dehşete kapılarak, “Arthur”, diyorum.

O ise oldukça rahat görünüyor. “Bence her ikimiz için de ilginç ve faydalı bir teklif bu. Orada beş gün kalacağız. Böylece sen İstanbul’u göreceksin, ben de güzel bir yoldaştan mahrum kalmayacağım.”, diyor bana iş teklif edercesine.

“Bunu bana sorman çok hoş. Teşekkür ederim.”, diye cevap veriyorum, tıpkı onun gibi ilgisiz davranmaya çalışarak. “Düşüneceğim.”

Daha fazla ısrar etmiyor ve başka bir şey söylemiyor. Radyoda hoşuna gidebilecek bir şeyler arıyor. Sessizliği bozan tek şey, Arthur’un vitesi rallide yarışıyormuş gibi değiştirmesiyle inleyen motor.

“Buyur.”, diyor sonunda. King of Convenience grubunun *Cayman Islands* şarkısı sessizliğimizi dolduruyor.

Tiburtina üzerinde, modern bir binanın önüne arabayı park ediyor. Baş döndürücü topuklularımla arkasından gidiyorum. Ayakkabılarımın üzerinde durmakta

zorlanarak titrek adımlar atıyorum. Üzerimde koyu yeşil renk güzel bir ipek elbise var. Cüretkâr dekoltesiyle Keira Knightley'in Atonement filminde giydiği elbiseye benziyor.

Arthur, bana elini uzatıyor ve gülümsüyor. Bir prens kadar yakışıklı, ben de balodaki Kül Kedisi gibiyim. Partinin olduğu eve girer girmez (bu arada kapıyı bir kız açıyor ve Arthur onu çok samimi bir şekilde selamlıyor) yerdeki kahrolası kilim sivri topuklarıma tuzak kuruyor ve dengemi kaybedip yüz üstü yere kapaklanıyorum. "Aman Allah'ım!", diye bağırıyor az önce kapıyı açan kız. Baloya giden Kül Kedisinden başka her şeye benziyorum.

Arthur, kibar davranarak gülmemek için kendisini zorluyor fakat yüzündeki neşeli ifade aynı derecede aşağılayıcı görünüyor. "İyi misin?", diye şefkatle soruyor kapıyı açan kız. Daha sonra kızın gazetenin magazin bölümünde editör olarak çalıştığını öğreniyorum. Utancımdan ölmek üzereyim. Buradan kaçıp bir an önce eve gitmek istiyorum.

"Evet... Bir şeyim yok.", diye gururlu bir ifadeyle cevap veriyorum. Her yerim zedelenmiş durumda. Bu sırada evin sahibi yanımıza geliyor, elinde bizim için getirdiği içecekleri tutuyor. Şansıma, az önce yaptığım trapezci numarasını fark etmemiş. Arthur'a yaklaşıırken, "İşte bizim gezginimiz.", diyor.

Riccardo Gherardi, enerjik biri, pek öyle yakışıklı olmasa da güçlü ve hoş bir adama benziyor. Güzel bir gülümsemesi ve kendine güvenen bir konuşma tarzı var.

Bana göre tehlikeli ve ilkel bir yer olan Hartum'a gitmekten ötürü hiç de üzgün görünmüyor. Arthur da böyle tehlikeli yerlere gitmek için can atıyor, biliyorum ama

böyle bir veda partisinin onun için yapılmadığınaencilce sevinmeden edemiyorum. Böyle düşünmek pek vefalı bir davranış değil. Hele Arthur, bana bu kadar kibar davranırken. Fakat buna engel olamıyorum. Bu sırada bize merhaba demek isteyen Arthur'un diğer iş arkadaşları etrafımızı sarıyor.

Sonra... O geliyor. Bulduğumuz ortamda onun kadar göz kamaştıran başka bir kız daha yok. Öyle güzel falan değil, hatta dikkatle bakınca çirkin olduğu da görülüyor. Fakat son derece şık giyinmiş. Çok uzun boylu ve zayıf. Açık mavi bir tunik giymiş. Açık renk saçlarına dalgalı bir model yapmış. Başkasında görsem rezil bir saç modeli olduğunu söyleyebilirim ama onda çok havalı duruyor. Doğuştan duygusal insanlara özgü bir nezaketle bize yaklaşıyor ve Arthur'u selamlayıp, sanki onu yüzyıllardır görmüyormuşçasına sarılıyor. Parlak gözlerini görüyorum.

Acaba eski sevgilisi mi? Kim olursa olsun beni görmezden geliyor ama bu öyle kaba olmak için bilinçli yapılmış bir şey değil. Aklından geçen düşünceleri sadece Arthur ile paylaşmak istiyormuş gibi bir hali var.

Kendimi bir yabancı gibi hissedip oradan uzaklaşıyorum. Az önce bizi karşılayan kız Simona ile laflamaya başlıyorum, yine şefkatle nasıl olduğumu soruyor. Daha sonra Arthur'un yanına dönüyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. O kızın kim olduğunu sorma zahmetine girmiyorum. Arthur, çoktan bir başkasıyla konuşmaya başlamış, kızdan bahsetmiyor bile. İnsanlarla konuşmaya devam ediyor, beni her konuştuğu arkadaşıyla tanıştırıyor. İçkim bitince içkimi tazeliyor ve yemeye kıyamayacağım kadar güzel görünen yiyeceklerden getiriyor. "Affedersin.

Hemen geliyorum.”, diyor eğlencenin yarısında ve ortadan kayboluyor. Siyah deri koltuğa oturup içkimi yudumluyorum ve etrafıma bakıyorum. Kendimi ilk anki kadar şaşkın hissetmiyorum.

Benim yanımda olmadığı her an Arthur, o kız ile birlikte ve anlaşılan aralarında bir yakınlık var. Bunu birbirlerine gülümsemelerinden anlıyorum. Arthur, kızın yanağını okşuyor, kız ise ona çocuk gibi sırtarak karşılık veriyor. Arthur, kendine güvenen sesiyle bir şeyler anlatırken kızın gözlerindeki neşeli ifadeyi görüyorum, sanki dünyayı bir kenara bırakıp her şeyi unutuvermişler.

Bu oyuna alet olmak benim için inanılmaz derecede çirkin bir durum ve Arthur’un bana karşı bu kadar terbiyesizce davranacağına asla inanmazdım.

Arthur, Riccardo ile konuşurken kız yanıma gelip oturunca birden gösteriş yapma kaygısına kapılıyorum. Kızı iyice inceliyorum ve kızda heyecan uyandıran bir şey olduğunu seziyorum. Hemen arkadaş olmak isteyeceğim bir kıza benziyor.

“Arthur, nerede?”, diye soruyor ilgisizce. Acayip canım sıkılıyor. Soğuk bir ifadeyle cevap veriyorum. “Az önce buradaydı.” Aşırı duygusal bir ruh halindeymiş gibi iç çekiyor. Göz ucuyla ona bakınca benden daha genç olduğunu fark ediyorum. Tam oradan kalkmak üzereyken Arthur’un yanımıza geldiğini görüyorum. “Arthur, bu kız ümitsizce seni arıyor.”, diyorum kendini beğenmiş bir tavırla ve küçümseyici bir ifadeyle kızı işaret ediyorum. Kız sanki nezaketsizliğimden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. Arthur, önce kıza bakıyor sonra

bana. O da kaşlarını çatıyor ve birden neşeli bir gülümseme beliriyor yüzünde.

“Ne kadar aptalım. Alice, sana kız kardeşim Cordelia’yı tanıştırayım. Cordelia, bu da Alice.”

Cordelia, küçük elini bana uzatıyor. Bileğinde inci bir bileklik olduğunu fark ediyorum. Benim için dünyanın sonu. Onun da yüzünde neşeli bir ifade beliriyor ve sonunda durumun ne olduğunu anlıyor.

“Çok memnun oldum.”, diyorum. Nasıl da rahatlıyorum!

Edepli bir ses tonuyla karşılık veriyor. “Seninle tanıştığıma ben de memnun oldum, Alice.” Benimle daha önce tanışabilirdi. Ama bunun pek bir önemi kalmıyor çünkü tanışmamızın hemen ardından hızla ve deli gibi kısa özgeçmişini anlatıyor.

Cordelia, Patron’un ve üçüncü karısının ikinci çocuğu. Annesi eski asil bir aileden geliyor ve kontes unvanına sahip. Küçük Kontes Cordelia, meslek olarak oyunculuğu seçtiğinden bu yana annesi ve babası ile pek geçinemiyormuş çünkü ebeveynleri bu mesleğin onursuz olduğunu düşünüyorlarmış. Annesinin ona verdiği küçük bir dairede yalnız başına yaşıyormuş ve sadece Arthur ile anlaşabiliyormuş. Onun deyişiyle, Arthur, kızı yargılamayan tek kişiymiş. Riccardo Gherardi’nin partisinde bulunmasının sebebi ise ev sahibi tarafından davet edilmiş olmasıymış. Riccardo, ona feci halde abayı yakmış, her ne kadar Cordelia’nın aynı hisleri paylaşmadığını bilse de onu tanımak için partiye davet etmiş. Cordelia, bir önceki aşk hikâyesinde hayal kırıklığına uğramış ve yıpranmış. Aslen Polonyalı olan ve birlikte yaşadığı oyuncu sevgilisi tarafından terk edilmiş. Adam çok

fakirmiş ve ciddi bir işte çalışmaya pek niyeti yokmuş. Cordelia'nın tuvalette olmasını fırsat bilerek bu son bilgileri Arthur veriyor.

Birbirimize veda etmeden önce Cordelia, cep telefonunun numarasını istiyor ve beni en kısa zamanda arayacağına ve birlikte dışarı çıkacağımıza söz veriyor. Karşı konulamayacak kadar hoş bir havası var.

“Hadi, itiraf et. Cordelia'yı kıskandın değil mi?”

“Kıskanmak mı? Neden?”, diyorum kibirli bir tavırla.

“Yalancı.” Başımı sallamaya devam ediyorum ama bu sırada gülmeme engel olamıyorum. “Bu çok hoşuma gider. Hadi, itiraf et.”, diyor Arthur ve arabayı öylesine hızlı kullanıyor ki, kusacakmışım gibi hissediyorum.

“Tamam. İtiraf edeceğim ama rica ederim yavaşla.”

Söylediğim yüzünden mahcup olmuş bir hali var. “Affedersin.”, diyor ve hemen yavaşlıyor. “Herkes hızlı araba kullandığımdan şikâyet ediyor.” Acaba neden? “Böyle iyi mi?”

“Nispeten daha iyi.”, diyorum ve gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi bakıyorum.

Arthur, yılmıyor ve az önceki konuya geri dönüyor. “Galiba arabayı hızlı kullanmam konuyu değiştirmen için bir bahaneydi. Beni kıskandın.”, diyor hoşnut bir ifadeyle.

Biraz endişelenerek soruyorum. “Çok mu kaba davrandım?” Arthur, kararlı bir şekilde başını sallıyor. “Hayır, hiç de kaba değildin. Zaten Cordelia'nın aklı başka yerde olduğu için hiçbir şey anlamadı. Ayrıca sana onu

hemen tanıştırmalıydım. Böylece bu yanlış anlaşılmayı da önlemiş olurdum.

Nerde!

“Bu gece başka planları var mı?”, diye soruyor doğal bir ses tonuyla. Sorusunda gizlenmiş başka bir anlam olmadığını anlıyorum.

“Gerçekten çok geç oldu. Yarın beni çok yorucu bir gün bekliyor.”, diyerek pişmanlıkla cevap veriyorum. Aslında söylediklerim doğru şeyler, naz yapmak gibi bir amacım yok. Gulia’nın olayı üzerinde çalışmak, bazı fizyopatolojik unsurlar üzerine yoğunlaşıp onları araştırmak istiyorum. Aslında, üzerinde çalıştığım bu olayı Arthur’a anlatmak çok hoşuma giderdi. Belki bir daha ki sefere... Beni deli sanmasını istemem, gerçi böyle düşünmesi yanlış da olmazdı. Kuşkulu bir havayla başını sallıyor.

“Evine bırakıyorum seni.”

Gecenin insanın içini bunaltan koyu karanlık atmosferine inat şehrin ışıkları parıldamaya devam ediyor. Bir sigara yakıyorum ve arabanın rahat koltuğuna yayılarak sessizce sigaramı içiyorum. Ara ara Arthur ile birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Ah! Âşık olmak yoktu. Bunu neredeyse unutmuş olmam çok feci.

Evimin önüne geldiğimizde Arthur bana gülümseyerek koltuğuma doğru yanaşıyor. Bana vereceği sürprizi ima edercesine gözlerini deviriyor. Ne kadar da ateşli! Fakat bana dokunmuyor bile, eğilip torpidoyu açıyor ve oradan bir paket alıyor.

“Sana bir hediye.”

Ah, istediğim hediye. Muthu bir şekilde hediyeyle elimin arasında sıkıyorum.

“Bunu hatırlayacağını düşünmemiştim.” Yüzümde gülücükler açıyor. “Teşekkür ederim, Arthur.”, diye mırıldanıyorum.

“Hadi, açsana hediyeni.”

Küçük, ahşap bir toka, elle oyulmuş gibi görünen küçük bir kelebek.

“Arthur, bu çok güzel bir toka.” Herhangi bir yorumda bulunmuyor. Ellerimi tutmamak için kendini zor tutuyor.

“Denemek ister misin?”, diye soruyor. Evet, anlamında başımı sallıyorum ve ona doğru yaklaşıyorum. Beklenmedik bir hassaslıkla şakaklarıma dokunuyor hafifçe ve sonra elini saçlarımdan arasından geçiriyor. Basit, zararsız fakat şehvet dolu bir hareket. “Her zaman şunu düşünmüşümdür; seyahat ettiğin yeni bir yerden getirilecek en güzel hediye bilekliktir çünkü o güzel yerin seni bileğinden yakalayarak tuttuğunu hissettirir.” Bir müddet susuyor. “Ama sana yakışacak kadar güzel bir şey bulamadım.”

“O harika fildişi bilekliği neden bu kadar sık taktığın şimdi anlaşıyor.”, diyerek bileklik konusuna geri dönüyorum. Bunu bilerek yapmıyorum belki ama söylediklerim kulağıma çok romantik geliyor. Belki de öyledir. Arthur, buna karşılık etkileyici bir şey söylemiyor. Zaten kendisi yeterince etkileyici, temiz ve sevimli konuşma tarzı da etkiliyor beni. “Çok hoşuma gitti. Sanki geçmişi olan nesnelerin çekiciliği var bu tokada.”

“Tanzanya’dan aldım. Bana bunu satan yerliye karşılığında bir CD verdim. Böyle bir şeye sahip olmak onun için bir ömre bedeldi.”

“CD mi?”

“Evet. Işık vurduğunda diskin yüzeyinde oynayan tüm renkler aklını başından alıyordu. Onun için büyü bir nesne gibiydi.”

Sessizce duruyoruz bir süre, sonra başımı onun omuzlarına yaslıyorum. Şaşırmışçasına kasılıyor. Gülümsüyorum ve ona uzunca bir süre sarılıyorum. Sessizce birbirimize sarılırken ikimiz de rahatsız değiliz aksine çok yoğun duyguları paylaşıyoruz. Benim için eşsiz ve büyüleyici bir an.

Adli patolojinin kesin sınırları

*İ*şte her şeyin yolunda olmasına rağmen yine de ters giden bir şeyler var. Beni bir o yana bir bu yana savuran gelgitlerimi engelleyemiyorum. Gulia'nın ölümüyle ilgili soruşturma daha karışık bir hal alarak derinleşir ve zihnim aşırı mutlulukla korku arasında gidip gelirken Ambra zaferin dayanılmaz hazzını yaşıyor.

Beni oyunun dışına iten Ambra, Claudio'nun ona gösterdiği ilginin keyfini çıkarıyordu. Güzel ve kötümser olmayı yalnızca kendisi biliyormuş tavrı takınan Claudio, çiftleşme öncesindeki ağustosböceğine benzeyen Ambra ile oyun oynuyordu. Eninde sonunda aralarındaki bu şeyin bir oyun olduğunu ikisi de fark edecek, ama görünen o ki henüz fark edememişler. Claudio, birlikte çalıştığı kadınlarla zevkle flört etmesine rağmen asla duygularıyla (ki duyguları olduğu konusunda şüphelerim var) işini karıştırmadı. Ben de geçmişte Claudio'ya mesleki saygının biraz ötesinde bir şeyler hissettiğimde bunu anlar, umutlarımı zayıflatır ve onları istediği düzene sokardı. Şimdi, onu Ambra'ya kur yaparken görünce aynı fikir içimi rahatlatıyor. Gözümün önünde yaptıklarını ve özel olarak Claudio'nun şahsiyetini düşününce, onun kesin ve

yıkılmaz dengesini bir kez daha görüyorum. Yaratıkların en iğrenci olan Claudio'nun sağduyusunu bir yana bıraktığını görmek (ki o sağduyusuyla kümese giren sansar rolünü çok iyi oynamıştır) vicdanımı yaralıyor ve her ne kadar kendime itiraf etmekte zorlansam da geçmişte Claudio'yu arzuladığım erkek modeli olarak kabul ettiğimi hatırlatıyor. Claudio'nun arzuladığı model kızın ise Ambra gibi birisi olduğunu kabul edip kederlenmekten başka bir şey kalmıyor geriye.

Claudio'nun küstahlıklarının arttığı kadar Ambra'nın da egosu şişerek kocaman olmuştu. Bu olaya arzu nesnesi haline gelen Wally de dâhil. Ambra, iş dünyasında başarılı olmak için ne gerektiğini biliyordu. Çok derin entelektüel faaliyetler için vazgeçilmez olmak. Bu faaliyetler, Wally'in köpeği için mama almaya gitmek ya da Anceschi'yi havaalanına bırakmak. Kendisini şu veya bu işte uzman ilan etmiş olması nedeniyle dayanılmaz bir kendini beğenmişliğe kapılan Ambra, adli tıp enstitüsünün en önemli noktasında olduğunu sanıyor. Kendisini böylesine yüceltiyor olması insanı en olmadık yerde çıkan bir çıban gibi rahatsız ediyor. Bu yüceltme anlarını düşününce onun karşısında daha düşük bir seviyede olmayı tercih ederim. Yine de tüm bu hali yüzünden kendime, neden o kazanırken ben kaybediyorum, diye soruyorum. Karşılıklı suçlamalara karşı boyun eğmemek ve tüm olanların haksızlık olduğunu söylememek onun için yeterli. Ben insanın kendi kaderinin mimarı olduğuna inanırım. Ambra, bu anlamda büyük bir mimar. Ben neden kendi kaderimin mimarı olamıyorum, anlamıyorum. O çekilmez bir iş arkadaşı olma özelliklerinden bazılarına sahipken ben bu özelliklere sahip değilim.

Sonuçta, bazen sevimli de olabiliyor. Bu çelişki beni daha çok sinirlendiriyor.

Kırgın bir vaziyette Ambra'yı izliyorum, çalışma masasına eğilmiş çalışıyor. Claudio'nun Gulia'nın otopsisı sırasında doldurduğu ses kaydını kâğıda aktarma işlemini Ambra'ya vermesi haksızlık. Onu notlarla ve fotoğraflarla uğraşırken görüyorum ve bu berbat iş hayatımda dönüm noktam olacak bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Açık renk uzun saçlarında birkaç gün önce yağan yağmurla kirlenen pencereden usulca içeri üzülen güneşin donuk ışıkları oynuyor. Göze batan küpeleri avizelerde asılı duran çok renkli taşlara benziyor. Tamamen kendini işine vermiş, sanki tüm iş dünyası onun etrafında dönüyor.

Az sonra "Lara", diye bağırarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Dinle bakalım. Sence de mantıklı mı, fikrini söyle", diyor. Sadece Lara'ya fikrini soruyor. Tabii onun için hazır bulunan diğer amip kılığındaki stajyerin, yani benim fikirlerimin pek bir değeri yok.

"Tutanaklara, otopsi sonucu elde edilen kadavra olgularının derecesine, bahsi geçen şahsın beden yapısına, ölüm şekline, çevresel ve mevsimsel koşullara dayanarak ölümün 12 Şubat 2010'da saat 22.00 sularında gerçekleştiği söylenebilir." Ambra, sesli harfleri kapalı söyleyerek metni yavaşça ezberinden okuyor.

Lara, biraz ilgisizce cevap veriyor. "Harika."

Şaşkın bir vaziyette kulaklarımı havaya dikiyorum.

"Affedersin, Ambra ama olay yerine vardığımızda neredeyse gece yarısı olmuştu, bunu çok iyi hatırlıyorum. Ceset hâlâ sıcaktı belki ama cesedin üzerinde çoktan

birkaç ölüm morluğu oluşmuştu bile. Ben en azında üç saat önce ölmüş olabileceğini düşünüyorum.”

Ambra, söylediklerimden canı sıkılmış bir halde bana bakıyor. “Tatlım, burada ölüm zamanının tartışma konusu olduğunu sanmıyorum. Claudio, ölümün saat 22.00 sularında gerçekleştiğini belirledi ve bunu soruşturmayı yürütenlere çoktan bildirdi; ayrıca bundan çok emin. Yine de konuyu tartışmak istersen...”

“Hayır, tartışmak istemiyorum. Benim gözümde önemli bir bilgi bu, o kadar.”, diyerek kesin bir ifadeyle cevap veriyorum. Lara, merakla beni izliyor.

“O akşam ben de oradaydım, hatırlatırım. Olay yerindeki verileri tekrar gözden geçirince Claudio’ya katılıyorum.” Ambra, kibir dolu bir tavırla fikrinde ısrar ediyor.

Doğal bir hareketle başımı sallıyorum ama kızgın olduğumu da gizlemiyorum. “Tabii ki bu konuda haklı olamam çünkü benimki gerçeküstü bir varsayım.”

“Bunu kişisel bir şey olarak algılama.”, diye karşılık veriyor kraliçe arı soğuk bir tavırla, sanki kişisel bir şeyler söyleyecek kadar beni önemsemediğini anlatmaya çalışıyor.

Kararlı bir tavırla yerimden kalkıyorum ve Claudio’nun odasına gidiyorum. Yanına vardığımda kavgacı bir havaya bürünüyorum çünkü şunu çok iyi biliyorum ki kaybedecek hiçbir şeyim yok ve şimdiye kadar tamamen saygılı davranmanın benim için iyi sonuçlar doğurmadığı da ortada. Şimdi özelliklerimi ortaya çıkarma zamanı.

“Rahatsız etmiyorum, değil mi?” Claudio, bakışlarını bilgisayarından kaldırıp bana çeviriyor. Hemen masasının karşısına oturup, “Çabuk olacağım.”, diyorum.

“Bir insan ölmediyse onu bir kez daha görürsün. Tam da bu ana uygun bir laf. Benimle yeniden konuşmaya karar vermişsin. Bu ne onur!”

“Seninle konuşmayı bıraktığımı hatırlamıyorum.”

“Tabii ki bıraktın. Önce seni azarlamam, sonra otoriteme saygı göstermeni istemem seni benim düşmanım yapmaya yetti.”

“Kendime olan saygıma yaptığın saldırıları azarlama olarak kabul etmeyelim. Otoritene saygı göstermeme konusunda bir hatam yok çünkü çok ilgilendiğim işlerden beni uzak tutma girişimlerinle otoriteni daha çok kötüye kullandın gibi geliyor.”

“Bugünlerde sadece kendi işlerinle uğraşacağından şüpheliyim. Bu aşırı duyarlılık benim için yeni bir şey, Allevi. Sana daha kötü şeyler söylemiştim ve bunun sonucu olarak beni eskisinden daha çok seviyordun.”

“Kendime saygım yoktu o zamanlar.”, diye cevap veriyorum yüzümü ekşiterek. Belki biraz abartım ama yine de arada sırada kendimi eleştirmem gerekiyor çünkü gerçekten çok kötü hatalar yaptığımı düşünüyorum.

“Demek öyle, benimle yaşadığın tatsız olayın yarattığı sözde kırgınlık kendine olan güvenini kazanmanı sağladı. Senin için iyi.”, diyerek karşılık veriyor beni kızdıran alaycı bir ifadeyle.

“Psikolojik olarak sana boyun eğmekten kurtulmak için hiçbir zaman geç olmadığını düşünüyorum.”

“Bağımlılık. Psikolojik. İyi. Sadece buydu yani.” İmalı bakışlarıyla beni süzüyor. Herkese karşı takındığı tipik tavrı bu. “Başka bir şey daha olmasın?”, diye soruyor.

“Hayır.”

Söylediklerimi anlamış gibi görünüyor. “O zaman, neden şimdi yanıma geldin?”

“Çünkü Gulia Valenti’nin ölüm saati ile ilgili bazı şüphelerim var.”,

“Hâlâ mı?”, diye soruyor sıkkın ve kendine güvenen bir ses tonuyla. “Gerçekten nereye varmak istediğini anlamıyorum.”

“Bak, dinle beni. Ölüm saati olarak saat 22.00’yi kesin olarak saptadın, değil mi? Fakat bizim olay yerine vardığımızda neredeyse gece yarısı olduğunu hesaba katmadın. Gulia, o saatte ölmüş olamaz. Vücudundaki ölüm morlukları hafif de olsalar görünüyorlardı. Tamam, cesedin” sıcak olduğunu kabul ediyorum ama altçene çoktan sertleşmeye başlamıştı. Gulia, iki saatten fazla bir süre önce ölmüştü.”

Bu noktada, tamamen teknik fakat basit düşüncelerimle, kendisini olduğundan daha büyük gören araştırmacı Claudio Conforti’yi öfkeliendiriyorum.

“Artık çok sıkıldım. Sıradan bir şıllık gibi Anceschi’ye gitmek ve benim sözde yüzeysel çalışmamı şikâyet etmek yetmedi galiba, gerçi seni bu konuda affetmişim. Şimdi de bana ölüm saatinin nasıl belirleneceğini mi öğretmeye çalışıyorsun? Sen fizyoloji dersinden on sekiz puan almak için taklalar atarken...”, beni daha fazla aşağılayarak konuşmasına devam ediyor. “... ben adli tıpta birkaç yıllık öğrenciydim. Kendilerinden *hâlâ* bir şey öğrenebileceğim insanların kafasında seninkinden çok beyaz saç var.”

“Bu kadar kızmana gerek yok. Bence öfkeni kontrol etmek için şu kurslardan birine yazılmalısın.”

Kasvetli yeşil gözleri sanki yuvalarından fırlayacak. “O zaman, Alice, ölüm saatini tam olarak belirlemek için kadavraya dair gözlemlerimizi ve gördüğümüz bulguların ne aşamada olduklarını konuşalım.”, diyor kendini beğenmiş bir ifadeyle.

“Sorgulama altında olan ben değilim.”, diyerek cevap veriyorum dudaklarımda küstah bir gülümsemeyle. İtiraf edeyim, onu kıskırtmaktan zevk alıyorum. Önceleri onun yanındayken hata yapmaktan çok korkardım çünkü hatamı yakalarsa benimle günlerce dalga geçerdi. Artık benim için hiçbir şeyin önemi kalmadı. Sonunda kendimi özgür hissediyorum. Claudio’nun bende yarattığı ruhsal rahatsızlıktan kurtuluyorum. Bu rahatsızlıktan her şeyi kaybedebileceğim bir anda kurtuluyor olmam çok garip. Aslında boşa döktüğüm gözyaşlarına acıyorum ve belki de bunca zaman boyunca gerçekten kaybettiğim tek şeyin zamanım olduğunu söylüyorum kendime.

“Ona bakarsan, ben de değilim.”, diyor soğuk bir tavırla.

“Tabii ki sen soruşturma altındasın. Eğer yanlış yaptıysan, karşına geçip sana parmağını sallayacak kişi yalnızca ben olmayacağım, İtalya’nın yarısı da benim yanımda olacak.”

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. “Ben hiçbir yanlış yapmadım.”

“Bakıyorum da çok eminsin. neden ölüm saatinin gece on olduğunu düşünüyorsun?”

“Çünkü olayla ilgili ayrıntılı iki veri var. Gulia, saat 20.00’de kız kardeşini arıyor. Daha sonra saat 21.17’de cep telefonundan kuzeni, Jacopo De Andreis’i arıyor. Bunları telefon kayıtlarından saptadık. Dolayısıyla o saatlerde

iyi ve hayattaydı. Bu noktada, ayrıntılı verileri göz ardı ederek sadece cesedin üzerinde gördüklerinden hareketle Gulia'nın saat 21.45 veya 22.00'de değil de saat 21.30'da öldüğünü söyleyebilecek yeteneğin varsa sahip olduğun büyük ilim karşısında diz çökerim."

Bir an için söylediklerine katılıyorum. Claudio, benden kurtulmak için sabırsızlanıyor. Düşünüyorum ve zihnimin bilimsel bir aydınlanma yaşadığını hissediyorum. "Bence saat 21.00'den önce öldü.

Güzel yüzünde beliren alaycı ifadeyle soruyor. "Peki, Jacopo'yu cep telefonuyla Gulia'nın hayaleti mi aradı?"

"O gece gördüğüm ceset iki saat önce ölmüş birine ait olamaz."

"Hatırlarsan, Gulia'nın çok zayıf bir vücudu vardı. Yetersiz beslenen bir vücutta bozulmalar çok hızlı olabilir."

"Bu durumda bozulmalar biraz fazla hızlı olmuş gibi."

"Karşında kanıt duruyor ama sen buna bile aldırış etmiyorsun. Wally'nin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de ona kendisini kasmamasını ve sana bu yıl tekrar ettirmesini söylemeliyim. Ya da doğrudan seni bu alanda ihtisas yapmaktan alıkoymalı çünkü daha sonra dünya kadar sorun yaratacaksın."

Kızgın bir ifadeyle ona bakıyorum. Ona ne söylersem söyleyeyim bana belden aşağı vurarak cevap verecek çünkü hassas noktalarımı çok iyi biliyor. "Asıl sen kendi yaratacağın sorunları düşün, Claudio.", diyerek ağırbaşlı bir şekilde cevap veriyorum ve düşüncemin kesinliğinden emin bir halde odasından çıkıyorum.

Bu rüzgâr beni de kışkırtıyor

*A*rthur ile birlikte Ostia plajındayız. Mart ayının sonunda bir Pazar günü, bulutların ardından güneşin yüzünü gösterdiği bir Pazar günü. Havanın insan üzerindeki etkisine ya da yanınızdaki arkadaşınıza bağlı olarak sıkıcı ya da hep hatırlanabilecek Pazar günlerinden biri.

Güneşin zayıf ışıkları Arthur'un kıvrırcık sarı saçlarını okşuyor, dudakları bir yaz meyvesinin renginde. Havadaki nem saçlarımı kıvrır kıvrır yapıyor ama bunu önemsemiyorum. Canımı sıkan hiçbir şey yok. Burada, onunla birlikte, sanki çöldeymişiz gibi kumların üzerinde oturuyoruz.

Kendimi öylesine iyi hissediyorum ki neredeyse bütün sorunlarımı unutuyorum. Sanki hiçbir şeyin önemi yok, *şu anda* mutlu olmaktan başka. Patlıcan rengi yün atkımı boynuma sıkıca doluyorum ve elimde tuttuğum kuru bir dal ile kumun üzerine anlamsız şeyler çiziyorum.

“Sanki buradan başka bir yerlerde gibisin.”, diyor Arthur, denizin üzerinde oynayan küçük dalgaların beyaz köpüklerine doğru bakarken.

“Ben hep biraz dalgınımdır zaten.”

“Fakat bugün her zamankinden biraz daha dalgınsın.”

“Çünkü kendimi rahatlamış hissediyorum. Bu senin de hoşuna gitmeli. Bugün Pazar günü, huzurluyum ve beni hiçbir şeyin endişelendiremeyeceğini hissediyorum. Yani, en azından bugün. Son zamanlarda olmadığım kadar iyiyim. Şu sıralar zor bir dönem geçiriyorum.” Gerçekten de öyle. En son kendimi bu kadar iyi hissettiğimde, birkaç ay önce, rüyamda Tokyo’daki Park Hyatt otelinin havuzunda, gece yarısı yalnız başıma yüzüyordum. Gördüğüm rüyanın ben de yarattığı hislerin etkisiyle kendimi haftalarca iyi hissettim.

“Bir sorun mu var?”

Enstitüdeki kariyer basamaklarının henüz ilk basamağında olduğumdan bahsetmek istemiyorum, uygun olmaz diye düşünüyorum. “Hayır. Herhangi bir sorun yok. Sadece...”, ona her şeyi anlatmalı mıyım yoksa anlatmamalı mıyım, bilemiyorum.

“Sadece... Ne?”

“Sadece... Bir olay yüzünden çok kaygılıyım. Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti ya da bu şekilde gelmemişti. Ne kadar çok düşünürsem o kadar çok canım sıkılıyor ve bir türlü rahat edemiyorum.”

Arthur, merakla kaşlarını kaldırıyor. “Hadi, bunu konuşalım.”, diyor birden.

Başımı öne eğiyorum ve çekingen bir tavırla, “Hayır. Canını sıkamak istemem.”, diyorum.

“Sen insanın canını sıkacak tiplerden değilsin, *Elis*.” Kullandığı ses tonundan, söylediğinin iltifat mı yoksa başka bir şey mi olduğunu çıkaramıyorum. Bakışlarımı ondan kaçırıyorum. Belki... Gulia davasından ona

bahsetsem, bir başkasının gözleriyle gerçeği daha iyi görebilirim. “Bir kız var, adı Gulia.” Arthur, uzun bacakları neredeyse dalgaların geldiği son noktaya kadar uzanmış, beni dikkatle dinliyor. “Açıkçası, bu dava benim değil. Bir meslektaşımın davası. Gulia, geçirdiği anafilaktik şok sebebiyle öldü. Damarına zerkettiği eroinin içinde bulunan parasetamol yüzünden şoka girmiş. Yirmi bir yaşındaydı ve masallardaki prensesler kadar güzeldi.”

“Gulia Valenti mi?”

“Evet.”

“Gazetenin yazı işlerinde konuşurlarken duymuş-tum olayı.”

“Zaten olay hakkında gazeteler daha çok şey yazıyorlar.”

“Bu davayı diğerlerinden farklı kılan nedir?”, diye soruyor ilgili bir edayla.

“Her şeyden önce olay beni daha en başından etkiledi. Sanırım Gulia ile ölümünden bir gün önce tanışmış olmamın bunda payı büyük. Bir mağazadaydım ve elbise seçiyordum.” Yaşadığım duygunun etkisiyle kırılan sesimle olayı anlatmaya başlıyorum. “Alacağım elbise konusunda bana tavsiyelerde bulundu. Gerçekten de çok iyi bir alışveriş oldu. Hemen ertesi gün onu ölü olarak bulmak şoke edici oldu. Bu asla unutmayacağım bir şey, güçsüzlük, korku ve kaybetme hissi. Sana aptalca gelebilir ama anlamsızca geçmişte geriye gitmek ve ona ‘lüt-fen, dikkatli ol’ demeyi istedim.

“Galiba bu rastlantı senin için her şeyi daha da zorlaştırıyor.”

“Evet, ama sadece bu rastlantı değil. Bana mantıklı gelmeyen bir sürü ayrıntı var.”

“Ne tür ayrıntılar bunlar?”

Bunları ona söyleyemem, bu kesin. Çünkü sahip olduğum bilgiler resmi sır olarak kalmalı, birilerine açıklamam yasak. Fakat tam bu anda bu sırrı açıklamak için inanılmaz güçlü bir istek duyuyorum. İçgüdüsel bir şey olduğunu düşünüyorum, sanki en başından beri böyle bir isteğim vardı. Arthur’u çok az tanıdığımı düşünecek olursam bildiklerimi ona anlatmam pek de akıllıca olmaz. Yine de aramızda birbirimize söylediğimiz ve söylemediğimiz tüm şeylerin ötesine geçen bir şey var. Sanki düşünsel olarak bir benzerlik ve sağlam bilgi birikimlerimizle birbirinden ayrılan karakterlerimiz var. Belki de yabancılara açılmanın daha kolay olduğu doğrudur. Fakat Arthur’u bir yabancı olarak görmediğim de doğru. Sanki rüya âlemimde onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki o da benim gibi paralel bir evrende aynı yollarda yolculuk yapıyormuş gibi hissediyorum.

“Bunu kimseyle konuşmayacağına dair söz vermeni istiyorum.”

“Söz veriyorum.”

“Mmm... Bir gazetecinin sözü...”

“Bir centilmenin sözü. Yoksa bu atlatma haberi en yüksek teklifi verene satacağımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, bunu yapmazsın. Kötü olduğuna inanmak hoşuna gitse de o kadar da kötü birisi değilsin.”

“Öyleyim ve bu konuda açık olmayı tercih ediyorum. Fakat bana verdiğin sırrı asla satmam çünkü benim için bir ahlak meselesi.”

“Dürüstçe bir düşünce.”, diye yorumda bulunuyorum sakın bir tavırla. “Neyse, sana verdiğim sırları satacağını düşünmüyorum.”

“Böyle düşündüğün için sana teşekkür ederim.” Fark edilir bir alaycılıkla karşılık veriyor. “Yani, olayla ilgili bilgileri benimle paylaşabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Galiba olayın henüz bir netlik kazanmadığını anlamadın.”

“Cinayet haberlerine bayıldığımı söyleyemem.”

“Kısaca anlatmaya çalışayım o zaman. Gulia’nın kullandığı şırınga evinin yakınlarındaki bir çöp tenekesinin içinde bulundu. Şırınga üzerinde yapılan inceleme sonucunda Gulia’nın DNA’sı ile birlikte başkalarına ait DNA’lar da bulundu. Bir kadına ve bir erkeğe ait iki DNA saptandı.”

“Yani, tek başına değildi.”

“Yani. Gulia’nın yanında olan kişi muhtemelen şırıngayı çöpe attı ve kızın anafilaktik şoktan ölmesine izin verdi.”

“Aşırı dozdan ölmedi mi, yani?”

“Hayır.”

“Belki de Gulia’nın yanındaki kişi onun öldüğünü fark etmemiştir. O kişi de eroinin etkisindeydi, değil mi? Uyuşturucunun etkisinden kurtulduğunda Gulia’nın ölmüş olduğunu gördü ve ne yapacağını bilemedi.”

“Doğru. Bu da akla uygun bir varsayım. Aslında Gulia’nın ölümünden birinin sorumlu olduğu düşünülüyor ama bu kişi olayın dışında da tutulamaz. Ayrıca araştırmaları yürüten adli tıp doktorundan daha farklı fikirlerim var. En başta, doktorun saptadığı ölüm saati konusunda farklı düşünüyorum. Bu pek küçümsenecek

bir şey değil çünkü sorgulanan tüm şüphelilerin olay sırasında nerede olduklarına dair verdikleri ifadelere göre her şey değişebilir.”

“Peki, nasıl oluyor da ölüm saatini kesin bir şekilde belirleyemiyorsunuz? Yaptığınız işin bilim olduğunu sanıyordum.”, diye soruyor merakla.

“Yani, bir kişinin ölüm saatini belirlemek görüldüğü kadar kolay ve aritmetik değildir.”, diye açıklıyorum hevesle.

Şaşkın bir ifadeyle soruyor, “Değil midir?”

“Hayır, değildir. Ölüm saatini belirlemede etkili olabilecek her türlü değişkeni göz önünde bulundurmak gerekir. Çevresel ve durumla alakalı veriler önemlidir, mesela hava sıcaklığı ya da ölen kişinin vücut yapısı, yani bedenin güçlü veya zayıf olma durumu. İnan bana, bu tür durumlarda fikir ayrılığına düşmemiz çok da nadir görülen bir durum değildir.”

Durumu daha iyi anlamak istediği her halinden belli oluyor. “Yani?”, diyerek sorularına devam ediyor.

“Bahsettiğimiz durumla ilgili bir hata yapıldığını düşünüyorum ama maalesef elim kolum bağlı. Anlıyor musun? Sonuçta ben bir hiçim ve fikirlerimin de bir önemi yok.”

“Hayır, yanılıyorsun. Bu tamamen yanlış bir düşünce.”

“Sen idealler dünyasında yaşıyorsun. Benim yaşadığım dünyada fikirlerimin değeri sıfır.”

“Babam için de mi böyle?”

“Baban stajyerlerle pek ilgilenmez aslında. Onun yapacak daha iyi işleri var.”

“Babam kendi çocuklarıyla düzgün bir ilişki kuramıyor, öğrencileriyle kurduğu ilişkiyi düşünemiyorum. Fakat emin olduğum bir şey var ki, o da babamın her türlü istismara karşı olduğudur. Sana tavsiyem, Alice, bu konuyla ilgili ciddi bir şeyler yapabilecek birine düşüncelerini ve şüphelerini anlatman. Çok ciddiyim. Haklı olabilirsin. Henüz uzman olmadığın için olası sonuca dair fikirlerin göz ardı edilememeli.” Arthur, ayağa kalkıyor ve benim de ayağa kalkmam için elini bana uzatıyor.

“Hemen gitmek mi istiyorsun?”, diye soruyorum üzgün bir ifadeyle. Bu sırada kabanını ilikliyor. Şimdi ben de ayaktayım ve bulunduğumuz ortama uygun olmayan ayakkabılarımın üzerinde sendeliyorum.

“Şu gelen kara bulutlara bak. En fazla yirmi dakika sonra yağmur başlayacak. Seni evine bırakayım.”

Arthur’un arabasına ulaşmak için plajı geçerken hissedilir aşırılıktaki nemden ıslanıyoruz, üzerimize beyazımsı bir örtü serilmiş gibi. Islak havadaki kumun, tuzun ve denizin diğer tüm kokularını içime çekerken aklıma şu düşünce takılıyor; belirsiz hayatımda çok az güzel şey var ama şu anda o güzel şeylerden birine yakından bakıyorum.

Yavaş yavaş, tatlı tatlı, tutkuyla aşık oluyorum, hem de çok uzun zamandır yaşamadığım bir hisle.

Arabanın içinde ortam gergin. Arthur’un tahmin ettiği üzere yağmur başlıyor. Sağanak yağışa dönüşmeyen küçük yağmur damlaları aralıksız düşüyor gökyüzünden. Morsalkım renkteki masalımsı bulutların arasından tek

bir güneş ışığı sızıyor. Arthur, arada bir bana dönüyor, gözlerini kısarak bakıyor ve gülümsüyor.

Kim takar ilerlemeyi. Kim takar kuralları. Bazen öyle anlar gelir ki hayat ile başa çıkamayız ve kendimizi olayların akışına bırakmamız gerekir. Şu anda düşünmenin hiçbir faydası yok.

“Neden senin evine gitmiyoruz?”, diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Cevap vermesi biraz zaman alıyor. “Seve seve.”, diyor ve ani bir hareketle direksiyonu çeviriyor.

Arabasını bir garaja park ediyor. Yaşadığı binaya yürüyerek gidiyoruz. Şemsiyemiz yok, biraz ıslanıyoruz. İçimde dolaşan heyecan ve sevgi hislerinin yoğunluğu bana ergenlik hallerimi hatırlatıyor. Ceplerini karıştırıyor ve anahtarı bulup önce bahçenin sonra binanın kapısını ve içeri girince asansörün kapısını, en sonunda da dairesinin kapısını açıyor. Kendimi bir acemi gibi hissedip utanıyorum. Eve girince ışıkları açmıyor, karanlıkta duruyoruz. Birbirimizin karşısındayız. Hiçbir şey söylemiyor, bunu takdir ediyorum. Kelimeler bazen her şeyi mahvedebiliyor. Hareketlerle konuşmak en iyisi. Zarif bir hareketle boynumdaki atkıyı ve üzerimdeki gri renkli kabanımı çıkarıyor. Nazikçe saçlarıma dokunuyor.

“Senden çok hoşlanıyorum.”, diye mırıldanıyor İngilizce. Buna şaşıyorum ve meraklanıyorum. Acaba İtalyanca mı yoksa İngilizce mi düşünüyor diye soruyorum kendime. Kim bilir? Sonuçta bunun ne önemi var ki?

“Belki de sana âşık oluyorum. Belki.” Sevgiyle bana bakıyor, sanırım onun beni en çok etkileyen yanı bu. Ne kadar sevgi dolu olabileceğini görüyorum.

“Belki, ben de...”

Kelimeler yine de her şeyi mahvetmiyor. İnatla ve ısrarla çalan kapının zili yüzünden irkiliyoruz. Arthur, zilin çalışına aldırış etmiyor, ben de ona uyuyorum. Zilin ısrarla çalınışı aramızdaki büyüüyü bozuyor ve artık zili duymazlıktan gelemiyoruz.

“Affedersin.”, diye mırıldanıyor Arthur ve kapıyı açmak için girişe yöneliyor.

“Arthur!”, diyor ağlamaklı bir ses miyavlar gibi, sesi hemen tanıyorum.

Cordelia, elinde tuttuğu valizi yere bırakıyor ve perişan bir halde hıçkırıklarla ağlayarak ağabeyinin boynuna sarılıyor. Valizi ve Cordelia’nın ağlamaktan şişmiş gözlerini görünce akşama dair beklentilerimin buharlaşıp yok olduğunu anlıyorum.

“Merhaba Cordelia.”, diyorum hafifçe elimi sallayarak ve kendimi orada fazlalık gibi hissediyorum. Cordelia, ağabeyine özür dilercesine bir bakış attıktan sonra beni de kucaklıyor.

“Oh, Alice. Seni yeniden görmek ne güzel.”, diyor ağlamayı kesmeden.

Uzun, dalgalı sarı saçları, türkuaz renk bluzu ve Çingene tarzı eteğiyle, ayaklarında altın rengi ayakkabıyla Cordelia, hiç olmadığı kadar güzel görünüyor. Arthur ile bakışıyoruz. Kollarını kız kardeşinin omzuna atıyor.

“Karanlıkta ne yapıyordunuz?”, diye soruyor Cordelia, hıçkırarak ağlamaya devam ederken.

Arthur ile birbirimizin gözlerine bakıyoruz uzun bir süre, kaygı ve pişmanlık karışımı bir ifadeyle gülümsüyoruz.

“Biz de daha yeni girdik içeri.”

“Evet. Az önce girdik içeri.”

“Ah, anlıyorum. Burada kalabilir miyim?”

“Tabii ki.”, diyor Arthur ve tamamen samimi görünüyor. Kardeşini duvarları toprak kırmızı renginde boyanmış oturma odasına doğru götürüyor. Aslında duvarlar tablolar, fotoğraflar ve posterlerle kaplı.

Sanki küçük bir kız çocuğu ile konuşuyormuşçasına, “Ne oldu?”, diye soruyor kız kardeşine.

Cordelia’nın gözyaşları hiç durmayacak gibi görünüyor. Ona bir mendil uzatıyorum, hiç duraksamadan mendili alıyor ve gözyaşlarını silip burnunu temizliyor.

“Sebastian.”, diye haykırıyor. Söylediği isim çektiği acının sebebini anlamamıza yetiyor.

“Hâlâ mı?”, diye soruyor Arthur, kaşlarını çatarak. “Seni terk ettiğinden bu yana haftalar geçti.” Cordelia, titriyor ve ümitsizlikle kendini tamamen bırakarak tekrar ağlamaya başlıyor. Yüksek bir sesle burnunu çekiyor ve zalimce ağabeyine bakıyor. “Haberin olsun diye söylüyorum, aslında beni terk etmedi.”, öfkelenmiş bir halde yakınıyor.

“O zaman?”, diye soruyorum.

Cordelia, araya girmemden hiç rahatsız olmadan anlatmaya başlıyor. Bu sefer en küçük detayları bile atlama-
dan Sebastian (Arthur’un daha önce söylediğine göre Polonya asıllı bir oyuncu) ile aralarındaki ilişkiyi anlatıyor. Hikâyesini anlatması saatler sürüyor. Yalnızca Arthur’un ısmarladığı pizzaları yerken konuşmasına ara veriyor. Hemen sonra tekrar anlatmaya koyuluyor ve anlattıkları hiç sona ermeyecekmiş gibi geliyor. Onu mahveden

en kötü şey ise aldığı son bir habermiş, Sebastian başka birine âşık olmuş.

Küçük kontes yorulup yavaş yavaş susmaya başladığında neredeyse ölecekmişim gibi hissediyorum.

Sonunda uyumak istediğini söylüyor “Burada kalabilir miyim, Arthur? Eve dönmek istemiyorum.” Öyle bir tonda konuşuyor ki ona hayır demek imkânsız. Arthur ile birbirimize bakıyoruz ve birbirimizi anlıyoruz.

Varoluşsal geometrinin şifreleri

*S*onraki gün, heyecan verici bir Pazar gününün ardından günlük hayata dönmenin ağırlığıyla başlıyor. Claudio'yu, genç bir adli toksikolog ile yaptığı genetik ve toksikolojik incelemelerin sonuçlarını savcılığa götürürken yakalıyorum. Yapılan son incelemeler hakkında hiçbir bilgim yok, bu durum canımı sıkıyor. Toksikolog olmasam da bu incelemelerin Gulia'nın ölümüyle ilgili herhangi bir şeyi ortaya çıkarabileceğini düşünmüyorum. Yine de toksikoloğun kesin cevabını yalnızca Claudio biliyor. Ona birçok şey söylemenin verdiği memnuniyetin yanında istediğim her şeyi sorma özgürlüğünü kaybetmenin bedeli çok ağır.

Odalarımızın bulunduğu ve zeminindeki muşamba döşemenin yıpranmış olduğu koridor boyunca iki kişi birbirlerinin tersi yöne doğru yürüyorlar. Sırtı biraz daha dik durması gereken şu küçük kişi benim. Bakışlarım yere odaklanmış, öyle ki zeminin altını görebiliyorum. Diğer kişi ise, sanki doğaya galip gelmiş birinin edasıyla dimdik duran ve ileriye doğru bakan Claudio. Geçmişte olsak bana bir şaka yapar ya da en azından gülümserdi. Bir zamanlar aramızdaki ilişki rahat ve arkadaşçaydı. Şimdi her şey değişmiş görünüyor. Kaçınılmaz bir değişim.

Belki benim de hatalarım oldu. Bildiğim bir şey var, o da Claudio'yu gerçekten çok özlüyor olmam.

Omuzlarımız birbirine çarpıyor. Bu sıradan bir çarpma değil. Beyaz önlüklerimiz birbirine sürtünüyor. Kafamı kaldırıyorum ve istem dışı bir şekilde özür dileyecekken onun geçip gittiğini görüyorum. Başımı çevirir çevirmez göz ucuyla ona bakıyorum. Dik duruşu, dar kalçaları ve elleri önlüğünün cebinde olduğu halde yürümeye devam ediyor. Arkasında bıraktığı parfüm kokusunun etkisiyle ona doğru dönmek üzereyken onun da bana göz ucuyla baktığını fark ediyorum. Karşılıklı bakışmamız çok hızlı oluyor, neredeyse sıradan bir bakışma. İşte bu sıradanlık beni ölesiye yaralıyor.

Claudio'ya inanıyordum. Bu can sıkıcı ve kasvetli enstitüde kendimi daha az yalnız hissediyordum. Beni yönlendiriyor ve hatalarımı düzeltiyordu. Bildiğim az sayıdaki şeylerin çoğunu ondan öğrendim. Hayal kırıklıklarımın çoğunu yaptığı kötü şakalarla o hafifletirdi.

Her şey değişti ve buna alışmam lazım. İçinde bulunduğum durumda zekâm kendisini gösteriyor ve soruna çözüm bulmak yerine uyum sağlamayı tercih ediyor. Belki de, benim çözümüm her şeyi arkamda bırakmak. Hayatımızdaki bazı şeylere ve bazı kişilere elveda deme sanatını öğrenmek gerek. Bu sanatı öğrenmek. Belki yarın.

“Claudio.” Arkasına dönüyor. Yüzünde biraz şaşır-mış bir ifade var. “Claudio.”, diye tekrarlıyorum acı veren bir ses tonuyla.

Etrafına bakınıyor ve bana yaklaşıyor. “Evet?”

“Neden?”

“Ne?”, diye soruyor ilgisizce. “Seni uyarıyorum. Eğer yine canımı Valenti davası yüzünden sıkacaksan söyleceklerini duymak istemiyorum.”

Sessizce duruyorum. Buna gerçekten değer mi?

“Benimki öylesine bir meraktı yalnızca. Önemi yok.”, diyerek lafı ağzımda geveliyorum.

Claudio, iç çekiyor. “Ne istediğini anladım. Toksikolojik incelemenin sonuçlarını öğrenmek istiyorsun.”

Hayır. Bu sefer benim için ilk planda Gulia gelmiyor. Fakat sana nasıl anlatsam, istediğim sadece... Ben bile ne istediğimi bilmiyorum. Durumumuzu açıklığa kavuşturmak mı? Açıklığa kavuşturulacak hiçbir şey yok.

“Evet, sonuçlar.”

Belirsiz bir sıkılganlıkla isteğimi anlıyor. “Yalnız seni uyarayım, fazla zamanım yok.”

“Önemli değil. Az da olsa yeter.”

“Benimle gel.” Aceleyle ilerliyor ve onu takip etmemi istiyor. Beni laboratuara götürüyor ve kapıyı kilitliyor. “Bu sonuçlar henüz resmiyet kazanmadı o yüzden en azından şimdilik öğreneceklerini kendine sakla.” Bir inceleme sonucunun kopyasını bana uzatıyor. Odaklanmam gerekiyor çünkü adli toksikoloji benim güçlü olduğum bir alan değil.

“Anladım. Bırak da sana açıklayayım.”, diyor. Bana tabureyi işaret ederek oturmamı istiyor. Bir an için, karşımda duran bu iyi öğretmenin dediklerini anlamasam da, ona özgü kokuyu içime çekerek, kusursuz gözlerine bakarak zamanda yolculuk yapıp geçmişe gitmişim gibi hissediyorum.

Tahmin ettiğim gibi, toksikolog kanda bulunan metabolitlere dayanarak tahmini ölüm saatini saptayabilecek yeterlilikte değilmiş. Claudio, kişisel farmakokinetiğin çok değişken olabileceğini ve bu anlamda karakteristik özelliklerin olmadığını açıklıyor. Dolayısıyla, Gulia'nın aldığı uyuşturucu dozundan hareketle, uyuşturucunun alındığı an ile ölüm anı arasında geçen zamanı saptamak tamamen imkânsız hale geliyor. Fakat ilginç olanı Gulia'nın arkadaşlarına yapılan toksikolojik testlerin sonuçları.

Test sonuçları pozitif çıkan tek kişi Sofia Morandini de Clés, bu durum Bianca Valenti'nin varsayımlarını doğrulayabilir. Kanda saptanan metabolitler Gulia'nın kanında bulunanlarla aynı. Tek bir farklılık var, o da parasetemol.

“Aynı uyuşturucuyu kullanmış olamazlar.”, diye yorumda bulunuyorum ve haklılığımı onaylatmak için Claudio'nun gözlerine bakıyorum.

“İyi düşün. İki seçenek var; ya uyuşturucu aynı değildi ya da Valenti parasetemolü eroinden ayrı olarak aldı.”

“Ama Gulia parasetemolü bilerek almış olamaz. Alerjisi olduğunu biliyordu. Şoka girme tehlikesini göze alamazdı. Bunu ailesi de doğruladı. Claudio, apaçık önümüzde duran şeyler karşısında aklının karışmasına izin verme. Dinle beni. Bu üzücü bir olay. Dahası uyuşturucu bu iki genç kız tarafından kullanıldıysa da yine aynı, çok üzücü. Eroin, çöpe atılmış şırınga, parasetemol... Bu işte bir yanlışlık var.”

“Şırıngada bulunan genetik bulgular Sofia'ya ait değil. Böyle söyleyince, Sofia'nın olaydaki konumu biraz rahatsız edici bir hal alıyor. Yine de, sana birçok kez anlatmaya

çalıştığım gibi, şiringada bulduğumuz bir kadına ait bulgular çok tartışmalı ve güvenilmez.”

“Her şeye rağmen o gece Gulia ile beraber uyuşturucu kullanan kişinin Sofia olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Bu mümkün. Belki de başka bir şiringa kullandı, Gulia’nın şiringasını kullanmadığı kesin. Bunu kanıtlamak zor olacak ama sonuçta bundan sonrası bizim için önemli değil. Bizim görevimiz burada bitiyor. Anladın mı, Alice? *Bizim* için olayın hiçbir önemi kalmayacak. Tüm bulduklarımızı bugün yargıca anlattığımızda görevimiz sona erecek. Birincisi, Valenti’nin uyuşturucuyu aldığı anı belirlememizin mümkün olmadığını; ikincisi, Sofia Morandini’nin de muhtemelen aynı uyuşturucuyu kullandığını; üçüncüsü, parasetemolün eroinin içinde bulunduğunu ya da Valenti tarafından başka bir zamanda alındığını anlatacağız.”

“Eğer Sofia, aynı uyuşturucu olduğunu söylerse parasetemolü ne yapacağız?”

“Bu durumda olay kesinlikle şüpheli bir hal alacak.”, diye cevaplıyor Claudio. “Bu noktada, olayın bir uyuşturucu vakası olduğunu doğrulayabilirim. En başından bu yana birçok kişi gibi sen de böyle düşünüyordun.”

“Sofia’nın olaydaki rolünü anlamamanın bir yolu var mı?”

“Bilmiyorum. Haberleri takip edebiliriz, örneğin.”

“Lütfen, Claudio. Ben ciddiylim.”

“Anladım. Sana ne söylememi istiyorsun? Eğer cesaretin varsa git Calligaris’ten bilgi al.”, diye cevaplıyor beni sabırsızca. Neden elimde olmadan onun canını bu kadar sıkıyorum? Kendimi inatçı ve çekilmez biri olarak

görmüyorum. Yine de bana en fazla on dakika dayana-biliyor, daha fazlasına katlanamıyor.

“Neden cesarete ihtiyacım olsun ki? Korkacak ne var?”, diye karşılık veriyorum meydan okuyan bir tavırla.

Claudio, sanki okula giden küçük bir kız çocuğu ile konuşuyormuşçasına başını sallıyor. “Şaka yapıyordum, tabii ki.”

“Ben şaka yapmıyorum.”, diye çıkışıyorum cüretkâr bir ses tonuyla.

“Laboratuardan çık, Alice. Hadi işinin başına dön. Zamanının sınırlı olduğunu hatırlatırım, eğer sana verilen görevleri yerine getirmezsен sonun fena olacak. Kafanı buna yormalısın! Bırak Valenti davasını düşünmeyi.”

“Öyle mi? Hayat uzmanı gibi davranan sensin. Bana yardım edebilirdin.”, diyorum, yaşadığım hezeyanı gizlemeden.

“Sana hayatın kolay olmadığını ve düştüğümüzde bizi yerden kaldıracak birini her zaman bulamayacağımızı söylemediler mi? Bunu yalnız başına başarmalısın ve bunu her şeye rağmen yapmalısın.”

Çok açık bir şekilde bildiğim şeyleri sıraladıktan sonra omuzlarıma dokunuyor ve çok kaba ya da kırıcı olmayan bir hareketle beni hafifçe iterek laboratuvarın kapısına doğru çeviriyor. Kızgın olmasına rağmen beni ki-barca kapı dışarı ediyor.

Öfkeden çıldırdığım tam bu anda Arthur arıyor ve beni Çarşamba günü Cordelia'nın oyununu izlemek için tiyatroya davet ediyor. Tabii ki kabul ediyorum.

Cordelia'nın grubu, Vittorio Emanuele caddesi üzerindeki Teatro dell'Orologio'da avangart bir oyun sergiliyor. Rolü Cordelia'ya son anda vermişler, aniden arayıp oyuna gelemeyeceğini bildiren başka bir kızın yerine oynuyor. Oyundan hiçbir şey anlamıyorum, sanırım bu kavram-sallığın suçu ama Cordelia'nın iyi oynadığını görebiliyorum. Daha çok profesyonel bir oyuncu gibi çıkan sesi ve duruşuyla sahneye yakışıyor. Arthur ile birbirimize gü-lümsüyor ve anlamlı bakışlarla bakışıyoruz. Küçük baş belası kardeşiyle gurur duyduğu çok açık.

İkinci perde sona eriyor. Eğer bir filmde olsaydık fonda *Jaws* filminin müziği çalıyor olurdu.

Patron! Patronu görünce afallıyorum. Baba ile kızı arasında pek de istikrarlı bir ilişki olmadığını bildiğim için onu görme ihtimalini aklımdan geçirmemiştim.

Oğlu Arthur ile birlikte olduğumu anladığında bakış-ları belirsiz bir hal alıyor. Bakışlarında gördüğüm hayal kırıklığından daha ziyade şüpheli bir ifade. Sanki oğ-lunun birlikte olabileceği bir kadın gibi görmüyor beni ve hatta bir kadın olduğumu düşünmüyor gibi. Duygu-larını saklamayı çok iyi becermesine rağmen uygun bir şekilde beni selamlıyor. İstenmediğim bir aile toplantı-sına zorla katılıyormuşum gibi hissediyorum. Utanılacak bir şeyim olmadığını bildiğim halde kendimi mah-cup hissediyorum. Bu mahcubiyet içinde terlemiş elimi ona uzatıyorum.

"Baba, Alice'yi zaten tanıyorsun.", diyor Arthur normal bir ses tonuyla fakat bunu söylerken yüzünde belir-en alaycı ifadeyi fark ediyorum. Açıkçası içinde bulunduğumuz durum onu eğlendiriyor.

Patron, buz gibi bir ifadeyle, “Onu tanıma şerefine çoktan nail olduk.” Sonra Arthur ve babası, Cordelia’nın oyununa gelmiş, birbirini tanımayan iki yabancı gibi aya-küstü sohbet ediyorlar.

Patronun yanında dördüncü eş adayı olan meşhur hanım da var, önemsiz ve burnu havada bir tip. İçinde bulunduğum zor durumdan beni Saglimbeni Kontesi kurtarıyor. Orada bulunması bile Patronu ve eşini rahatsız edip kaçırmaya yetiyor. Aralarında bayağı zorlu bir ilişki olduğunu düşünüyorum.

Saglimbeni Kontesinin platin renginde saçları arkada toplanmış ve uzunca bir topuz yapılmış. Cordelia, inanılmaz derecede Kontese benziyor. Sanki Kontes kızını Patronun yardımı olmadan tek başına dünyaya getirmiş. Gösteriş yapmaktan uzak bir tavırla Arthur’a karşı samimi bir ilgi gösteriyor.

“Bu gösterinin berbat olduğunu düşünen yalnız ben miyim?”, diye soruyor Kontes aristokrat aksanıyla.

“Berbat demek *az kalır*. Ama mutlusunuz.”, diye karşılık veriyor Arthur sevecen bir ifadeyle.

“Keşke birisi Cordelia ile konuşsa. Burada zamanını boşa harcıyor. Arthur, sözünü dinleyeceği tek kişi sensin. Rica derim onunla konuş.”

Arthur gülümseyerek cevap veriyor, “Söz veriyorum.”

Kontes yanımızdan ayrılır ayrılmaz Arthur’a dönüyorum. “Bizim hakkımızda ne düşündü acaba?”

“Kim? Anna mı? Neden merak ediyorsun?” Benimle alay ettiğinden kuşkulaniyorum.

“Hayır canım. Anna değil. Baban!”

“Ah, babam.”

“Hadi canım! Onu iyi tanıyorsun. Ben ciddiylim.”

“Babamı iyi tanıdığımı söyleyemem. Yine de bizi birlikte görmekten pek hoşlanmadığına eminim. Kişisel bir şey değil. Anlamaya çalış. Belki de babamı müdürün olması dışında başka biri olarak görüyorsundur diye düşündüm.”

“Onu bir başkası olarak düşünemem”,

“Onu babam olarak kabul etmede bazı sıkıntılar yaşıyorum. Neyse, kimin umurunda.”

“Benim. Benim için önemli.”

“Korkak.”, diyor başını sallayarak, benimle eğleniyor.

Arabadayız, akşam yemeği için bir yere gidiyoruz. Dikkatle radyodaki programı dinliyorum. Gulia Valenti davası üzerine özel bir program.

Sofia Morandini de Clés baskı altındaydı ve Calligaris onu bir limon gibi sıkmak istiyordu. Anlaşılan toksikolojik test sonuçları onun da aklına yatmamıştı. Sanırım yarın onu ziyarete gideceğim. Söyleyecek birkaç sözüm var.

Arthur, muhtemelen yüzümdeki aptal ifadeyi gördüğü için, “İtiraf et, hâlâ Gulia davasını düşünüyorsun, değil mi?”, diyor.

Yüzüm kızarıyor. “Şey... Evet. Fakat bunu konuşmak istemiyorum.”

“Akşam yemeği ister misin?”

“Evet, ama senin evinde.”, diye cevap veriyorum cesurca.

Başını bana doğru çevirip ani bir bakış atıyor şaşkınlıkla. “Nasıl istersen.”

ÇIRAK

Evdeyiz. Köşedeki Çin restoranından aldığımız mantıların karşısında dururken birbirimize bakakalıyoruz.

Arthur, “Ben akşam yemeği istediğimi sanmıyorum.”, diyor.

Sessizlik etrafımızı sarıyor, içinde bulunduğumuz oda bir adaya dönüşüyor. Çekinerek yavaşça Arthur’a yaklaşıyorum ve hafifçe yanaklarına dokunuyorum.

Daha fazla konuşmuyoruz.

Akşam yemeği yemiyoruz.

Bizim için çok özel bir gece.

Latin âşığının sonu

*D*ün gece eve gitmedim. Yanında uyandığım adam saatin geç olduğunu görünce sevgiyle gülmekten alıko-yuyor kendisini ve “Bir sorun mu var? Şu anda müdü-rün oğlu gibi davranan sensin.”, diyor.

“Pis yaratık. Duş alabilir miyim?”

“*Tabi.*”, diyor çıplak ayaklarının üzerinde doğrulur-ken. Yerden aldığı bir gömleği üzerine giyiyor.

Dağınık saçlarını düzeltiyor, rahatlatmak için boy-nunu çeviriyor ve ardından gözümün önünden kaybolu-yor. Kalkıyorum ve iç çamaşırlarımı, bluzumu giyiyorum. Banyoyu kullanmak için bekliyorum. Saate bakıyorum. Bomboş midemden gelen açlık çığlıklarını duyuyorum.

“Arthur... Gerçekten çok geç oldu. Rica ederim acele et.” Zaten Wally, geç kaldığım her anı özenle not ediyor ve bunlara bir yenisini daha eklemek istemiyorum. Art-hur, banyodan sakince çıkıyor ve kapının önünde dizle-rinin üzerine çöküyor.

“Banyo tamamen senindir. Senin için temiz havlu-ları sepetin üzerine bıraktım. Kahvaltı ister misin? Ben ısmarlıyorum. Bakalım nelerimiz var.” Mutfğa doğru

gidiyor. “Sana ancak kocaman bir hiç ısmarlayabilirim. Evde hiçbir şey yok. En iyisi kahvaltıyı dışarıda yapmak.”

“Birazdan çıkıyorum.”, diye bağıriyorum banyodan.

Dušta, sıcak suyun altındayken Coldplay’in *Lovers in Japan* şarkısını duyuyorum. Arthur, mutfakta radyo dinliyor. Acele ve öfkeyle giyiniyorum ve her zaman yanımda taşıdığım makyaj malzememle makyajımı yapıyorum. Artık çıkmaya hazırım.

Arthur, arabasının anahtarını alırken, “Seni ben bırakabilir miyim?”, diye soruyor.

“Sana zahmet vermek istemem.”, diye cevap veriyorum kabanımı giyerken.

Alınmış gibi bana bakıyor ve kapıyı açıyor. “Gidelim. Ama önce bir şeyler yiyelim. Boş bir mideyle işe gidilmez.”

Üniversiteye yakın bir barda kahvaltı ediyoruz. Arthur, bir kahve ve krossan söylüyor. Fincanına şeker koyarken boynundaki atkıyı çıkarıyor. Sanki gözlerini altı hafifçe şişmiş gibi görünüyor.

“Çok geç kaldım.”, diyorum ümitsizce Arthur’un saatine bakarken ve elimle alnıma vuruyorum.

“Hayatını bu kadar zorlaştırmamalıydın. *Sakin ol.*”

“Bunu sen mi söylüyorsun? Sanki babanı tanımıyorsun. Bir de Wally var tabii, babandan da beter.”

Telaşıma engel olmak için durmadan bacağımı sallıyorum. Saat sekiz buçuğu gösterdiğinde aniden yerimden kalkıyorum ve kıllı yanağına küçük bir öpücük konduruyorum.

“Beni böyle bırakıp gidiyor musun?”, diye soruyor elindeki krossanını bitirmeye çalışırken.

“Burada daha fazla kalamam. Özür dilerim.”

Sakin bir tavırla peçeteyle ağzını siliyor ve ayağa kalkıyor. “Bekle hesabı ödeyeyim. Seni enstitüye ben bırakacağım.”

“Hayır, hayır. Yürüyerek daha hızlı giderim. Biraz da koşarsam yetişirim.”

İçinde bulunduğu duruma boyun eğiyor sonunda. “Daha sonra ararım seni.”

Ona göz kırpıyorum ve hızla çıkıyorum. Harika geçen bir gecenin sonrasında aldığım yaralayıcı bir haberle keyfim buharlaşıp yok oluyor. Erkeklerin doyumsuz yaratıklar olduğu o kadar doğru ki...

Odada üç kişiyiz. Ambra, tıbbi sorumluluk gerektiren bir davanın belgeleri üzerinde çalışıyor. Ben ise son birkaç saat içinde yaşadığım şeylerle ilgili bazı detayları düşünüyorum dalgın bir şekilde. Lara, inatla bana bakıyor ve beceriksizce dışarı çıkmamız gerektiğini söylemeye çalışıyor bakışlarıyla. Ne yapmak istediğini anlamıyorum. Hemen sonra en klasik numaraya başvuruyorum. “Ben tuvalete gidiyorum!” Sözlerimle Lara’ya beni takip etmesi için açık bir davette bulunuyorum. Ambra, hep yaptığı gibi bizi görmezden geliyor.

“Neyin var senin?”, diye soruyorum düşmandan yeterince uzaklaştığımıza emin olunca.

“Seninle acilen konuşmalıyım. Elimde acayip bir dedikodu var.”, diye karşılık veriyor gururla. En son böyle bir şey yumurtladığında pek de önemi olmayan bir olaydan bahsetmişti. Şimdi söyleyeceklerinin de çok farklı olacağını düşünmüyorum. Daha az kullanıldığı için

sakatlara ayrılan tuvalete giriyoruz, böylece kimse bizi rahatsız edemez.

“Tahmin et bakalım, kim kiminle birlikte?”, diyor.

“Bilmiyorum, Lara. Rica ederim daha fazla meraklandırma beni.”

“Claudio...”

Onun adını duyunca tüylerim diken diken oluyor. Kötü bir önseziye kapılıyorum, berbat ve şiddetli bir his beni ele geçiriyor. “Claudio mu? Kiminle birlikte?” diye sorarken buluyorum kendimi istemeden de olsa.

“Ambra ile birlikte. Resmen.”

Bir dakika.

“Resmen derken ne demek istiyorsun? Lara, ne diyorsun? Claudio asla böyle bir şey yapmaz.”

“Bak, sadece bugün enstitüye birlikte geldiklerini ve birbirlerini öptüklerini biliyorum. Böyle bir öpüşme *La Boum* filminde bile yoktur.

“Bunun bir anlamı yok. Sadece gece birlikte olmuşlardır.”

“Sanmam. Bir süredir birlikte olduklarını duydum.”

Bir şekilde bunun olacağını biliyordum. Bu birliktelik alınlarına yazılmış gibiydi. Aralarındaki cinsel çekim öyle güçlüydü ki kimi zaman açıkça görülüyordu. Fakat bunun böylesine kötü hissettireceğini beklemiyordum.

Öğlen Silvia arıyor ve evinin birkaç yüz metre ilerisinde, Vatikan müzelerinin olduğu bölgede bir Japon restoranında suşi yemeye davet ediyor. Teklifini heyecanla kabul

ediyorum çünkü Arthur ile aramızda yaşanan son gelişmeleri ona anlatmam gerekiyor.

Restoranın önünde buluşacağımız için Silvia'yı orada bekliyorum. Fakat Silvia, huyu olduğu üzere geç geliyor, yine huyu olduğu üzere çok şık giyinmiş. Onu her gördüğümde mutlaka şu soru aklıma geliyor; gerçek mi yoksa sahte mi? Madame Tussauds müzesindeki balmumu heykellerden biri mi yoksa sadece orasını burasını silikonla mı kaplatmış?

“Geç kaldığım için affedersin, *şekerim*.”

“Alıştım artık. Hadi, içeri girelim. Bu arada içeri girmek için sırada yirmi dakika beklemekten kurtuldun.”

İçeri girince yoğun ve enfes bir koku karşılıyor bizi. Yerimize oturuyoruz. Silvia, kabanını çıkarıyor, üzerinde bir tek kolları kısa, yakası kıvrımlı, gri renkli kazığı kalıyor. Kollarındaki bilezikleri birbirlerine çarparak neşeyle tıngırdıyor. Uzun ve dağınık gür kıvılcık saçları omzuna düşüyor. Bu haliyle tamamen kışkırtıcı bir hava yayıyor etrafına.

Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra bir dizi konu hakkında konuşuyoruz. Acınası meslek hayatımı, Claudio Conforti ile aramdaki belirsiz ve hastalıklı ilişkiyi ve Arthur Malcomess ile aramda yaşanan son gelişmeleri masaya yatırıyoruz. Tam Silvia'nın duygusal dünyasındaki değişimleri konuşmaya başlamıştık ki tanıdık bir ses tüm dikkatimizi dağıtıyor.

“Silvia.”

İkimiz de neredeyse aynı anda bakışlarımızı sesin geldiği yöne doğru çeviriyoruz. Karşımızda duran Jacopo de Andreis'e bakarken oldukça şaşırılmış durumdayım. Her

zaman taktığı boyun bağı ve kusursuz görünümü ile bu akşam daha bir havalı görünüyordu. Kuzeni için tuttuğu yasa rağmen kaybettiği enerjisini toplamış gibi, hatta yüzü daha aydınlık görünüyor. Yakışıklı bir adam olduğunu söyleyemem ama harika gülüşü sayesinde sağlam bir cazibesi olduğunu itiraf etmeliyim.

Silvia, çekici bir tavırla karşılık veriyor ve Jacopo'yu selamlamak için sevimli ve kendine güvenen bir hareketle ayağa kalkıyor. Bu gerçekten çok güzel. Dalgın olmasına karşın şaşırtıcı bir nezaketle davranan Jacopo, beni de hatırlamış gibi görünüyor.

“Allevi! Yanılmıyorum değil mi?”, diye soruyor ve sanki emin olmak için gözlerini kısarak bana bakıyor.

“Evet. Ben Alice.”

Silvia, sıcak bir tavırla soruyor, “Siz tanışıyor musunuz?”

“Evet, maalesef.”, diye karşılık veriyor Jacopo. Sonra söylediğinin olumsuz anlamını fark eder etmez hemen sözünü düzeltmeye çalışıyor. “Yani, tanıştığımız zaman içinde bulunduğumuz durum...” Lafı yarıda kesiliyor, sanki cümlenin sonunu hiç getiremeyecek gibi bir hali var. Jacopo'nun bir anda yüzü kararıyor. Silvia ise konuşmamızı şaşkınlıkla dinlerken olaylar arasındaki bağlantıyı zekice kuruyor.

“Kuzeninin başına geleni duydum. Gerçekten çok üzüldüm. Seni aramak isterdim ama... Sanırım bu gibi durumlarda aşırı ilgi rahatlatmaktan çok daha yorucu olabiliyor.”

“Aynen öyle.”, diyerek karşılık veriyor Jacopo, donuk ama minnet dolu bir ifadeyle her zamanki gibi gülümsemeyi

ihmal etmiyor. Sonra bana doğru dönüyor, “Nasılsınız Doktor Hanım?”, diye soruyor.

“İyiym. Teşekkür ederim.”, diye cevap veriyorum ve kendimi gerçekten de çok küçükmüşüm gibi hissediyorum.

Daha sonra Jacopo ve Silvia kendi aralarında yasal bazı konular hakkında konuşuyorlar. Konuştuklarının ancak yarısını anlayabiliyorum. Yanlarında sessizce bekliyorum, nasıl olsa birazdan konuşmaları bitecek. Bu sırada Bianca geliyor. İkisinin konuşması da sona eriyor.

Bianca’yı tuvaletten çıkarken gördüğümde çok zayıfladığını fark ediyorum. Zayıflığı yüzünden Gulia’ya daha çok benziyor. Saçları biraz daha kısa. Her ne kadar makyaj ile gizlemeye çalışsa da gözlerinin etrafındaki gölgeler daha bir karanlık görünüyor. Şaşkın bir halde masamıza doğru yaklaşıyor. Beni görünce kaşlarını oynatarak hafifçe gülümsüyor. Bir kedinin gözlerine benzeyen gözleri bir an için parıldıyor.

Halinden pek memnun değil gibi görünüyor. Bakışları yerde ve sırtı da öne doğru eğik. Sanki olduğu yerde yok olup gitmek ya da tamamen başka bir yerde olmak istiyor.

“İyi misin, Bianca?”, diye soruyorum. Anlamsız bir ifadeyle bana bakıyor.

Sonra, “Evet. Evet.”, diye karşılık veriyor. “Sadece başım çok ağrıyor. Jacopo.” Kuzenine dönüp, “Gidelim mi?”, diye soruyor. Jacopo başını sallıyor ve dönüp hürmetle Silvia’yı ve nazikçe beni selamlıyor. Bianca Valenti’nin hayaletine benzeyen varlık ise bizi ilgisizce selamlıyor.

“Jacopo’yu nerden tanıyorsun?”, diye soruyorum hemen Silvia’ya. Açtığım yeni konudan oldukça memnun oluyorum.

“Sus. Aptal. Hâlâ bize bakıyorlar.”, diyor dişlerini sıkarak. Yüzünde tatlı bir gülümseme beliriyor. Bana her şeyi açıklayacağı anın gelmesini sabırla bekliyorum. Bir suşi alıp wasabi ile karıştırılmış sosa bandırıyor ve anlatmaya başlıyor.

“Eğer bilmiyorsan diye söylüyorum, Jacopo de Andreis bir avukattır. Bu da sana onu nasıl ve neden tanıdığımı açıklar.”

“Aranızdaki ilişkinin durumu?”, diye soruyorum sorgulayıcı bir ses tonuyla.

“O kadar derin bir ilişki değil. Fakat bir keresinde onunla yattık.”

Ağzımdaki suşiyi yutamıyorum ve bu kesinlikle wasabi yüzünden değil.

“Silvia!”

“Ne var?”

“Bu asla aklıma gelmezdi.”

“Neden?” Silvia, geri kafalılığımı kızmış görünüyor. “Asti’de bir konferanstaydık. Bu işler nasıl olur biliyorsun. Akşam yemeğinden sonra bir şeyler içilmeye gidilir, bir imalı söz, bir bakış, sonra aynı otele dönülür ve son olarak da aynı odaya gidilir.”

“Bunu bana hiç anlatmamıştın.”

“Eğer sana yattığım her adamı anlatacak olursam...”
İşte akıl almaz bir cevap.

Silvia, duygusal anlamda biraz kargaşayı sever. Şimdiye kadar yaşadığı tüm maceralarının başlaması ile bitmesi bir olmuştur. Bir avcının içgüdülerine sahip. Böyle yaratılmış.

“Bana biraz ondan bahsetsene”, diyorum merakla. İtiraf etmeliyim bunu Silvia ile yaşadıkları kaçamak yüzünden sormuyorum. “Kusura bakma ama adam nişanlı değil mi?”

“Evet. İki yıl önce de nişanlıydı. Doriana Fortis denen o aptal ile neredeyse on yıldır nişanlı. Nişanlısını durmadan aldatıyor ve bunu herkes biliyor. Bu akşam yanında gördüğümüz kadın da... Jacopo’nun yeni oyuncacı olmalı.”

“Tamamen kafayı yedin. O kız Jacopo’nun kuzeni. Şu ölen kızın kız kardeşi.”

“Öyle mi? Sen bunları nerden biliyorsun?”

“Claudio, otopsiyi yaptı, ben de olayı dikkatle takip ettim.” Olayla ilgili detayları anlatıyorum. Sonuç olarak bunlar önemli değil tabii, ben hiç anlayamadığım şu Jacopo hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Kibar görünümlü bir alçak mı yoksa tam tersi biri mi?

“Pespaye görünse de güzel kızmış.”

“Bu akşam bir garipti. Onu ilk tanıdığımda kırklı yıllardaki aktrislerle benzeyen bir güzelliği vardı. Birkaç defa görüştük. Kız kardeşinin ölümüyle ilgili tıbbi bazı konularda yardımına ihtiyacı vardı. Şimdi onunla arkadaşlık etmek hoşuma gidiyor.”

“Ne dokunaklı! Arkadaşlık etmek, ilkokula giden kız çocukları gibi! Sen taşlarla bile arkadaşlık edersin.”, diyor.

“Sen kıskançsın, hep kıskanç oldun. Her şeye sahip olmak istiyorsun. Yukino’yu bile kıskanıyorsun.”

“Başkaları değil de Yukino’yu kıskanıyorum, öyle mi?”

“Jacopo ve Doriana konusuna dönelim mi?”

“Sanırım rahat bir ilişkileri var. Jacopo zevk sahibidir. Doriana’yı her zaman aldatıyor ama seçici davranıyor. Ve inan bana, onu etkilemek çok tatmin ediciydi.”

“Rahat bir ilişkiye neden ihtiyacı olsun ki? Tanınan ve ünlü bir aileden geliyor.”

“Evet, ama her ne kadar çok zenginmiş gibi davransa da o kadar da zengin değil. Doriana, Giovanni Fortis’in tek varisi. Yani ForTek’in sahibi. Öylesine çok parası var ki... Süper lotoyu kazanmak gibi bir şey.

“Sence, Jacopo onu kullanıyor mu?”

“Belki kullanmıyordur. Ama ben kullandığını düşünüyorum.” Silvia’nın yüksek sezgileri muhtemel varsayımı buluyor.

“Doriana’yı tanıyor musun?”

“Alice, beni sorguya mı çekiyormuşsun gibi geldi. Yeter! Ama istersen sana Jacopo’nun performansını anlatabilirim. Muhteşem. Gerçekten.”

“Onun adına sevindim. Fakat adamın diğer özellikleri ilgimi çekiyor.

Silvia, gülümsüyor ve teslim olduğunu göstermek ister gibi başını sallıyor. “Doriana ile daha yeni tanıştım. Fakat pek de zeki bir kız olduğunu söyleyemem.”

“O akşam, Jacopo, senin yanındayken nasıl davrandı?”

“Üstün nitelikli bir adam. Gerçi o akşam kafası biraz güzeldi. Sanırım biraz kokain çekmişti.”

Son söylediği şey ile ilgim bir kat daha artıyor. “Sen nereden biliyorsun bunu?”

“Bana da teklif etti ama istemedim.”

“Bunu devamlı mı yapıyor?” Durum ilginç bir hal almaya başlıyor.

“Bilmem. Bunun etrafta konuşulduğunu duymadım. O gece de öyle üzerinde durmadık. Sadece bana da teklif etti o kadar. Kibar bir adam. Sabah olunca beraber kahvaltı yaptık ve otelden ayrıldık. Ben Roma’ya, o da Londra’ya, Doriana’nın yanına gitti.”

“Sonra? Bir daha hiç konuşmadınız mı?”

Silvia, karşılık vermeden bir an duraksıyor ve sonra “Evet.”, diye cevap veriyor. “Yeni yılı kutlamak için ama sadece geçen sene. Bu sene konuşmadık. Artık konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Hayır. Hadi ama. Yani konu ilginç. Kuzenleri hakkında bir şey biliyor musun?”

“Şu küçük kuzeni, ölen kız, genelde modellik yapıyordu. Güzel kızdı, gerçekten güzel kızdı. Jacopo ile birlikte olduğum gece aradı. Adı Gulia değil mi? Jacopo’nun onu çok sevdiği belli oluyordu. Kardeşçe, demek istedim. Bir an için Gulia’yı kıskandım. Kendi kardeşini düşün, sonra benimkini, bir Jacopo De Andreis gibi bir kardeşin olduğunu düşün.”

Roma, Sacrofano’dan daha kötü. Şehrin büyük olduğunu düşünüyorsun ama bir bakmışsın ki belli bir çevrede herkes herkesi tanıyor. Silvia ile suşi yiyeceğim bir akşamda bu kadar şaşırtıcı şeyler öğreneceğime inanmazdım.

Komiser Calligaris'in ofisine cesurca bir ziyaret

*J*sminiz nedir?", diye soruyor üniformalı esmer kız, sevecen bir ifadeyle.

"Doktor Allevi."

Beklerken Haruki Murakami'nin *After Dark* kitabını okuyorum. Saat üç. Enstitüden az önce çıktım. Valenti davası hakkındaki fikirlerim her gün eve giderken kullandığım yoldan beni geri çevirdi ve Polis merkezine yönlendirdi.

Komiser Calligaris, beni kibarca karşılıyor. Odası geçen seferki gibi duman kokuyor. İçeriği havalandırmak için odadaki tek pencereyi açıyor.

"Sevgili Alice, sizi tekrar görmek ne güzel. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aslına bakarsanız yardıma ihtiyacım yok, Komiser. Valenti davası ile ilgili olarak sizinle konuşmak istiyorum. Söylediğim şeyi duyunca gözleri kocaman açılıyor ve hafifçe öksürüyor.

Alçak sesle ve kibirli bir tavırla konuşuyor, "Doktor Hanım, verdiğiniz bilgiyi doğruladım."

“Sizinle bunu konuşmak istememiştim.”

Şaşkın bir şekilde karşılık veriyor. “Ah! Öyle mi?”

“Sizinle toksikolojik test sonuçları hakkında konuşmak istiyorum.”

Calligaris, gülümsüyor. “Sonuçları biliyorum, Doktor Hanım. Sizi temin ederim ki Doktor Conforti, her zamanki gibi çok geniş kapsamlı bir çalışma yaptı.”

Benimle bu konuda herhangi bir şey konuşmaya gerek olmadığını kibar bir dille ifade ediyor. Onu anlayabiliyorum. Fakat ben ısrar etmek zorundayım.

“Bakın, bahsettiğim şey, Sofia Morandini de Clés’in kanında parasetemol bulunmayışı.”

“Güzel. Söyleyin, Doktor Hanım, size göre yanlış olan nedir?”, elini çenesine götürüyor ve meraklı bir tonda soruyor.

“İşte... Size şunu belirtmek isterim ki Morandini, Giulia ile aynı uyuşturucuyu kullanmış olamaz. Bu durumda parasetemolü bir şekilde açıklayabiliriz; biri Giulia’yı öldürmek için ona parasetemol verdi.”

Zayıf görünümlü ve neredeyse her zamanki gibi terli Komiser Calligaris, düşünceli bir tavır takınıyor. Samimi bir ilgiyle bana bakıyor ve kapıda bekleyen bir görevliye biraz sonra gelmesini söylüyor.

“Doktor Hanım, ben de size şunu belirtmek isterim ki, varsayımlarımıza göre her iki kız da aynı uyuşturucuyu kullanmış ama her ikisi de farklı dozlarda uyuşturucu almış olabilir. Bu da kızlardan birinde parasetemol bulunmasına karşın diğerinde bulunmamasını açıklıyor.”

Donuk bir ifadeyle ona bakıyorum. “Ne tesadüf. Parasetemol Giulia’nın aldığı dozda var ve talihsizliğe bakın

ki alerjik etki yapıyor. Ne acıklı bir kader. Komiser Bey, ayrıca her iki kızın kanında bulunan metabolitler birbirinin aynısı, bir tek parasetamol hariç. Bu tür bir verinin sizi de şüphelendirmediğine inanmam mümkün değil.”

Calligaris, gülümsüyor ve şaşırtıcı bir şekilde keskin bakışlarıyla bana bakıyor. “Harika bir itiraz. Hazırlanmışsınız. Devam edin, fikirleriniz beni büyülüyor.”

“Öyle, değil mi? Sofia, aynı uyuşturucuyu kullandığını söyledi.”

“Doktor Hanım, sabrımı kötüye kullanmayın.”, diye karşılık veriyor iyi niyetli bir gülümsemeyle. “Bana kendi teorilerinizden bahsediyorsunuz ve bu teorileri kendi yöntemlerimle detaylandırmamı bekliyorsunuz.”

“Haklısınız. O zaman daha iyi anlatmaya çalışayım. Eğer her ikisi de aynı uyuşturucuyu kullandıysa Gulia, parasetemolü daha önce ya da daha sonra almış olmalı. Yani parasetamol eroinin içinde değildi. Neden böyle düşünüyorum? Üç olasılık var. Parasetemolü yanlışlıkla almış olabilir. İntihar etmek için almış olabilir. Ya da belki biri Gulia’ya parasetemolü vermiş olabilir. Eğer öyleyse, onu öldürmekten başka bir amacı olabilir mi?”

Calligaris, bir sigara yakıyor, “Öyleyse varsayımları birer birer ele alalım.”, diyor.

“Yanlışlıkla aldıysa... Ama nasıl? Acaba hapları mı karıştırdı? Garip. Alerjisi olduğunu bilen birisi mutlaka ne aldığına dikkat eder. İntihar... Evet, mümkün olabilir. Fakat bu durumda, size çoktan belirttiğim itirazların dışında, neden herhangi bir işaret bulamadınız? Ne bir ilaç, ne de bir intihar mektubu yoktu. Şimdi, bunun bir cinayet olduğunu düşünelim. Gulia’yı öldürmenin en

iyi yolu neydi? Hızlı, kesin bir sonuç ve hiç kan yok. İdeal bir silah, Gulia'nın bağışıklık sistemi."

Calligaris, onaylarcasına başını sallıyor. "Doğru düşünceler, Alice. Görünen o ki her şeyi düşündük. Gayretin beni gerçekten çok etkiledi."

Komiser, çalan telefonuna cevap veriyor. İlgisizce çalışma masasını incelerken gördüğüm fotoğraftaki iki kız çocuğuna içtenlikle bakıyorum. Muhtemelen ikiz olan bu kızlar inanılmaz derecede babalarına benziyor. Bu benzerlik onların yararına değil belki ama kişisel özelliklerinin düzensizliği ve sadece çocuklara özgü masum bir neşeyle duruşları onları güzelleştiriyor.

"Alice, üzgünüm ama çıkmam gerek, hem de acilen.", diyor telefonu kapatır kapatmaz. Masanın üzerinde duran sigarasını, çakmağını, eskimiş bir cüzdanı ve balina şeklindeki anahtarlığını alıyor.

Durumu anlıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. Calligaris, sıcak bir tavırla elimi sıkarak kibarca beni selamlıyor.

"Tekrar görüşürüz, sevgili Doktor Hanım."

Çelişkiler

*K*endimi önce Arthur'a, sonra Valenti davasına ve bir de Claudio ile aramızdaki sürtüşmeye öylesine kap-tırmıştım ki bana verilen sürenin sonuna gelmeme rağmen kaçınılmaz mahvoluşumu engelleyecek hiçbir şey yapmamıştım. Wally'in yaptığı ciddi uyarının üzerinden neredeyse iki ay geçmişti. Anceschi'ye gidip yalvarmayı düşünmüştüm. Wally ile konuşması ve benim Valenti davası ile ne kadar meşgul olduğumu söylemesi yeterdi. Doğrusu, bundan başka bir şey yaptım mı?

Hayır, hayır, hayır. Ben işe yaramazın tekiyim. Ba-şıma ne geldiyse hak ediyorum.

Kendimi hırpalamaktan yorgun düştüğüm için yapabileceğim önemli şeyleri belirlemeye ve kaderimin bana nasıl bir yol çizdiğini anlamaya çalışma kararı verdim.

Tak. Tak.

"Girin!", diye karşılık veriyor Boschi çirkin sesiyle. Si-garanın ses tellerine ne kadar zarar verdiği aklıma geliyor. "Ah, siz miydiniz?", diyor kötü bir ifadeyle bakarak.

"Rahatsız etmiyorum ya?"

“Buyurun. Lütfen.”, diyor aceleci bir tavırla. Benimle konuşmak niyetinde değilmiş gibi görünüyor.

“Profesör Boschi... Belki de konuşmak için yanlış bir zamanda geldim.”

Ürkütücü hipermetrop gözlüklerini çıkarıyor ve mor renkli ellerini alnına götürüyor. “Sevgili Allevi, benim ile durumunuz hakkında konuşmak istiyorsunuz, değil mi? Sizinle ilgili bir karara varıp varmadığımı öğrenmek istiyorsunuz, doğru mu?”

Delirmiş gibi başımı sallayarak, “Evet.”, diyorum.

Wally, dalgın ve ciddi bir ifadeyle konuşmaya devam ediyor. “Son dönemde sessizce sizi gözlemledim. Çok az da olsa ilerleme kaydettiğinizi içtenlikle söyleyebilirim. Doktor Anceschi, bana Valenti davası ile ilgili görüşlerinizi aktardı. Fakat dedikleri gibi, bir kırlangıç ile ilkbahar gelmez. Sizi hâlâ tembel bir öğrenci olarak görmeme rağmen benden birkaç iyi not aldığınızı bilmelisiniz. Sizden fark yaratacak bir şey yapmanızı bekliyorum. Bunu bana gösterebilecek misiniz?”, diye soruyor gözlüklerini takarken.

“Hangi yöne doğru gitmem gerektiğini anlamak istiyorum. Kendimi büyük bir gayretle zorladım. Fakat gerçek şu ki... Ne yöne gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok.”

Wally, samimiyetimden memnun bir halde neredeyse kibar bir ses tonuyla karşılık veriyor. Doktor Conforti ile virtopsi projesinde çalışabilirsiniz. Ah, unutuyordum. Siz virtopsi ile başarılı sonuçlar elde edilebileceğine inanmıyordunuz.”

Ben hiçbir şeye inanmıyorum, hatta tanrıya bile. Virtopsiye inanıp inanmamın bir önemi yok. Fakat beni

kurtaracaksa inanmayı öğrenebilirim. Yalnız Claudio ile çalışmak... Oh, hayır. Her şey olur ama bu olmaz. Tekrar Claudio ile çalışmaya başlamak ve bir de Ambra ile oynadığı oyunlara seyirci olmaya dayanamam. Bunu yapamam.

“O iş için kurulan araştırma ekibinin dolu olduğunu sanıyordum.”

“Gerçekten çok sıkı bir şekilde çalışmak isteyen herkese her zaman bir yer vardır.” *Tamam, anladım.* “Şöyle yapalım. Sorununuzun çözümünü size gümüş bir tepside sunacağım. Doktor Conforti, oldukça tarafsızdır. Kimin değerli olduğunu çok iyi bilir. Projeyi tek başınıza bitirin ve Doktor Conforti’ye teslim edin.”

“Ya beğenmezse?”

“Bu yılı tekrar etmeniz size bir zararı dokunmaz.”

Kaderim Claudio’nun ellerinde mi? Bu kabul edilemez. Sadece Ambra’yı memnun etmek için bile beni bu yılı tekrar etmek zorunda bırakır mı?

Wally, tırnaklarını yemesi yüzünden harap ettiği kısa parmaklarıyla heyecanlı bir şekilde telefonun tuşlarına basıyor.

“Claudio? Odama gelebilir misin? Teşekkürler.”

Hayır. Aman Allah’ım! Hayır.

Göz açıp kapayıncaya kadar geliyor yalaka Claudio, Wally’in emirlerine hazır bekliyor. Bana dönüp hoşnut olmadığını gösteren bir ifadeyle bakıyor. Sonra Wally’e dönüp, nasıl yardımcı olabileceğini soruyor.

“Virtopsi projesinin biraz yavaşladığını biliyorum. Yoksa yanılıyor muyum?”

Claudio, kaşlarını çatıyor. “Sayın profesör, yavaşladı demeyelim. En hızlı şekilde ilerliyor. Doğrusu, ben de ilerleyişinden pek memnun değilim. Örnek olay incelemesi toplamada ve radyolojisinden arkadaşlarla birlikte çalışmayı düzenlemede bazı sıkıntılarımız var.

“İyi. Tüm sorunlarını halledecek çözümü buldum”, diyor dudaklarında şeytanca bir gülümsemeyle ve doğrudan bana bakıyor. Sanki ağır çekim ilerleyen bir sahnenin içindeyiz. Claudio, bana dönüyor ve hayretler içinde dikkatle bana bakıyor.

“O mu?”, diye soruyor hassas ruhumu incitecek bir ses tonuyla.

“Kesinlikle. Doktor Hanım, çok istekli ve sizin çalışma programınıza katılmak istediğini bana ilettili.”

Yalancı! Şimdi, Claudio hazretleri yine onun peşinde dolandığımı düşünecek.

“Tamam.”, diye karşılık veriyor hiçbir imada bulunmadan.

“Claudio, yalnız senden bir ricam olacak. Allevi’nin çalışmasının sonunda bana bir rapor vermeni istiyorum. Bunu bir sınav gibi düşünelim. Tamam mı?”

“Elbette.”, diye cevaplıyor yüzünde gücünü kötüye kullanacağını gösteren bir ifadeyle. Sonra hafif şaşkınlıkla bana dönüyor. “Doktor Hanım, lütfen benim odama geçelim. Size ne ile meşgul olacağınızı göstereyim.”

Wally, bana büyük bir cömertlikle davrandığından emin bir halde arkamdan gülümsüyor. Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum ve Claudio’yu takip ediyorum. Koridorda yürürken bana bakmıyor, tek bir kelime bile

etmiyor. Odasına girdiğimiz de hemen kapıyı kapatıyor. Bakışlarında bana duyduğu nefreti görebiliyorum.

“Demek benim çalışma grubuma girmek istedin. Acaba neden diye soruyorum kendime. Hatırladığım kadarıyla son olarak yaptığım işe gülüyordun. Benimle çalışmak için can attığını sanmıyorum.” Aramızda son zamanlarda yaşananlardan sonra alaycılığını anlıyorum ama ona gerçeği nasıl anlatırım bilemiyorum.

“Tabii ki can atmıyorum. Olay pek de senin düşündüğün gibi gelişmedi. Ben Wally’e bir programa girmek istediğimi söyledim sadece, herhangi birine.” Başımı öne doğru eğiyorum ve istemediğim bir şey için ona açıklama yapmanın hoşuma gitmediğini fark ediyorum. Claudio, sen herkesten daha iyi biliyorsun ki Wally, benim yeterliliğimden şüphe ediyor. Seni ve senin virtopsi çalışmanı düşünen oydu. Eğer seçme hakkım olsaydı senin grubunda çalışmayı asla istemezdim. Buna emin olabilirsin.”

“Beni küçük mü görüyorsun?”, diye soruyor ve söylediğimden rahatsız olmuşa benziyor, gerçi onun yanındayken görünüşe aldanmamak gerekir.

“Seni hiç de küçük görmüyorum.” Her şeye rağmen bu doğru. “Son zamanlarda aramızda yaşananlar ve sorunlar yüzünden... Birlikte çalışmamız uygun olmaz diyelim. Hatta o kadar uygunsuz ki... Tam bir çelişki. Çünkü beni gerçekten küçük görüyor olmana rağmen adli tıp yeterliliğim konusunda Wally’nin karar vermesi için rapor hazırlayacak kişi sensin.”

Claudio, sessizliğini bozmuyor. Utancını gizlemek için çalışma masasını düzenliyor. “Ne diyorlarsa öyle olsun. Daha fazla konuşmanın yararı yok. Üstlerimizin

söylediklerini tartışamayız. Çalışmamız gerek ve çalışacağız. Seni temin ederim ki senin ile ilgili değerlendirmeyi tarafsız bir şekilde yapmaya çalışacağım. Ve sana mümkün olduğunca yardım edeceğime söz veriyorum.”, diyor çekici gülümseyişiyle. Bu gülüşü nasıl da özlemişim. Herkese bu şekilde gülerken bana gülümsememesi çok acı vericiydi. “Şu sandalyeyi al ve yanıma otur. Sana ne yapman gerektiğini anlatacağım.”

Herkesin bir bedeli vardır. Senin en büyük düşmanın bu bedeli ödeyendir.

“Tamam, özet olarak ne yapacağını anladın mı?”

Küçümseyen bir bakışla Claudio’ya bakıyorum. Bana kalleşliğine uygun bir görev vermekte gecikmedi. Şansa en azından adil davranacağı sözünü verdi.

“Bana verdiğin bu iş tam hademelere göre.”, diyorum kaşlarımı çatarak kin dolu bir ifadeyle. Ambra, aşağılık gülüşünü saklamaya çalışıyor. “Hiç de öyle olmayacak. Bir kadavrayı morgdan alıp Radyoloji bölümüne, virtop-siyi yapacağımız yere götürmen tıp ve cerrahi alanında diploma almış birisi olarak seni küçültmez. Hem ayrıca bir de güvenlik görevlisi olacak, Bay Capoccello. Genel olarak her şeyi o yapıyor, çünkü bu işi yapacak vakti çok. Sadece iki yapıyı birleştiren bir tüneli geçeceksin. Bu işi çabuk bitirelim, Allevi, olur mu?”

“Ama neden ben?”, diyerek ısrar ediyorum. Arkamda sedyede yatan bir ceset ile etrafta dolanma fikri hiç de hoşuma gitmiyor. “Bu iş erkekler göre”, diye haykırıyorum, Massimiliano Beni denen sünepeye bakarak. Hiç oralı olmuyor ve duymazlıktan geliyor. Hem kıdem olarak da benden daha düşük bir seviyede.

“Eğer fikrimi soracak olursan, tüm adli tıp sadece *erkek*lere göre.”, diye karşılık veriyor Claudio. Sözlerinde kesinlikle alaycılık yok. “Fakat bu işe siz kadınlar da girmek istediniz. O yüzden rahatınızı bozan işler karşınıza çıktığında bundan kaçamazsınız.”, diyor küstahça. Bir de bana yardım etmek istiyordu. Acaba beni öldürmek isteseydi ne yapardı?

“Hayatım, lütfen cinsiyet ayrımcılığı yapma.”, diyor Ambra, samimi bir tonda, duyduklarına kırılmışa benziyor.

“Eğer yapmam gerekiyorsa...”, diye geveliyorum kızgınlığımı belli etmemeye çalışarak. Kurtuluşum onun elinde ve istese beni sonuna kadar aşağılayabilir, isterse bunu yapabilir. Claudio’nun kararlarını tartışma konusu yaptığım zamanki suçluluk duygusunu düşününce... Ne kadar yüce gönüllülük boşa harcandı.

“Harika.”, diye karşılık veriyor etkilenmiş bir ses tonuyla. “Seni 14.30’da radyoloji bölümünde bekliyoruz. “Alice, bu çok önemli. Allah aşkına geç kalma. Sanki karşısında bir aptal varmış gibi söylediklerini iyice anlamam için heceleyerek konuşuyor. Sanırım aptal olduğumu düşünüyor. “Zaten yeterince lojistik sorunlarımız var ve bunlara yenileri eklensin istemiyorum. Radyoloji bölümündeki makineye yaşayan insanların daha çok ihtiyacı var ve bu yüzden oradakilerin kaybedecek bir dakikası bile yok.”

“Cesedi uçarak getiremem herhalde, değil mi? Saat çoktan 14.06 olmuş. Neden bu işin yapılması gerektiğini daha önce söylemedin?”

“Ah ah, Alice. Sesinde tartışmak istediğine dair bir şeyler hissediyorum.”, kollarını kavuşturmuş neşeli bir

ifadeyle karşılık veriyor. “Dahası, birlikte çalışmak için pek istekli olmadığını düşünüyorum.”

Etrafımızdaki tüm iş arkadaşlarımın bakışları üzerimde ve zaman geçiyor. Daha fazla zaman kaybetmenin bir anlamı yok.

Hemen işe koyuluyorum. Enstitüyü morga bağlayan yer altı tüneline yürürken ayakkabımın topuklarının sesini duyuyorum. Morga gitmek beş, on dakika kadar sürüyor. Morga vardığımda güvenlik görevlisini sandalyede otururken buluyorum. Adamın rengi bembeyaz olmuş. Elindeki mendille ağzını kapatıyor.

“Her şey yolunda mı?”

Zavallı adamın suratı bir anda kızarıp bozariyor. Üzgünce başını sallıyor ve anlaşılır biçimde Puglia aksanı ile cevap veriyor. Akşamüzeri yediği midye çorbasını hazmedemediği için sıkıntı çekiyor olmalı. Kusmamak için kendini zorlayarak sandalyesinden kalkıyor. “Hadi, Doktor Hanım. Acele edelim.”, diyor acı içinde.

Kadavrayı tek başıma götürmenin prosedüre aykırı olması beni rahatsız etse de fedakâr yanım ağır basıyor ve güvenlik görevlisine, “Görüyorum ki ayakta güçlkle duruyorsunuz. Neden evinize gitmiyorsunuz?”, diyorum.

Kalınbağırsak sancısı çekiyormuşçasına gözlerini sıkıyor. Bay Capoccello, tekrar kendini sandalyesine bırakıyor ve ona bu ahlaksız teklifi kimin yaptığını anlamak ıstercesine bana bakıyor.

“Size kim eşlik eder o zaman?”

“Yalnız başıma da götürebilirim. Gidilecek mesafe çok kısa.”

“Başımız belaya girer!”, diye geveliyor söylediğine çok inanmadan.

“Ne tehlikesi! Kimse farkına bile varmayacak. Siz kendinizle ilgilenmelisiniz.”

Böylece, iyi bir şey yapmış olmaktan memnun bir halde saat 14.19’da morgdan ayrılıp kadavra ile birlikte radyoloji bölümüne doğru ilerliyorum. Saat 14.27’de, neredeyse varış noktama ulaştığım sırada cep telefonum çalıyor. Bu başlı başına bir mucize çünkü telefon Hades’in ülkesi olan bu yer altı tüneline asla çekmez. Tanımadığım bir numara bu.

“Evet?”

“schchchshchshc... Alice... cshcshcshcshcsh...”

Telefon iyi çekmediği için konuşulanı anlamıyorum. Kadavrayı bırakıp ilerideki pencereye doğru yaklaşıyorum.

“Alice?”

Bu Arthur, İstanbul’dan arıyor. “Merhaba! Kusura bakma ama şu an telefonda konuşmam için uygun bir zaman değil.”, diyorum saatimi kontrol ederken. Saat 14.29.

“Asıl sen kusura bakma. Rahatsız etmek istemedim. Sadece burada her şeyin yolunda olduğunu söylemek için aradım.” Ondan kurtulmak için kaba davranmak istemiyorum. En fazla iki, üç dakika geç kalırım, değil mi? Zaten geldim sayılır.

“Yok, rahatsız etmiyorsun da... Şu anda çok önemli bir durum var. Daha sonra ne olduğunu anlatırım. Uçağın saat kaçta kalkıyor?”

“Bu akşam dokuzu on geç.”

“Seni almaya geleyim mi?”

“Merak etme. Bir taksiye binerim. Fakat yarın görüşelim. Benimle buraya gelmemekle büyük hata ettin. İstanbul öyle bir şehir ki...”

Aslında mesleki vicdanım yüzünden geri çevirdiğim bir fırsattı bu. Benim için bu kadar hayati bir dönemde, Arthur ile geçireceğim çok kısa bir zaman için bile olsa, nasıl gidebilirdim?

Arthur, daha fazla konuşup izlenimlerini anlatmaktan vazgeçiyor. Saatimi kontrol ediyorum. Çoktan 14.35 olmuş bile. Konuşmayı sona erdirmenin zamanı gelmiş de geçiyor.

“Şimdi kapatmam lazım. Sonra konuşuruz, olur mu?”, diyorum sonra, onu yarın göreceğ olmanın verdiği sevinçle.

Sanki rüyada gibiyim. Aramızdaki ilişkinin ilerlediğini düşünüyorum. Cep telefonumu cebime koyuyorum ve cesedi almaya gidiyorum. Fakat ceset nerede?

Eğer bu bir şakaysa, tam bir eşek şakası. Kadavradan en fazla yüz metre uzaklaşmış olmalıyım. Burnumun dibindeki kadavrayı alıp götürmüş olamazlar. Aman Allah'ım! Telefonum yeniden çalıyor. Bu sefer arayan kişi pek de kibar değil.

“Alice, hangi cehennemdesin?” Arayan tabii ki Claudio.

“Geliyorum.” Telefonu hemen kapatıp ondan kurtuluyorum.

Şaşkınlıkla ve kuşkuyla etrafıma bakıyorum. Kadavramdan tek bir iz yok. Hatta bir tek canlı bile yok etrafta.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Koridorda gerisin geriye ilerliyorum, kadavrayı alıp götüren aptalı bulma umuduyla. Fakat kimseyi göremiyorum.

Panik atak krizi geçirmek üzereyim. Tünele kusma tehlikesi yüzünden Capocello'yu yanıma almadığım için pişman oluyorum. Kendimi kandırmamın yararı yok. Radyoloji bölümüne gidip durumu anlatmalı ve Claudio ile yüzleşmeliyim.

Neden bu kadar şanssızım? Neden? Ne kötülük yaptım? Aslında iyi bir insanım. Uzaklarda bir yerde bir çocuğu evlat edindim. Ona yardım ediyorum. Tamam, arada sırada alışverişe çıktığımda biraz fazla harcıyorum ama bu bağışlanabilir bir günah.

Radyoloji bölümünün kızaklı mavi kapısı açıldığında yapamayacağımı düşünüyorum. Claudio ve Ambra, sinirli bir halde bana doğru yaklaşıyorlar. Saat 14.48.

“Kadavra nerede?” Claudio, öfkeyle homurdanıyor ve bir pislikmişim gibi bana bakıyor.

“Claudio. Ben... Ben bilmiyorum.”, diye itirafta bulunuyorum birden.

Söylediğimi duyunca sanki felç geçiriyormuş gibi oluyor. “Bilmiyorum, ne demek?”

“Yani kadavra nereye kayboldu bilmiyorum.”

Claudio, *dahi bir adam olmama rağmen bazen aptallarla da uğraşmak zorundayım* tavrını takınıyor. “Alice, doğru dürüst anlat şunu. Morga gittiğinde ceset orada değil miydi?”

“Evet, oradaydı. Buraya getirmek için aldım cesedi. Tünel boyunca ilerliyordum. Bir an için kadavradan uzaklaştım. Gerçekten de bir an için uzaklaştım ve sonra...”

“Sonra döndün baktın ki kadavra yerinde yoktu”, diyor Claudio alaycı bir ifadeyle ve patlamaya hazır bir halde.

“Peki, Capocello? O nerede? Morgdan buraya yalnız başına mı geldin?”

Başımı öne eğiyorum. “Pek iyi görünmüyordu. Ben de ona şey dedim... Yani her şeyi tek başıma yapabileceğimi söyledim. Aslında durum o kadar da kötü değil.”

Şaşı gözlerini bana doğrultarak küçümseyen bir bakışla bakıyor. Öfkesinden patlamak üzere olduğunu boğaz damarlarının şişmesinden anlıyorum. Sonra bana söylemeye başlıyor. “Aferin! Aferin! Sadece prosedürü çiğnemekle kalmadın – Ah, Capocello... Ah, duyuyor musun beni? Beni duyuyorsan işte buradayım – aynı zamanda kadavrayı da kaybediyorsun. Sana yapmanı söylediğim basit bir şey. Ama seni bu işe bulaştırmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bütün beceriksizler...”

“Sakin ol!”, diyor Ambra. Bunu bana acıdığı için mi yoksa sevdiği için mi söylüyor bilmiyorum. Belki de onu konuşmaya iten şey gözyaşlarımı sular seller gibi akıyor olması.

Sonra bana dönüp tanıyamadığım sakın bir ses tonuyla soruyor, “Bize ne olduğunu doğru düzgün anlatır mısın?”

Kısaca olayın nasıl geliştiğini özetliyorum. Hem Ambra, hem de Claudio, beni sorgulayan gözlerle izliyor.

“Sence Wally’e ne demeliyim?”, diye soruyor Pislik Hazretleri, ayağını durmaksızın yere vurarak.

“Ne diyorum, biliyor musun? Ona ne istersen söyle. Benim de bir gururum var. Sana, beni ispiyonlamaman için yalvaracak değilim.

“Her şeyden önce kadavrayı bulmalıyız.”, diye araya giriyor Ambra, sakın bir ses tonuyla konuşarak ve bana göz kırparak. Ambra’dan bana kötü davrandığında mı

yoksa böylesine merhametli olduğunda mı daha çok nefret ediyorum, bilmiyorum.

“Dalgın biri olduğunuzu biliyordum. Biraz uyuşuksunuz. Affedilemez hatalar yaptınız. Belgeleri yanlış doldurdunuz. Bulguları tam anlamıyla mahvettiniz. Bir ceset gördüğünüz de ondan tiksindiniz. Fakat bir kadavrayı kaybetmiş olmanıza inanamam. Siz çok başka bir yeteneğe sahipmişsiniz, Alice. Tanıdığım kimse, hatta dünyada kimse sizin ulaştığınız yere, beceriksizliğin zirvesine ulaşamamıştır. Kadavra kaybetmek...”

Boschi, fena halde çıldırmış görünüyor. Yer yarılrsa da içine girsem.

“İşlediğiniz kusurların farkında mısınız?”

Kusurlarımı fark etmemek için olduğumdan daha aptal olmam gerekir.

“Şansımıza gastroenteroloji hastabakıcıları kadavrayı bulmuşlar.”

Ona tüm bu karmaşıklığın nasıl meydana geldiğini tekrar anlatmak faydasız. “Telefonuma cevap vermek için bir an kadavranın yanında uzaklaşmıştım...”, diye mırıldanıyorum. Sesimi ben bile duyamıyorum.

“Buna ciddiyet mi diyorsunuz? Çok h-a-s-s-a-s bir göreviniz var. Ve bir hastaneye ait koridorda kadavrayı telefona cevap vermek için başıboş bırakıyorsunuz, öyle mi? Sağlık çalışanlarının böyle bir durumu fark ettiklerinde yasal işlem başlatmaları gerekir, değil mi?”

“Fakat kadavrayı beş dakikalığına kaybettim.”, diyorum başım öne eğik.

“O beş dakika da başımıza dünya kadar dert açmaya yetti.”

Bir an için başımı kaldırmaya cesaret ediyorum ama söylediklerinden sonra başımı tekrar eğiyorum.

“Araştırma ekibinden çıkarıldım mı?”, diye soruyorum kekeleyerek.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu Conforti ile konuşun.”

Buna inanamıyorum. Bir taksiye binip eve dönüyorum. Şiddetle yağan yağmur taksinin camına vuruyor. Kendimi kaybetmiş bir halde dışarıya bakıyorum. Çok nadiren böylesine salak olduğumu düşünürüm.

Ben bir hayal kırıklığıyım. Ben bir beceriksizim. Kendimi kurtarmamı sağlayacak tek fırsatı da acınası bir şekilde berbat ettim.

Şoföre parasını veriyorum ve şemsiyemi açmadan kapıya kadar yürüyorum. Yukino evde yok. Bundan dolayı mutlu oluyorum çünkü tüm olup biteni bir de ona anlatmak beni mahvedebilirdi. Kıyafetlerimi çıkarıp gelişi güzel yere atıyorum ve hemen banyoya giriyorum. Göz yaşlarım suyla karışarak sel gibi akıyor. Önce rimelim sonra da tüm makyajım akıyor. Fakat su kafamdaki çirkin düşünceleri temizleyemiyor.

En azından Arthur bu akşam dönmüş olacak. Ne bir kitap okuyabiliyorum ne de televizyon seyredabiliyorum. Konuşamıyorum bile, annemle telefon görüşmemi hızla bitiriyorum.

Saat on. Beni rahatlatacak tek şey var. Bulduğum ilk kıyafetleri üzerime geçiriyorum. Metroya binip Termini'ye gidiyorum. Orada Fiumicino'ya giden otobüse biniyorum. Bu gibi durumlarda, kendine bir araba almalısın,

diyorum, her zaman faydasını görürsün. Arthur'un uçağının varış saatinde havaalanındayım, ne sabrım var ne de umudum.

Biçimsiz bir leke gibi kendimi koltuklardan birine atıyorum. Beklerken Annie Lennox'un *Why* isimli şarkısını dinliyorum ve Nadine Gordimer'in harika kitabının birkaç sayfasını okuyorum.

İstanbul'dan Roma'ya gelen 21.10 uçağının varışı anons edildiğinde günün sonuna geldiğimi hissediyorum. Yirmi dakika sonra gelen yolcuların karşılandığı yerde Arthur'u görüyorum. Bir elinde çantasını tutuyor diğer elinde ise yakılmaya hazır sigarası var. Beni görünce hiç dehşete kapılmıyor.

"Bu ne güzel bir sürpriz.", diye mırıldanıyor alnıma bir öpücük kondururken. Ona iyice sarılıyorum ve henüz tüketemediğim gözyaşlarımı salıveriyorum. Arthur, çantasını yere bırakıyor, sigarasını kulağının arkasına koyuyor. Telaşla soruyor, "Neyin var?" Başımı kuvvetlice sallıyorum. Ensemi okşayarak karşılık veriyor. "Alice, ne oldu?", diye soruyor.

Gözyaşı ve rimel lekesi yaptığım montunun üzerinden kafamı kaldırarak cevap veriyorum, "Anlatmaya değer bir şey olmadı. Bu akşam senin burada olman bana yeter. Bu gece misafirin olabilir miyim?", diyorum gürültüyle burnumu çekerek.

Arthur, mahzun bir ifade ile bana bakıyor ve bir kolunu omzuma atıyor. Çantasını yerden alıyor ve çıkışa doğru yürüyoruz.

"Bana ne olduğunu anlatmak istemediğine emin misin?" diye soruyor soğuk yatağa girerken.

“Yarın. Geç oldu. Yeter. Artık düşünmek istemiyorum.”

“Yarın sabah işe gidecek misin?”

“Hayır. Oraya bir daha geri döner miyim bilmiyorum?” işte bu yıkıcı iki cümle ile gözlerimi kapatıp bu kötü günü sonlandırıyorum.

Vasat bir stajyerin hikâyesi

Başıma gelen aksilik karşısında Arthur, bir anlamda doğru tepkiyi veriyor. Düşünmeden kahkahalarla gülüyor. “Doğru olduğuna yemin et!”, diyor. Yatağa uzanmış saçıyla oynuyor.

“Doğru ben aptalın biriyim.”

“Bu kadar yaygara böyle bir saçmalık için mi yapılıyor?”

“Saçmalık? Galiba ne yaptığımı anlamadın.”, diye karşılık veriyorum başımı sallayarak ve bir bardak su almaya gitmek için yataktan çıkıyorum.

Saat on ve ben işte değilim. Böyle hassas bir günde işe gitmek yerine tatil yapmanın garip suçluluğunu yaşıyorum. Şu anda enstitüde benim hakkımda fıkralar anlatıyor olmalılar.

Fakat aynı zamanda özgürlük hissini de yaşıyorum. Bu sabah enstitüye gidip insanların karşısına çıkamaz ve onların yüzüne bakmazdım. Şimdiye kadar yaptığım tüm hataların içinde (enstitüye girdiğimden bu yana birçok sakarlık yaptım, Patron’un tıp öğrencilerine göstermek istediği kafatasını yere düşürüp kırdığım son seferi düşünmek bile istemiyorum) bu hatam şüphesiz en

kötüsüydü. Yıllar içinde anlatıla anlatıla bir efsaneye dönüşecek.

Aslında bana öyle anormal bir durum gibi görünmedi. Kaybolan kadavra yirmi dakika sonra bulunuyor. Dürüst olmak gerekirse bu kadar yaygara koparılmasını anlamıyorum. Bütün suç Conforti'nin, bu işi yasal alana o taşıdı. İstese Boschi'ye hiçbir şey anlatmazdı.

“Babanın benim hakkında ne düşüneceğini hayal bile edemiyorum.”

“Babam olaya doğru açıdan bakacaktır. Serttir ama en azından tarafsız olacaktır. Merak etme sen.” Arthur’un haklı olmasını o kadar çok istiyorum ki... “Yarın işe döneceksin herhalde.”

“Oh, hayır, rica ederim. Vücudumdaki zehri atmaya ihtiyacım var. bu odadan dışarı adımımı atmak istemiyorum. Hatta bu yataktan dışarı...”

“Oraya gitmeyerek hiçbir şeyi çözemezsin. Olayın unutulmasını zamana bırakırsan onu daha da büyük bir şey haline dönüştürürsün.”, diyor hocalık taslayan bir tavırla.

“Arthur... Bilmediğin bir şey var.”, diye haykırıyorum ellerimle gözlerimi kapatarak. Artık kartlarımı açma zamanı. Açacağım kartlar floş royal değil belki ama elimde bir dörtlü bile yok.

“Başka ne yaptın ki?”, diye soruyor. Ona anlatacaklarımın haberi yok doğal olarak. Böylece ona her şeyi ama her şeyi eksiksiz bir şekilde anlatıyorum.

Arthur anlattıklarım karşısında şaşırıp kalıyor. “Tüm bunları içinde tuttun da bana hiç anlatmadın, öyle mi?”

“Lütfen, rica ederim, şikâyet etmeye başlama. Bu durumu kaldırmak benim için hiç de kolay değil.”

Şu an sorunlarımı bir tarafa koyduğumda kendimi Arthur'un karşısında çıplak ve savunmasız hissediyorum. Aslında içimde daha kötü bir his var çünkü bir şekilde Arthur'un gözünde benimle ilgili canlandırdığı hayali mahvettim. Ona her şeyi anlattığım için neredeyse pişman oldum.

"Alice, gerçekten özür dilerim." *Oh, hayır, rica ederim, bana acımanı istemiyorum. Buna katlanamam. "İstersen... Bu konuda babamla konuşmamı ister misin?"*

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Arthur, tamamen aklını kaçırmış. Yatağın ortasına oturuyorum ve saçlarımı geriye atarak kulaklarımın arkasında topluyorum. "Söylediklerimi hiç duymamış olduğunu düşün."

"Seni küçük düşürecek bir şey yok.", diyerek kendisini haklı göstermeye çalışıyor, bronzlaşmış yüzünden bir gölge geçiyor. "Babama doğru olmayan hiçbir şey söylemeyeceğim. Başını derde soktun, hepimizin düşündüğünün ötesinde bir derde. Babamın liyakate göre görevlendirmeye inandığını inkâr edemem."

"Hangi gerçek? Sen ne biliyorsun ki? Herkes bana vasat diyorsa bir sebebi olmalı."

"Evet, var.", diyor kuvvetlice başını sallayarak. "Ne olduğunu bilmek ister misin? Kendini satmasını bilmiyorsun. Kendine şu kadar olsun inanmıyorsun. Başkalarının sana inanmasını nasıl beklersin?"

"Ne olursa olsun babanla bu konuyu konuşmanı istemiyorum."

Arthur, başını önüne eğiyor, elini ağzına götürüyor ve tırnaklarını yiyor. "Yalnızca sana yardım etmek istiyorum."

“Babanla konuşmanın bana hiçbir faydası olmaz. Kendimi tam bir aptal gibi hissetmeme sebep olur, tek başına bir işi beceremeyen bir aptal. Hem sonra onunla konuşmanı benim istediğimi düşünür ki, buna katlanmam mümkün değil.”

Arthur, bana bakmadan başını sallıyor. “Kusura bakma ama bu tam bir İtalyan zihniyeti. Babamla konuşmak, bu adamın kayırma değil ki. Sana öğüt vermek istemiyorum. Öğütler midemi bulandırıyor.”

“Olaya daha farklı bir açıdan bakmak benim için çok zor.”

“Hadi, sakın ol. Sorununu çözme imkânın var ama sen bunu değerlendirmiyorsun.”

“Sen böyle yapar mıydın? İyi düşün. Ben senin müdürünün kızı olsaydım ve senin bir seyahat muhabiri olarak harcandığına onu ikna edip uluslar arası bir sorunun olduğu yerde hak ettiğin gibi görevlendirmeni sağlasaydım... Bu görevi tek başına elde ettiğini düşünür müydün? Az da olsa gururunu hiçe saydığını hissetmez miydin?”

“Hayır. Çünkü gerçek bu.”

“Sana inanmıyorum. Böyle konuşuyorsun çünkü içinde bulunduğum durumda olan sen değilsin.”

“İstedigine inanmakta özgürsün. Sen istemediğin sürece babamla konuşmayacağım, tamam mı? Şimdi gidip yıkanacağım.”, diyor ve ben daha cevap vermeden yanımdan gidiyor.

Enstitünün duvarları gözüme bugünkü kadar düşmanca görünmemişti. Güneşli ve güzel bir ilkbahar günü çalışma masamda bir rahibe edasıyla oturuyorum. Çalışma

arkadaşlarımın başıma gelen talihsizlik yüzünden benimle gizlice alay ettiklerini düşünüyorum. Belki de yaşadıklarımın gülmeleri olayın inanılmaz derecede kötü olduğunu düşünmelerinden daha iyi.

Beni bekleyen şeyleri göze almış olmama rağmen ne Ambra, olaya dair bir imada bulunuyor, ne de Lara, bir şey söylüyor. Her ikisi de yalnızca işle ilgili bir şey sormak için bana dönüyor ve arkadaşça bir ses tonuyla konuşuyorlar.

Claudio, sabah boyunca Wally'nin odasından dışarı çıkmadı. Onu tekrar görme onuruna erişemedim. Tüm olanlardan sonra içimde hiçbir istek yok. Özellikle Claudio'nun olanlar karşısında gösterdiği tepki beni rahatsız edip hayal kırıklığına uğratmakla kalmadı, aynı zamanda gücendirdi.

Enstitüde geçirdiğim her saniyenin beni kaçınılmaz sona doğru hızla sürüklediğini hissediyorum. Acaba bu içinde bulunduğum ümitsiz durumdan kurtulmak için yapabileceğim bir şey var mı, diye soruyorum kendime. Gulia'yı düşünüyorum tekrar ve aklıma pek önemli olmayan bir fikir geliyor. Bu fikir beni hayata döndürüyor. Böylece üzerinde çalışabileceğim bir konu ortaya çıkıyor. Uyuşturucu madde kullanımının yarattığı bir komplikasyon olarak anafilaktik şok üzerine bilimsel bir makale yazıyorum. Makaleyi bitirmek için akşama kadar uğraşıyorum. Fakat sonuç beni pek tatmin etmiyor. Hele ki, makaleyi Wally'ye sunduğumda benimle nasıl dalga geçeceğini düşünmek bile istemiyorum. Arkada Budha Bar'ın bir albümünü dinleyip patates cipsi yiyerek Anceschi'nin cömertlikle bana verdiği bir davanın üzerinde çalışmaya başladığım anda telefonum çalıyor.

“Bu akşam için planın var mı?”

Arthur. Çok şükür ki ona sahibim.

“Hayır, yok. Aksine kendimi biraz yalnız hissediyorum. Neden bana gelmiyorsun?”, diyorum saatimi kontrol ederken. Saatin sekize gelmekte olduğunu görünce seviniyorum.

“Harika. O zaman birazdan görüşürüz.”

Kapıyı ona açtığımda saat onu geçiyor, disiplinli olma açısından bakınca Arthur dakik olma konusunda pek başarılı değil.

“Sana en sevdiğin yemeği getirdim, hamburger.”

“Karaciğer için çok sağlıklı. Çok düşüncelisin. Sağ ol.”

Bu sırada, çalıştığı derginin bir sayısını ilgisizce koltuğun üzerine atıyor. “Bunu niçin getirdin?”, diye soruyorum.

“Senin için getirdim. Valenti davası ile ilgili bir makale var.”

“Ne şirinsin. Teşekkür ederim.” Sayfaları çevirmeye başlıyorum bir yandan patates cipsi yiyerek. “*Hmm... Mikonos Denizi*, yazar Paul Arthur Malcomess. Okuyabilir miyim?”

“Yazdığım en kötü makalelerden birisi. Ayrıca eski bir makale.”

“Her zamanki gibi abartıyorsun.”

İnatçı bir tavırla karşılık veriyor, “Hayır, aslında bana hiçbir şey katmayan bu işi bırakmalıyım.”

“Arthur...”, diye mırıldanıyorum üzgün bir ifadeyle.

“Boş verelim şimdi bunu. Seni ilgilendiren makale on dokuzuncu sayfada.”

“Arthur, makaleyi daha sonra okurum. Şimdi konuşalım.”

“Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek. Örneğin yazı işlerini bırakmak istiyorum.”

“Söylediğim aptalca gelmesin sana ama yazı işlerini bırakamazsın.”

Bana cevap verirken Arthur’un türkuaz rengi gözlerinde garip bir ışık belirliyor. “Nedenmiş o? Tabii ki bırakabilirim. Bunu şimdi konuşmak istemiyorum. Zaten ölüm kalım meselesi değil.”, diyor. Hayat felsefesinin ne olduğunu açıkça anlamamı sağlıyor.

“Arthur, bazı sorunlar ölüm kalım meselesi olmasa da bu onlarla yüzleşmeyeceğin anlamına gelmez.”

“Bakış açıları...” Devam etmek yerine bir patates cipsi alıp ağzına atıyor.

Üzülerken başımı öne eğip on dokuzuncu sayfayı bulmaya çalışıyorum. Gulia’nın çok güzel bir yakın çekim fotoğrafını koymuşlar. Fotoğrafta öylesine saf görünüyor ki, bu dünyadaki başka hiçbir şeyde bulunamayacak bir saflık. Makaleyi hızla okuyup bitiriyorum. Oldukça güzel bir makale.

Gulia’nın başına gelenlerin mantıklı bir şekilde özetlenmiş hali. Ailesini kaybetmesinden De Andreis ailesiyle yaşamasına, Jacopo ve Dorian’a ile olan yakın ilişkisine kadar her şey yazılmış. Ayrıca Jacopo ile yapılan röportajların bazı bölümlerine de yer verilmiş. Bunları okuyunca yıllarca birlikte yaşamalarına rağmen Gulia’yı pek de tanımadığı izlenimine kapılıyorum. Makalede Bianca’nın ve Abigail Button’ın anlattıklarına da yer verilmiş. Gulia’yı

çok özel bir insan olarak tanımlıyorlar. Yazının ikinci bölümü tamamen Sofia Morandini de Clés ile ilgili. Yazar, Sofia için küçük prenses tabirini kullanıyor. Tabii bunu övmek için değil, İçişleri bakanının müsteşarı olan babası sebebiyle söylüyor. Beni ilgilendirmeyen kısımları hızla okuyorum ve sonra davanın detaylarıyla ilgili kısımlara odaklanıyorum.

Sofia, on iki şubat günü, yani Gulia'nın öldüğü gün öğle yemeğinden az önce uyuşturucu aldığını itiraf etmiş. Eroini enjekte ederek değil burun yoluyla aldığını ve uyuşturucuyu Gulia'nın kendisinin temin ettiğini söylemiş. Aynı eroini kullanmadıklarını açıklamış, her ikisinin aldığı doz farklıymış. Sofia, ayrıca durumun garipliğinden şikâyetçi çünkü Gulia'nın da kendisi gibi eroini burun yoluyla aldığını düşünüyormuş, oysa Gulia, eroini damarına enjekte ederek almış. Uyuşturucunun nereden geldiğini bilmese de kim tarafından temin edilip Gulia'ya verildiğini biliyormuş. Mimarlık okuyan bir öğrenci, Sofia'nın uzaktan akrabası. Adı Saverio Galanti. Sofia ve Gulia çoğunlukla birlikte uyuşturucu kullanıyorlarmış ama o gün her ikisi de ayrı zamanlarda uyuşturucu almışlar.

“Gulia'ya eroini benimle paylaşmak isteyip istemediğini sordum. Fakat bir sonraki gün vermesi gereken bir sınav için ders çalışması gerektiğini söyledi. Öğle yemeğinden hemen sonra dışarı çıktım. Gulia ise hâlâ evdeydi. Başının çok ağrıdığını söylediği için erkenden yatmış olabileceğini düşündüm.”, diye açıklama yapmış Sofia, gazetecinin yazdığına göre. Sonrası hikaye... Sofia saat 22.30 civarında eve geliyor ve Gulia'yı kanlar içinde yataken buluyor.

Saverio'ya gelince, Sofia, Gulia ile Saverio'nun son dönemde çok yakın arkadaş olduklarını söylemiş. Aslında bu ikisi arasında arkadaşlıktan daha ileri bir şeyler olduğundan şüpheleniyormuş.

Tam bu noktada Saverio Galanti'nin genetik ve toksikolojik incelemeler için enstitüye geleceğini ve onu koridorlarda yürürken göreceğimi düşünüyorum.

"Bu makaleyi yazan kişi çok iyi iş çıkarmış. Olayı çok iyi öykülendirmiş, polisiye yazarı olmalı.", diye yorumda bulunuyorum dergiyi Arthur'a geri verirken.

"Bunu ona söylerim. O da benim gibi bu berbat gazeteyi bırakacak bir gün."

"Arthur, ben de o berbat gazetenin ülkenin en iyi gazetelerinden biri olduğunu söyleyemem."

Hafif bir kızgınlıkla karşılık veriyor, "Her şey o kadar göreceli ki..."

Çantamdan bir sigara almak için üfleyerek yerimden kalkıyorum.

"Arthur, mantıksız bir şey yapmandan ve çekip gitmenden korkuyorum."

"Yaşamak için seyahat ettiğimi hatırlatırım. Doğru, aynı zamanda seyahat etmek için yaşıyorum. Haklı olarak beni başboş birisi olarak görebilirsin. Her an gidebileceğim gerçeğine kendini alıştırmalısın."

"Tamam, gidiyorsun ama her gittiğinde ne zaman döneceğin belli.", diyorum cüretle.

"Belli olduğunu kim söyleyebilir ki?", diye karşılık veriyor omzunu silkerek. "Alice, benimle ilgili kafandaki düşüncene dikkat et. Ben tutarsız bir adamım. Ben güzel

bir gelecek hayal edebileceğin bir adam değilim. Bu bir bağlılık meselesi değil, bir öncelik.”

Onu gizlice izliyorum. Doğal bir ifadeyle gülümsüyor. Gördüğüm hafif derbederliğe yalnızca doğuştan zarif olan kişiler sahip olabilir, hem de hiç kaba saba görünmeden. Heykel benzeri profili, bana baktığında gözlerinde görülen derin ifade, anlaşılmaz düşünceleri, günlük hayatımda gördüğüm faydacılıktan o kadar uzak ki. Ona vurulmuş olduğumu hissediyorum. Kısa bir zamandır birlikte olmamıza rağmen artık eskiye dönemem.

Bianca'nın elinde dörtlü var

*S*onraki gün Claudio, beraberinde ona yapışık gibi gezen Ambra ile birlikte enstitüye geliyor. Görevi Saverio Galanti'nin genetik profilini çıkarmak ve toksikolojik incelemesini yapmak. Ktphanedeyiz, kahve arasındayız, "Bu sefer kapılar kapalı olacak.", diyor altını çizerek ve bana gönderme yaparak.

"Anlamaya çalışın, çocuklar, bu sefer durum çok hassas ve kaybedecek zaman yok."

"Tamam, ama Claudio, daha sonra sonuçları bizimle paylaşıacaksınız, değil mi?", diye soruyor Lara, cesaretli bir tavırla.

Claudio, kaşını kaldırıp Lara'ya bakıyor. "Evet. Tabii.", diye karşılık veriyor soğuk bir tavırla. Verdiği sözden geri dönemeyeceğini biliyor.

Öğlene doğru Saverio Galanti, enstitüye geliyor. Uzun boylu, saygın ve akı gibi bir adam. Saçları neredeyse sıfır numara traş edilmiş. Güneş gözlüğü, sol işaret parmağına taktığı yüzük, kaliteli bir deri mont, koyu renk kot pantolon ve bir çift spor ayakkabı ile karşımızda duruyor. Giydiklerine bakılınca çok pahalı oldukları anlaşılıyor.

Saverio Galanti, kimseyi selamlamıyor, kimse ile konuşmuyor. Sadece Claudio'yu takip ederek laboratuara giriyor ve arkalarından kapıyı kapatıyorlar.

Nasıl da içim içimi kemiriyor. Çünkü her şey Claudio'nun gözde stajyerinin gözleri önünde oluyor ve bu tamamen haksızlık. Peki, beni şaşırtan ne?

Gurumu çiğneyip, sanki şans eseri oradan geçiyormuş gibi yaparak laboratuvarların olduğu yerlerde dolaıyorum ve bir işaret yakalamaya, bir izlenim edinmeye çalışıyorum. Sonuçta hak ettiğim ödülü kazanıyorum.

“Allevi.”, diye bağılıyor Claudio, yüzüme bile bakmadan. “Beyefendiyi banyoya götür.”

Galanti, gözlüklerini çıkarmış ve bana temkinli bir ifade ile bakıyor. Çok sabırsız bir hali var. Ağır bir sessizlik içinde ona banyoya kadar eşlik ediyorum. Kısa süreli birlikteliğimiz sırasında içtenlikle öğrenmek istediğim detaylarla ilgili bir şey elde edemiyorum.

Galanti, kapıyı açıp enstitüden çıkmadan önce, “Görüşmek üzere.”, diyorum. Hemen çekip gitmek istediği belli, bana cevap bile vermiyor.

Odasının yakınında Claudio'ya rastlıyorum. İçimi kemiren soruyu sormamak için kendimi tutmak istesem de arzuma engel olamıyorum. “Sonuçlar ne zaman belli olacak?”

“Bu seni ilgilendirmez. Ne zaman belli olurlarsa o zaman öğrenirsin.”

Terbiyesiz. Ne kadar da kaba.

Odamdayım, daha verimli çalışmak için kendimi zorlar-ken bir şeyler atıştırıyorum. Telefonumun çalışıyla uyusukluğumdan sıyrılıyorum.

“Evet?”

“Alice? Rahatsız ediyorsam özür dilerim. Ben, Bianca.”

Yediklerim neredeyse boğazımdan geçmiyor. “Ne rahatsızlığı!”, diye cevap veriyorum çok heyecanlanmış bir halde. Hem neden bu kadar heyecanlıyım ki?

“Belki de aramam seni şaşırtmış olmalı. Seninle buluşmak isterim.”

Bianca’nın oldukça alçak çıkan sesinin yanında çalıştığı ofistekilerin sesini de duyuyorum, çalan telefonlar, gerginlik yaşayanlar, gülüşmeler. “Ben de isterim. Niçin buluşmak istediğini sorabilir miyim?”, diye soruyorum birden merakla.

“Sadece kız kardeşimle ilgili. Gerçi bunu çoktan tahmin etmiş olmalısın.”

Buluşmak için kararlaştırdığımız bar Arthur’un evine yakındı. Orada Bianca’yı nerdeyse bir yarım saat bekledikten sonra onu arayıp aramama konusunda kararsızım kalıyorum. Rahatsız edici biri gibi görünmemek için aramaktan vazgeçiyorum ve biraz sabırsız da olsam beklemeye devam ediyorum. Az sonra soluk soluğa kalmış bir vaziyette çıka geliyor.

“Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.”, diyor. Gerçekten üzüldüğünü görüyorum. “Ofiste bir iş çıktı ve o yüzden zamanında gelemedim. Bir de telefonumun şarjı

bittiği için seni arayamadım. Tüm bu telaş içinde senin numaranı da bulamadım. Kısacası ne yapacağımı bilmiyordum.”, diyerek durumu açıklamaya çalışıyor utanç içinde. Sanırım Bianca gibiler için söz verdiği saatte randevusuna yetişememek fazlasıyla görgüsüzlük etmiş olmakla eş değer. Fakat geç kalma durumunun hayatımın bir kuralı haline geldiğini düşünüyorum ve bunu bir kez daha yakinen fark ediyorum.

“Hayır. Özür dilemene gerek yok. Önemli değil.”

Çantasını bir sandalyenin üzerine koyuyor ve oturuyor. Kendisine bir içki söyledikten sonra gözlüğünü çıkarıp parmak uçlarıyla şakaklarını ovuyor.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum.” diyor. Utanma ile korkusuzluk arasında gidip gelen bir hali var.

Ben ise şaşkın bir haldeyim. Tıpkı daha öncekiler gibi bu ya da şu sebepten kendimi Bianca ile konuşurken buluyorum. Her ne kadar gönlümü fethetmiş olsa da yıkıcı bir kişiliği var. Bana yakın olmasına rağmen bazen yanındayken rahatsız olduğumu hissediyorum.

“Sana sıkıntı verdiğimi ve cevap vermekten çekinmediğin sorularımla seni rahatsız ettiğimi biliyorum ama... Seninle konuşurken kendimi gerçekten rahat hissediyorum ve dahası Calligaris’in aksine söylediklerinle düşüncelerime açıklık getiriyorsun. Sen gerçeği basitçe görmemi sağlarken, Calligaris... Yani, en basit ricalarıma bile cevap verecek yeteneğe sahip değil gibi geliyor. Gulia ile ilgili yapılan tüm incelemelerin onun gibi *vasat* birisinin idaresine bırakılmasından ötürü hiç hoşnut değilim.

Zavallı Calligaris! İtalyan polisinin parlayan yıldızı değil ve işinde çok yüksek yerlere gelemeyecek ama yine

de iyi bir insan. Ayrıca Bianca'nın her seferinde tarif ettiği gibi onun yüzeysel ve faydasız bir polis olduğunu düşünmüyorum.

"Yine de kötü biri değil.", diyorum ona arka çıktığımı hissederek.

"Senin onunla bir işin olmuyor tabii, bu açık.", diyor az önce ürkererek söylediğim iyi sözleri ezip geçerek.

Sessizce bir hareket yapmasını bekliyorum. Bugün, üzerinde çok hoş duran, şampanya rengi küçük bir süveter giymiş. Süveter tüm hatlarını daha havai gösteriyor.

"Sadede gelsek iyi olacak.", diyor çekiciliğinin kaynağı olan sıcak ve duygulu sesiyle. "Seninle şüphelendiğim bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Bu öyle bir şüphe ki birileriyle paylaşmaya cesaret edemiyorum, Calligaris'e bile anlatmaya çekiniyorum."

Alnım çatılıyor, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Sanki Gulia'nın hâlâ yaşadığı paralel bir dünyadaymışım gibi hissediyorum. Öyle bir dünya ki beni az da olsa korkutuyor.

"Bana bu şüpheni anlatmanın doğru olduğuna inanıyor musun?", diyorum henüz geri alamayacağı bir şeyler söylememişken. "Eğer söyleyeceğin şey çok kötü ise ve bir gerekçeye dayanmıyorsa belki de anlatacağın doğru kişi ben değilim."

"Aksine tam olarak doğru kişi sensin.", diye karşılık veriyor kendinden emin. "Şüphelerim ailemizin çok ama çok yakınına kadar gidiyor. Bu yüzden fikirlerimi Calligaris ile paylaşamam çünkü şüphelerimde haklı çıkmazsam aile içinde önlenemez çatışmaların başlamasına sebep olurum."

“Her ne olursa olsun sana yardım etmeyi çok isterim. Soruşturmanın içinde yer almıyorum. Bu dava bir şekilde içimde yer etti fakat resmi bir sıfatım yok ve...”

Araya girip lafımı kesiyor, “Beni dinleyince anlayacaksın.”

Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Gerçek şu ki Bianca, beni çok sıkıntılı bir duruma sokuyor. Onu sevmek istesem de gözlerine baktığımda beni bir acemi olarak gördüğünü hissediyorum.

“Her zaman için Gulia’yı tanıdığımı düşünmüştüm. Her şeyini bildiğimi...”, diyor boş bir ifadeyle bakarak. Onu sarmalayan acılı bir hali var. Sanki acısına dokunabilecekmişim gibi hissediyorum. “Gulia’nın ölümü beni oldu bittiyle karşı karşıya bıraktı. Sadece görünürde olan şeyleri biliyordum.”

“Nasıl yani?” arka fonda *Montecarlo* nights’a benzeyen bir lounge müzik çalıyor ve konuşmamızı daha da gerçek dışı bir hale getiriyor.

Bianca’nın içinde biraz talk pudrası bulunan parfümünün kokusu yayılıyor etrafa. İçinde eski tarz bir şeyler ihtiva eden önemli bir parfüm.

“Gulia, çok zor bir kızdı. Başkaları tarafından, özellikle de benim tarafımdan yargılanmaktan hiç hoşlanmazdı. Tavsiyelerden, değerlendirmelerden ve hayatına karışılmasından nefret ederdi. Birçok tartışmamız kavgaya dönüştü. Yaptığı seçimlerin neredeyse hiçbirini onaylamadığımı biliyordu ve bu konularda konuşmamak için elinden geleni yapıyordu.”

“Sanırım bu senin canını çok yakmış olmalı.” Bianca’yı izliyorum ve onu ilk gördüğüm andan daha farklı bir şeyler seziyorum. Yas tutan birinden farklı rahatsız edici bir hal.

Bianca, içkisini bitiriyor. “Bana çok acı veriyordu.”, diyor gözlerime bakmadan. “Kahırdan kendimi yiyip bitirdim. Ona göz kulak olmalıydım. Ona daha iyi bakmalıydım. Ufak bir kız çocuğu gibiydi, oldukça tecrübesizdi. Jacopo’nun onunla ilgilenmesi içimi rahatlatıyordu.

“Fakat sonuçta Gulia, yirmi yaşındaydı. Devamlı onun yanında olamazdınız. Onu çok yakından tanıyamazdınız. Ne sen, ne de Jacopo.”

“Belki de onu tanımak için çok uğraşmadık. Kaç defa kendi kendime onunla açıkça konuşmalıyım, dedim. Eğer onunla açıkça konuşsaydım bugün aramızda olabilirdi. Jacopo’ya gelince...”

İstemedenden de olsa soruyorum, “Jacopo?”

“Jacopo, Gulia ile kendi yöntemiyle ilgileniyordu. Kendi yöntemi... Çok tartışılacak bir yöntem.”

“Ne demek bu?”

Bianca, bir an için duraksıyor. “Korkunç birşey. Sana söylemeye dilim varmıyor.”

Çıkar şu ağzındaki baklayı, Bianca!

Kendimi uzak tutmaya çalışsam da söyleyeceklerini duymak istiyorum. “Bianca, bu konuyu konuşabileceğin tek kişi olduğumu sen söyledin.” Sonunda beni tam istediği yere getirmişti. İlk başta gözüm korkmuştu ve beni mıknatıs gibi çeken bu hikaye ile ilgili daha fazla bir şey öğrenmek gibi bir niyetim yoktu fakat hikayenin çekim gücü beni rahatsız ediyor. Şimdi, durmaması ve

anlatması için Bianca'ya yalvaran benim. Ah, merak! En kötü kusurum.

“Hep öyledir zaten. Yabancılarla daha rahat konuşursun. Sonuçta böyle bir şeyi kime söyleyebilirim?” diye düşündüklerini açıklıyor ve ben de ona hak veriyorum. “Tamam. Düşündüğüm şey şu; Gulia, ölmeden önce kiminle yattı? Bildiğim kadarıyla Gabriele Cresenti ile yatmış olamaz. Doğru mu?”

“Doğru.”, diyerek usulca onaylıyorum ve nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyorum.

“Evet. Kız kardeşimin hiç, hiç diyorum, bir erkek arkadaşı olmadı. Onun gibi güzel ve ilginç bir kızın erkek arkadaşının olmaması sence de garip değil mi? Bir tane gönül macerası bile yok. Ya erkekler ilgisini çekmiyordu – ki öyle olduğunu düşünmüyorum – ya da hiçbir zaman birlikte olamayacağı tek bir adamı seviyordu. Kimsenin bahsetmediği bu hayalet âşık kim olabilir? Belki de pek göze batmayan biri, olağanın dışında özenli bir ilişki yürüttüğü biri. Yani, kimsenin şüphelenmeyeceği bir âşık.”

Demek istediğini anlamak için pek düşünmeye gerek kalmıyor. “Kuzeniniz Jacopo mu?”

“Ta kendisi.”, diyerek ciddi bir ifadeyle beni onaylıyor. “Sanki bir bulmacayı çözmek gibi, doğru parçaları yerine koyunca her şey ortaya çıkıyor.”

“Bianca, Saverio Galanti'yi mutlaka tanıyorsundur...”

“Sanmam.”, diyor kararlılıkla. “Birlikte olmaları kesinlikle mümkün değil. Saverio'nun Gulia'nın öldüğü gün orada olduğunu ve uyuşturucuyu birlikte aldıklarını düşünüyorum – sonuçta Sofia'nın bir arkadaşı, ne bekliyorsun ki? – ama sevgili olmadıklarına inanıyorum.

“Ama Sofia, sevgili olduklarını doğruluyor.”

“Bana ise çok daha farklı şeyler söyledi. Saverio Galanti, kadınlardan hoşlanmıyor. Bu sırrı bana Gulia’nın kendisi açıkladı.”

Şaşırp kalıyorum. “Bianca, yine de bunun pek bir önemi yok. Demek istediğim, Gulia’nın son anlarında yanında olan ve şiringada DNA’sına rastladığımız adam Saverio değil çünkü karşılaştırdığımız DNA örnekleri birbirine uyuşmuyor. Dolayısıyla Gulia’nın sevgilisinin kim olduğunu bilmenin önemi yok.”, diye açıklıyorum ve kullandığım kelimelerin Lara’nın söyledikleriyle aynı olduğunu düşünüyorum.

“Bekle. Acele etme. Nereye varmak istediğimi açıklamama izin ver.” Bianca, ara sıra ortaya çıkan kendine özgü tavrını takınıyor. “Jacopo ve Gulia, her zaman çok yakın oldular. Aralarındaki bu ilişkinin hep kardeşçe olduğunu düşündüm. Jacopo, Gulia için bir dayanak noktasıydı ve kardeşim ona danışmadan bir adım bile atmazdı. Gulia, önceleri Venedik’te doğu dilleri üzerine eğitim almayı düşünüyordu. Fakat sonra Roma’da hukuk okumaya (tıpkı Jacopo gibi) karar verdi. Birlikte tenis oynarlardı ve her seferinde eve geç döndüklerini fark ederdim. Jacopo’nun inanılmaz bir sabrı var diye düşündüm çünkü bazen tüm öğleden sonrasını, tüm bir akşamını ya da tam bir gecesini kardeşime ayırır ve girdiği sınavlara çalışmasına yardım ederdi. Yine de sınavlardan düşük notlar alırdı. Gulia ile nişanlısı Dorian’a’dan daha fazla zaman geçiriyordu. Belki de gereğinden fazla zaman geçiriyordu. Gulia, ona tapıyordu.”

“Peki, Jacopo... Gulia’ya karşı davranışları nasıldı?”
Aklımdaki bu soruyu sormadan edemiyorum.

Bianca, yüzünü buruşturarak cevap veriyor. “Gulia, Jacopo için her şeyden önce geliyordu. Çocukluğumuzdan bu yana aralarında yoğun ve çok yönlü bir ilişki vardı. Kendimi sıklıkla bu ilişkinin dışında hissetmişimdir. Jacopo, kardeşime her anlamda küçük bir prensesmiş gibi davranıyordu. Gulia’ya kaba davrandığını hiç görmedim. Onu korurdu.”

Konuşmadan önce boğazımı temizliyorum. “Bianca, spermadan alınan DNA örneğini analiz ettik. Gulia ve Jacopo, ayrı annelerden dünyaya gelen iki kuzen ve aralarındaki kan bağı, doğrusu, açık bir şekilde ortaya çıkardı.”

Bianca, işaret parmağını hayır anlamında sallıyor. “Birbirimizle kan bağımız yok. Jacopo Corrado De Andreis’in oğlu, annemin kardeşi olan teyzem Olga’nın değil. Babasının daha önceki evliliği sırasında dünyaya gelmiş. Annesi öldüğünde Jacopo, henüz bir yaşındaymış. Bu yüzden teyzem Olga’yı her zaman annesi olarak görmüştür.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. “Bunu bilmiyordum.”

“Evet. Bilmediğini fark ettim.”

“Peki, şüphelerin hakkında Jacopo ile konuştun mu?”

Bianca, geriliyor ve sanki soruma cevap vermek istemiyor.

“Jacopo, asla itiraf etmez. Bu durum onu utandıracaktır. Ayrıca, onunla benim aramda öyle samimi bir ilişki yok, birbirimizle özel şeylerimizi paylaşmayız. Bir de, Jacopo çok içine kapanık bir adamdır.”, diyor soğuk bir ifadeyle. “Senin de fark ettiğin gibi asıl konumuz bu değil.

Sonuçta kendisine bu kadar güvenmese tüm bu olanları anlatmazdı. Bianca'nın bir amacı var ve o amaca doğru kararlılıkla ilerliyor. "Aslı konu şu ki, böylesine belirsiz, çok yakın ve yoğun bir ilişki yüzünden birileri tarafından kıskanılmış olabilir."

"Doriana tarafından...", diye ekliyorum hemen varmak istediği noktayı anlayarak.

"Evet.", diyerek beni onaylıyor. Bir müddet sessiz kalıyoruz. Bianca'nın içki bardağının içinde yüzen buzların çıkardığı ses kulaklarımı sağır ediyor. "Kardeşim bir şeylere bulaşmış olabilir diye korkuyorum.", diyerek konuşmasına devam ediyor. "Ne kadar çok düşünürsem her şey o kadar yerine oturuyor. Kim olduğunu bilmediğimiz Gulia'nın gizemli sevgilisi, göreceksin, Saverio Galanti değil. Sevgilisi yalnızca Jacopo olabilir. Gulia ve Sofia'nın kullandığı uyuşturucu aynı ise kardeşime parasetemolü Doriana vermiş olmalı. Çünkü kardeşimin alerjik sorunlarını biliyordu. Dahası, Giulia'nın kolundaki çizikleri düşününce... Senin de kulak misafiri olduğun telefon konuşması... Tırnaklarının altında bulduğunuz malzeme... Bir kadına ait ama bu kadın Sofia değil... Alice, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ona tüm bunların yanlış olduğunu söyleyemem. Her ne kadar güvenilir olmasa da şüpheleri neredeyse akla uygun. "Bianca, hâlâ Komiser Calligaris ile konuşman gerektiğini düşünüyorum. Sandığın gibi beceriksiz biri değil, gerçekten."

Bianca, başını kaldırıyor ve bana bakıyor. Kendimi karşısında küçülmüş hissediyorum. "Jacopo ve Doriana'nın vereceği tepkiyi bir düşünsene. Bir de teyzem Olga bu

yüzden çok aç çekerek. Eğer yanıyorsam olacakları bir düşün. Fakat şüphelerim doğruysa olayın peşini bırakmam ve sonuna kadar giderim. Yalnız bunun için sana ihtiyacım var.” Susuyor ve dikkatle beni izliyor. “Biraz dalgın görünüyorsun.”, diyor sonra gerginlikten yüz hatları bozulmuş bir halde.

İhtiyatlı bir ses tonuyla cevap veriyorum, “Düşünüyorum.”

“Neyi düşündüğünü sorabilir miyim?”

“Gulia’nın tırnaklarının altında bulunan malzeme için yapılan analiz sonuçlarına ulaşabilirim. Eğer Dorian’a’nın DNA örneğini bulabilirsek genetik inceleme yaparak iki DNA’yı karşılaştırabilirim.”

Bir solukta anlatıyorum aklımdakileri. Ne yapmak istediğim ona söylemiş bulunuyorum ve bu beni korkutuyor.

Bianca, içten bir ifade ile bana bakıyor. “Ben de tam olarak bunu istiyordum fakat doğrudan söylemeye cesaret edemedim.” Şaşırarak ona bakıyorum. “Sana saçma ve tehlikeli bir istek gibi geliyor, biliyorum ama...”

Korkuyorum. Konuşmasını bölerek araya giriyorum. “Bianca, bu tamamen yasadışı bir şey.”

“Fazlasıyla ödüllendirileceksin.”

“Hayır. Para falan istemiyorum.”

“Başkalarının yaptığı işler için ödeme yapmaya alışkınım.”, diyor belirgin bir kibirle.

“Yapacağımız şey yasalara aykırı. Bir de üzerine para alırsam kendimi suçlu gibi hissederim. Bunu sadece Gulia için yapacağım.”, diyorum vicdani bir dürtüyle.

“O zaman bunu yapacaksın, değil mi?”

Kader şimdi Bianca'ya suç ortaklığı yapmamı istiyor. Bunu nasıl geri çevirebilirim?

“Evet.”, diyorum ve bunu söyler söylemez “evet” demenin şimdiye kadar ağzımdan çıkan en kötü şey olduğunu fark ediyorum.

Bianca'nın zafer kazanmış gibi seviniyor. “Sana güvenebileceğimi biliyordum. Senin de kalbinde Gulia ve onun acıklı hikâyesi var. Bu işten kaçmayacağından emindim.”

“Fakat bana Dorianana'nın DNA'sı lazım. Böylece elimizdeki DNA ile karşılaştırma yapabilirim.”, diye açıklıyorum endişeyle titreyerek.

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Saç fırçasını alsan?”, diye öneride bulunuyorum. Bu sıra dışı durumda bile mantıklı düşünmeye bağımlı olduğumu gösteriyorum.

“Dorianana'nın evine gitmeliyiz.”

“Gitmeliyiz?”

“Durum basit. Sen arabada beklersin ben gidip işimize yarar bir şey bulmaya çalışırım. Yani, saç fırçasını almam yeterli diyorsun, öyle mi?”

İçinde bulunduğumuz durum gerçek dışı gibi görünmese çok komik olduğunu söyledim.

“Bir kere daha düşündüm de, diş fırçasını alsan daha iyi olur.”

Bianca, ayağa kalkıyor ve arabasının anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırıyor.

“Hadi, gidelim.”

“Şimdi mi?”

“Neden zaman kaybedelim ki?”

Bianca'nın gözlerinde bana yabancı gelen bir parıltı görüyorum.

Hava kararmak üzere. Dorianana'nın evinin önüne park edilmiş arabanın içinde oturmuş kararan gökyüzünü seyrediyorum. Çok fazla kahve içtiğim zamanlarda hissettiğim kontrol edilemez bir sabırsızlık hissine kapılıyorum. Bianca'nın işimize yarar bir şeyler bulup gelmesini beklerken bacaklarımın istemim dışında hareket etmesini engelleyemiyorum ve tırnaklarımı yiyorum. Yaptığım şeyin ne kadar büyük bir aptallık olduğunu düşünüyorum. Zaman algım genişliyor, her dakika sanki üç ile çarpılarak geçiyor.

Yaklaşık yarım saat sonra on sekizinci yüzyıldan kalma binadan çıkıyor. Arabaya biniyor. Adrenalin o kadar yüksek ki bana da bulaştırabilir.

“Aldın mı?”, diye soruyorum.

Gülümsediğinde pek de düzgün olmayan dişleri ortaya çıkıyor, yine de kötü görünmüyorlar. Elini çantasına atıp bir peçeteye sarılmış sigara izmaritini bana uzatıyor. Bu beni rahatsız ediyor biraz. Bianca, gerçeği aramanın verdiği heyecanla kendinden geçmiş durumda. Fakat aynı zamanda birinin evine gidip orada o kişiyi köşeye sıkıştıracak bir şeyler bulacak kadar da zeki.

“Bundan daha iyi bir şey bulamadım.”, diyor şaşkın bakışlarım karşısında.

“Çok şanslıymışsın. Acele et, izmariti soğutucu da korumaya altına almalıyız.”, diyorum heyecanla. Başımı kaldırıp binaya bakıyorum bir an sanki birinin gözleri üzerimizdeymiş gibi hissederek.

Üçüncü katın penceresinden bana zalimce bakan kişinin Jacopo De Andreis olduğunu fark edince kalbim panikten duracak gibi oluyor.

Neredeyse uykusuz geçirdiğim gece boyunca yatağımda bir o yana bir bu yana dönerken dolabımın buzluğunda donmaya bıraktığım Dorianana'nın içtiği sigaranın izmariti aklımdan çıkmıyor. Sonunda gün doğuyor ve ben çoktan işe gitmeye hazırım. Enstitüye geldiğimde kimseye bir şey belli etmemek için tedbirli hareket ediyorum. Fakat o kadar heyecanlıyım ki çok zorlanıyorum. Ne şanslıyım ki laboratuvar bu sabah boş. Kendimi oraya kapatıp hemen işlemlere başlıyorum.

Çalışırken içeriye beklenmedik şekilde Anceschi giriyor. "Doktor Allevi?", diyor sorgulayıcı bir ifadeyle.

"Ah! Günaydın Doktor Anceschi.", diye selamlıyorum onu utancımı gizlemeye çalışarak.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim?" Bu sefer sadece meraktan sorduğunu anlıyorum.

Sanki cevabım önceden hazırmış gibi hemen cevap veriyorum. "Pratik yapıyordum. Tükürükten DNA çıkarma tekniğimi geliştirmeye çalışıyorum."

"Tükürüğü elde ettiğin kaynak bu mu?", diye soruyor henüz çöpe atmadığım sigara izmaritini göstererek.

"Evet. Tükürük de bana ait. Zor koşullarda ve gerektiği şekilde elde edilememiş bir numuneden DNA çıkarma denemesi yapıyorum."

Anceschi, kaşlarını çatıyor. "Güzel. Aferin.", diyor ve raftan bir reaktif alıyor. "Görünenin aksine sizin bu enstitüye *tutkuyla* bağlı olduğunuzu düşünmüşümdür. İyi

alışmalar.”, diyerek neşeli bir şekilde gidiyor. Panikle-
yerek kendimi kaybetmemiş olsam da bana yapılan ilti-
fatın tadını çıkarabilirim.

DNA ıkarma işini bitirdiğimde saat neredeyse sekiz
olmuştu. İstediğim sonuca ulaşmaktan çok uzaktım ve
işimi burada bırakamazdım. Ortalığı temizliyorum, cam
tüpleri kullandığım fark edilmesin diye küçük bir kutu-
nun içine koyuyorum. Hava çoktan kararmış ve ensti-
tde kimseler kalmamış. Ben de hayata geri dönüyorum.

Kayıp

*S*abah saat sekize çeyrek var ve ben hâlâ laboratuvardayım. Ara vermeden çalışırken hem heyecan hem de endişe karışımı bir duygu kaplıyor içimi. Bir an her şey aydınlanıyor (ya da çıldırıyorum mu demeliyim?) ve Wally'in beni çalışırken görmesini arzu ediyorum çünkü eğer bu işi tek başıma başarabilirsem kendimi daha önce hiç bu kadar zorlamamış olacağım.

Laboratuvarımız, Avrupa Birliği yardımları sayesinde, kısa bir süre öne genetik adli tıp malzemeleri pazarında var olan en son aletler ile donatılmıştı. Bu karmaşık makinelere alışkın olduğum için onları rahatça kullanabiliyorum. Yaptığım gözlemler işime yarıyor. Mekanik bir şekilde Claudio'nun yaptığı tüm işlemleri sırayla yapıyorum ve her şey olması gerektiği gibi çalışıyor. İlk önce dün çıkardığım DNA numunesini genişletiyorum. Böylece orijinal DNA'ya göre daha yüksek seviyede bir dizi kopya hazırlıyorum. Sonra DNA dizilimini yapıyorum. Bu işlemi yaptığım makineyi alabilmek için Patron, akıl almaz politik manevralar yapmak zorunda kalmıştı.

Ve işte, Dorian Fortis'in genetik profilini gayet başarılı bir şekilde yeniden oluşturun. Bu aşamada

geriye sadece her iki DNA'yı karşılaştırmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor. Coldplay'in *A rush of blood to the head* şarkısının eşliğinde işe koyuluyorum.

Alessandra, beni aradığında işlemi henüz bitirmiş ama yaptığım şeyi metabolize etmemiştim. Anlaşılacağı üzere benimle biraz çene çalmak istiyordu. Böylece kendimi onun heyecanla anlattıklarına teslim ettim. Arada bir söylediklerini onaylamak için bir şeyler mırıldanıyordum. En azından aramızdaki konuşmanın bunu gerektirdiğini düşünüyordum. Konuşmasının bir yerinde duruyor, "Seni rahatsız etmiyorum, değil mi? Sanki aklın başka yerde gibi.", diyor.

Aslında ne konuştuğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Başka durumlarda hoşuma gidebilecek aralıksız konuşmasının bazı kısımlarını hatırlıyorum o kadar. Onu maalesef dinlemiyorum çünkü zihnim başka bir şey tarafından ele geçirilmiş durumda. "Rica ederim, Alice, topla kendini. Seninle konuşmam lazım. Belki de konuşmak için doğru bir zaman değil ama seninle konuşmak zorundayım. Sana bunu kendisi söylemek istiyordu ama... Dayanamadım ben söylemek istedim."

"Hiçbir şey anlamadım, Alessandra. Ne demek istiyorsun?"

"Anlıyorum ki beni hiç dinlememişsin.", diyor kızarak. "Tekrar ediyorum. Her şey o gün, sergide başladı. Önce telefonla konuşmaya başladık ama şimdi birbirimizden ayrılamıyoruz. Dün... Sonunda oldu! Harika bir şey oldu! Ah, Alice, öyle muhteşem bir kardeşin var ki..."

Allak bullak olmuş zihnimi şimdi toparlayıp olayın özünü anlamaya başlıyorum.

“Yani, diyorsun ki sen ve Marco...”

“Evet!”, diye bağılıyor. Onu görmesem de sevinçten olduğu yerde hoplayıp zıpladığına eminim. “Sana şu söyleyeyim ki kardeşin eşcinsel değil aksine çok başka bir adam.”

“Onun adına sevindim.”, diye karşılık veriyorum şaşkın bir ifadeyle. “Ne diyeyim, mutlu oldum. Gerçi böyle bir şeyin olacağına ihtimal dahi vermiyordum ama.”

“Çünkü sen kötümstersin. Ah, Alice, öylesine mutluyum ki... Kardeşin de daha önce böyle hissetmediğini söyledi. Kardeşin öyle muhteşem ki...”

“Bunu daha önce de söyledin.”, diyorum. Son dedikodu öğrendiğime göre artık işe geri dönebilirim.

“Hiç merhametin kalmamış. Silvia ile takıldığın için içindeki iyiliği yitirmişsin. Benimleyken daha romantiktin.”

“Hayır, Alessandra. İnan ki söylediklerin beni çok mutlu etti. Şu anda elimde bir iş var ve fena halde ona odaklanmış durumdayım. Sevindiğimi bu yüzden belli edemedim.”

Telaşla soruyor, “Hâlâ enstitüde misin?”

“Aslında, evet.”

“Nasıl olur? Hiç sana göre değil. Bir anda işine ne kadar âşık olduğunu mu fark ettin?”

“Öyle bir şeyler işte.”, diyorum yaptığı şakaya gülerek. “Kusura bakmazsan şimdi...”

“Evet, anladım. Telefonu kapaman gerek. Beni daha sonra ya da yarın konuşabilecek durumda olduğunda arar mısın?”

Müsait olur olmaz arayacağıma ve kendimi toplayacağıma dair söz vererek telefonu kapatıyorum. Ona karşı böyle düşüncesizce davrandığım için üzgünüm. Bana anlatmak için can attığı bu harika haberi belki başka bir anda alsaydım çok daha büyük bir sevinç duyardım. Yaşadığım huzursuzluk zihnimi ele geçirdiği için başka bir şeyler hissedecek durumda değilim.

Ne yapacağını bilmiyorsan birine danış

*S*ilvia? Konuşmamız lazım. Çok önemli ve acil bir durum var.”

Soruyla karşılık veriyor, “Hamile misin?”

“Hayır.”, diyorum soğuk bir ifadeyle. “Evde misin, sana geleyim mi?”

“Az önce *Breakfest at Tiffany’s* filmini izlemeye başladım. Eğer istersen gel, pijama partisine katıl.” Ciddi mi yoksa şaka mı yapıyor anlayamıyorum.

“Gelirken dondurma getirebilirim.”

“Bana hangi dondurmayı getireceğini biliyorsun.”

Para sıkıntısı çektiğim için taksiden vazgeçip metroya biniyorum ve Vatikan müzelerine gelince iniyorum. Silvia, neredeyse beş yıldır burada oturuyor. Bianca Valenti ile elde ettiğim sonuçları konuşmadan önce Silvia’ya danışmak istiyorum.

Mayonez bulaşmış elleriyle beni karşılıyor. “Akşam yemeğinde tavuk salatalı sandviç var.”, diyor.

“Sen mi hazırladın?”, diye soruyorum kabanımı çıkarırken ve bir yandan da televizyonda *Moon River* şarkısını çalan ve söyleyen Audrey Hepburn'e bakıyorum.

“Seni şaşırtacağım.”

“Konuşacağımız çok şey var.”, diyorum mutfaktaki plastik sandalyelerden birine otururken.

Sandviçimi önüme koyarken “O zaman başlayalım konuşmaya.”, diyor.

Ona her şeyi başından sonuna kadar anlatıyorum. Hiç araya girmeden rahatça konuşmama izin veriyor. Anlatıklarımı dinlerken yüzünün aldığı şekillerle ne düşündüğünü anlıyorum. Sözlerimi bitirdiğimde şaşkına döndüğü için konuşamıyor.

Sonra cep telefonunu eline alarak, “Babanı arıyorum.”, diyor.

“Sen manyak mısın?”

“Hayır. Aklını kaçırmış olan sensin, Alice. Galiba ne yaptığının farkında değilsin. Cezası olan bir suç işledin, anlıyor musun?”

“Tabii ki anlıyorum. Kendimden korkuyorum. Ama babam bununla ilgili ne yapabilir onu anlamadım.”

“Aklını başına toplamanı sağlayacak birine ihtiyacın var. Beni dinlemiyorsun. Enstitüde üstlerini dinlemiyorsun. İtaatsizliğini onaylamadığı için Claudio ile aran bozuldu. Umarım baban seni yola getirebilir.”

“Babamı bu olayın dışında tutalım. Olan oldu.”

“Durmadan Bianca Valenti'den bahsediyorsun. Sonuçları ona söyleme ve bu işi bırak.”

“Bu işi bırakmak istemiyorum.”

“Saçmaladığının farkında mısınız?”

“Elde ettiğim sonuçla her şeyin yerli yerine oturduğunu görmüyor musun? Gulia’nın ölümünden hemen sonra Doriana’nın kolunda gördüğüm morluklar, kulak misafiri olduğum telefon konuşması, Sofia Morandini’nin kanında bulamadığımız parasetamol ve Gulia’nın kim olduğunu bilmediğimiz sevgilisi. Doriana’nın Gulia’dan nefret etmesi için geçerli sebepleri vardı.”

“Doğru, her şey yerli yerine oturuyor ama bu sonuca ulaşmak için seçtiğin yol... Yani, bu olaydan sadece kınama ile kurtulamazsın, cezalandırılabilirsin.” Silvia, yorğun bir halde iç geçiriyor. Ellerimi avucunun içine alarak okşuyor ve acıyan gözlerle bana bakıyor. Bu yaptığı hiç de ona göre değil. “Alice, Allah aşkına bu olaya karışma. Haklı olsan bile sana çok zarar verebilir.”

“Sonucu Bianca ile paylaşacağım. Ondan sonra ne yapacağına kendisi karar verir. Anlaşmamız basit, beni bu olayın içine çekemez.”

“Bianca Valenti’ye analizi yapamadığını söyle ve kendini bu olayın dışında tut. Eğer yasaları bir kez çiğnersen bunu alışkanlık haline getirirsin.”

“Sonucu Bianca ile paylaşacağım. Bunu bir sır gibi saklayamam. Çok önemli bir bilgi bu. Yaptığım şeyin sorumluluğunu almalıyım.”

Silvia, düşünceli bir halde başını sallıyor. “Alice, seni daha önce uyardım, demek istemiyorum.”

Faydası olmayan bir tavsiye. Bunu yapacağım. Yapacağımı çoktan biliyordum. Karşılaşacağım tehlikelere bir kenara bırakarak kesin kararımı veriyorum. Fakat

şimdi, önümde duran yarım kilo dondurmanın verdiği heyecanla kendimden geçiyorum.

Silvia'nın evinden çıkıyorum ve Arthur'u arıyorum. Onun en sevdiğim yönlerinden biri, ne zaman arasam ve dışarı çıkalım desem cevap olarak "Bu saatte mi?" dememesidir.

"Geldiğin için teşekkür ederim.", diyorum evin kapısını açtığımda.

"Sende kalmak için geldim.", diye karşılık veriyor. Çantasını yere bırakıyor ve yanağıma belirsiz bir öpücük konduruyor. "Çok derin gözlerin var.", diyerek mutfığa doğru yöneliyor ve dolaptan atıştırmak için bir şeyler alıyor.

"Çok yorgunum ve korkuyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Hâlâ enstitüdeki sorunlarla mı uğraşıyorsun?"

"Tam olarak değil. Bu sefer bulaştığım belanın sebebi benim."

"Yine bir şey mi kaybettin?" Arthur, tehlikeyi göze alıp gülüyor.

"Arthur, bunda gülünecek bir şey yok."

Esneyerek karşılık veriyor. "Abartıyorsun."

Bir an için ona son gelişmeleri anlatma isteğim kayboluyor fakat hemen sonra onunla birlikte olduğum için her şeyin yolunda gideceğini düşünüyorum. İnsan âşık olduğunda böylesi rahatlatıcı hisleri de tadıyor. Koruyucu bir kalkana benzeyen bu his henüz her şeyi kaybetmediğimizi hatırlatıyor.

“Gulia Valenti davasında yeni bir gelişme mi var?”, diye soruyor.

Çok sevdiğim kokteyli fazla kaçırdığımda sersemlediğim gibi sersemleyerek mırıldanıyorum, “Yeni bir gelişme mi?”

“Evet. Yeni gelişme. Yani?”

“Tam olarak öyle değil. Daha çok benim yaptığım bir şey.”

Sorgulayan gözlerle bana bakıyor. En kısa ve en az kötü görünecek şekilde (ki bu bayağı bir zor oluyor) Bianca Valenti ile aramızdaki ilişkinin nasıl bir yöne doğru gittiğini ve bir dizi yasayı çiğnememe sebep olan eğitici çalışmamı anlatıyorum.

Arthur da Silvia gibi anlattıklarım karşısında büyük bir şaşkınlık yaşıyor ama bunu belli etmemeye çalışıyor. Tam bir İngiliz tavrıyla, “Galiba biraz tehlikeli bir şey yapmışsın.”, diyor sakince.

Hafif bir alaycılıkla, “Öyle mi düşünüyorsun?”, diye karşılık veriyorum.

Arthur, huzursuz bir ifade takınıyor. “Abartmıyordun.”, diyor iç geçirerek.

“Arthur. Ne yapmalıyım? Vazgeçmek için hâlâ zamanım var. Acı çekiyorum. İçine girdiğim bu işten kurtulmak istiyorum. Fakat aynı zamanda elimdeki bilgi ile Bianca Valenti’ye yardım edebilirim. Bu bilgiyi sır olarak saklamak istemiyorum.”

“Sana tavsiye verebilmek için ben de emin olmak istiyorum ama şu anda pek emin değilim.”

“Seni anlıyorum ama ben daha fazla bekleyemem çünkü bir faydası yok.”

“Ama kendini tehlikeye atman da faydasız, öyle değil mi? Zaten yeterince tehlikeye bulaşmışsın.”

“Bu olayda hep istediğim gibi ilerlemem konusunda sen beni cesaretlendirdin.”

“Aslında, doğru yapıp yapmadığımdan emin değilim. Bu nedir?”, diye soruyor ve sanki konuyu değiştirmek istiyor.

Elinde tuttuğu kâğıtlara göz atıyorum. “Ah, bunlar bir şey değil.” , diyorum. “Geçen gün yazdığım bir makale. Valenti davası ile ilgili fikirlerim. İyi niyetimi göstermek için Boschi’ye veririm diye düşünmüştüm. Çok kötü bir makale.”, diyerek kâğıtları elinden alıp yırtıyorum ve ortadan ikiye bölünmüş kâğıtları çöp tenekesine atıyorum. Tüm hareketlerimi izlerken aklı başka yerde gibi. “Benim yerimde sen olsan ne yapardın?”

Tatlı bir hareket yaparak beni başımdan öpüyor. “Cevabı zaten biliyorsun.”

“Sonuçları Bianca’ya verirdin, değil mi?”

Başını sallıyor. “Doğru bir şey olduğunu söylemiyorum, Alice. Belki de daha mantıklı bir tavsiyede bulunabilecek biriyle konuşmalısın.”

Saate bakıyorum, çok geç olmuş. “Bu kadar düşünmek yeter. Yarın düşünmeye devam ederim.”

Söylemeli mi yoksa söylememeli mi?

Bianca ile birlikteyim. Duvarları beyaza boyanmış ve sade döşenmiş oturma odasındayız. Pencereden çivit mavisi gökyüzünün altında hareketsiz duran şehir görünüyor. Bakışlarından kaçarak bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Fakat bir çözüm yok. Sadece seçenekler var. Gerçeği seçiyorum. Bianca, sorduğu soruya cevap almayı bekliyor. Aldığı cevap karşısında nedense dehşete kapılmıyor.

“Adım gibi emindim.”, diye mırıldanıyor. “Alice, kardeşimin ölümüyle ilgili iki varsayımım var. İlki daha mantıklı ve inandırıcı. Diğerisi ise göz ardı edilemeyecek alternatif bir varsayım.”

Merakla soruyorum, “Hangisi?” Daha önce alternatif bir varsayımdan bahsetmemişti.

“Mantıklı olan varsayımıma göre, senin de tahmin edeceğin gibi, kardeşimi öldüren kişi Dorian. Senin elde ettiğin sonucun bu varsayımım için kanıt olduğunu düşünüyorum. Bir de Gulia’nın intihar etmiş olabileceğini sanıyorum.”, diyor. “Bundan emin değilim ama durum ortada. Fakat... Bunu kim bilebilir? Sonuçta Gulia kendisine zarar veren bir insandı.”

“Bilmiyorum, Bianca. Bana pek öyle gelmiyor. İlaç kutusu neredeydi? Hem intihar eden kişiler mutlaka bir mesaj bırakırlar. Fakat Gulia, ardında herhangi bir mesaj bırakmadı. Belki sadece bir his ama ben onun intihar ettiğini düşünmüyorum.”

Bianca, hemen karşılık veriyor. “Ben de düşünmüyorum ama tekrar ediyorum intihar ihtimalini göz ardı edemeyiz. Yani, intihar etmek Gulia’nın karakterine uygun olduğu için böyle söylüyorum.

Samimi bir merakla, “Şimdi ne yapacaksın?”, diye soruyorum. Bianca, başını sallıyor ve sonra kalkıp pencereden dışarıya bakıyor.

“Galiba yapacağım ilk şey Jacopo ile yüzleşmek olacak.”

“Aralarında bir yakınlaşma olduğunda tam olarak emin misin?”

“Kesinlikle eminim.”, diye cevaplıyor sorumu arkasına dönmeden, bakışları şehrin görüntüsünde kayboluyor. “Vardığım sonuca göre birbirlerini böyle sevmeleri için başka bir sebep olmalı, fark yaratan bir şey.” Arkasına dönüp tekrar koltuğuna oturuyor. Yüzünde üzgün bir ifade var. Oldukça kederli görünüyor.

“Alice, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”, diyerek minnetle teşekkür ediyor ama soğuk bir ses tonuyla konuşuyor. “Endişelenme, Gulia için yaptığın bu iyilik aramızda sır olarak kalacak. Hem kendi adıma hem de Gulia adına sana minnet borçluyum.”, diyor ve her ikimizin de içinde bulunduğu ağır havayı yumuşatmak için gülümsüyor ama işe yaramıyor.

Eğer bir sabah şafakla birlikte çıkıp gittiğini fark edersem...

Enstitüde neredeyse diğer berbat günlerden farkı olmayan bir gün geçirdikten sonra Arthur ile beraber arabadayız. Normalden daha soğuk bir akşam. Bir de nisan ayının son gününü yaşadığımızı düşününce içime çöreklenen melankolik his daha da kötüleşiyor. Üstüne üstlük arabaya bindiğimizden bu yana, sorduğum sorulara verdiği kısa cevaplar dışında, Arthur'un ağzından tek kelime çıkmıyor. Evine vardığımızda Arthur'a ne olduğunu sormaya karar veriyorum. "Sonra.", diye cevaplıyor beni ve başka hiçbir şey söylemeden banyoya giriyor.

Parmaklarımla ahşap masaya vurarak ritim tutarken iki tane pizza söylemenin iyi olacağını düşünüyorum. Arthur, banyodan çıktığında saçları ve gömleği ıslak ve yüzünde öfkeli bir ifade var.

"Musluğun borusu patladı.", diyor. Onu bu durumda görünce içimden gülmek geliyor.

"Niye gülüyorsun?", diye soruyor kızgın bir ifadeyle. Bana karşı hiç bu kadar saygısız davranmamıştı daha önce.

“Sakin ol.”

Belirsiz bir şeyler söylüyor bağırarak ve bir havlu alıp saçlarını kuruluyor. Sonra gelip masaya oturuyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Belki de gitmek en iyisi. Sonunda sessizliği bozuyor.

“Gazeteyi bıraktım. Riccardo’nun peşinden Hartum’a gidiyorum.”

Olduğum yerde taş kesiliyorum. Arthur da halinden memnun görünmüyor. Artık kronikleşen tatminsizliğinden kurtulmanın tek yolunun bu seçimi yapmak olduğunu defalarca söylemişti.

“İstifa mı ettin?”

Cevap vermeden önce sanki mirasını açıklayacakmış gibi uzun uzun bana bakıyor.

“Sen mi bıraktın? Sonunda yaptın demek.”, diye ekliyorum alçak bir sesle ve başımı sallayarak.

“Bunu yapma zamanım gelmişti.”, diyor dolaptan bir tane bira alırken.

“Sen çıldırdın mı?” Artık işsizsin. Dünyanın içinde bulunduğu ekonomik krizden haberin yok mu?”

“Aksine aklım başıma geldi.”, diye cevap veriyor ve elindeki bira şişesini ağzına götürüp bir yudum alıyor.

“Ülkenin en önemli gazetelerinden birinin yazı işlerinden istifa etmeyi ve yapmak için herkesin can attığı böyle bir işi bırakmayı aklını başına toplamak olarak mı görüyorsun?”

“Beni anlamıyorsun. Otuz üç yaşındayım, altmış değil. Artık kendimi memnun etmek istemiyorum. Muhabir

olarak yıllarca çalıştım ve bu aptal iş yüzünden çok fazla zaman kaybettim.”

“İstifa etmene gerek yoktu. Kafayı sıyırmış bir deli gibi, hem de hiçbir maddi kaynağın olmadan, Hartum gibi tehlikeli bir yere gitmektense daha başka şeyler arayabilirdin.”

“Hayatta yaptığım seçimleri açıklamak zorunda olduğum kimse yok.”, diyor sert ve açık bir ifadeyle. Bir an için şaşırıp kalıyorum.

Soğuk tavrını görmezden geliyorum ve pes etmiyorum. “Öyle biri tabii ki var. Ben.”

“*Yalvarırım*, beni seçim yapmak zorunda bırakma. Duygu sömürüsü istemiyorum, *lütfen*.”

İşaret parmağımı ona doğrultarak öfkeyle üzerine gidiyorum. “Seçim yapma özgürlüğüne sığınmak kolaycılıktan başka bir şey değil, Arthur.”

“Sana sıklıkla kim olduğumu söyleyip durdum. Fakat görüyorum ki bir işe yaramamış.”

“Arthur, mantıklı ol. Çok zeki ve inatçısın. Kendini gerçekleştirmemen için bir sebep yok. Ama tam tersine davranıyorsun.”

“Bu meslekteki şuarsuzluk herkesin ödüllendirilmek istemesi. Oysa fedakâr olmak, bazı şeylerden feragat etmek daha önemli, gördüğüm yerler hakkında sıkıcı makaleler yazmak değil.”

“Yazdıklarını ben de okudum ve hiç de sıkıcı değil. Çok samimi söylüyorum.”

“Buna şüphem yok ama yazdıklarımı tarafsız değerlendiremezsin.”, diyor acı bir ifadeyle gülümseyerek. “Yine de bu yol benim yolum değil.”, diyerek kararlılığını gösteriyor.

“Ne kadar kalacaksın orada?”, diye soruyorum sonunda yorgun bir halde ve öldürücü darbeyi bekliyorum.

“*Elis...*” Öfke ve acıma ile karışık bir ses tonuyla söylüyor ismimi. “İtalya’ya geri döner miyim, onu bile bilmiyorum.”

Başarısızlığa uğradığımı hissediyorum. Onu kaybetmenin felç edici hissini yaşıyorum ama yine de böyle olduğuna inanmak bana çok zor geliyor. “Neden?”, diye mırıldanıyorum.

“Michel Beauregarde ile görüştüm, AFP’nin dış haberler müdürü. Riccardo ile birlikte onun için bir makale yazacağım.”

“AFP?”, diye soruyorum umutsuzca.

“Ajans France Press. Fransız haber ajansı. Paris’e dönüp orada yaşamaya karar verdim.”

İki ergen genç gibi birbirimize aşık olduğumuz bunca zaman aklında ilişkimizi bitirecek bu karar varmış meğer. Arthur, ilk uçakla İtalya’dan ve benden uzaklara kaçmak isterken ben burada bir garip stajyer olarak kalıyorum.

Sonuçta ondan daha fazla şeyler beklediğimi söylememin bir anlamı yok, zaten bir ömür boyu sürecektir bir hikâye değil bizimkisi. Uzun sürecektir aylar ve yıllar boyunca birbirimize kavuşamayacağız. Zaten tecrübeler, günlük yaşam ve her şey bir ilişkiyi önemli hale getiren şeylerdir. Ona aşığım ama anlıyorum ki bu tek taraflı bir duygu. İnsan bir uçurumdan aşağıya paraşütsüz atarsa yere çarptığında kemiklerinin kırılması normaldir.

Her zaman gerçekten ne düşünüyorsa onu söyledi. Bu doğru. Huyum olduğu üzere arzuladığım ilişkinin hayalini

kuran ben oldum. Arthur'a beyaz atlı prensim olma rolünü de ben verdim. Aslında o bu role hiç uygun değildi.

“Arthur, dinle beni. İçinde seni yiyip bitiren bir şeyler var.”, diyorum ona aramızda oluşan uçurumu görmezden gelerek. “Seni daha da ileriye götüren ve kendi yolunu aramanı sağlayan içindeki bu güce ben de sahip olmak isterdim. Maalesef ben senin gibi değilim. Eğer bırakıp gideceksen... Aramızdaki ilişki ne olacak gerçekten bilmiyorum.”

Bakışlarını benden kaçırıyor. “Kararımdan vazgeçmek niyetinde değilim, senin için bile.”, diyerek karşılık veriyor göz ucuyla bana bakarak. Kendimi tarif edilemez şekilde yaralanmış hissediyorum.

“Senden böyle bir şey yapmanı asla istemedim.”, diye fısıldıyorum şaşkın bir halde. Gözyaşlarımı tutamıyorum, ağlamak üzereyim.

“Beni anla. Gitmek zorundayım.”, diyor pek de hoş olmayan bir ses tonuyla.

“Bana söylediğin şeyin ne kadar kötü olduğunun farkında mısın? Daha doğru söyleme şeklinin?”

“Sadece açık şekilde söylemek istedim. Biraz kaba konuştuğum için üzgünüm.”

“Bu yeni işini yapmak ile burada benimle kalıp başka bir iş aramak arasında seçim yapmak zorunda kalsaydın, hiç şüphe yok ki ilk seçeneği tercih ederdin.” Sessiz kalışı söylediklerime, evet, demesinden daha berbat ve korkunç. “Görünen o ki birlikteliğimiz zaten uzun sürmeyecekti.”, diye devam ediyorum içerlemiş bir halde.

Hâlâ cevap vermiyor. Elime dokunuyor sanki beni incitmekten korkuyormuş gibi davranarak. Çıkıp gitmek

için eşyalarımı topluyorum. Yaralarımı kendi evimde sarmayı tercih ederim. Tam kapıya yaklaştığımda farkında olmadan ürkek yalvarışıyla kalbimi yaralıyor.

“Gitme.”

“Beni korkutuyorsun.”, diyorum kapının tokmağına elimi uzatırken.

“Hata yaptığımı söylemek isterdim. Değişeceğimi söylemek isterdim. Ama tüm bunların hepsi yalan olurdu. Bu gece için bizi barıştıracak yalanlar. Ama sadece bu gece için çünkü yarın aynı şeyleri yeniden yaşayacağız. Kalbimizin en derininde bir yerde kendimizi gerçekleştirmek istediğinden uzakta bir hayat yaşıyorsak... Bizim için nasıl bir gelecek olabilir ki?”

“Çok adisin, ben de en az senin kadar hırslıyım.”

“İyi, o zaman git bunu babama da söyle.”

Kalbimin sancıdığını hissediyorum. Hatta tam olarak bir sancı değil, kalbimde açılan büyük bir yaranın acısı. Sanki vücudumdaki tüm kan çekiliyor ve güçsüz kalıyorum. Yavaşça gözlerimi kapatıyorum ve başımı öne eğiyorum.

Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilsem de bir hareketi tekrar ayaklarına kapanmam için yeterli olurdu. Fakat Arthur, ne bir hareket yapıyor ne de bir şey söylüyor.

“Seni eve bırakayım.”, sözleri çıkıyor ağzından yalnızca. Şaşkınlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum. İki saat içinde cennetten cehenneme yolculuk ediyorum. Öylesine yaralı ve terk edilmiş hissediyorum ki daha fazla onun varlığına katlanamıyorum. Onunla göz göze gelmekten ve bu yüzden her şeye tekrar başlayalım diye yalvarmaktan korkuyorum.

“Yalnız başıma giderim.”, diyorum.

“Lütfen.”

“Bana iyilik yapmanı kaldıracak durumda değilim. Eve taksi ile dönebilirim, merak etme. Başıma kötü bir şey gelmez.” Daha ne gelebilir ki? Ben artık bir ölüyüm zaten.

“Ben...”

“Rica ederim, baş-ka bir şey söy-le-me ar-tık.”

Arthur, önüne bakıyor. Sanki bir şeyler yapmak istiyor gibiydi. Beni durdurmak mı istiyordu?”

Kapıyı kapatıp çıkıyorum. Eve dönecek gücü nereden bulacağımı bilmiyorum. Taksiye binmekten vazgeçip huzursuzluğumdan yürüyerek kurtulmaya karar veriyorum. Yürüyerek. Daha fazla yürüyerek. Ta ki eve vardığımda yorgunluktan düşüp bayılacak kadar yürümek.

Apartmanın kapısının önüne geldiğimde göz ucuyla bakınca köşede Arthur’un arabasının durduğunu görüyorum. Acı içinde başımı çeviriyorum ve kapıyı açıyorum.

Acı sona doğru

*H*ayatımın en güzel aşk hikâyesine veda etmek hiç de kolay değil. Böyle bir veda öldürücü olabilir. Geceyi uyku ve uyanıklık arasında huzursuzca uyuyarak geçiriyorum. Rüya görmüyorum. Kendimi hiç zorlanmadan hissizliğin kollarına bırakıyorum. Kendimi inanılmaz derecede berbat hissediyorum.

İşe gitmek istemiyorum, en azından bir kaç gün ama enstitüdeki iğrenç havayı teneffüs etmek evde kalıp hiçbir şey yapmadan oturmaktan daha iyi bir seçenek gibi görünüyor. Hareketsizlik korkusunun verdiği güçle enstitüye gidiyorum, göz çukurlarım iki karanlık kuyu gibi. Beni hayatta tutan tek düşünce öğle yemeği vaktinde çıkıp evime gidecek olma fikri. Evde Arthur'dan gelecek bir mesaj ya da bir e-posta bekleyerek geleceğimi yeniden düzenleyeceğim.

En azından bu sabah düşüncelerimden uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Böylece bir gün boyunca haftalık programın bir tekrarını yapıyorum. Aslında üzerimde oldukça fazla işin olduğunu fark ediyorum. Bırakayım işlerin içinde boğulayım, nasıl olsa yakında her şey daha da kötüye gidecek. Ya da son bir azimle her şeyi tamamlamalı

mıyım? Çenemi elime dayayıp üzerine nemden bir örtü çekilmiş yeryüzünü izliyorum. Sonra bakışlarım dosya yığınınına takılıyor, iş beni bekliyor. Kaderin cezalandırdığı insanların içinde bulunduğu duruma benzer halimi gören Lara, beni rahatlatmak için yanıma yaklaşıyor.

“Buradaki iş için endişe etme. Acelesi yok. Patron ve Wally, bir toplantı için Glasgow’a gittiler ve önümüzdeki haftaya kadar burada olmayacaklar.”, diyor tatlılıkla.

“Aman iyi, biraz rahat nefes alırız.”, diye karşılık veriyorum aldığım haberle rahatlayarak. Araf’ta bir hafta daha.

Lara, çekinerek soruyor, “Canını sıkan bir şey mi var?” Ona dikkatle bakıyorum. Gözlük çerçevelerini kontak lenslerle değiştirmesi iyi oldu. Güvenilir bakışlarının daha da güzelleştiğini düşünüyorum.

“Pek iyi bir zaman değil.”

“Sana yardım etmemi ister misin?”

Cevap verecek halim yok. Sızlanıyorum. Lara da daha fazla ısrar etmekten vazgeçiyor. Sadece bir gerçek var; bana yardım edecek kimse yok, bana yardım etmenin bir yolu yok. Bu zor durumdan kendimi kendim kurtarmalıyım.

Eve döndüğümde öğle yemeği için bir sandviç hazırlamak bana çok yorucu geliyor. Koltuğa yığılıp doymuş yağ oranı yüksek sandviçimi yutuyorum. Birkaç saat sonra telefonumun çalmasıyla uyanıyorum. Kendini kaybetmiş bir sarhoş gibi hareket ederek telefona ulaşmaya çalışırken telefonum susuyor.

Arthur, aramış. Aklımı başıma toplaya çalışıyorum ve geri arasam mı aramasam mı diye düşünürken telefonum yeniden çalıyor. Arayan o.

“Arthur!”, diyorum heyecanlı bir ses tonuyla.

“Merhaba, *Elis*.” Onun sesi ise belli belirsiz çıkıyor.

“Nasılsın?”, diye soruyorum. Ne söyleyeceğime dair bir fikrim yok. Sesimin uykudan yeni uyanan insanlar gibi boğuk ve kalın çıkmamasını umuyorum.

“İdare eder. Sen nasılsın?”

“Tabii ki berbat bir durumdayım ama önemi yok. Yine de her şeye rağmen sesini duymak güzel.”

Şu birkaç saniye içinde yaptığım hatalar yüzünden Silvia, beni herkesin gözü önünde kırbaçlayarak cezalandırırdı. Arthur, bir müddet sessizce bekliyor, ben de hat-tın kopmuş olmasından korkuyorum.

“Orada mısın?”, diye soruyorum.

“Evet. Böyle bitsin istemezdim. Bitsin istemezdim.”

“Ben de istemezdim ama görünen o ki başka bir seçeneğimiz yok. Geleceği olmayan bir ilişki için en başında aceleci davrandık. Ne şanslıyız ki fazla uzun sürmedi.”

Alice, Allah aşkına sus. Durmadan aptalca şeyler söyleyip duruyorsun.

“Şanslıyız?”, biraz şaşırmış bir halde soruyor demek istediğimi anlamamış gibi.

“Yani... Boş verelim. Daha iyi.”

Herhangi bir yorumda bulunmuyor. “Evet. Daha iyi. Hoşça kal demek istedim. Bugün gidiyorum.”, diyor sonra sert bir ses tonuyla.

“Ve ne zaman döneceğini bilmiyorsun.”, diyerek o berbat gecede söylediklerini hatırlatıyorum.

“Dönsem bile artık burada kalmayacağım. *Neyse, üzgünüm.*” diye ekliyor, akılsızca.

“Ben de üzgünüm.”

Sonsuz ve dayanılmaz sessizlik yüreğimi parçalıyor, ona daha fazla katlanamıyorum.

“Belki arada sırada konuşuruz.”

“Eğer seninle konuşmaya devam edersem korkarım sonuna kadar gidemem ve geri dönmek isterim. Eğer bir seçim yapmamı istiyorsan... Ben seçimimi yaptım. Gitme kararı almak hiç kolay değil ama geriye de dönmek istemiyorum.”

“Böyle bir şey istemiyorum. Bir daha konuşmak istemeyeceğini... Senden bekliyordum zaten.”, diyorum kin dolu bir ifadeyle.

“*Büyü artık, Elis. Yeter.* Kötü durumda olan yalnızca sen değilsin.”, diye karşılık veriyor, kızmış olduğu belli.

Ne saçma bir konuşma bu.

“Fark şu ki ben hiçbir seçim yapmadım.”

“Her zaman sen seçim yapamazsın, bazen değişimlere ayak uydurman gerekir. Eğer aramızda bir uzlaşma yoksa... Gerçi sen pek uzlaşma taraftarı değilsin, yanlış mıyım? Seni kaybetmek istemezdim ama seninle olmak için gitmekten vazgeçeceksem... O zaman böylesi daha iyi. Şimdi gitmem gerek.”, bir anda sesini değiştirerek sözlerini tamamlıyor. Telefonda başka seslerin geldiğini duyuyorum. Anlaşılan artık benimle daha fazla konuşmaya devam edemeyecek.

“Tabii. Sana iyi yolculuklar dilerim.”

“Teşekkürler. Hoşça kal, *Elis*.”

Konuşmamızın bitmesiyle aynı anda Yukino’nun odasından bir Japon şarkısının notaları yayılıyor eve. *Kata-omoi fighter*, daha sonra ne anlama geldiğini bana açıklıyor; “karşılıksız aşk savaşçıları”. Yukino kötü sesiyle bağırarak şarkı söylüyor. Sanki elinde bir mikrofon varmış gibi yapıyor ve şarkıyı büyük bir tutkuyla yorumlayarak odama giriyor.

“Bu akşam karaoke yapalım mı? Rida ederim.”, diye soruyor gösterisinin sonunda umut dolu bakışlarıyla.

“Şimdi sırası değil, Yuki.”

“Aksine sen üzgün olduğun için tam sırası. Hem bir şeyler de içeriz.”, diyor kararlılıkla elimi tutarak.

“Hayır.”

“Günlerdir seni izliyorum. *Mamaredo boi*’daki Miki’ye benziyorsun. Yalnız o on altı yaşında sen ise ondan on yaş büyüksün. Aşk acısı çektiği zaman bir ya da iki gün boyunca durmadan ağlar, başka bir şey yapmaz. Ne yemek yer ne de ders çalışır. Sadece ağlar. Fakat sonra tekrar hayata döner ve bir daha eskiyi düşünmez.”

“Ne harikasin, Yuki.”

“Teşekkür ederim, biliyorum!”, diyor söylediğimin gerçek olduğuna inanarak. Şimdi bu odadan çıkıyorsun ve çikolata yemeyi bırakıyorsun yoksa yüzünde sivilceler çıkacak.”

“Hayır. Çikolata beni terk etmeyen tek şey.”

ÇIRAK

“Hayır, sadece o değil. Ben de varım ve daha birçok kişi ama şimdi sen bunu göremiyorsun çünkü sadece Arthur’u istiyorsun.”

Ne kadar da haklı!

Her şeyin bir zamanı var

*L*ara, beni kütüphanedeki toplantıya götürene kadar enstitünün güvenilmez koridorlarında başıboş bir şekilde dolanıyorum. Ancak Claudio geldiği zaman genetik adli tıp sınavı yapılacağına farkına varıyorum.

Claudio, büyük adımlarla cam masaya yaklaşıyor ve bir kralın tahtına oturduğu gibi koltuğa oturuyor. Sıkıntı içinde bize bakıyor, parmaklarıyla masanın camına vuruyor sabırsızca, muhtemelen kafasında gün içinde yapacaklarını planlıyor. “Acele edelim, minik şirinler. Fazla zamanım yok. Ambra, kâğıtları dağıt.”

Ambra’nın uzattığı kâğıdı alıp dikkatle inceliyorum. Bu arada Claudio, olay ile ilgili bilgileri veriyor. “Profilleri karşılaştırın. En fazla on beş dakikanız var. Dürüstçe söylemem gerekirse, bunun için on beş dakika gibi çok fazla bir zamana ihtiyacınız varsa gerçekten işe yaramazsınız demektir.”

Bizi tahrik etmek istediği belli. Sadece Lara, bitiriyor on beş dakika dolmak üzereyken. Ben de ondan kopya çekmek niyetindeyim ama Claudio’nun bakışları üzerimde olduğu için yapamıyorum.

“Tam da söylemek istediğim gibi berbat derecede işe yaramazsınız. Nardelli, sonuçları göster.”

Lara, sonuçları göstermeye başlıyor ama ben onu doğru düzgün takip etmiyorum. Öylesine güçsüzüm ve sıkıntılıyım ki genetik adli tıp sorunlarına odaklanacak durumda değilim. Zaten kendi sorunlarım bana yetiyor. Hem sonra az biraz daha zamanım olsa bu sınavı vereceğimi biliyorum. Üst üste esneyerek bu işkencenin sona ermesini bekliyorum. Sonunda Claudio, bizi cesaret kırıcı kaba bir dil ile kovuyor kütüphaneden. Tam kapıyı açıp çıkacakken gür bir sesle beni çağırıyor. “Allevi.”

Yorgun bir şekilde ona doğru dönüyorum. “Evet?”

“Lara’nın açıklamalarını dinlememekle yanlış yaptın.”

“Dinledim.”, utanmadan yalan söylüyorum.

“Yalancı. Allevi, incelemen için sana verdiğim profil Saverio Galanti’nin profiliydi.”

Şaşkınlıktan gözlerim dört açılıyor.. “Şırınga üzerinde bulunan profil ile eşleşiyor mu?”, kendimi tutamamaya soruyorum.

“Aslında bunu bilmeyi hak etmiyorsun.”

Senin neyi hak ettiğini söylettirme bana.

“Sonucu kendine saklama. Sana şaşırtıcı gelecek belki ama sonucun üzerinde ayrıntılı bir şekilde çalışabilirim.” Bu konuda yaptığım son çalışma dolayısıyla kendime güveniyorum.

“Neyin var, Allevi? Kendini kötü mü hissediyorsun?”, diye soruyor aniden söylediğim şeyi duymazlıktan gelerek.

“Hayır. Neden sordun?”

“Solgun ve kırgın görünüyorsun.”

“Hayır, hayır. Her şey yolunda.”

Claudio, söylediklerime pek de inanmadığını göstermesine iç geçiriyor. “Sonuçlar için Lara ile konuş. Ve iyi eğlenceler.”

Eğer az önce kendimi işe yaramaz hissettiysem şimdi daha da kötü hissediyorum.

Sonunda tam bir dikkat ile çalışıyorum ve sonucu elde etmem çok uzun sürmüyor. Şırınga üzerinde bulduğumuz izler Saverio Galanti’ye ait. Yani, Gulia ve Saverio uyuşturucuyu birlikte almışlar, tıpkı Sofia Morandini de Clés’in söylediği gibi. Fakat diğer taraftan şırıngadaki bulgular ile Gulia’ya yapılan jinekolojik testle edilen bulgular örtüşmüyor. Gulia’nın birlikte olduğu son adamın kim olduğu hâlâ bir sır, en azında resmi olarak öyle.

Bu noktada toksikolojik testin sonucu hangisi diye soruyorum kendime. Bunu öğrenmek için Claudio’ya sormalıyım, fakat bana yüzüncü kez aynı şeyi söyleme fırsatını ona vermek istemiyorum. “Valenti davası yüzünden canımı çok sıkıyorsun.”

Acı ve sıkıntı içinde olduğum için eve dönmüyorum. Enstitüde tek başınayım. Böylece kimseye fark ettirmeden istediğim gibi yasalara aykırı şekilde hareket edebilirim. An itibarıyla yapmak istediğim yasadışı şey Saverio Galanti’nin toksikolojik test sonuçlarına ulaşmak. Sonucun çok bir önemi olacağını düşünmüyorum. Gulia’nın ölümünün üzerinden neredeyse üç ay geçti. Saverio o gece aldığı maddeyi çoktan vücudundan atmış olmalı. Ne kanında ne de idrarında bir şey bulmak mümkün

olmayabilir. Sadece saçından bir bulgu elde edilebilir ama Saverio'nun saçları da incelenemeyecek kadar kısa. Bu durumda toksikolojik test bize sadece Saverio'nun yakın zamanda uyuşturucu kullanıp kullanmadığını gösterir. Bu sonuç, onun kronik bir uyuşturucu bağımlısı olup olmadığını anlamamıza yarar. Davayı çözmek için çok kısıtlı bir bilgi.

Tek yol Claudio'nun bilgisayarını açmak ve orada sonucun bir kopyasını sakladığını ümit etmek. Odasının kapısı doğal olarak kilitli ama bu pek sorun yaratmıyor. Tüm odaların anahtarları sekreterlikte var. Sonunda Claudio'nun krallığına giriyorum, yalnız ve rahatsız edilmeden.

Duvarında asılı duran fotoğrafların yarısında Claudio var. Bir tanesi, Şarm El Şeyh'teki tatili sırasında çekilmiş; burada oldukça bronzlaşmış görünüyor. Masasının üzerinde ağzına kadar dolu bir kalem kutusu, ışığın yanında duran prize takılmış ve keskin bir lavanta kokusu yayan elektrikli bir koku verici ve *Bir Anatomopatolojist'in Notları* kitabı (kitabı açıp karıştırıyorum ve Chiara adında birisi tarafından yazılmış mide bulandırıcı bir ithaf yazısı ile geliş güzel atılmış bir imza buluyorum.) var. Bilgisayarın klavyesinin yanında miyop gözlükleri öylece duruyor. Onun özel alanına girmiş olmaktan ötürü huzursuzum ama istediğim şeyi öğrenmek için başka çarem yok. Bilgisayarını açmak için tuşa basıyorum. Bilgisayar açıldığında büyük bir hayal kırıklığı ile şifreyi bilmediğimi fark ediyorum. Uzaktan gelen ayak seslerini duyunca bilgisayar kapatmaya karar veriyorum. Kahretsin!

Keskin kulaklarım topuklu ayakkabı seslerini çok iyi tanıyor. Hemen sonra gelen sesi de çok iyi tanıyor.

“Evet, aşkım, daha şimdi vardım. Hayır, merak etme, rahatsızlık vermiyorsun. Zaten yolumun üzerindeydi. Hayatım? Odanın kapısını açık mı bıraktın? Nasıl, bırakmadın mı? Sana açık diyorum. Garip. Nerede demiştin? Masanın üzerinde mi? İki adet dosya, biri yeşil, biri sarı. Tamam. Sonra görüşürüz. Bu akşam Marta ve Pierre ile akşam yemeği yiyeceğiz. Tamam, sakın ol, ben kapıyı kapatırım.”

Kalbim öylesine bir hızla atıyor ki Ambra, kalbimin sesini duyacak diye korkuyorum. Ne utanç verici! Çizgi romanlardaki garip karakterler gibi masanın altına saklanıyorum.

Claudio’nun odasında kapalı kaldım ve bir yere kıpırdamıyorum. Saatimin yelkovanı saniyelere güm güm vurarak ilerliyor. Yere oturuyorum ve Silvia’nın ne kadar haklı olduğunu düşünüyorum.

Zamanı geldiğinde öğreneceğim sıradan bir bilgi için az daha Ambra’ya yakalanıp rezil olacaktım. Eğer yakalansaydım doğacak sonuçları düşünmek bile istemezdim. Ben gerçekten aklımı kaçırmışım.

Uyanış

Alice? İşi bitirdin mi? Patron ve Wally bugün dönüyorlar, bir haftadır yoklardı biliyorsun. Karşılarına hazırlıksız çıkmamamız gerekiyor.” Lara’nın etekleri tutuşmuş. Çok evhamlı olduğu için aldırış etmiyorum. Canımı sıkan şey verdiği haberin kendisi.

“Bugün mü? Bugün mü dönüyorlar?”, diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Maalesef, evet.”

Patron ve Wally olmayınca her şey daha iyiydi. Kendimi kış uykusuna yatmış gibi hissediyordum. Kişisel sorunlarım bana enstitüdeki büyük ve yıkıcı meseleleri nerdeyse unutturmuştu.

Telefonum çalıyor ve sekreterlik Patron’un beni çağırdığını söylüyor. Kendimi tutamıyorum, “Allah kahretsin!”, diyorum.

Lara, sorgulayan gözlerle bana bakıyor. Müdürlüğe gitmek için odadan çıkıyorum. İşte beklenen an geldi.

Başka bir şey beklenemezdi zaten. Diz dize geçirdikleri on gün boyunca (Patron ve Wally, Wally ve Patron)

kesinlikle benim hakkımda birbirleriyle konuşmuşlardır ve sonunda ne olacağı çok açık bir karar varmışlardır.

Patron, masasında oturuyor. "Seninle konuşmamız gerek.". Konuşurken yüzüme bile bakmıyor. Sağlam ve duygusuz bir adam. Şu anda, Arthur'un babası olarak, daha da kötü görünüyor.

"Konu nedir?", diye soruyorum sakın bir şekilde.

Bir an için başını kaldırıyor, saf çekiciliği ile tıpkı Arthur'a benziyor. Aslında birbirlerinden çok farklı olmaları gerekir ama gerçek durum öyle değil.

"Oturun.", diyor aceleci ve cesaretimi kıran bir ses tonuyla. "Trafik kazasına ait üretral lezyon çalışmasını Doktor Boschi'ye teslim ettiniz mi?"

Hayır, yapmadım. Oğlunuz beni terk etti ve kendimi berbat hissediyorum. Üretral lezyonlarınız hiç de umurunda değil.

"Neredeyse bitti, Profesör. Tekrardan bir inceleme yapıyorum."

"Tekrar incelemek ne demek?"

"Önce daha kabataslak bir çalışma yaptım. Şimdi daha teknik bir işlem yapıyorum." Tehlikeli sulara yüzüyorum ve Patron, beni vurup batırmak istiyor.

"Yazdığınız gibi konuşmayı öğrenmelisiniz.", diyor soğuk bir ifadeyle.

"Tamam.", diyorum incecik bir ses tonuyla.

"Fakat sizinle konuşmak istediğin konu bu değil. Şimdi çok daha hassas bir konuyu konuşmak istiyorum."

İşte! İşlem başlıyor. Kamu adına suçlamada bulunmak için Wally'nin yanımızda olmamasına şaşırıyorum.

“Profesör, bana söyleyeceğiniz her şeyi kabul etmeye hazırım.”, diye açıklıyorum yaralı bir gururla.

Kaşlarını çatıyor. Önünde duran ve bana çok tanıdık gelen kâğıtlarla ilgili fikrini açıklamadan önce yüzünde solgun ve belirsiz bir gülümse görüyorum.

“Biri bana sizin bu çalışmanızı verdi.”, diyerek açıklamasına başlıyor. Cebinden hipermetrop gözlüklerini çıkarıp, takıyor ve çalışmanın başlığını okuyor. Geçenlerde yazdığım ve Arthur ile birlikte olduğum o akşam yırttığım makalenin başlığı bu.

Biri. Eğer Arthur değilse, kim?

“Bu makale ile ilgili biraz bocaladığınızı biliyorum. Yazdıklarınızın daha ziyade temelsiz olduğunu düşünmenizden kaynaklanan bir bocalama. Çok iyi bir iş çıkarmışsınız, Doktor Hanım. Çok iyi.” Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Patron, elinde tuttuğu kâğıtları masanın üzerine bırakıp gri gözleriyle bana bakıyor. “Doktor Boschi ile aranızda yaşanan sorunlardan haberdar oldum.”

Mahcup bir halde başımı öne eğiyorum. “Çok üzgünüm, Profesör. Yapmaya çalıştım... Yani, çalışma arkadaşlarım kadar becerikli ve ekibinizin standartlarında olmayı isterdim ama bundan daha fazlasını yapamıyorum.”

“Valeria, size inanmıyor. Vasatın üstüne çıkamayacağınızı düşünüyor. Her şeyden öte sizde azim eksikliği olduğundan şikâyet ediyor. Siz de bu görüşlere katılıyor musunuz?”

Başımı kaldırıyorum ve dikkatlice donuk gözlerine bakıyorum. “Tamamına değil.”

Tam olarak emin değilim (çünkü anlaşılmaz bir adam) ama benden memnunmuş gibi bir hali var. "Tüm dünya bize aksini dayatsa da kendi bildiğimiz yöntemleri kullanmamız gerektiğini düşünürüm." Şaşırarak ona bakıyorum. Patron'un da bizim gibi gerçek bir insan olduğunu hiç düşünmemiştim. Enstitüde dolaşan ilahi bir ruh gibi görüyordum onu ve duygudaşlık kurabilme yeteneğine sahip olamayacağına inanıyordum.

Masasında duran çerçevelenmiş bir fotoğrafı alarak yerinden kalkıyor. Fotoğrafı bana uzattığında onu dikkatlice ellerinden alıyorum. Tüm çocuklarının görülebildiği bir fotoğraf. Öfkeli bir hali olan sıska ve sarı saçlı çocuğu, Arthur'u ve yanında duran sarı saçlı Cordelia'yı hemen tanıyorum.

"Profesör..."

"İzin ver bitireyim. Görünüşünüzün aksine çok yetenekli bir geç kadınsınız. Fakat istikrarlı ve bir şeyler üretmek için istekli olmaya devam etmelisiniz. Bu bir eleştiri değil, öyle algılamayın. Sadece basit bir gözlem. Arthur... O sizden çok farklıdır. Ne kadar baskı altında olursa o kadar az üretken oluyor. Sanki hiçbir şekilde tatmin olmuyor ve buna karşın kaybetmeyi de asla kabul etmiyor. Otuz yaşına gelmiş bir adamın işini bırakıp bağımsız yazar olarak çalışmak istemesi pek de hoş karşılanacak bir davranış değil. Tamamen kafası karışık." Ona karşılık vermek isterken beni durduruyor. "Başka konulara dalıp sizinle asıl konuşmak istediğim konudan uzaklaşıyorum. Asıl konu, Doktor Hanım, Boschi size psikolojik bir terör uygulamakla hata etmedi. Bu yöntem Arthur gibi biri üzerinde işlemez ama sizin üzerinizde işler. Doktor Boschi, bu şekilde davranarak belki

de sizin hiçbir zaman olamayacağınız şekilde hızlı çalışmanıza katkıda bulundu.”

Ayrıca içimde küçük bir parçanın yitip gitmesine de katkıda bulundu.

Patron, konuşmasına devam etmeden önce öksürerek boğazını temizliyor. “Hartum’a doğru yola çıkmadan önce oğlum ile buluştum. Bana, sizin yanlış bir şekilde değersiz bulduğunuz makalenizi verdi ve bazı girişimlerinizi anlattı.” Duyduklarım yüzünden morarmaya başlıyorum ve kulaklarımın yandığını hissediyorum. “Bu girişimlerinize ilgili Doktor Conforti’den onay istedim.”

“Gerçek şu ki, Valenti davası duygusal olarak beni çok etkiledi. Diğer davalardan ne farkı var, bilmiyorum ama beni tamamen etkisi altına aldı.”

“Bu yanlış. Gelecek sefere bunun yanlış olduğunu hatırlayın.”

“Sadece bir seferlikti.”

“Tabii, bu iyi bir iş çıkarmış olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor.” Patron, bana kapıya kadar eşlik ediyor. Daha önce hiç olmadığı kadar özenli davranıyor. “Valeria, içinde yer alacağınız bir araştırma projesi için sizinle konuşmak istiyor. Onunla görüşün.”

“Evet, Profesör.”

Kapıyı tam açacakken bana yeniden seslendiğini duyuyorum. “Alice. Sakin olmanızı arzu ediyorum. Siz bu enstitünün parlayan bir yıldızı ya da güvenilir bir çalışanı olmayacaksınız. Fakat kişisel olarak geleceğinizin şu an için sallantıda olduğunu da söyleyemem. Güven-desiniz. Hak ettiğiniz her şey sizindir.”

Benim yerimde Ambra olsa klâs bir tavır ve kendine güvenen bir ifade ile karşılık verirdi. Lara, saygın bir şekilde minnettarlığını gösterirdi. Ben ise kendi yöntemimle, gözyaşları ve hıçkırıklarla karşılık veriyorum. Bir hareketle musluğun sonuna kadar açılması gibi. Patron, karşılaştığı bu zor durum karşısında ne söyleyeceğini bilemiyor.

“Doktor Hanım, rica ederim. Kendinize gelin.”, diyor sert bir tavır takınarak. İsmi baş harflerinin yazılı olduğu mendilini bana uzatıyor. Gürültülü bir şekilde burnumu siliyorum. Öylesine sarsılmış durumdayım ki (en azından bu sefer güzel bir haber yüzünden)doğru düzgün konuşmayı bile beceremiyorum.

“Son birkaç aydır... O kadar çok şey... Biriktirdim ki içimde... Şimdi her şeyin bittiğini... Artık güvende olduğumu... Bilmek... Yani, işte duygularıma engel olamıyorum.”, diyerek içinde bulunduğum durumu açıklıyorum gülümseyerek.

Patron, beni başından savmak için sabırsızlanıyor. “O zaman, ben de size böyle güzel bir haber verdiğim için mutluyum. Yaptığıma pişman olmadan önce işinizin başına dönseniz iyi olur.”

Gitmek yerine kendimi ağlamaya öylesine kaptırmıştım ve içimi dolduran rahatlama hissi öyle bir noktaya gelmişti ki çıkmadan önce, “Teşekkürler, Patron.”, deme gafletinde bulundum. Bir müddet sessizlik oldu. Sonra...

“Bana ne dediniz?”

“Ben...”

“Patron mu? Patron... Evet, aslında biliyorum. Neyse, şimdi gidin. Hadi. Gidin.”

Odadan çıktığımda yüzümde şaşkın bir ifade ve akan rimelimizin izleri olduğu halde doğruca Wally'in odasına gidiyorum. "Profesör Malcomess, benimle konuşmak istediğini söyledi."

Wally, kaşlarını çatarak hiçbir şeyden haberi yokmuşçasına bana bakıyor. "Evet. Oturun lütfen." Dedini yapıyorum ve karşısında daha önce hiç olmadığım kadar rahat bir tavırla ona bakıyorum. "Buradan çıkınca yüzünüzü yıkmanızı tavsiye ederim. Yüzünüzde maske varmış gibi görünüyor."

"Kontrolümü kaybettim."

"Bu ilk defa olmuyor.", diyor yüzünü ekşiterek. "Doktor Hanım, size ayıracak fazla zamanım yok. Madem Profesör Malcomess, sizin durumunuzla ilgili bir karara vardı bugün, ben de ona uygun davranacağım."

"Teşekkür ederim, Profesör.", diyorum istemeden de olsa.

"Her ikimiz de biliyoruz ki, virtopsi projesinde bir dizi soruna yol açtınız." Her zamanki abartma, bir dizi sorun. En fazla bir tane. "Yine de, yaptıklarınızın sonucunda Doktor Conforti'den olumlu ve sizi öven görüşler aldım. Bunun aksi bir durum olmadığı sürece ona inanıyorum."

"Anlıyorum.", diyorum şaşırdığımı gizlemeye çalışarak.

İki şaşırtıcı olay; tüm hayatım boyunca bir şekilde beni en çok yaralayan ve kendimi bir hiç gibi hissetmeme sebep olan iki adam içine düşmekte olduğum uçurumdan beni kurtardılar.

Wally'nin Claudio'ya inanmadığı açık. Fakat adamın bir ağırlığı var ve onun düşüncelerine önem vermek çok zor. Wally bile (her kadın gibi) onun çekiciliğine

boyun eğiyor. Wally'e yalan söylemesi benim de hiç beklemediğim kibar bir davranış.

“Verdiğim sözleri tutmak benim alışkanlığımdır. Virtopsi projesi ile ilgili olumlu bir değerlendirme yapılması halinde içinde bulunduğunuz zor durumdan kurtulacaksınız. Bu noktada kurtulduğunuzu söyleyebilirim.”

Hain kadın Malcomess'ın fikirleri hakkında bilimsel bir konuşma yapmaktan kaçınıyor. Kimin umurunda. Artık güvendeyim.

Claudio'ya teşekkür etmenin en azından yapmam gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Odasının kapısı çalıyorum.

“Girin.”

Kapıyı dikkatle yavaş yavaş açıyorum. Beni karşısında kendimden geçmiş bir halde gördüğü günler çok uzakta değil.

Çalışma masasında oturuyor ve tamamen işine odaklanmış görünüyor. Pencereden içeri süzülen güneş şakaklarındaki birkaç beyaz saç telini ortaya çıkarıyor. Koyu yeşil keskin gözlerini bana çeviriyor.

“Ah, sen miydin?”

Ürkekçe mırıldanıyorum, “Claudio”. Neden bilmiyorum ama ona teşekkür etmekten utanıyorum. “Her şey halloldu. Wally'e benimle ilgili iyi şeyler söylediğin için teşekkür ederim.”

Claudio, doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Şimdiye kadar kimse bana böylesine yoğun bakışlarla bakmamıştı.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve ince bir ses tonuyla soruyorum, "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Gözlerini kapatıp açıyor ve birden yüzünde bir gülümseme beliriyor. İlgisizce başını sallıyor. "Hiç. Hiç.", diyor. Oturduğu yerden kalkıp doğal bir şekilde hareket ederek yanıma geliyor.

"Yüzündeki bu rimel lekesiyle gotik bir havan var. İyice düşününce sen zaten gotiksin diyebilirim." Sanki gerçekten benimle konuşmuyor da kendisiyle konuşuyor gibi görünüyor. "Sana yardım etmek, benim küçük Alice'm, benim için bir zevkti."

Benden bir adım uzakta. Kalbim heyecanla atıyor. "Senden yaptığımın karşılığında bir şey istesem bu alçakça mı olur?" sorusunu sorarken kullandığı ses tonu huzurumu kaçırıyor.

Şaşırmama rağmen hemen cevap veriyorum. "Ne isteyeceğine bağlı."

"Bu", diye karşılık veriyor ve beni öpmek için başını eğiyor.

Titrediğimi hissediyorum ve onu uzaklaştıracak gücü bulamıyorum. Kısa ama beni karmaşık hislere sürükleyen bir öpücük. Kapıya doğru hızlı bir bakış atarak yanımdan uzaklaşıyor, şansına kapı tamamen kapalı. İnanmayan gözlerle ona bakıyorum. Az önce olan şeye gerçekten de inanamıyorum.

"Bu gerçekten de alçakça oldu.", diye kekeliyorum elimle dudaklarıma dokunarak.

Claudio, beni huzursuz etmiş olmaktan memnun, "Biliyorum.", diyerek samimiyetle itiraf ediyor. "Gerçi sen de kendini geri çekmedin."

Bu doğru. Ama ona cevap vermek benim de öpüşmek istediğimi itiraf ettiğim anlamına gelebilir. “Ben gidiyorum.” Arkamı dönüp kapıya doğru yöneliyorum. Bacaklarım titriyor.

“Merak etme. Bir daha yapmam.”, diyor iç çekerek.

“Yapmamamı tercih ederim.”, diyerek karşılık veriyorum. Öylesine bir utanç yaşıyorum ki konuşacak gücüm bile yok.

Claudio, bir kez daha delici bakışlarıyla bana bakıyor ve hoşgörüyü gülümsüyor.

“Gerçekten yapmamamı mı tercih edersin, Alice? Bundan o kadar emin misin?”

Emin olmak... Ne büyük bir söz. Doğru, bir zamanlar böyle bir anın hayalini kurmuştum ama zamanlar artık çok geride kaldı.

Yaşadıklarımın hâlâ inanmadığım için kendimi kaybetmiş bir halde Silvia ile kutlama yapıyorum. Saat henüz altı olmasına rağmen neredeyse sarhoş olmuş durumdayım.

Taksiye atlayıp eve geri dönüyorum. Ayakta duracak halim yok. Odama girer girmez bilgisayarı açıyorum. Yetersiz ışığa rağmen nazikçe bir şeyler yazmak için kendimi zorluyorum.

Teşekkürler.

Ne için olduğunu zaten biliyorsun.

A.

Saat dokuza doğru yatağa girip uyuyorum. Uzun süredir ödemem gereken bir borçtan kurtulmuş gibiyim. Sırtımda taşıdığım yük yüzünden çok yorgun düşmüştüm.

Fakat şimdi hastalıklarımın tedavi edildiğini hissediyorum.

Sonraki gün Arthur'un bana yazdığı cevabı okuyorum.

Sana bunu daha önce anlatmadım çünkü her şeyi sana babamın söylemesinin doğru olacağını düşündüm. Sonuçta, doğru bir şekilde karar verecek kişi oydu. Bu arada bana teşekkür etmene gerek yok. Aksine, bana olan güvenini boşa çıkardığım için ben senden özür dilerim.

Arthur

Arthur. Yaşadığım bu sevinç, sevinç değil senden uzakta olunca. Ne seninle ne de geçmişte yaptığın hatalarınla ilgili kötü bir şey düşünmüyorum. Sadece dönmeni istiyorum. Aniden çıkıp gelmeni.

Haklı bir sebeple ona yazmak aramızda tekrar bir iletişim kurulmasını sağladı. Doğrusu, bir daha konuşmamak birbirimizi kaybetmemiz demekti. Ben ise ona yazarak kararlı bir şekilde Arthur'un isteğine karşı geliyordum. Kendime verdiğim sözü tutabilmek için çok güçsüzüm. Bu yüzden hiçbir pişmanlık duymadan sözümü çiğniyorum.

Ne yaptığını, nerede yaşadığını o kadar çok bilmek istiyorum ki...

Neden birbirimiz için ölüymüşüz gibi ortadan kaybolasın? Sen benim için ölü olmak dışında her şeydin. Artık senden haber alamıyor olmak bana çok

ağır geliyor. Sanki içimizden biri bir diğerrinin hayatını mahveden bir meteordan başka bir şey değilmışiz gibi hissediyorum. Ama aramızda yaşananlar ne olursa olsun, bunun bir önemi yok. Senin için yokmuşum gibi davranmak istemiyorum. Bana yazdığın makaleyi okutacak mısın?

Senin,

A.

NOT: İlişkimizin kısa sürmesi kader değildi.

E-postayı gönderiyorum ve kendime elektronik postalarımı durmadan kontrol etmeyeceğime ve Arthur'un bana cevap yazacağına dair umut beslemeyeceğime dair söz veriyorum. Fakat bu sözü de tutmak benim için çok zor oluyor. İki saat sonra e-posta kutumda onun adını görmek ne kadar güzel.

Ne güzel söylemişsin, meteor. Çok üzücü ama ben de seninle aynı hisleri paylaşıyorum. Birbirimizi kaybetmemize gelince, sanırım gereğinden fazla bir katılık gösterdim. Böyle yapmamalıydım. Beni bağışlamayı rica ederim.

Burada, Hartum'da Acropole Hotel'de kalıyorum.

Daha önce böyle bir sıcak görmedim, sanki cehennemdeyiz. Tek sorun iklim değil elbette ama galiba en büyüğü.

Her günüm malzeme toplayarak, sorular sorarak, dinleyerek ve yürüyerek geçiyor. Akşamları topladıklarımı ayrıntılı bir şekilde düzenliyorum ve bu genelde gecenin geç saatlerine kadar sürüyor.

Sonuçta bu yapmayı hayal ettiğim şeydi. Kendimi iyi hissediyorum.

Sana anlatacak çok şeyim olacak. Umarım en kısa zamanda anlatma fırsatım olur. Şimdi gitmek zorundayım. Birkaç saat içinde Darfur'a doğru yola çıkacağım.

Bana e-posta yollamış olman çok güzel.

Yakında görüşmek üzere,

Arthur

İnsani yardım ile ilgili iş nasıl ilerliyor? Sen ve Riccardo, ilginç bir şeyler bulabildiniz mi?

Oralarda her zaman dikkatli ol, Arthur. Zavallı gibi görünmek istemem ama biraz endişeliyim.

A.

Arthur, yazdıklarına hemen cevap veriyor. Bu onun online olduğu anlamına geliyor. Messenger'im olmadığı için pişman oluyorum.

Oldukça memnunum. Fırsatını bulur bulmaz sana her şeyi daha detaylı anlatacağım.

Arthur

Gelişmeler

*S*averio Galanti'nin toksikolojik test sonuçları Claudio'nun odasına girme girişimimden birkaç gün sonra belli oluyor.

Rahatça koltuğa kurulmuş, bir yandan anafilâksi üzerine bilimsel bir makale okuyor ve bir yandan da Janis Joplin'in başarıları üzerine bir hikâye dinliyorum. Yukino, elinde günün gazetesiyle bana doğru yaklaşıyor.

“Senin için ilginç bir farça var.” diyor

“Farça? Parça, demek istiyorsun. Yuki, ne zamandır günlük gazeteleri okuyorsun?”

“Üniversite için alıştırma. Oku, oku.”, diye konuşurken gelip yanıma oturuyor ve yastığın altından okumaya hazır bir manga dergisi çıkarıyor.

Tıpkı önceden tahmin ettiğim gibi, test sonuçları çok yakın bir zamanda uyuşturucu alındığına işaret ediyordu. Alınan uyuşturucu kannabinoid. Bu pek önemli bir bilgi değil. Fakat Saverio'nun Gulia'nın ölüm günüyle ilgili verdiği ifadeler ve genetik test sonuçları önemli bilgiler içeriyor.

Olay gününden bir gün önce Saverio'nun aldığı her iki eroin dozu da tamamen aynıymış ve uyuşturucuyu aldığı torbacı her ikisinin de aynı parti maldan olduğunu söylemiş. Saverio daha sonra Gulia ve Sofia'nın evine gitmiş ve eroini orada bırakmış. Bir sonraki gün, saat üç civarında, Gulia, Saverio'yu aramış ve yanına gelmesini söylemiş. Gulia, acı çekiyormuş, başı çok ağrıyormuş. Genelde eroini burun yoluyla alıyorlarmış, nadiren damara enjekte ediyorlarmış. Fakat o gün Gulia, eroini damar yoluyla almak için ısrar etmiş çünkü uyuşturucunun etkisinin daha yoğun olacağına ve daha uzun süreceğine inanıyormuş. Tek başına yapamayacağı için Saverio'dan yardım istemiş ve o da yardım etmiş. Ama Saverio, her zaman olduğu gibi burun yoluyla almayı tercih etmiş.

Söylediğine göre, uyuşturucuyu enjekte ettikten sonra Gulia'da herhangi bir alerjik tepkime olmamış. Her zamanki gibi uyuya kalmış. Saverio da onunla birlikte uyumuş. Uyandıklarında saat beşe geliyormuş. Gulia, uyuşturucunun devam eden etkisiyle sanrılar görüyormuş. Ayrıca baş ağrısı da geçmiş. Saverio, evden saat altıda ayrılmış ve saat on bire kadar olay mahallinden başka bir yerdeymiş. Dolayısıyla, Gulia'nın ölüm saati hâlâ karanlıkta. Zaten ölüm saati, saat sekizden önce olamaz çünkü hem Bianca'nın hem de telefon kayıtlarının doğruladığı gibi saat sekizde Gulia, ablasını aramış. Ayrıca, Claudio, ölüm saatini belirlerken yaptığı bir hata ile saat on varsayımında bulunsa da Saverio o saatte başka bir yerdeydi.

Haberi okur okumaz hemen telefona sarılıyorum. "Ya parasetemolü Gulia'ya Saverio verdiyse ve alerjik tepkimeyi beklemesine karşılık, tepkimenin meydana gelmesi

geciktiyse?”, diye soruyorum Claudio’ya. Onu aramak çok zor oldu, hâlâ utanıyorum. Onu tanıyorum, öpücük onun için hiçbir anlam ifade etmiyordur. Bunu düşünmenin faydası yok.

Birkaç dakika sessizce bekliyor, düşüncelere dalıyor. “Tabii, olabilir. Saverio, Gulia’nın aldığı doza onu öldürmek amacıyla bir şeyler karıştırmış olabilir. Belki de alerjik reaksiyonun hemen gerçekleşmesini bekliyordu ama bu olmadı. Gulia’nın kendisini daha sonra kötü hissetmiş olması muhtemel. Fakat alerjik reaksiyon ne kadar hızlı meydana gelirse o kadar çok tehlikeli olur. Eğer geç meydana geldiyse, dolayısıyla ağır ve kademeli şekilde olmuş demektir, Gulia’nın ilaç alacak, yardım isteyecek ya da hastaneye gidecek vakti olurdu. Sen de öyle düşünmüyor musun, Alice? Hem sonra tepkime geç meydana geldiyse yüzde yaygın bir ödem oluşmalıydı. Gulia’nın yüzünde ödem oluştuğuna dair bir iz yoktu. Sonuç olarak, bana düşük bir ihtimal gibi gözüktü.”

“Evet, tabii, düşük bir ihtimal. Bence hızlı bir tepkime meydana geldi. Neredeyse aniden oluşan bir tepkime. Fakat sonuçta meydana gelmesi imkansız bir durum değil.”

Claudio’nun acelesi var gibi. “Allevi, Calligaris ile randevum var. Benimle tam da bu konu hakkında konuşmak istiyor. Benimle gelmek ister misin?”

Gerçekten çok şaşıyorum. Beni tüm bu olayın dışında bırakmak isteyen Claudio’nun kendisiydi. Şimdi benim dehama inanmaya mı başlıyor acaba? Belki de bu olayla ilgili fikirlerime inanmaya başlıyor. Ne olursa olsun, hangi gizli sebeplerle bunu yaptığına aldırış etmeden

bu önemli fırsatı kaçırmamaya karar veriyorum. “Tabii ki!”, diyorum büyük bir heyecanla.

“Tamam, o zaman. Yirmi dakika sonra seni alırım.”

Claudio, dediği vakitte gelip beni alıyor ve Calligaris’in ofisine doğru yola çıkıyoruz. Arabanın içinde karşılık utançtan kaynaklı bir sessizlik var. yine de sessizliği Claudio, bozuyor.

“Galiba, Calligaris de senin sorduğun soruları soracak bana.”

“Mantıklı.”, yorumunda bulunuyorum.

“Evet, tabii. Şu an itibariyle yapılan tüm araştırmalar karanlıkta kalıyor. Galanti’nin eldeki tek şüpheli olduğunu düşünüyorum.”

Bianca, ona verdiğim bilgileri henüz kullanmamıştı. Kişisel fikrimi çekinerek ifade ediyorum. “Tırnak altında bulduğumuz kadın DNA’sı, Gulia’nın ölümünde Saverio’nun parmağı olduğu varsayımını çürütebilir.”

“Bunu kim bilebilir? Belki de o gün, öğleden sonra üç kişiydiler.”

Aslında bunu ben söyleyebilirim. Dorianana ile Saverio’nun bu işi beraber yapmış olabileceklerini düşünmüyorum. Fakat yine de bu fikrimi kendime saklamalıyım, ta ki Bianca, durumu aydınlatana kadar.

Düşüncelere dalıp gittiğim için polis merkezine geldiğimiz farkına varmıyorum. Calligaris, bizi yine nazikçe karşılıyor ve büyük bir gaf yapıyor.

“Doktor Conforti, sevgili Alice’yi getirmekle ne iyi ettiniz. Enstitüde filizlenen bir aşk hikâyesi ta benim

kulaklarıma kadar ulaştı. Harika! Hem işte hem hayatta güzel bir çift. Ben ve eşim de uzun süre birlikte çalışmıştık.

Claudio ve ben dönüp birbirimize hafif bir utanç ile bakıyoruz.

“Lütfen, oturun.”, diyerek bizi koltuklara yönlendiriyor.

Claudio, kendine özgü huysuz tavrıyla komiserin sormak istediği tüm soruları cevaplayacağını söylüyor. Calligaris, benim Saverio ile ilgili makaleyi okuduktan sonra aklımda geçen tüm soruları aynı merakla soruyor. Claudio ise adli tıbbın ona verdiği sarsılmaz özgüveniyle soruları cevaplıyor.

Aslında buluşmamız yirmi dakika kadar süreceken, Calligaris’in daha fazla konuşma isteği yüzünden uzuyor. Bizi uğurlamadan önce söylediği son şey beni oldukça etkiliyor. Son araştırmalar sonucunda elde edilen bilgiler ile davanın seyri öngörülemeyecek şekilde değişmiş. “Yakın zamanda size tekrar ihtiyacımız olacak, Doktor Conforti.”

Claudio, zoraki bir gülümsemeyle komiseri selamlıyor ve kolumdan sıkıca tutup beni oturduğum yerden kaldırıyor ve oradan ayrılıyor. Calligaris’e selam vermeye fırsat bile bulamıyorum.

Merkezden dışarı çıkıyoruz, arabaya binmeden önce çok kötü kokan bir köpek pisliğine basıyorum.

“Metro ile dönebilirsin.”, diyor her zamanki içtenliğiyle.

“Şaka yapıyorsun herhalde.”, diye karşılık veriyorum ayakkabımın tabanın kaldırırma sürterek temizlemeye çalışırken.

“Bu fıstığı yeni yıkattım. Bu durumda arabaya binemezsin.”

“Çok kabasın.”, diyorum gülümseyerek.

Arabaya binerken karşılık veriyor. “Metro iki adım ötede.” Arabanın açılan camından ona bakıyorum. “Senin için kötü olacak. Seninle bir fikrimi paylaşabilirdim.”

“Ne kayıp.”, diyor arabayı çalıştırırken.

“Zaman beni haklı çıkaracak. Calligaris, üstü kapalı şekilde Dorian Fortis’i işaret ediyordu. O da, er ya da geç, genetik test yaptıracak. İşte o gün Doktor Conforti, özürlerini kabul edeceğim.”

Claudio, gülerek başını sallıyor. O arabasıyla uzaklaşırken ben de ayakkabımdaki köpek pisliği ile az ilerdeki metro istasyonuna doğru ilerliyorum. Acımasız mayıs günlerini aydınlatan güneşin ılık sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Asla kimseye güvenme

*J*kircikli bir ruh hali ile evde yalnız başınayım. Özlem ve sıkıntı bana çirkin bir şaka yapıyor. Arthur ile iletişime geçmek için doğru zamanı bekleme çabalarım boşa gidiyor ve içimdeki mantıksız taraf varlığından her zaman şüphe duyduğum mantıklı tarafa galip geliyor.

Merhaba Arthur,

Nasılsın? Darfur'a vardın mı?

Birkaç gün önce Cardelia'yı televizyonda gördüğümü biliyor musun? Çok başarılı. Gerçek bir prensese benziyor.

Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki... Her şey hakkında... Ve seni yeniden dinlemeyi öyle çok istiyorum ki...

Belki fırsatın olursa birlikte güzelce gevezelik ederiz.

A.

Hiçbir cevap yok. En azından e-postayı göndermemden iki gün sonrasına kadar.

“Belki başına bir şey gelmiştir.”, diyor Alessandra, kardeşimin elini sıkıca tutarken.

Trastevere'de bir restoranda birlikte akşam yemeği yiyoruz.

"Bu en çok korktuğum şey. Başına bir şey geldiğine inanmak istemiyorum. Onun adı bir herif olduğuna inanmayı tercih ederim."

"Onu ara.", diyor kardeşim. Onu böyle görmek çok garip. Tırnaklarında siyah bir oje olmadan, herhangi bir adam gibi ve en sevdiğim arkadaşlarımdan biriyle birlikte.

Masa örtüsünün kenarıyla oynuyorum. "Onu zorlamak istemiyorum.", diye karşılık veriyorum kendimi kötü hissederek.

"Marco haklı, onu aramalısın. Nerede olduğunu biliyorsun, başına bir şey gelmiş olabilir. Zavallı Arthur, Allah'ın unuttuğu bir yerde olduğu düşüncesine dayanmıyorum."

Alessandra, Arthur'u çok sever. "Birlikte olduğun en iyi adam.", demişti bana, onunla tanıştıktan sonra. Alessandra'ya tamamen katılıyorum ve bu yüzden kendimi bu kadar kötü hissediyorum. "Sana cevap verecektir. Bundan emin ol.", ısrar ediyor Marco'nun elini bırakırken. "Telefonu eline al ve onu ara. Şimdi.", diye bağıyor. Marco, hayranlıkla ona bakıyor ve sertçe başını sallıyor.

"Arayacak havada değilim."

"Nasıl yani? Onunla konuşmak için yanıp tutuşmuyor musun?"

"Öyle tabii..."

"Hadi. Ara. Gururun seni hiçbir yere götürmez. Mesela ben gururumla hareket etseydim, kardeşinle...", ima etmeye çalıştığı şeyi sonlandırmadan cümlesini yarıda bırakıyor ve tatlı bir bakışla Marco'ya bakıyor. Kardeşim

de ona şefkatli bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Gülümsemesi bana babamı hatırlatıyor, garip bir etki.

“Belki de orada cep telefonu çekmiyordur.”, diyorum zaman kazanmak için.

“Yapma ama Alice, seni tanıyamıyorum. Aya gitmedi ya bu adam. Ara hadi!”, diye çıkışıyor Alessandra.

“Telefonumun şarjı bitmiş.”

“Benimkini kullan.”, diyerek kardeşim telefonunu bana uzatıyor.

Her ikisi de sanki bir aşk filminin sonunu beklercesine bana bakıyor. Ne yapabilirim ki? Onu utandırmak istemiyorum. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu öğrenmek istemiyorum. Zamanı ya da fırsatı olmadığı için bana cevap veremediğini öğrenmek istemiyorum. Bu yüzden aylardır kendimi tutuyorum çünkü gerçekleri öğrenmek istemiyorum.

Kardeşimin on yıl öncesinden kalma demode telefonunu alıyorum ve Arthur’u arıyorum. Hemen pişman olacağımı biliyorum. Bu telefon görüşmesi beni yaralayacak. Telefonu çalıyor, artık geriye dönemem. Uzunca bir süre çalıyor. Vazgeçmek üzereyim. Gerginliğim azalıyor. Sonunda telefona cevap veriyor.

“Evet?”, diyor bıkkın bir sesle.

“Arthur?”

“Elis?”, diye bağılıyor ses tonunu değiştirerek. İsmimi söylerken duyduğum sesi pişmanlıkla titrememe sebep oluyor, öylesine bir pişmanlık ki bunu yaşadığım için üzülüyorum.

“Arthur...” Ona ne diyeceğim şimdi? “Nasılsın? Sana yazdım... Senin için endişelendim.” diyorum.

“Kusura bakma. Haklısın, ben de sana yazmayı düşünüyordum ama buralar öylesine karışık ki...”

“Lütfen dikkatli ol.”

“Evet. Evet.” Utanıyorum. Bana bir satır yazmak için vakit bulamamış. Zaten ne bekliyordum ki? Birlikteyken bile pek özenli değildi ki, şimdi öyle olsun.

“Eğer her şey yolundaysa... O zaman, hoşça kal.”, diye mırıldanıyorum.

“Bekle, orada her şey yolunda mı, *Elis*?” Sesinde samimi ilgi hissediliyor.

“Evet, teşekkürler.”

“Enstitü?”

Belki de çözüm bulduğum tek sorunum enstitüdeki sorunum. “Evet, gerçekten.”

“Babam sana olduğundan daha fazla değer verecek.”

“İyi. Teselli edici.”

Korkunç bir sessizlik oluyor sonra, hani konuşacak bir şey bulamadığımız zamanlardaki gibi.

“Sana en kısa zamanda yazacağım, söz veriyorum.”

“Bekleyeceğim cevabını.”, diyorum ama bunu yapacağına inanmıyorum.

Masaya geri dönüyorum. Kardeşim ve Alessandra, bana bakıyorlar merakla.

“Konuştun mu onunla?”, diye soruyor Alessandra. Evet, anlamında başımı sallıyorum ve sipariş ettiğim patatesli tartın tadına bakıyorum. “Ne dedi sana?”

“Hiç. Tamamen faydasız bir telefon görüşmesi oldu. Babasının değerimi bileceğini söyledi.

Alessandra ve Marco, üzgün ifadeyle birbirlerine bakıyorlar.

“Yine de iyi bir şey söylemiş. Tabii, babasının değil de kendisinin senin değerini bileceğini söyleseydi daha iyi olurdu.” yorumunda bulunuyor Alessandra.

Ben üzgünce başımı sallıyorum. Daha fazla sıkıcı olmamak için cevap vermek yerine susmayı tercih ediyorum.

“Belki de seni zorlamamalıydık.”, diyor kardeşim üzgün bir ifadeyle.

Alessandra, aynı fikirde değil. “Nasıl görünürse görünsün, gerçek ile yüzleşmeli.”

Derin bir iç çekerek tüm hoşnutsuzluklarımı karbonhidratın içine gömüyorum.

Bir sonraki gün işten eve döndükten sonra çalışma masamın üzerinde biriken mektuplara göz atmaya karar veriyorum. Sahip olduğum kredi kartlarının hesap özetlerini kontrol etmek hiç de eğlenceli değil, bu yüzden haftalar boyunca mektupların yüzüne bakmıyorum. Zarfların arasında Tabipler Birliğinden gelen bir zarf da var. Bu seneki kayıt harcımı yatırmıştım. Başkanlık seçiminde oy da kullanmıştım. O yüzden neden mektup gönderdiklerini anlamıyorum.

Sevgili Meslektaşımız Alice Allevi,

Mesleki ahlaka tam olarak uymayan davranışlar hakkında aldığımız bir rapor doğrultusunda gerçeği saptamak amacıyla bir incelemeye tabii tutulacağınızı üzümlere bildiririz.

Sorunu açıklığa kavuşturmak için, 19 Mayıs günü, saat 18.00'de Tabipler Birliği ofisinde olmanızı önemle rica ederiz. Yanınızda bir avukat getirmenize gerek yoktur.

Saygılarımızla.

“Silvia?”

“Alice. Yaptığın saçmalıklar yüzünden ölmeyip hayatta kaldığına sevindim.”, diyor gülerek.

“Silvia, gülecek bir şey yok. Bu sefer başım büyük belada.”

“Bak sen! Böyle bir şeyi kim beklerdi. Ne var?”

Ona mektubu okuyorum.

“Avukat gerekmiyormuş, uyanıklar. Yarın seninle geliyorum. Sakin ol, sana hiçbir şey yapamazlar.”

“Silvia. Ben de, sen de ne olduğunu biliyoruz...”

“Sakin telefonda konuşma bunu. Seni almaya geleceğim, saat beşte.”

Ben zavallı bir bahtsızım. Beni Tabipler Birliğinden atacaklar, biliyorum. Sonra Sacrofano'ya, evime döneceğim ve kendimi Emily Dickinson gibi odama kapatıp bir daha dışarı çıkmayacağım. Bu kibarca yazılmış mektubun arkasında o Nazi kılıklı Jacopo De Andreis'in olduğuna adım gibi eminim.

Muson döneminde yağan yağmurlar gibi dakiğiz. Silvia ile Tabipler Birliği ofisindeyiz ve her ikimiz de bir keman teli kadar gerginiz. Beni telaşlandırmamak için kendine

olan güvenini korumaya çalışıyor. Fakat durumun benim için kötüye gidebileceğinden endişe ettiğini biliyorum.

Sekreter beni çağırıyor. “Doktor Allevi.” Sonra beni kurul üyelerinin beklediği odaya doğru yönlendiriyor. Sanki aslanlarla dolu bir arenaya giriyormuşum gibi hissediyorum.

“Sakin ol. Şu Biri Bizi Gözetliyor’a katılan doktoru bile atmadılar.”, diyor Silvia, beni rahatlatacağını umarak.

“Silvia, benim yaptığım şey çok daha kötü.”

“Tartışılır. Hadi, endişeli görünmemeye çalış. Unutma, burada bulunma amacın hiçbir şey anlatmamak ya da söylenenleri inkâr etmek. Anlaştık mı?”

Başım dönüyor. Çektiğim ızdıraba engel olamıyorum. Sanki başıma çok kötü bir şey gelecekmiş gibi hissediyorum. Bu işten kazasız belasız çıkamayacağımı hissediyorum.

Kuruldakilerin hepsi çok kibar görünüyor. Yumuşak ses tonuyla konuşuyorlar ve beni herhangi bir konuda suçlamıyorlar. Ciddiyetle ve ılımlı bir tavırla suçlamaların avukat De Andreis tarafından yapıldığını, bu suçlamaları intikam alma isteğiyle değil aksine durumu açıklığa kavuşturma umuduyla ileri sürüldüğünü söylüyorlar.

Doktor Hanım, neden Gulia Valenti'nin otopsi-sine katıldınız?

Doktor Hanım, neden De Andreis ailesinin evine gittiniz?

Doktor Hanım, Bianca Valenti ile aranızda nasıl bir ilişki var?

Son olarak, Doktor Hanım, Gulia Valenti'nin cesedinden alınan DNA ile Dorian Fortis'in DNA'sını karşılaştırmak amacıyla bir analiz yaptığınız gerçekten doğru mu?

İlk sorulara saklayacak bir şeyi olmayan insanlar gibi sakın cevaplar versem de son soru karşısında ne diyeceğimi şaşıırıyorum.

“Avukat De Andreis hangi sebepten bana bu suçlamayı yönlendiriyor?”

Silvia, ayağıma basıyor ve soruyu sakın bir şekilde düzelterek tekrar soruyor. Kurul üyesi doğal bir ifadeyle yanıtlıyor sorumuzu.

“Avukat De Andreis, bu durumu Bianca Valenti'den öğrenmiş. Bu doğru mu, Doktor Hanım?”

Bianca, Jacopo De Andreis ile arkamdan iş çevirdi, hem de kariyerimin tehlikeye gireceğini bildiği halde yaptı bunu. Ne aşağılık bir kadın.

“Elbette yanlış.”, diyerek benim yerime Silvia, cevap veriyor. “Bianca Valenti, Doktor Allevi'ye bu işlemi yürütmesi teklifinde bulundu ve karşılığında bir ödeme yapacağını söyledi. İhbar edilmesi gereken kişi odur. Fakat Doktor Allevi, bunu kabul etmedi çünkü bu tarz bir işlem yapmanın yasalara aykırı olduğunu biliyordu. Dahası, Doktor Allevi, tek başına böyle bir analiz yapabilme seviyesinde değildir. Bu konuda uzmanlaşmasını sağlayacak eğitimini henüz tamamlamadı. Yani, kendisi bir uzman değildir. Bunu öğrenmek için ders veren hocalarıyla

konusmak yeterli. Söylediklerimi onlar da onaylayacaklardır. Avukat De Andreis'in bu olaydan faydalanmak isteyen birinin sözlerine inandığını düşünüyorum. Bianca Valenti, kendi kişisel çıkarları doğrultusunda müvekkilimi bu işin içine çekmek istiyor. Sonuçta, herhangi bir kanıt da yok."

"Hayır, herhangi bir kanıt da yok. Bu yüzden avukat De Andreis, sadece olaya bir açıklık getirilmesini istedi. Elinde hiçbir kanıtı yok, aksi takdirde Doktor Allevi'nin ceza alması için ihbarda bulunurdu."

Yaptığım bu kötü şeye dair bir iz bırakmadığım için şansliyım. "Bu işten sıyrılırsın, göreceksin. Sadece biraz korkmuş oldun." Silvia, dışarı çıkar çıkmaz beni rahatlatmaya çalışıyor. "Fakat bu sana bir ders olsun."

Kurul yapacağı incelemenin sonuçlarına göre karar verme hakkını kullanacak. Böylece kendimi yeniden başka bir uçurumun kenarında buluyorum. Bu duruma alıştım diyemem, aksine çok yorulдум.

"Umarım, az önce içeride olanların senin gözünü korkutmak için yapıldığını anlamışsındır.", diyor doğrudan gözlerimin içine bakarak.

"Nasıl yani?"

"Nasıl yani, Alice? Jacopo, senin bu olayın dışında kalman gerektiğini göstermek için gözünü korkutuyor. Hatta sana bir uyarı verdirmediğine şaşıyorum."

"Fakat neden böyle davrandığını tekrar düşünürsek saklamak istediği bir şeyler olduğu anlaşılıyor."

"Hayır, bu senin zincirle bağlanması gereken bir deli olduğunu gösteriyor. Seni uyarmıştım. Sözde iyi inancınla hareket edersen başını belaya sokarsın demiştim.

Sana, Bianca Valenti'ye bir şey söylememen gerektiğini, ima yoluyla anlatmaya çalıştım. Asla kimseye güvenemezsin, hele bir yabancıya hiç ama hiç."

"Böyle olacağını düşünemedim, gerçekten... Nasıl böyle bir hata yaparım anlamıyorum."

"Çok açık, onu tanımıyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Senden yasaları çiğnemeni istedi ve sen de hiç tereddüt etmeden isteğini yerine getirdin."

"Olayı bu kadar sıradanlaştırma. Biliyorsun ki tüm her şeyi Gulia için yaptım, Bianca için değil."

"Alice, senin ki bir saplantı, farkında mısın?"

Kullandığı kelimedenden rahatsız oluyorum, içinde bulunduğum duruma uygun değil. Acı içinde Silvia'ya bakıyorum. "Saplantı. Neden böyle basmakalıp bir kelime kullanıyorsun? Araştırdım. Kararlı davrandım. Şu hayatımda sadece hastalıkla ilgili olmayan iyi şeyler de yapamaz mıyım?"

"İşte burada yanıliyorsun. Hiç de iyi bir şey yapmıyorsun. Eğer bu seneyi tekrar etmek zorunda değilsen bunu Claudio'ya ve küçük Malcomess'a borçlusun. Bağlı bulunduğun mesleki birlik seni disiplin sebebiyle çağırdı. Hocalarınla aran pek iyi sayılmaz. Sence bunlar iyi sonuçlar mı?"

Ah, ne kötü! Gerçek ne kadar acımasız ve ölümcül. "Hayır. Tabii ki korkunç şekilde huzursuzum ve kafam karışık. Ama geçecek!"

"Alice, kendine gel. Sonsuza dek kaçamazsın. Bu sefer de Valenti davasına sardın. Bir dahakine başka bir davaya kafayı takacaksın. Eğer bu şekilde davranmayı

bırakıp tamamen değişmezsen sonunda kendini bir sorun denizinin içinde bulacaksın.”

“Benim iyiliğim için konuştuğunu biliyorum. Biliyorum.”

Silvia, iç geçirerek direksiyonu evimin bulunduğu yöne doğru çeviriyor. “Rica etsem, beni Manzoni Caddesine bırakabilir misin?”

“Böyle mi teşekkür ediyorsun? Beni böylece bırakacak mısın? En azından bir içki ısmarlarsın diye düşünüyordum.”

“Haklısın. Bu akşam ısmarlayacağım, söz veriyorum. Ama şimdi gitmem lazım. Çok önemli.”

Silvia, hiç alışık olmadığım bir şekilde hoşgörölü davranıyor ve beni Manzoni Caddesi on beş numaraya bırakıyor. Binanın girişindeki diafonun karşısındayım.

“Evet?”

Sesin sahibini hemen tanıyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Kendimi belirsizlik içinde hissediyorum. “Bianca? Ben, Alice. Sadece bir tek şey söyleyeceğim. Yaptığın şey çok adice. Senin yüzünden meslekten ihraç edilebilirim. Teşekkür ederim, gerçekten çok teşekkür ederim.”

“Bunu yapmak zorundaydım. Ayrıca seni elimden geldiği kadar korudum.”, diye karşılık veriyor hemen. Sözümü bitirip hemen oradan uzaklaşmak istesem de bunu yapamıyorum. “Yukarı gel. Konuşalım.”

Yukarı çıkabilirim. Sıralayacağı mazeretleri dinleyebilirim. Ne sebeple yapmış olursa olsun yaptığını haklı gösteremez. Yukarıya, yanına çıkabilirim ve nezaketiyle yine gönlümü çelebilir. Yukarı çıkabilirim ve başıma başka bir bela daha açabilir. Şu çok açık ki bu andan itibaren

Bianca'ya güvenemem. Fakat onunla konuşmazsam beni neden sattığını ve bundan pişman olup olmadığını öğrene-mem. Yukarıya, yanına gidebilirim ama bunu yapmaya-cağım. Sonuçta hiçbir önemi yok. Hayatımda karanlıkta kalan o kadar çok şey var ki, Bianca Valenti de bunlar-dan birisi olarak kalacak.

“Hayır. Teşekkür ederim. Söylemek istediğim her şeyi söyledim ve kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum. Hoşça kal, Bianca.”

Cevap vermek için bir müddet bekliyor ve temiz bir ses tonuyla; “Dikkatli ol, Alice.”, diyor.

Doriana'ya çevrilen gözler

*B*erbat ile berbat ötesi arasında gidip gelen bir ruh halindeyim. Yukino, beni dışarıya çıkararak ya da alış-verişe götürerek rahatlatmaya çalışıyor. Kendimi kötü hissetmemin sebebinin Arthur ile ayrılmamız olduğunu düşünüyor. Beni tüketen bir kafa karışıklığı ve hayatımın ağırlık merkezini kaybetmiş olmam dolayısıyla böylesine kötü hissettiğimi elbette bilemez.

Zayıflık hastalığına yakalanıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımın üzerinden süzülüp akıyor ve sonunda ağlayarak rahata kavuşuyorum. *Arthur*. Yalnızca o beni dinleyebilir, anlayabilir ve bana tavsiyelerde bulunabilir.

Sabah saat on, enstitüdeyim. Şu anda Hartum'da öğle vakti olmalı. Derdimi e-posta ile açıklayamam. Onun sesini duymaya ihtiyacım var. Endişe etmemem gerektiğini onun söylemesine ihtiyacım var. İtalya saati ile tam olarak birde onu aramaya başlıyorum. Hiçbir cevap alamıyorum, telefonu kapalı gibi. Yazmaktan başka çarem kalmıyor.

Arthur,

Uzun zamandır senden haber alamıyorum. Biraz endişeliyim. Senden haber almak istiyorum.

Kendimle ilgili şeyleri anlatmaya nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Belki de itiraf etmek daha uygun olur. Yardıma ihtiyacım var. Bana yardım edebilir misin?

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana bir şeyler söyle, rica ederim. Konu Gulia Valenti ile ilgili...

Olayları özetlemeye çalışarak yazmaya devam ediyorum. Aklını yitirmiş biri gibi saçmalamadan her şeyi düzenli bir şekilde anlatmanın çok zor olduğunu fark ediyorum. Yazıyorum, siliyorum, yeniden yazıyorum, neredeyse on defa yapıyorum bunu ve sonunda televizyonda yayınlanan bir polisiye filmin özetine benzeyen bir hikâye ortaya çıkarıp yolluyorum.

Cevap ver. Bana cevap ver, Arthur, rica ederim.

Gelen cevap ise şöyle.

Seni haberdar etmediğim için kusura bakma. Evet, burada her şey yolunda.

Bilgisayarın başında geçirecek fazla zamanım yok. Affet beni.

Yakında görüşürüz

Arthur

Açıkçası, üzerinde yorum yapamayacağım bir cevap. Çünkü öylesine safım ki bu cevabı nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum. Kendimi unutmaya zorluyorum.

İşten eve döndüğümde saat öğleden sonra üçü gösteriyor. Belirsiz bir ruh haliyle yemek için masaya oturuyorum.

“Seni bekliyordum! Sana bir sürpriz hazırladım. Senin için İtalyan makarnası yaptım.”

“Teşekkürler, Yuki.”

“Bugün her zamankiden daha bitkin görünüyorsun.”

Gerçek tadının ne olduğunu anlamaya çalışmadan hazırladığı fesleğen soslu makarnayı tadıyorum. “Demek anladın.”

“Bu akşam sinemaya gidelim mi?”

“Bunu daha sonra konuşalım, tamam mı?”

“Haftalardır gülmüyorsun. Hiç normal değil.”

“Ne gülmek, ne de gülümsemek için bir nedenim yok, Yuki.”

Yukino, inatçılıkla itiraz ediyor. “Japonya’da bir söz vardır. Güzel bir şey olmadığı için gülmeyebiliriz ama güzel bir şey olacak ve güleceğiz.”

“Bunu hatırlarım.”, diyorum ilgisizce.

“Bu çalan senin cep telefonun mu?”

Gerçekten de koltuğun üzerine bıraktığım çantamdan gelen titreşim sesiyle birinin beni aradığını fark ediyorum. Arayan Lara. Sanki beni gizlice arıyormuşçasına fısıldayarak konuşuyor. “Alice, acele et ve enstitüye gel.”

“Eve daha yeni geldim. Yemek yiyorum. Çok kötü bir gün geçirdim. Evden dışarı çıkmak istemiyorum.”, diyerek sıkıntıyla karşılık veriyorum.

“Sana acele et, dedim.”

“Patron ile bir sorun mu oldu? Ya da Wally ile?” Soruyu sormamla birlikte damarlarımdaki kanın donduğunu hissediyorum.

“Hayır, ama Valenti davası ile ilgili. Şimdi kapatmalıyım ama sen de acele gel.”

Yukino, bir şey söylemeden masadan kalkıyorum. Hızla ceketimi giyiyorum. “Dişlerinin arasında bir şey kalmış, dişlerini temizle!”, diye arkamdan bağırırken dediklerine dikkat bile etmiyorum.

Enstitüye varınca ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Etrafta sadece üniformaları adamlar görüyorum ve hiçbiri bizden değil. Hemen Lara’yı arıyorum ama aramayı reddediyor.

“Claudio!” Önlüğümün düğmelerini iliklerken onu arıyorum.

Kendine özgü o bilgiç tavrıyla etrafımda dönüp merakla bana bakıyor. “Allevi? Bu ne zamanlama. Ne zaman Valenti davası ile ilgili bir şey olsa hep karşıma sen çıkıyorsun.”

“Tasadüfler.”, diyorum omuzlarımı silkerek.

Bana inanmadığı belli. Rahatsız edici bir biçimde önlüğümün yakasını düzeltiyor. Eli boynuma dokununca olduğum yerde sıcıyorum.

“Askeri polis Dorian Fortis için genetik ve toksikolojik test hazırladı.”

Bu haberin sarsıcı bir etkisi var ama gözlerinden konuyu daha fazla uzatmak istemediğini anlıyorum.

“Gördün mü?” soruyu ciddi bir ifadeyle soruyorum. “Uyduracağın mazeretleri bekliyorum.”

“Allevi, oyun bozanlık yapma, anlaştık mı? Şimdi sırası değil.”

“Lara’nın nerede olduğunu biliyor musun?”, son bir girişimle soruyorum.

Dönüyor ve beni öldürecekmişçesine sert bir ifadeyle bakıyor. Bu sırada Ambra ile karşılaşyoruz. Yüksek topukları ve yeni meç yapılmış saçlarıyla karşımızda duruyor.

“Aşkım, geç kaldın. Fortis, numune odasında seni bekliyor.”

Küfre benzer bir şeyler söylüyor bağırarak. Her ikisi de ben orada yokmuşum gibi yanımdan uzaklaşıp gidiyor. Onları takip etmekten başka ne yapabilirim ki?

Numune odasının dışında Jacopo De Andreis ve Calligaris’i beklerken görüyorum. İkisi de, her şeyi geride bırakıp yeni bir çözüm bulma arayışındaymışçasına düşüncelere dalmış. Jacopo, soğuk bir tavırla beni selamlıyor, ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. Beni şikâyet ettiğini bilerek onu yeniden görmek canımı sıkıyor. Bacaklarımın durmadan titrediğini hissediyorum ve birden bakışlarımız çakışıyor. Buruşmuş yüzünde derin ve acılı bir ifade var, neredeyse acıma hissi uyandıran bir ifade. Komiser Calligaris ise her zaman ki gibi iyi huylu ve dost canlısı.

Odanın içinde bulunan Doriana, sanki mutlak bir yokluğun içinde kaybolmuş gibi etrafına bakınıyor. Tıpkı onu ilk gördüğüm andaki gibi kırılğan ve savunmasız görünüyor.

Claudio, daha önce olmadığı kadar gergin, sanki gizlice büyük bir kasılma geçiriyor. Ama ben onu iyi tanırım. Özellikle, tecrübe ile sabit, korkunun kokusunu almayı iyi bilirim. Temkinli bir şekilde, acımasızca elde ettiği ve herkesçe bilinen mesleki başarısına rağmen Claudio,

bir şeyden korkuyor. Bu davada yanlış bir şeyler yaptığından korkuyor. Bu davayı yüzeysel bir bakış açısıyla yönettiğinin anlaşılmasından korkuyor.

“Bayan Fortis, kolunuzu açın, lütfen.”

Doriana, önce bir inilti çıkarıyor ve sonra hıçkırıyor.

“Bayan Fortis, sizden numune almama yardımcı olmanızı rica ediyorum.”

Doriana, katatoniye girmişe benziyor. Sonunda cam gibi gözlerle Claudio'ya bakabiliyor.

“İstemedim. İstemedim. Ben istemedim. Yemin ederim. Ah, Allah'ım, Gulia.” Huzursuz bir çocuk gibi elini havada sallıyor ve hıçkırıyor.

İstemediğin neydi, Doriana?

Orada hazır bulunan avukatı araya giriyor. “Bayan Fortis, kendinize hâkim olun. Doktor Conforti, sizden yapacağınız işlemi birkaç dakikalığına ertelemenizi rica ediyorum. Görüyorsunuz ki müvekkilim size yardımcı olacak durumda değil.”

Claudio, sinirlenerek burnunda soluyor. “Eğer benim fikrimi soracak olursanız, sayın avukat, durum on dakika sonra da değişmemiş olacak.”

“Doktor Conforti, Allah aşkına biraz sabır gösterin.”

Claudio'nun yüz hatları sertleşiyor. “Avukat Bey, tam olarak yirmi dakikanız var. Sonra Bayan Fortis'in ne durumda olduğuna bakmadan numune alma işlemini gerçekleştireceğim.”

Claudio'nun işaretiyle odadan çıkıyoruz. Fırsattan istifade Lara'ya yanaşıyorum.

“Şimdi konuşabilir misin?”

“Beni haberdar ettiğin için teşekkür ederim, Lara. Yoksa bu saatte evde ot gibi oturuyor olurdum ve böylesine önemli bir gelişmeyi kaçıırırdım.”, diye alaycı bir biçimde karşılık veriyor.

“Lara, sana minnettar olduğumu biliyorsun, gerçekten.”

“*Hmm.* Neyse, durum şu; anlaşılan Doriana, olay gecesi ile ilgili çok önemli bir itirafta bulunmuş ve doğal olarak şimdi inceleme yapıyor.”

“Biraz daha açık olur musun?”

“Hayır, çünkü sadece bu kadarını biliyorum. Bu arada bilgiyi Ambra’dan aldım. Düşün, bu bilgiyi alabilmek için ne fedakârlıklar yaptım.”

Lara, önlüğünün cebinden bir paket nane şekeri çıkarıyor ve bir tane de bana uzatıyor. “Doriana, tamamen aklını yitirmiş gibi göründü bana.” Konuşurken dişleriyle kırdığı şekerin sesi duyuluyor.

“Evet. Ya da onu yiyip bitiren bir şeyler biliyor. Birinin ölümüne sebebiyet vermenin pişmanlığıyla yaşamak çok zor.”

Lara, söylediğimi çok iyi anladığını göstermek için başını sallıyor. “Başım ağrımaya başladı. Biraz ara vermezsem bayılıp kalacağım. Yanında ilaç var mı?”

“Odaya gidip alayım.”

Çantamdan ilacı alıp geri döneceğim sırada bir erkek sesi fark ediyorum. Artık çok iyi tanıdığım bir ses. Benim odamın hemen bitişiğinde, kendine gizlilik yaratabileceği küçük bir odada mümkün olduğunca kısık sesle konuşan Jacopo’nun sesi bu. “Artık beni aramanı istemiyorum. Yeter.”

Bir başkasını gizlice dinlemenin doğru olmadığını biliyorum. Yine de kendimi tutamıyorum ve hatta ne konuştuğunu daha iyi duyabilmek için güzel bir yer arıyorum.

“Onu bir görmeni isterdim. Gerçekten. Bir insan müsveddesi. Vicdanın rahatsız olmuyor mu?”

Sessizlik.

“Öğrenemezsin. O... Çok özel. Benim en iyi arkadaşım.”

Yeniden sessizlik.

“Amacın bu mu?”, diye konuşmaya devam ediyor. “Çok yanlış...”, zalim bir pişmanlık ifadesi ile mırıldanıyor. “Çok büyük bir hata! Hayatımdan çıkıyorsun ve seni bir daha görmek istemiyorum. Sana hiçbir şey için söz vermedim. Gerçek şu ki, umurumda bile değilsin.”

Odadan çıktığında yerimi değiştirecek zamanı bulamıyorum. Korkunç derecede asık suratıyla bana bakıyor yanımdan geçerken, sanki mümkün olsa beni bir an içinde öldürebilirmiş gibi bakıyor.

“Yine mi sen!”, diye bağırıyor öfkeyle.

Üzerinde Ambra, Lara ve benim adımın yazılı olduğu kapıyı göstererek; “Burası benim odam.”, diyorum.

“Tabii, tabii.”, diyor yine öfkeyle. Beni koridorun ortasında bırakarak numune odasına doğru gidiyor. Akli gerçekten başında değil gibi. Onu tekrar gördüğümde sakinliğini geri kazanmış olduğunu fark ediyorum ama huzursuzluğu yüzündeki berbat ifadeden anlaşılıyor.

Bu sırada Claudio’nun Dorianana’nın bulunduğu odaya girdiğini görüyorum ve onu takip ediyorum. İçeri girdiğimde Dorianana’ya bakıyorum. Durumu değişmediği gibi aksine daha da solgunlaşmış. Yüzünü ellerinin arasına alarak mırıldanıyor, “İşte bu benim sonum.”

Claudio, alışıldık becerisiyle bu işkenceyi sona erdiliyor. "Hadi, Bayan Fortis. Kolunuzu uzatın." Kolunu sıkıca tutuyor.

Doriana, ilgisizce kendisini bırakıyor. "Yemin ederim, onu ben öldürmedim."

"Bayan Fortis!", diye bağılıyor avukatı. "Doktor Conforti, devam edin, lütfen."

"Ben de devam etmek istiyorum zaten.", diye sevimsiz bir ifadeyle karşılık veriyor.

Kabaca sarf edilen bu son sözlerle birlikte iğne Doriana'nın bembeyaz ve incecik derisine giriyor.

Sonunda, her şey tamamlanmış gibi hissediyorum. Çünkü şimdi, benim sayemde ya da değil, gerçek ne ise ortaya çıkacak.

Yeni büyük bir sorun daha

*K*atatonik ve karamsar bir ruh haliyle, herhangi bir programa odaklanmadan önümde duran ekrana bakıyorum. Cordelia beni aradığında saat akşam onu gösteriyor. Bir süredir görüşmüyorduk. Ben utandığım için aramıyordum. O neden aramadı, bilmiyorum. Ona karşı zaafım var, çok farklı biri.

“Alice. Ben, Cordelia.”

“Merhaba! Sesini duymak ne güzel. Çok sevindim.”

“Ben de. Aslında, sevinmedim. Yani, Arthur ile birlikte olduğun zamanlardaki gibi seninle konuşmak beni mutlu ederdi. Arthur’un bana tanıştırdığı en iyi kızın sen olduğunu düşünüyorum. Çok fazla kimseyi tanıştırmadı bana ama bazıları gerçekten çok kötüydü. Böyle kötü bir durumda seninle konuşmak beni mutlu etmiyor.”

Eteklerim tutuşuyor. “Ne durumu?”

“Sakin olmaya çalış, tamam mı?”

“Arthur?”, diye soruyorum içgüdüyle.

“Hartum’da bir hastanede. Az önce Riccardo arayıp haber verdi.”

“Başına bir şey geleceğini biliyordum. Biliyordum. Yaralı mı? Onu yakalayıp işkence mi etmişler? Cordelia, benden hiçbir şeyi saklama.”

“Pek öyle resmedilmeye değer bir şey değil. Biraz John le Carré, daha çok Rosamunde Pilcher. Sıtmaya yakalanmış ama merak etme, durumu o kadar kötü değil.”

“Ne tip bir sıtma olduğunu biliyor musun?” Kendi dertlerim aklımı karıştırırken bir de bu haberi almak öldürücü bir darbe oluyor.

“Ne tip sıtma derken?”

“Yani, kötü olan sıtma tipleri var. Ölümcül olanlardan bahsediyorum. Bir de diğer sıtma tipleri var. Tedavi edilebilir olanlar.”

“Alice... Çok bir bilgim yok. Fakat durumu iyiye ölüm cül sıtma değildir. Yanılıyor muyum? Riccardo, lafı uzatmadan konuştu. Bana sadece en kötü kısmı atlattıklarını, şu anda hastanede bulunduklarını ve merak edilecek bir şey olmadığını söyledi.”

“Baban biliyor mu?”

Cordelia, bir süre sessizce bekliyor. “Evet. Onu da aradım. Bana anlamadığım bir sürü şey söyledi. Önleyici ilaç, kinin, bilmediğim daha birçok şey. Hemen Hartum’u aradı. Durumu çok ağırlaşmış ama şimdi tehlikeyi atlamış.”

“Sen konuşabildin mi onunla?”

“Hayır. Çok yeni gelişmeler bunlar, Alice. Bir saat önce olanlardan bahsediyorum.”

“Onunla konuşmak istiyorum.”, diyorum ama Cordelia’dan çok kendime söylüyorum bunu.

“Sana Riccardo’nun ve hastanenin numarasını vereyim.”

“Cordelia, haber verdiğin için teşekkür ederim. Kardeşinle benim aramdaki ilişkinin bitmiş olması yüzünden beni aramayabilirdin.”

“Senin aklıma gelmen çok normal. Ayrıca, senin de haberdar olmak isteyeceğini düşündüm ve aradım. Hem zaten sizin aranızdaki şey henüz bitmedi. Şimdi kapatmalıyım. Riccardo’yu ara ve yeni bir gelişme olursa beni haberdar et.”

Hemen Riccardo’yu arıyorum. Üçüncü denememde telefonu açıyor, şefkatli ve güven veren bir ses tonuyla konuşuyor.”

“Alice, korkacak bir şey yok. Her şey kontrol altında. Sen bir doktorsun, kesinlikle bilirsin. Doktor bana dört farklı şekilde sıtma olduğunu söyledi. Arthur, ölümcül olanına yakalanmamış.” Durumu bana açıklamaya çalışıyor ama sesini kesik kesik alıyorum.

İstem dışı yüksek bir sesle soruyorum, “Emin misin?”

“Elbette!”

“Telefonu ona verebilir misin?”

Sessizlik. “Üzgünüm, Alice. Şu anda dinleniyor. Doktor uyuması gerektiğini söyledi. O kadar kötüleşti ki... Darfur’dan yeni dönmüştük, başlarda durumunun pek ciddi olmadığını düşünüyordu. Sadece kendisini biraz yorgun hissettiğini söylüyordu. Sonra titremeye ve kusmaya başladı. Nasıl ateşler içinde yanıyordu, bir bilsen. Artık onu hastaneye götürmekten başka çarem yoktu.”

“Neden sadece Cordelia’yı aradın? Çok sorumsuz bir davranış!” Ona saldırmaktan başka daha iyi bir şey gelmiyor aklıma.

Titreyen sesiyle rahatsızlığını açıkça ifade etmeye çalışıyor. “Onu dinlememeliydim belki ama inan bana, son ana kadar seni aramamam konusunda ısrar etti. Kimseyle konuşmamı istemedi. Onun isteğine karşı gelemezdim.”, diye açıklıyor çok ciddi bir ses tonuyla. “Eğer başına gelenleri öğrenirlerse ailesinin çok acı çekeceği fikrine takmıştı kafasını. Bu yüzden e-postalarını kontrol etmemi ve onun adına cevaplamamı istedi. Senin gönderdiğin e-postaya da ben cevap verdim. Bunu bilmen doğru olur.”

Duyduklarımı sindirmem biraz zaman alıyor. “Sen de onun sözünü dinledin, öyle mi? Hadi, o aklını oynattı. Ya sen? Riccardo, buna inanamıyorum, gerçekten. Yazdığım mektup çok önemliydi ve aldığım cevap yüzünden çok üzüntü çektim.”

“Başka ne yapabilirdim ki?”

“Cevap vermeyebilirdin, belki? En azından sorunlarımı bilmediği şüphesiyle yaşırdım. Ama onları görmezden geldiğini düşünmek çok kırııcıydı.”

“Alice, üzgünüm, gerçekten. Onun isteğini yerine getirmemeliydim, tamam mı? Senin rahat hissetmen konusunda ısrar etti. Ben de öyle yaptım. Geri kalan şeylerle ilgili olarak beni bu olayın dışında tutun.”

“Daha sonra onunla konuşmak için arayabilir miyim?”, diye soruyorum soğuk bir sesle.

“Elbette.” Sesinden serzenişimden ötürü rahatsız olduğu anlaşılıyor.

Konuşma biter bitmez ağlamaya başlıyorum. Öylesine ağlıyorum ki, yaşadığım tüm gerginlikler bir araya toplanıyor. Arthur için ağlıyorum, kendim için ağlıyorum,

Bianca ve Gulia için ağlıyorum. Döktüğüm gözyaşları beni hiçbir şekilde rahatlatmıyor.

Riccardo'yu yeniden aramadan önce geçen bir saat çok yorucu oluyor. Arthur, hâlâ uyuduğu için bekleyişim boşa gidiyor.

“Bu normal mi?”

“Öyle olduğunu söylüyorlar. Alice, eğer durumu kötü olsaydı sana söylerdim. Cordelia'ya değil belki ama sana söylerdim. Bana güvenebilirsin.”

Ona inanmaktan başka çarem yok ve beklemekten, biraz daha beklemekten. Ne bir şey okuyabiliyorum, ne uyuyabiliyorum, hiçbir şey yapamıyorum. Uykum ve huzurum kaçtığı için bütün gece televizyon izliyorum. Saat beşe doğru uykuya dalıyorum ama saat yedide uyanıp işe gitmem gerekiyor. Yorgunluğun ağırlığına yenik düşmeden yapıyorum bunu. Utancımı bir kenara bırakarak Patron ile konuşmaya karar veriyorum.

Patron'un da gergin olduğunu hemen fark ediyorum. Masasının karşısında ayakta durmuş sigara içiyor. Bir seksen beşlik boyuyla çok büyük görünüyor.

“Profesör...”, diye lafa giriyorum ürkekçe kapsını çaldıktan hemen sonra.

“Ne öğrenmek istediğini biliyorum. Tehlikesi olmayan tipte bir sıtma. Bu seferlik paçayı yırtacak.”

“Onunla konuştunuz mu?”

“Evet. İyi olduğunu söylüyor.”

Onu tanıyorum, kimsenin şikayetini dinlememek için ölüm anında bile olsa iyi olduğunu söyler.

“Dönecek mi, biliyor musunuz?”

“Ona kendin sorarsın. Fakat şimdi işinizin başına dönün, Doktor Allevi. İşleriniz dağ gibi birikmiş durumda.” diyerek konuşmayı bitiriyor ve bana çok fazla önemli değilmişim gibi davranıyor.

Beni durdurduğunda başım öne eğik odasından çıkmak üzereyim. “Allevi, bana geçen sefer ne demiştin?”

Birkaç saniyeliğine tereddüt ediyorum ama başka seçeneğim olmadığını biliyorum. “Patron.”

Eğer yüzünde gördüğüm şey beni yanıltmıyorsa, kullandığımız takma isim onu az da olsa güldürmeye yetiyor.

Sabahın geç saatlerinde Riccardo’yu aramayı deniyorum. Bana, Arthur’u telefona veremeyeceğini çünkü bir arkadaşı ile konuştuğunu söylüyor. Arthur ile bu arkadaş Darfur halkının aşılama durumu ile ilgili başlattıkları bir inceleme için bir ilaç firması hakkında konuşuyorlarmış. Cordelia’nın verdiği numaradan hastaneyi aramaya karar veriyorum.

Telefonu İngilizce bilmeyen bir hemşire açıyor. Dayanılmaz bir bekleyişten sonra oradaki doktorlardan biri ile konuşuyorum. Şansıma İtalyan bir doktora rast geliyor. Doktorun ismi Fragassi. Özel bir durum olduğu için hasta ile ilgili bilgi vermek istemiyor. Hoşuma gitmese de kendimi acındırarak doktoru etkiliyorum ve inadını kırıyorum. Arthur’un geceyi iyi geçirdiğini, hastalığının daha iyiye gittiğini, sadece böbreklerinde bir sorun olduğunu ama bu sorunun da kontrol altına alındığını öğreniyorum. Hayır, şu anda onunla görüşemezmişim

      diyalize girmiş. Diyaliz mi?   yleyse durumu çok kötü olmalı.

    , endişe etmeyin, Doktor Hanım. Hastayı en kısa zamanda diyaliz makinesinden çıkaracağız. Böbrekler tam olarak hasar görmemiş. Sadece yoğun alyuvar erimesine bağı akut böbrek yetmezliğı hastalığı var.”

Verdiği bu kısa bilgi kontrol altında olan bir hastalığı hiç de uygun değı.  Onunla konuşmak için ne zaman arayabilirim?”, ince bir ses tonuyla soruyorum.

 Birka  saat sonra olabilir, tamam mı?”, diye karşılık veriyor Doktor Fragassi.

Konuşma bitince kendimi birkaç saat beklemeye hazırlıyorum ama bunu ba aramıyorum. Bunaltıcı bir sızıntı ile Cordelia’yı arıyorum.

 Sonunda Arthur ile konu abildim. , diyor sevinçle. Neden sadece ben onunla konu amıyorum?   ok kısa sürdü       hat kesildi. Sakin bir haldeydi. Arthur ta  gibidir. Bir keresinde apandisiti yüzünden ölüyordu       annesi – ona karşı hiçbir zaman dikkatli olmamıştır – hastalığının belirtilerini görmezden gelmişti. Bir tür mucize sonucu hayatta kalmayı başardı. O andan itibaren her şeye karşı direnç gösterdi. Arthur’un hastalandığını hiç duymadım, hem de hiç. Göreceksin, bu hastalık da ona grip gibi gelecek.”

Grip gibi sıtma. Cordelia, kendi aklınca fikirler üretiliyor. Bir süre sonra tekrar Riccardo’ya ulaşmaya çalışıyorum. Telefonu kapalı. Hastaneyi arıyorum ve doğırudan Doktor Fragassi’yi istiyorum fakat hat kesiliyor ve bu sefer kimseyle konuşmayı ba aramıyorum. Bu durum canımı sıkmaya başlıyor. G  s zl ğ me yenilip   keden

patlayacağımı hissediyorum. Öğleden sonra, tam sinir krizi geçirmek üzereyken telefonumun çalmasıyla kendimi tamamen topluyorum ya da tamamen kaybediyorum.

“*Elis.*” Bu o. Hemen tanıdığım sesinde belirsiz bir değişim var.

“Arthur!”, kontrolümü kaybederek bağıríyorum. “Seni ne kadar aradığımı bir bilsen.”

“Söylediler. Sakin olmalısın, anlaştık mı?” sesi yorgun geliyor.

“Arthur... Nasılsın?” Sanki boğazımda kocaman bir yumru var. Kendi sesimi tanıyamıyorum.

Sakince cevap veriyor, “Daha iyi günlerim oldu.”

“Doğrudur. Önleyici ilaç almamış mıydın?” Ne aptalca bir soru. Önleyici ilacın benim için ne önemi var?

“Evet. İlaçları almaya başlamıştım ama sonra... Hapları kimi zaman almayı unutmuş olmalıyım.”

Konuşurken güçlük çektiğı açıkça anlaşılıyor. Ona bir sürü şey sormak istiyorum ama aynı zamanda onu yormak da istemiyorum.

“Arthur, çok ama çok üzgünüm.” Bir tek bunu söyleyebiliyorum.

“Geçecek.”

“Çok yorgun gibisin. Seni daha sonra arayayım mı?”

“Yorgun değilim. Beni istediğın zaman arayabilirsin.” Arkadan gelen seslerden yalnız olmadığını anlıyorum.

Karmaşık düşüncelerimi toparlayıp ona söylemek istediğım şeyi söyleyemiyorum. Diğer tüm düşüncelerime galip gelen tek bir düşünceyi istem dışı bir şekilde

ağzımdan kaçırıyorum. “Arthur... Of Allah’ım, Arthur, seni ölesiye özledim.”

Söylemesi gereken şey ile söylemeyip kendisine saklaması gereken şey arasında gidip geliyor. Sonunda sesini alçaltarak, “Burada özlemini çektiği şeyler arasında, inan bana havanın bile eksikliğini çekiyorum, şüphesiz katlanmakta en çok zorlandığım senin eksikliğin.”

Başımı duvara dayayıp kendimi yavaşça yere doğru bırakıyorum. “Eve dön. Yalvarırım.” Ağlayacak üzere olmanın verdiği kırgınlıkla cılız çıkan sesimle mırıldandığımı duyuyorum.

Sebebi çok açıkmiş gibi cevap veriyor, “İstemiyorum.” Derin bir nefes alıp sessizce bekliyorum. “Yine de, istesem bile bunu yapamam. Bu iğrenç hastanede bir süre daha kalmam lazım.”

“İtalya’da daha çabuk iyileşirsin.” Ona söyleyecek başka bir şey bulamıyorum.

“Bundan şüpheliyim.”, diyor sert bir ifadeyle. “Kapatmalıyım.” Soğuk bir ifade ile benim için saatlerce sürebilecek ve hiç yorulmadan devam edebileceğim konuşmayı sonlandırıyor.

Eskiye göre daha fazla hayal kırıklığına uğramış hissediyorum kendimi. Ayağa kalkıyorum ve yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum. Aynadaki yansıma bakiyorum, çaresizlikten öfkeli olduğumu görüyorum.

Kısa bir süre öncesine kadar teklif edilmesi mümkün olmayan bir işbirliği

*D*urağan ve aslında Arthur ile kısa da olsa tekrar konuşma umuduyla geçen birkaç günün sonunda enstitüdeyim. Doktor Conforti, güzel giyinmiş ve parfüm sıkılmış bir halde bana yaklaşıyor. Her zamankinden daha uysal ve daha çalışılabilir görünüyor.

“Bir dakikan var mı? Seninle konuşmam gerek.”

“Elbette.” Odasına doğru yürüyoruz.

“Otur.” Masasının karşısında duran ve üzerinde Ambra ile birlikte çektiği bir fotoğrafın olduğu koltuğu işaret ediyor. Resmi görür görmez dudaklarımı bükerek iğrendiğimi gösteriyorum.

“Bu ne soğukluk.” Düşüncemi ağzımdan kaçırıyorum.

“Gerçeği bilmek ister misin? Ben de öyle düşünüyorum. Ambra’ya o resmi çekmenin uygun olmayacağını söylemeliydim. Ama kabalık olur diye düşündüm.”

“*Hmm.*” Biraz utanarak öksürüyorum çünkü içinde bulunduğum oda bana hayatımın en sarsıcı öpücüğünü hatırlatıyor. Sanki aramızda garip bir soğukluk var.

“Benden korkuyor musun, Allevi?”

“Korkmak mı?”

“Sanki her an üzerine atlamamdan korktuğun için benden uzak duruyorsun. Böyle bir şey yapmayacağım.”

“İyi.”

“Eğer şu anda benden bir şey isteyecek olsan, ne isterdin?”

“Claudio, sen sarhoş musun?”

“Tabii ki, hayır. Enstitüde asla içmem. İtibarım beş paralık olur. Cevap ver. Benden ne isterdin? Seni bir kere daha öpmemi istemediğin belli. Ne isterdin?”

Bir süre bekliyorum ve samimi bir cevap veriyorum.
“Sonuçları aldın mı?”

“Gördün mü? Seni o kadar iyi tanıyorum ki... Bundan başka ne istersin, değil mi? Neyse, sonuçlar henüz bana gelmedi ama seni bu konuda konuşmak için çağırdım. Her şeye rağmen Dorian Fortis’ten şüphelenmekte haklıydın. Bunu neye dayanarak yaptın, bilmiyorum ama zaman seni haklı çıkarıyor, tıpkı senin de dediğin gibi. En içten övgülerimi sunarım.”

Benimle dalga mı geçiyor yoksa başka bir şey mi yapmaya çalışıyor, anlamıyorum. Bir önemi de yok zaten.

“Gulia’yı öldüren kişinin Dorian Fortis olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Düşününce, onu öldüren kişi Saverio Galanti de olabilir ya da Sofia Morandini de Clés de olabilir ya da Jacopo De Andreis. Tabii, Dorian Fortis’i ilk gördüğüm andan itibaren onunla ilgili bir şeyler olduğunu düşündüm. Eğer bana olayla ilgili birini işaret etmem istenseydi, evet, hiç çekinmeden parmağımı Dorian’a doğru uzatırdım.”

“Sezgilerin sayesinde bunu anladın. Bu durumda söyleyecek başka bir şey yok.”

“Calligaris, sana Doriana’dan hangi sebeple şüphelenmeye başladığını açıkladı mı?”

Claudio, parmaklarıyla masaya vuruyor. “Bana, Doriana’nın güvenini kazanmış yeni bir tanıktan bahsetti.”

“Bu tanığın kim olduğunu biliyor musun?”, diye soruyorum aniden ve hemen sonra sorunun aptalca olduğunu fark ediyorum. Claudio’nun böyle bir bilgiye sahip olması mümkün değil. Ama ben tanığın kim olduğu konusunda ona göre çok daha fazla veriye sahibim. Tanık bir kadın. Bianca.

“Allevi, beni bir başkasıyla mı karıştırıyorsun? Ne bilmemi istersin. Konudan sapıyorsun.”, diyor sabırsızca. Claudio, yapacağı tüm şeyler için elindeki kısa zaman ile idare etmesini bilen bir kişinin tavrına sahiptir her zaman. “Bize dönelim. Elimde sadece toksikolojik test sonuçları var. Toksikolog beklemediğim bir hızla sonuçları verdi. Sonuç negatif. Bunun bir önemi yok çünkü olayın üzerinden aylar geçti. Dahası, kimse Doriana Fortis’in uyuşturucu bağımlısı olarak bu olayla bir ilgisi olabileceğini düşünmedi.”

“Ben şöyle bir fikir geliştirdim, her iki olay da kesinlikle birbirinden bağımsız gelişti. Gulia, öğle saatlerinde Saverio ile birlikte uyuşturucu kullandı ve daha sonra Doriana ile buluştu.”

“Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum ve açıkçası artık bu olayla ilgilenmiyorum. Seni buraya bir ödül vermek için çağırdım. Doriana Fortis’in genetik profilini oluşturmam için bana yardım etmeni istiyorum.”

“Sana onun genetik profiline sahip olduğumu söylesem, ne dersin?”, diye soruyorum cesaretle.

Claudio, kaşlarını çatarak soruma soruyla karşılık veriyor, “Özür dilerim, nasıl?”

“Claudio, ben...” Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü konuşmadan önce aklımı kullanmam gerektiğini sıklıkla unutuyorum.

“Profili ben kendim oluşturdum.”

“Senden de bu beklenirdi zaten.”, diyor acımasızca.

“Çok adisin.”

“Nasıl yaptın?”

“Uzun hikaye. Bunu sana anlatmak istemiyorum çünkü imalı konuşmalarını duymak niyetinde değilim. Doriananın profilini çıkarttım, hepsi bu.”

“Allevi, izin almadan yapılan genetik araştırmaların yasalara aykırı olduğu gerçeğinden haberin var mı?”, diye soruyor çekinmeden.

“Tabii ki... Beni kiminle karıştırıyorsun?”

“Anlıyorum. Peki, DNA’yı nasıl buldun?”

“Sana bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim.”

“Bana numuneyi nasıl bulduğunu söylemezsen karşılaştırma işlemi yapmayı reddediyorum. Ben meslek ahlakına bağlı biriyim.”

“Numunenin Dorianaya ait olduğunu sana garanti ederim. Hadi ama Claudio. Bu kadar sıkıcı olma. Sen böyle birisi değilsin.”

Claudio, bakışlarını benden kaçırarak önünde duran bilgisayarın ekranına odaklanıyor.

“İşte, Gulia’nın tırnaklarının altında bulunan epidermik bulgunun profili burada.” Bilgisayarın ekranını bana doğru çeviriyor ve programdan elde ettiği dosyayı gösteriyor. Çok iyi bildiğim görüntü yan yana dizilmiş çok sayıda renkli çizgiden oluşuyordu. Her bir çizgi Dorian’a’nın profilinde bulunan çizgilere karşılık geliyordu.

Birkaç dakika içinde odama gidip kendi dosyamı alıp geliyorum. Claudio, kesin bir sessizlik içinde karşılaştırma işlemini yapıyor. Onu izliyorum ve sonucun ne olacağını hemen anlıyorum.

Şaşkınlıkla bana bakarak sonucu söylüyor, “Uyuşuyorlar.”

“Şaşırdın mı?”

“Evet. Çünkü çok iyi bir iş çıkarmışsın. Tabii, bazı yapay dokular da var. Bak, mesela bu *dropin* denilen bir olgu, dış yolla bulaşıyor.”, diyerek kaleminin ucuyla bir çizgiyi işaret ediyor. “Neyse, tek başına iyi bir profil hazırlamışsın. Düşünüyorum da senin hakkında Wally’e olumlu şeyler söylemekle iyi yapmışım. Allevi, bu numuneyi nasıl elde ettiğini bana söylemesen daha iyi olacak.”

“Daha iyi olur, haklısın. Daha ilginç bir konuya geçelim.”, teklifinde bulunuyorum. Yandaki koltuğa rahatça kurulup konuşmaya devam ediyorum. “Sıkılmış numarası yapma. Bir ara zamanını davalar üzerinde kara kara düşünerek geçiriyordun. O zamanlar henüz araştırmacı değildin. Bazen kendime o günlerdeki Claudio’nun başına ne geldiğini, onun yerini alan ve karşımda duran sevimsiz kişinin kim olduğunu soruyorum.”

Söylediklerimden etkilenmiş bir halde şaşkın gözlerle bana bakıyor. Etrafa yayılan mentollü parfümünün

kokusu çok keskin. “Ben hiçbir değişim görmüyorum.”, diyor basit ve haddini aşmayan bir ifadeyle.

“Çok hafif bir değişim. Mesleğine yaklaşım biçimin sebebiyle pek sevilmeyen biri oldun. Şu an fark ettiğim şey ise bir uzaklaşma... Daha önce başına gelmeyen bir ilgi kaybı.”

Yüzünde tatsız bir ifade beliriyor. “O zaman, Allevi, ilginç bir konuya geçelim.” Konuyu kibarca değiştirmek için benim sözlerimin aynısını kullandığını sanıyorum.

“Mesajını aldım. Tamam. Sence olaylar nasıl gelişti? Açıkça görülüyor ki Gulia, Doriana’nın kollarını çizdi. Kendisini savunmak için mi?”

Yorgun bir halde iç çekiyor. “Mümkün olabilir. Calligaris’in gerçeği bulmak için elinden geleni yapacağını düşünüyorum. Hem sonra Gulia’nın parasetemolü aldığı saati belirleyememek, soruşturmaya girenlerin öne sürdüğü gerekçeler... Hepsi birbirine karışarak büyük bir kafa karışıklığı yaratıyor.

Bu sırada aklıma ona başka bir soru sormak geliyor. Cevap verebileceğini düşünmesem de soruyorum, “Calligaris, hani olur ya, Gulia ve Jacopo De Andreis arasında saat 21.17’de yapılan telefon görüşmesiyle ilgili herhangi bir detay verdi mi?”

Claudio, sanki kendisini hatırlamaya zorlamak istercesine sıkıca gözlerini kapatıyor. “Evet. Bir süre önce bana De Andreis’in telefona cevap vermediğini söylemişti. Aslında bu çok acı verici bir şey. Gulia, yardım istemek için Jacopo’yu aramış ve o da cevap vermeyerek Gulia’yı ölüme terk etmiş.”

“Neden cevap vermemiş?”

Bilgisayarını kapatıp ayağa kalkıyor. “Sorduğun sorular beni aşmaya başladı.”

“Biliyorsun, Claudio, elde ettiğimiz sonuç dolaylı yoldan bir kanıt.”

“Neyin kanıtı?”, diye soruyor daha kötüsünü duymaya hazır bir halde.

“Gulia ile Jacopo De Andreis arasında bir ilişki olduğu gerçeğinin.”

“Ne? Görüyorum ki hayal gücün yine harekete geçti.”

“Eğer düşünürsen sen de öyle olduğunu görürsün. Yoksa Dorianana, neden Gulia’ya bir kötülük yapmak istersin ki? Üzerinde varsayımda bulunabileceğimiz tek gerekçe bu gibi görünüyor. Hem zaten Gulia’nın son sevgilisinin kim olduğunu da belirleyemedik. Eğer Jacopo De Andreis değilse, kim olabilir bu sevgili?”

Claudio, istem dışı bir hareketle başını sallıyor. “Söylediklerin mantıksız değil. Eğer olay bu şekilde devam ederse, sanırım bunun araştırmasını da kısa zaman içinde yaparız. “Hadi, Alice, yürü. Laboratuara gidiyoruz.”

“Neden?”, diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Aldığım numunenin üzerinde inceleme yapacağız.”, diyor doğal bir ifadeyle ve ensesini ovalıyor. Kendine has çekici bir tavrı var.

“Neden? Bu zaman kaybından başka bir şey olmaz. Profil zaten elimizde, daha az önce karşılaştırma işlemi yaptık.”

Uysal bir şekilde bana bakıyor. Sence, nasıl alındığını bilmediğim ve *senin* getirdiğin bir bulguya güvenirmiyim? Şüphe yok, uyuşuyorlar. Ama ben, testi bir kez daha yapacağım. Hatta birlikte yapacağız.”

Bir yolculuğun gelişimi

*S*ıkıcı bir Pazar gününden sonra, sabah enstitüde çalışırken beklenmedik bir şekilde Cordelia'ya beni arıyor. Evine yakın bir yerde kısa süre önce açılan bir pizzacıda   le yemeği yemeye davet ediyor.

Cordelia, sabırsız bir halde beni pizzacının önünde bekliyor. Patlıcan rengi bir bluz ve daracık bir kot pantolon giymiş. Ayaklarında menekşe rengi ayakkabıları var. Dünyanın sonu gelmiş olmalı.

“Geç kaldın.”

“Bir sefer de ben geç kalma hakkımı kullanayım!” Dudaklarını büküyor ve devasa çantasından bir nane şekeri alıyor. Bu  anta Patron hazretlerine en azından on otopsiye mal olmuştur diye geçiriyorum aklımdan. Titrek bir iskelet gibi bakışlarını bana yöneltiyor.

“Kurt gibi acıktım.”

“Sen mi?”

“Hadi, gidelim. Kaybedecek zamanımız yok.”

Radyoda Soft Cell'in *Tainted Love* şarkısı çalıyor. Ben onu sorularla sıkarken (tabii ki hepsi Arthur ile ilgili) Cordelia, kendisi için bir pizza ısmarlıyor.

“Bugünlerde onunla konuştun mu? Daha iyi mi? Hálá diyaliz makinesine giriyor mu?”

“Yasak, zeytin kesinlikle yasak.”, diyor garsona. “Evet, Alice, şimdi her şeyi anlatacağım.”

Sipariş verme işini bitirip özenli bir ses tonuyla benimle konuşmaya başlıyor. “Sen sabretmeyi bilmiyorsun.”

Doğru. Kesinlikle en kötü huyum.

“Ne yapayım, dayanamıyorum. Kendime hâkim olamıyorum. Bir an önce eve geri dönsün istiyorum.”, kapris yapan küçük bir kız gibi konuşuyorum.

“Aslında ben de dayanamıyorum. Seninle bu konuyu konuşmak istiyorum.”, sanki bir komplo hazırlığı yapıyormuşçasına konuşuyor.

“Yani?”

“Hartum’a gitmek istiyorum ve tabii senin de gelmeni.”, bardağına su koyarken aklındakini basitçe ifade ediyor.

Bak sen! Tam bir eylem kadını. İtiraf edeyim, bu fikir beni de heyecanlandırıyor ama bunu yapacak cesaretim yok. Bir süre bir şey söylemeden bekliyorum.

“Ne diyorsun?”

Bu noktada olayın detaylı bir analizini yapmak gerekiyor. Cordelia ile Hartum’a gitmeyi istiyor muyum? Evet, hem de ölesiye. Bu mantıklı mı? Kesinlikle değil. Arthur ile ilişkiyi sona erdirmeye isteğime hiç uygun değil. Ona çok yakın olduğumu bilmesi hoşuna gider mi, bilmiyorum. Ama bu acil bir durum. Sonuçta o da beni öznlüyor. Doğallıkla ve pişmanlıkla söylediği o sözleri hatırlayınca sevinçten titrediğimi hissediyorum. Gidip onu tekrar kazanmalıyım.

“Arthur, bunu biliyor mu?” Abartılı ama kaçınılmaz bir soru.

“Tabii ki hayır. Yoksa beni engellerdi. Hadi, Alice! Düşünsene, harika olacak. Sen ve ben Hartum'dayız...”

Hartum'un tatil yapılacak bir yer olmadığını anlatmam kısa sürüyor. İnternette yerel yönetimin yeni ortaya çıkan gerillalar yüzünden sokağa çıkma yasağı koyduğunu okumuştum. Lahey mahkemesinin, yerel yönetimin başındaki kişiyi insanlığa karşı suç işlemekle itham ettiğini söylemeye bile gerek yok. Cordelia, itirazlarımı şefkatli bir büyüklükle karşılıyor. “Bize hiçbir şey olmayacak. Yine her zamanki gibi abartıyorsun. İnanılmaz bir macera olacak.”, diyor hayallere dalarak. Küçük Cordelia, onun için her şey bir oyun. “O zaman? Evet mi, hayır mı? Ben her durumda gidiyorum, bilesin. Eğer bunu Arthur için yapmayacaksan benim için yapmalısın. Oraya gitmenin bu kadar tehlikeli olduğunu düşünüyorsan yalnız gitmeme nasıl izin verirsin?” Büyük gri gözleriyle bana bakıyor. Gözleri öylesine büyük ki yüzüne orantısız bir görünüm veriyor.

“Ailen ne diyor?”

“Benimkileri kim takar. Gidiyorum. Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Heyecan dolu olmama rağmen iç çekiyorum. “Seyahat acentesine gidelim.”

“Hartum'a iş için mi gidiyorsunuz?”, diye soruyor acentede çalışan görevli. Gömleğinin üzerindeki mavi etikette ismi yazıyor, IGOR.

“Böyle düşünmene sebep olan ne?” Cordelia, soruya soruyla karşılık veriyor.

“Cordelia, çünkü insanlar Sudan’a tatil yapmaya gitmezler. Hele böyle bir zamanda hiç gitmezler.” Sanki ben anneyim o da kızımış gibi sesimi ciddileştirerek konuşuyorum. Igor, garipseyerek bize bakıyor.

“İş için gitmiyoruz, tamam mı?”

“Konsolosluktan vize almak gerekecek.”, diyor Igor kayıtsız bir tavırla.

Şaşkınlıkla adama bakıyoruz. “Vize mi?”, diye soruyoruz aynı anda.

Igor, şefkatle bize bakıyor. “Nerdeyse bütün Afrika ülkeleri vize istiyorlar.”

“Peki, vize almak ne kadar sürer?”, diye soruyorum aniden.

“En azından iki hafta.” Böyle bir gerçekten habersiz olmamıza şaşıracak bize bakmaya devam ediyor.

“Kahretsin!”, diye bağılıyor Cordelia.

Mantıklı olmaya çalışarak yeni bir soru yöneltiyorum. “Acil bir durum söz konusu, daha kısa zamanda alamaz mıyız vizeyi?”

“Hayır. Böyle bir imkânımız yok.”

Cordelia, sinirlenerek bağılıyor. “Nasıl olmaz?”

“Biraz bekleyin. Birkaç yeri arayacağım.” Igor, ajandasını alıyor ve heyecanlı bir şekilde telefon numaralarına göz atıyor. Sonra gözlerimizin içine bakarak ciddiyetle konuşuyor.

“Bir ihtimal var ama tehlikeli.”

Cordelia, "Konuş.", diyor sanki bir Indiana Jones filminde oynuyormuş gibi.

"Mısır elçiliğine vize için başvurulabilir. Kahire için."

Kafam çoktan karışmış bir halde soruyorum. "Yani?"

"Yani, önce Kahire'ye gitmek gerek. Oraya varınca Sudan vizesine başvurabilirsiniz. Çok pahalıya patlar ama birkaç saat içinde vizeyi alırsınız."

"Kesin mi?", diye soruyorum biraz şüpheli bir tavırla.

"Şey, kesin... Muhtemelen... Kullanabileceğiniz tek imkân bu. Çoğu kişi bu hileye başvuruyor. Eğer hoşunuza gitmediyse biraz bekleyin. Normal sürece uygun bir şekilde alalım vizeyi."

Cordelia, "Bekleyemeyiz.", diyor kesin bir ifadeyle. "Senin dediğin gibi yapacağız."

"Size çok pahalıya patlayacak".

"Önemi yok.", diyor yılmadan içinden çıktığı sosyal sınıfa uyan bir kibirle.

Harap haldeki cüzdanıma bir darbe daha, ama bu Arthur için.

Kafam daha da karışmış bir halde soruyorum. "Eğer sınır kapısında işler yolunda gitmezse?"

Igor, sakince gülümseyerek cevap veriyor. "O zaman Mısır'da güzel bir tatil yaparsınız."

"Merak etme, Alice. Her şey yolunda gidecek, hissediyorum.", diyor Cordelia, çekindiğimi görerek. "Vazgeçmek istemeyeceksin?"

Hayır. Asla vazgeçmem. "Dalga geçme, Cordelia. Tamam. Deneyelim."

“Evet. Önümüzdeki Perşembe günü saat 11.55 Roma-Kahire uçağında iki kişilik boş yer var. Doğrudan Kahire’ye gideceksiniz ve saat 15.55’te orada olacaksınız.”

“Salı günü olmaz mı? Ya da çarşamba?” , diye soruyor Cordelia.

“Salı günü yarın oluyor, Cordelia.”

“Ah, öyle tabii. Ben yine de yirmi dört saat içinde gitmeye hazır olurum. Ya sen?”

“Sorunumuz bu şekilde çözülüyor. Maalesef uçaklarda yer yok.”, Igor, yorgun bir halde araya giriyor.

“Ah! Hartum’da Hilton oteli var mı?”, diye soruyor sonra Cordelia.

“Evet, ama önce dönüşü ve Kahire’yi düşünelim.”, diye cevap veriyor. “Doğal olarak ilk geceyi Kahire’de geçireceksiniz. Sonraki gün, Cuma günü, konsolosluga gidip vize başvurusu yapacaksınız. Eğer her şey yolunda giderse cumartesi günü saat 15.00’de Hartum’a doğru yola çıkacaksınız ve 18.35’de oraya varacaksınız. Hartum’da ne kadar kalacaksınız? Oraya vardığınızda dönüş biletlerinizi almış olmanız gerek.”

“Eğer vizeyi almayı başaramazsak?”

“Uçuş tarihini başka bir tarihe kaydırmayı deneyeceğim, böylece tüm biletinizi kaybetmemiş olursunuz. İki hafta sonrasına kadar erteleyebilirim ki o zamana kadar vizeyi alırsınız. Meydana gelebilecek tehlikelere karşı sizi uyardım, gerisi sizin bileceğiniz iş. Ayrıca bu yolla vize almanın çok pahalı olacağını bir kez daha söylüyorum. Şimdi, dönüş ne zaman olacak?”

“En azından bir hafta sonra. Hadi, acele edelim.”, diyor Cordelia.

Igor, anlaşılmaz bir ifadeyle bize bakıyor.

“Bu durumda Hilton’da kalıyoruz, değil mi?”, diye soruyor Cordelia.

“Hayır. Hotel Acropole daha iyi.”, diyerek karşılık veriyorum.

Kafası karışarak, “Neden?”, diye soruyor.

“Arthur orada kalıyor.” Bence neden çok açık.

“Daha açık olmak gerekirse, Arthur, hastanede kalıyor.”

Bu sırada Igor, bizi daha da şaşırarak dinliyor. “Ben Hilton dışında başka bir oteli kabul etmiyorum.” Böyle yaptığı zaman onu boğmak istiyorum.

“Ya Acropole’a gideriz ya da ben eve geri dönüyorum.” Kapris yapan iki kız çocuğu gibiyiz. Cordelia, ayağını sertçe yere vuruyor ama sonunda istemeden de olsa kabul etmek zorunda kalıyor.

Elektronik biletler çantamda ve kendimi dengesiz bir halde hissediyorum. Bir yanım bir an önce Hartum’a varmak istiyor. Diğer yarım ise arkamda bıraktığım yarım kalan işleri düşünüyor. Durumu daha da kötüleştirmek için Silvia devreye giriyor.

“Tabipler Birliğinin henüz resmi bir karar almadığını ve senin hâlâ uçurumun kenarında durduğunu hatırlamak zorundayım. Arthur’un senin ile birlikte sağlam bir gelecek kurma niyetinde olmadığını hatırlatmak zorundayım. Alice, o seni yeterince sevmiyor. Ya da seni hiç ama hiç sevmiyor.”

“Onu alıp geri dönmek için gitmiyorum oraya. Arthur’un bana ihtiyacı var.”

“Böyle düşünmek hoşuna gidiyor.”

“Hayır. Bana kendisi söyledi.”

“Bir de dönme niyetinde olmadığını söyledi. İkiniz için nasıl bir gelecek olacağını düşünüyorsun?”

“Bunu kim bilebilir?”

“Sana ben söyleyeyim. Kimse.”

“Bırak, gideyim.”

“Çok istesem de seni bu yoldan geri çeviremem. Sana sadece şans dileyebilirim.”

Uyan, bu çok güzel bir sabah

*T*am olarak iki gün sonra sağlığıma mal olabilecek bir Afrika gezisi bekliyor beni. Yine de hiçbir kaygı beni rahatsız etmiyor. Aksine, azami bir kararlılıkla sanki bulutların üzerinde yürüyorum. Bu sakin ruh haliyle Claudio'nun karşısına çıkıyorum. Beni çağırmak için bir sekreter göndermiş. Beni neredeyse sevecen bir gülümsemeyle karşılıyor.

“Seni Valenti davasıyla ilgili son gelişmeler konusunda bilgilendirmek için çağırdım. İlgileniyor musun?”

“Elbette.”

“Bilgileri Calligaris'ten aldım ve henüz resmiyet kazanmadılar. O yüzden şimdilik kimseyle paylaşma. Dorian Fortis, kendi açısından olayların nasıl geliştiğini itiraf etti. Gulia ile 12 Şubat günü öğleden sonra saat altı sularında tartıştığını doğruluyor. Son dönemde araları pekiyi değilmiş. Senin kulak misafiri olduğun telefon konuşması da bunu doğruluyor.”

“Calligaris, sana tartışma sebebini söyledi mi?”

“Detaya girmedi. Ben de sormadım tabii. Resmi versiyona göre, aralarında hiçbir zaman aşamadıkları geçmişe dayanan karşılıklı bir nefret olduğunu söyledi.”

“Fakat... O gün tanık olduğum konuşma... Daha sağlam bir düşmanlığa benziyordu. Öylesine bir nefret değil, daha kesin bir şey. Doriana, Gulia ile Jacopo’yu kısıkanıyordu. Öylesine açık ki!”

“Hemen kendini kaptırma. Geriye sadece zaman sorunu kalıyor. Başlangıç olarak ikisi arasındaki nihai bağlantıyı doğrulamamız gerek. Doriana, bundan bahsetmiyor.”

“Sanırım sebebi basit, Jacopo’yu korumak için.”

Claudio, kaşlarını çatıyor. “Olayın özü şu, her durumda Doriana, saat dokuz ile on bir arasında nerede olduğunu söylüyor.”

“Saçmalık. Tanıklar onu en son ne zaman görmüşler, kesin olarak?”

“Aslında bilmiyorum, bununla ilgilenmedim.”

“Ölüm saati olarak saat onu belirledin. Biliyorsun ki seninle aynı fikirde değilim.”

Claudio, uzlaşmacı bir tavır takınıyor. Garip şekilde kızgın değil. Sıra dışı bir zihinsel açıklıkla cevap veriyor. “Sadece saat 21.17’de yapılan telefon görüşmesini açıklayamıyorum kendime.”

“Doriana ya da De Andreis’in kendisi, o telefon görüşmesini ilerideki bir soruşturmanın yönünü değiştirmek için yapmış olabilir. Gulia’nın tırnaklarının altında Doriana’ya ait eşzamanlı bulgulara rastlanması ve yüzde doksan De Andreis’e ait olan spermanın bulunması bir tek şeye işaret ediyor.”

“Yüksek ihtimalle, hatta kesinlikle ikisi birlikteydiler.”, sonucuna varıyor Claudio. “Sana haksızlık edemem. Bu yüzden Gulia’dan elde ettiğimiz bulgu en kısa zamanda bir incelemeye tabi tutulacak. Calligaris’in de bu izin peşinde olduğuna eminim.”

“Eğer ölümün daha önceki bir saatte gerçekleştiğini itiraf edersen Doriana, nerede olduğuna dair bir gerekçeye sığınamaz.”, dikkatli bir ses tonuyla fikrimi sunuyorum. Teklifim Claudio’nun yüzünde bir patlama etkisi yaratıyor.

“Neyi itiraf edeceğim?”, sinirlenmeye başladığını gösteren bir ifadeyle soruyor. “Ölümün saat ondan sonra gerçekleştiğine tüm samimiyetimle inanıyorum. Ceset hâlâ sıcaktı ve senin ölüm lekesi dediğin şeyler daha çok yeni oluşmuş izlerdi. Ölüm soğukluğuna dair herhangi bir belirtinin olmadığını söylemek bile istemiyorum. Yüce Allah’ım, sanki hâlâ canlı gibiydi.”, diye bağılıyor gergin bir halde ve sanki beni değil de kendisini ikna etmeye çalışıyor.

“Korkarım, ilacı Doriana ve De Andreis verdi.”, diye mırıldanıyorum aklıma tam olarak yatmayan fikir üzerinde düşünerek. “Başka bir açıklaması yok. Gulia’ya parasetemolü Doriana verdi. Şok geçirmesini sağlamak için gizli bir şekilde verdiğini sanıyorum. Nasıl ve hangi bahane ile verdiğini düşünemiyorum.”

“Bunu düşünecek kişi sen değilsin. Bırak da bu konuda Calligaris, kafa patlatsın. Bu açıdan bakıldığında ben intihar olasılığını da göz önünde bulundurmalıyız, diye düşünüyorum.”

“Yani, Gulia’nın Dorianana ile tartıştıktan sonra kendisini öldürdüğüünü mü söylüyorsun?”

“Neden olmasın?”

Tabii, neden olmasın? Onunla konuşmuş, hayatımın kısa bir süresi içinde onunla karşılaşmış biri olarak Gulia’yı tanıdığımı söyleyemem. Fakat yine de içimde bir ses onun kendisini öldürmediğini söylüyor. İtiraf etmeliyim ki, tüm olan bitenin içinde intihar olasılığını göz ardı etmek mümkün değil. Gulia’yı en iyi tanıyan Bianca bile böyle bir olasılığın varlığına inanıyor.

Neden parasetamol içeren ilacın kabını hâlâ bulamadığımı soruyorum kendime. Eğer ilacı kendisi aldıysa ilaç kutusunu nereye koydu? Hâlbuki evinde buna benzer herhangi bir şey bulunamadı. Bu durumda parasetamolün üçüncü bir şahıs tarafından verildiği düşünülebilir. Bu kadar uzun uzun düşüncelere dalmayı bırakmanın zamanı geliyor. Claudio, işe koyulmak için sabırsızlanıyor. Bana da onun gibi yapmaktan başka bir seçenek kalmıyor.

Yukino ile öğle yemeğindeyim. Pizza yiyoruz. Uffizi’yi ziyaret etmek için Floransa’ya gitmişti. Bu yüzden en çok sevdiği televizyon dizisinin son bölümlerini kaçırmıştı. Ona son gelişmeleri anlayabileceği şekilde anlattıktan sonra, “Arthur *kun*, hasta mı? Haksızlık! Haksızlık!”, diye bağıyor. “Neden enstitüde sana çok kötü şeyler yapan o berbat adam hastalanmıyor? Neden Arthur *kun*? O çok iyi biri.”

“Hayat böyle, Yuki. Yine de yavaş yavaş toparlanıyor. Merak etmemize gerek yok.”

“Bugün şey felsefesini mi uyguluyorsun... Şey... Epi... Epi...?”

“Epikurosçuluk mu?”

“Evet. Benim için söylemesi çok zor! Dün üniversitede derse girdim. Güzel! Tıpkı Zen gibi.”

“Evet, Yuki. Sana bomba bir haberim var. Gidiyorum! Sudan’a, Arthur’un yanına gidiyorum.”, diye açıklıyorum zafer kazanmış bir edayla. Gerçekten de cesaret doluyum. Yukino, coşkuyla gözlerini kırpmıyor. Düşüncelerini İtalyanca anlatmayı beceremeyince Japon diline bir şeyler geveliyor.

“Senin ile Arthur *kun*’a bir hediye yollayabilir miyim? Ona hastanede arkadaşlık etsin diye bir kitap hediye etmek istiyorum.”

“Tabii ki, Yuki, onun da hoşuna gidecektir. Eğer beni görme sürprizini sindirebilirse...”

“Bilmiyor mu?”

Hayır, anlamında başımı sallıyorum. Aslında en kılçıklı sorun bu. Tüm öğle yemeği boyunca birkaç saniyelğine de olsa Yukino, ilk kez susuyor ve çekik gözlerini kırpmıştırıyor.

“Sen benim için bir efsanesin.”, diyor ciddiyetle.

Çıkacağım yolculukla ilgili bir kenara koyduğum umutlarımından konuşuyorum. Yukino ise bilinçsiz bir romantizmle deli saçması umutlarım için bana cesaret vermeye çalışıyor ve bu yolculuğun her şeyi çözeceğini çünkü tekrar bir araya geleceğimizi söylüyor. Onun haklı çıkmasını düşünmek hoşuma gidiyor.

Yola çıkmadan önce Calligaris ile buluşmam gerek. Çünkü beni rahatsız eden bir konu var ve ancak onunla konuşarak şüphelerimi yok edebilirim.

Kıvırcık saçlı esmer kız artık beni tanıyor. Kibarca bir karşılamadan sonra yarı boş bir bekleme odasına alıyor. Boyası dökülmüş sarı renk duvarlar pek misafirperver görünmüyor. Camlar açık olmasına rağmen içeride küf kokusu var. Bekleyişim sırasında Cordelia, çok sayıda mesaj atıyor. Mesajlardan birinde bu yolculuğu fırsat bilip çok pahalı bir çanta almaktan bahsediyor. Bir diğerrinde ise yanımızda mısır gevreği götürmemiz gerektiğini yazıyor. Diğer mesajları da üç aşağı beş yukarı bu şekilde. Onun bu heyecanı bana da bulaşıyor. Kendimi yola çıkmadan önce alınması gereken bir takım şeylerin listesini yaparken buluyorum. Üniformalı kıvırcık saçlı kız beni Calligaris'in odasına alana kadar listeyi yapmaya devam ediyorum.

"Alice! Sizi görmek her zamanki gibi çok güzel."

"Benim için de öyle, Komiser."

"İyi. İyi. Lütfen, oturun."

Sözünü dinliyorum. Cüretkâr sorularım ve isteklerimle onu sıkmaya başladığımdan bu yana ilk kez kendimi rahatsız hissediyorum onun karşısında. Çünkü bu sefer inceleme yapmak için ondan başka kimseden yardım isteyemem. Sadece samimi olmalıyım ve ne gazetelerin, ne de Claudio'nun gideremeyeceği şüphelerimi yatıştırmasını istemeliyim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Solgun yüzünde meraklı bir ifade oluşuyor.

“Komiser, sizinle konuşmak istediğim... Şey... Daha açık olmam gerekirse sizden Valenti davası ile ilgili bilgi almak istiyorum.”, diyorum çekinerek.

Çenesini kaşıyarak cevap veriyor, “Alice, siz gerçekten de bu davaya kendinizi kaptırmışsınız...”

“İçinde bulunduğum durumu anlıyorsunuz, değil mi? Bu olaya karşı özel bir ilgim var. Daha önce böyle bir şey yaşamadım ve muhtemelen bir daha da yaşamayacağım. Hatta yaşamamayı umuyorum.”

Calligaris, doğrudan konuya giriyor. “Özel olarak ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Dava ile ilgili düşünceleriniz nedir? Cinayet mi? İntihar mı?”

“Alice, nasıl yani? Siz intihar olamayacağını düşünüyordunuz”

“Evet. Ben intihar olmadığını düşünüyorum. Fakat ben sizin yerinizde değilim.”

“Doğru. Aslında ben de intihar olasılığına pek inanmıyorum, çeşitli sebeplerden dolayı. En başta olayla ilgili verilerin eksikliği. Gulia’nın parasetamol aldığını kanıtlayacak hiçbir iz bulamadık, ne evin içinde, ne de evin dışında. Dahası, Gulia’nın depresyonda olduğuna dair hiçbir şey bulamadık. Gulia, bir uyuşturucu bağımlısıydı ve sorguladığımız herkes onun intihar eğiliminde olmadığını söyledi. Özellikle kız kardeşi ve bir arkadaşı, Abigail Button; hatta intihar eden bir arkadaşları hakkında konuştuklarından bahsetti. Gulia, bir takım sebeplerden dolayı asla böyle bir şey yapmayacağını söylemiş. Bunlar size küçük ayrıntılar gibi görünebilir ama asla göz ardı edilmemeleri gerektiğine inanıyorum. Size şunu

söyleyebilirim, olayın intihar olmasından ziyade bir kaza olduğunu varsaymak daha mantıklı. Yine de bu kaza sonucu bir ölüm *değil*.”

“Olayın özünü anladım. Bir cinayet olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Bundan eminim.”

“Komiser, eğer izin verirseniz... Dorian Fortis ile ilgili bilgiyi nasıl aldığınızı sorabilir miyim?”

“Yapmayın! Bunu size söylememi isteyemezsiniz!”, diyerek uyarıyor beni. “Neden bu kadar ilgileniyorsunuz? Yine de şu kadarını söyleyebilirim ki, Fortis’in o gün öğleden sonra telefonda Gulia ile tartıştıklarını anlattığı bir tanık var.”

“Başka neler söyledi?”

“Hiçbir şey. Aslında Fortis, değil *benim* tanığma kimseye bir şey söylemediği konusunda ısrar etti. Ama hep inkâr ederler, dolayısıyla sen de onlara güvenmezsin. Sonuç olarak, tanık böylesi detaylarını başka türlü nasıl öğrenmiş olabilir?”

Doriana’nın Bianca ile hiç konuşmadığı çok açık. Bunu bazı gerçekleri ortaya çıkarabilmek için bir bahane olarak kullandılar. Zavallı Doriana, aslında yalan söylemiyordu. Yine de, aklımı kurcalayan garip bir düşünce var. Bianca, varsayımları konusunda kendinden çok emindi. Son olarak konuştuğumuz o öğleden sonra düşüncelerini kesin gerçekleri açıklar gibi anlatıyordu.

“Hangi detaylar?”, diye soruyorum.

“Doriana’nın da itiraf ettiği gibi telefonda konuşulanları biliyordu.”

“Nasıl yani?”

“Tartışma sırasında Doriana’nın Gulia’ya yönelttiği suçlamaları tanıgım da biliyor. Sorguda Doriana da bunları inkâr etmedi.”

Bianca, hiçbir şekilde konuşmanın detaylarını bilemez. Doriana’nın telefon konuşmasını Bianca’ya anlatmadığından eminim. İki ihtimal var; ya tanık Bianca değil, ya da Bianca, telefonda konuşulanları Doriana’dan değil de bir başkasından öğrendi. Bu bilgiyi Bianca ile konuşurken ağzından kaçırarak tek kişi tanıyorum o da Jacopo De Andreis. Bu durumda kendime soruyorum; eğer Bianca tartıştıklarını çoktan biliyorsa neden benden DNA analizi yapmamı istedi? Aklıma gelen tek cevap, tartışma ile ilgili detayları benimle konuştuktan sonra, Jacopo’dan öğrendi. Dahası, iyice düşününce, Jacopo’ya aramızdaki sırrı açıkladığı anlaşıyor. Tüm bunlar Bianca’nın söylediğinin aksine Jacopo ile arasında daha güvenli bir ilişki olduğuna işaret ediyor.

“Şimdi, Alice... Eğer müsaaden olursa bir görüşmeye gideceğim.”, saatine bakarak kibarca gitmesi gerektiğini söylüyor.

Burada bir süre daha kalabilirim. Eğer yeteri kadar cesaretim olsaydı ona askeri polisin Jacopo De Andreis’e genetik test yapılmasını neden istemediğini sorardım. Böylece De Andreis’in o gün öğleden sonra Gulia ile beraber olduğunu görebilirler. İşte tam olarak Doriana ve Gulia bu yüzden kavga ettiler, bence bu çok açık!

“Elbette.”, diye karşılık veriyorum ayağa kalkarak. “Çok nazıksınız Komiser. Size minnettarım”

Calligaris, gülümsüyor. “Bana ilham veriyorsunuz, Doktor Hanım. Tutkulu, meraklı ve dikkatlisiniz. Bunlar

çok nadir bulunan yeteneklerdir ve bu yüzden hayranlık uyandıran bir kişiliğiniz var.”

Fakat gerçek çok farklı, kader bana hep hak ettiğimin daha azını veriyor. Tüm nezaketimi kaybetmiş olsam da aldığım iltifatların tadını çıkararak eve dönüyorum.

Calligaris, beni çıkışa kadar uğurlamıyor. Koltuğuna rahatça kurulmuş olduğu halde elini sallayarak beni uğurluyor. Odanın kapısından dışarı adım atar atmaz parfüm kokusu çok tanıdık gelen bir kadın ile çarpışıyorum.

“Bianca...”

Sinirleniyor. Sakarlığım yüzünden çantası yere düşüyor ve çantanın içindekiler zemine saçılıyor. Hemen yere doğru eğilerek ona yardım etmeye çalışıyorum.

“Bırak.”, diye mırıldanıyor. Yere saçılan kırmızı deriden cüzdanını, anahtarlığını, son model cep telefonunu, küçük aynasını, bir paket kâğıt mendilini, Marguerite Duras’ın kitabını, parlatıcısını, ilaç kutusunu, bir kutu sakızı, tokalarını heyecanla topluyor. Bianca, sıradan biri gibi görünüyor ama kesinlikle tamamen farklı biri olduğunu söyleyebilirim.

Bana bakmaktan kaçınarak sanki önemsiz birini görmüş gibi yanımdan geçip gidiyor. Eve dönerken pişmanlık duymadan onu düşünüyorum. Sanki onu ayartan ve sonra da terk eden birine bakarken takındığı hafif melankolik hali gözümün önüne getirmemeye çalışıyorum.

Garip düşüncelere dalmış bir halde yorgun adımlarla merdivenleri çıkıyorum. Ev bomboş. Hemen banyoya girip sıcak suyun iyileştirici gücüne bırakıyorum kendimi. Saçımı şampuanla yıkarken bir elektriklenme hissederek hemen saçlarımı duruluyorum. Bornozuma sarınıp

banyodan çıkıyorum ve ağır çalışan bilgisayarımı açıyorum. İnternet Explorer'ın açılmasını beklerken sinirden titriyorum. Arama motoruna, "Panadol Extra.", yazıyorum. İlacın karışımını açıklayan ilk linke tıklıyorum. Amerika'da satılan bu ağrı kesici ilaç yakın zaman önce İtalya'da da satılmaya başlamış. İçinde parasetamol barındıran tedavi amaçlı kullanılan bir ilaç. Bianca'nın çantasından yere saçılan ilaç ile aynı adı taşıyor. Panadol Extra'nın en önemli özelliğinden biri de kafein içermesi. Hemen Claudio'yu arıyorum.

"Gulia Valenti'ye ait toksikolojik test sonucunun olduğu dosyayı hemen bana gönderebilir misin?"

"Alice, dışarıdayım ve akşam yemeği yiyorum."

"O kadar geç oldu mu? Özür dilerim." Gerçekten de saat sekizi geçiyor.

"Rica ederim."

"Şey, o zaman... Eğer dosyayı gönderemiyorsan ki gönderemeyeceğin açık... Gulia'nın kanında kafeine rastlayıp rastlamadığını hatırlıyor musun?"

Claudio, öksürüyor. "Alice, gidiyormuşsun diye duydum. Neden valizlerini hazırlamayı düşünmüyorsun?" Dünyadaki tüm iş yerlerinde olduğu gibi enstitüde de sır saklamak kesinlikle mümkün değil.

"Valizleri çoktan hazırladım, merak etme. Hadi, zorla kendini, hatırlarsın."

"Galiba kanında kafein vardı. Çok küçük bir dozda."

"Kafeini parasetamol ile birlikte almış olabilir mi?"

"Hay Allah'ım, Allevi. Valenti davasını düşünmeden yemeğimi yiyebilir miyim? Sakin ol. Yarın konuşuruz."

Son sıçrayışlar

*Y*arın Sudan'a doğru yola çıkacağım ve hiç olmadığım kadar heyecanlıyım. Gulia'yı öldüren parasetemolün Bianca'nın çantasındaki ilaçtan geldiğinden şüphe ediyorum ve kendimi çok kötü hissediyorum.

Enstitüde Jacopo De Andreis'i görüyorum, nefretle bana bakıyor ve beni rahatsız ediyor. Bir oraya bir buraya gidip gelirken gizlice onu izliyorum. Her zamanki gibi dikkatli tavrı ile karşılaştığı herkese renksiz kibarlığıyla yaklaşıyor. Ambra'nın öfkeli bakışları altında Claudio, konuşmaya başlıyor. "Avukat Bey, eğer sizin için de sakıncası yoksa, size yapılacak testi meslektaşım Doktor Allevi'ye vermek istiyorum."

Jacapo, aniden bana dönüp beni bir an önce nasıl ortadan kaldıracabileceğini hesaplarcasına bakıyor. Acaba teklifi kabul edecek mi yoksa benim bu işin dışında kalmamı mı isteyecek diye düşünerek bir süre merakla onu izliyorum. Avukat De Andreis, ihtişamlı bir tavırla Claudio'ya dönüp cevap veriyor, "Harika! Hatta benim için çok daha iyi olur."

"Çok güzel. Allevi, Avukat Bey'i numune odasına götürürebilirsin."

Uzun koridoru Jacopo ile birlikte gerçek dışı bir sessizlikte geçerek numune odasına varıyoruz. Oldukça kaliteli gabardin kumaştan ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine bırakıyor. Yorgun görünse de uysal bir hali var. Koyu mavi gömleği ve mavi kravatı ile karşımda duruyor. Kullandığı parfümün harika kokusu içeriye yayılıyor. Saçları onunla ilk tanıştığım güne göre daha uzun ve yüz hatlarını daha yumuşak gösteriyor. Kusursuz bir şekilde traşını olmuş. Bakışlarından beni huzursuz etmek arzusuyla yanıp tutuştuğunu fark ediyorum.

“Karmaşık bir durum. Sizce de öyle değil mi, Alice?”

Numune alma işlemini yapmak için gerekli aletleri masanın üzerine koyarken ellerim titremeye başlıyor.

“Neden, Avukat Bey?”, diye sorusuna soruyla karşılık veriyorum ilgisizce.

“Karmaşıklık bu testi sizin yapıyor olmanızda.”

“Sizin için sorun olmayacağını söylediniz az önce.”

“Sorun değil zaten. Sizin için sorun değilse benim için neden sorun olsun?”

“O zaman her ikimiz için de sorun yok.” DNA’sını elde etmek için küçük bir tampon yardımıyla ağzının içinden tükürük numunesi alıyorum. Bu işlem için Claudio, kan numunesi almanın yararsız olduğunu düşünerek tükürük numunesi almamızı tercih etti. Daha önceki testleri alınan kanlar üzerinde yapmıştı ve bu kanları toksikolojik testlerde de kullanmıştı. “Ağzınızı açın, Avukat Bey.”

Sağlıklı ve düzgün dişlerini ortaya çıkaracak şekilde ağzını açarak dediğimi yapıyor. Birden engel olamadığı bir gülümseme yayılıyor yüzüne. Kim bilir Gulia, kaç sefer bu gülümsemeye kendini kaptırdı?

“Avukat Bey?” Eliyle gözlerini kapatarak başını öne eğiyor. Bu buluşmadan her şeyi beklerdim de Jacopo De Andreis’in gülme krizine gireceğini beklemezdim.

“Düşünmemeliyim. Düşünmemeliyim.”, diyor. İnsanların sinirli olduklarında güldüklerini duymuştum. Jacopo De Andreis de mi öyle?

“Avukat Bey?” Jacopo, başını kaldırıp bana bakıyor. Küçümseyici gülüşünün aksine yüzünde beliren kederi daha önce hiç görmediğimi düşünüyorum. Sanki ölüme mahkûm edilmiş bir adamın kederli yüz ifadesi. “İyi misiniz?”

“İyi olup olmadığımı mı merak ediyorsunuz?”, diye soruyor şaşkınlıkla. “Nasıl iyi olmamı beklersiniz?” Bana duyduğu öfke gözlerinden okunuyor.

Çekinerek karşılık veriyorum, “Özür dilerim.”

“Özür mü diliyorsunuz? O şeyi yapmadan önce özür dilemeliydiniz. Bu işten yakanızı sıyrabilirsiniz ama yine de kendinizden utanmalısınız.”

Sinirim bozuluyor. Tamponu tuttuğum elim titriyor ve bir aptal gibi ona bakıyorum.

“Avukat Bey, ben...”

“İsteklerini yerine getirdiğiniz kişi...”, susuyor ve cümlesini tamamlamadan yarıda kesiyor.

“Avukat Bey, yaptığım yanlışları ve hataları bir kenara bırakırsak, bütün olanlar zaten ortaya çıkacaktı. Bunun nedenini siz de çok iyi biliyorsunuz.”

İlgiyle beni izliyor. “Ne demek istiyorsunuz?”

Dengem bozuluyor ve yutkunuyorum. “Gulia ile Dorian arasında yaşanan bir tartışmayı birine anlatarak

çok dikkatsizce davrandınız. O kişi daha sonra her şeyi polise anlattı.”

Söylediklerim onu afallatıyor. Yüzündeki ifade, hiçbir cevap vermesine gerek olmaksızın, tam da beklediğim gibi her şeyi açıklıyor. Jacopo, Bianca ile konuşmuştu. O gün öğleden sonra olanları anlatmıştı. Gulia ile Doriana arasındaki tartışmadan bahsetmişti. Bunu yaptı çünkü ikisi arasında bir yakınlaşma oldu.

Claudio’nun yanımıza gelişi daha fazla bilgi alma girişimimi sona erdiriyor. Yüzlerimizdeki ifadeyi görmüş olacak ki şaşkınlıkla soruyor, “Bir sorun mu var?”

Hemen cevap veriyorum, “Hayır, her şey yolunda.”

“Hâlâ numuneyi alamadın mı?”

“Neredeyse bitti.”

“Umarım öyledir.”, diyor çıkarken kapıyı kapamadan önce.

Hâlâ şaşkınlık içinde olan Jacopo’ya dönerek, “Devam edelim mi?”, diye soruyorum.

“Nasıl...”, yine cümlesini tamamlamadan susuyor.

“Nasıl mı biliyorum? Sadece sezgilerimle.”

Jacopo, susmaya devam ediyor ve numuneyi almama izin veriyor. İşlemi tamamladıktan sonra, odadan çıkarken bir şey söylemek istercesine duraksıyor. Belki de bana öyle geliyor, bilmiyorum.

Herhangi bir yanlış yapmadığımı öğrenmek isteyen Claudio ile de kısa ve öz konuşmuş olmalı.

“De Andreis’e ne yaptın? Öfkeden çıldırmış bir halde çekip gitti buradan.”

“Ben mi? Hiçbir şey yapmadım. Nasıl oldu da test yaptırmaya geldi?”

“Calligaris, tanışından olayla ilgili yeni bilgiler almış. Sonuçta buraya gelmesi bir an meselesiydi.”

“Hangi yeni bilgiler?”

“O gün öğleden sonra Doriana, telefonda tartışırken yalnız değilmiş. Allevi, hazır bu konuyu konuşuyorken beni dün akşam neden aradığını anlatır mısın?”

“Hiç. Önemli değil. Boş düşünceler işte.”

Claudio, verdiği cevaptan memnun görünüyor. “İşe koyulalım mı?” Önlüğünün düğmelerini iliklerken duvarda asılı duran aynada kendisini izliyor. “Tıpkı Patron’un dediği gibi, *yuvarlanan taş yosun tutmaz.*”

Odasından çıkmadan önce sanki çok doğalmış gibi görünen bir sevecenlikle elimi tutuyor.

Gerçek

Nemli akşamın gri ışıkları altında yürürken yerdeki su birikintileri üzerinde yansımamı görebiliyorum. Gökyüzünün tertemiz aydınlığında yaşadığımız güneşli günler yağmurun yağmasıyla son buluyor.

Bianca'nın evinin kapısında duruyorum. Kapı zilini çalmama rağmen cevap veren yok. Evin etrafında bir tur attıktan sonra şansımı tekrar denemeyi düşünürken az ileride yağmurdan korunmak için elinde tuttuğu şemsiyesi ile Bianca'nın geldiğini görüyorum.

Bianca, üzerine tam oturan hafif bir yağmurluk giymiş. Saçları büyük ve yumuşak bir topuz şeklinde arkada toplamış. Dolgun olmayan dudaklarını kırmızı ruj ile renklendirmiş. Gözkapaklarını her açıp kapadığında uzun siyah kaşlarının altında gözleri her zamanki gibi gölgede kalıyor. Sanki bir parfüm reklamında oynayan güzel bir kadına benziyor. Merakla bana bakarken endişelenerek rengi soluyor.

Çok iyi tanıdığım sıcak sesiyle, "Merhaba.", diye bağıyor.

"Merhaba, Bianca. Seninle konuşmak istiyorum. Bana ayıracak vaktin var mı?" sakın görünsem de içten içe

sarsılıyorum. Çantasından evin anahtarlarını çıkarıyor ne yapacağını bilmez bir halde.

“Olur. Sonuçta sana bir açıklama borçluyum.” Bakışlarındaki boşluktan ve kahverengi gözlerinden bir felaket ile karşı karşıyaymış gibi bir ifade okunuyor. Sessizce basamakları çıkıp eve giriyoruz. Oturma odasına geçince bana içecek bir şey sunmak istiyor ama ben reddediyorum.

“O zaman, buyur.”, diyerek konuşmaya başlıyor belirsiz bir gülümsemeyle. “Bana söylemek istediğin nedir?”

Şaşkınlık içinde kaldığını fark ederek hemen cevap vermiyorum. Konuya nasıl gireceğim konusunda biraz kararsızım. Doğaçlama yapabilme becerime güvenerek bomba etkisi yaratacak bir kelime ile konuşmaya başlıyorum.

“Panadol.”, diye mırıldanıyorum.

“Ne?”, soruyla karşılık veriyor. Söylediğimi duymadı mı yoksa anlayamıyorum.

“Panadol, Bianca. Gulia’ya verdiğin şu ilaç.”

Bianca’nın benzi atıyor ve bir an için bayılacağını düşünüyorum.

“Alice, gerçekten, anlamıyorum. Kardeşimi benim mi öldürdüğümü düşünüyorsun?” Kuşkulu ve sinirli bir gülümsemeyle kızdığını gösteriyor.

“Düşünmüyorum. Bundan eminim.”

Cep telefonuna sarılıyor. “Polisi arıyorum.”

“Neden? Aramasan daha iyi edersin. Sonuçta her şeyi öylesine iyi kurguladın ki... Gerçek hiçbir zaman açığa çıkmayacak. Yaygara yapması gereken kişi sen değilsin.”

Öfkeden deliye dönüyor. “Sen aklını kaybetmişsin, Alice.”

“Deliler genellikle doğruyu söyler. Şu durumda, Bianca, benim için gerçeği açıklamak çok kolay. Gulia’nın 12 Şubat günü yaşadıklarını yeniden hatırlamak yararlı olur.”

Bianca, beni susturmalı mı yoksa konuşmama izin mi vermeli diye şaşkın ve kararsız bir şekilde bana bakarken konuşmaya sözüm kesilmeden devam ediyorum. “Öğle yemeğinden hemen sonra Gulia, Saverio ile buluşup bir doz eroini kendisine enjekte ediyor. Sonra Saverio, oradan çıkıp gidiyor. Yıllardır gizli bir ilişki yaşadığı sevgili Jacopo’su eve geldiğinde saat neredeyse altı. Gulia, Jacopo’nun seni de baştan çıkarmaya çalıştığını bilmiyor. Muhtemelen daha gençlik yıllarınızdan beri böyle. Üçünüz de birlikte büyüdünüz. Yakışıklıydı ve kardeşiniz gibiydi ve her ikinize de âşık oldu. Fakat o Gulia’yı seçti. Sen de bunu hazmedemiyordun ve asla hazmedemedin. Gulia’nın sorumluluğunun ağırlığını kaldıramayarak New York’a gittin ve Gulia’nın icabına bakmak için geri döndün. Kardeşinin kişiliğiyle seni engellemesine katlanamıyordun.”

Bianca, rengi solmuş ve afallamış bir halde sessizce dinliyor.

“Gulia ve Jacopo’ya dönecek olursak... Bulabildikleri her fırsatta buluşuyorlardı. Jacopo, gerçekten Gulia’ya âşıktı ama onu mu yoksa Dorian’a’yı mı seçmesi gerektiğini bilmiyordu. Sonuçta Dorian’a ile nişanlandı. Yıllardır birlikteler ve Dorian’a’yı en iyi dostu gibi görüyor. Diğer yandan Dorian’a, kıskanılacak şekilde zengin ve bu durumun Jacopo’yu üzdüğü söylenemez. Olay günü

Doriana'nın iki aşığı uygunsuz bir vaziyette nasıl ve neden yakaladığını hâlâ anlayamıyorum. Tabii, onu senin uyarılmış olabileceğini göz ardı etmiyorum. Çünkü, Bianca, açık konuşmak gerekirse... Sen her şeyi biliyordun. Her şeyi biliyordun çünkü Gulia, sana Jacopo ile aralarındaki ilişkiyi anlatmıştı. Sen de içinde gizlediğin kıskançlığıyla her gün ölüyordun."

Garip ama Bianca, sözümü kesmeden beni dinlemeye devam ediyor. Konuşmaya devam ediyorum ve düşüncelerimi açıkladıkça olası tek gerçeğin bu olduğunu görüyorum.

"Doriana, diyordum, muhtemelen Gulia'ya karşı şüphe besliyordu. Doğal olarak da sevgilisinin hayatında çok fazla yeri olan küçük kuzene pek hoş bakmıyordu. Durumdan istifade ederek harekete geçen Doriana, aniden Gulia'nın evine geliyor. Karşılaştığı manzara çok açık. Gulia'nın üzerine yürüyor. Yıllarca içinde biriktirdiği nefreti hakaretler ederek kusuyor. Gulia, karakteri gereği altta kalmıyor ve ona karşılık veriyor. Doriana'nın kollarını tırnaklarıyla çiziyor. Bunun üzerine Doriana, evden çıkıp gidiyor. Gulia'yı en çok üzecek şey başına geliyor, Jacopo da ona sırt çeviriyor. Gulia'yı orada yalnız başına bırakıyor ve nişanlısının peşinden gidiyor. Saat neredeyse sekiz. Gulia, çaresizlik içinde kalıyor. Her zaman olduğu gibi, işler kötü gittiğinde ve kimden yardım isteyeceğini bilmediğinde o zamana kadar yaptığı şeyi yapıyor."

Sözlerimi Bianca'nın tamamlamasını istediğim için susuyorum. Fakat sessizlik içinde bana bakmaya devam ediyor.

“Gulia, kendisine yardım edebilecek tek kişiyi, kız kardeşini arıyor. Gulia, seni aradı.”

Bianca, öksürüyor ve nefes alıp veriş hızlanıyor. Göz bebekleri küçülüyor, adrenalini yükseldiği için vücut ısısı artıyor. Beni şaşırtarak, “Devam et.”, diyor ince bir ses tonuyla.

“Hemen yanına gitmeni istiyor. Sen de kardeşin doğduğundan bu yana yaptığın gibi yardımını ondan esirgemiyorsun. Böylece kardeşinin evine varıyorsun. Evde Jacopo’nun kokusu hâlâ hissediliyor. Gulia’yı her zamankinden daha üzgün ve kendini kaybetmiş bir halde buluyorsun. Çok endişeli olduğunu görüyorsun. Dorian ile tartışmasını anlatıyor sana. Üzgün ama aynı zamanda da mutlu çünkü artık Jacopo bir karar vermek zorunda kalacak. Sakinleşebilmesi için ona ilaç vermeni istiyor. Gulia, yasal ya da yasal olmayan uyuşturucular dışında kendisini kontrol altında tutabilecek durumda değil. Ona sarılıp sakin olmasını söylüyorsun ve senden istediği sakinleştirici ilacı vermek yerine Panadol kutusundan bir hap veriyorsun. New York’ta yaşamaya başladığından bu yana yıllarca kullandığın ilaçtan veriyorsun. Gulia, tereddüt etmeden ilacı alıyor. Senden ona bir kötülük gelebileceğini asla beklemediği için hapi içiyor. Doğal olarak, sen de böyle bir fırsatın bir daha eline geçmeyeceğini anlıyorsun ve kelimenin tam anlamıyla durumdan faydalıyorsun. Kardeşin ne kadar bir zaman içinde öldü, Bianca? On, on beş dakika? Yoksa aniden mi öldü, Bianca? Onu ölürken izledin.”

Bianca, ürpererek titriyor. Sanki konuşmamı bölmek ister gibi ama ona fırsat vermiyorum, kendimden beklemediğim bir kararlılıkla devam ediyorum.

“Bırak, bitireyim. Saat dokuzu on yedi geçiyor. Gulia, çoktan öldü. Kendine yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu soruyorsun. Daha sonra yapılacak soruşturmayı saptırmaya karar veriyorsun ve bu ana kadar da bunu çok iyi başardın. Sana cevap vermeyeceğini bildiğin için Gulia’nın telefonunu kullanarak Jacapo’yu arıyorsun. En sonunda özgürleştğini hissederek evden ayrılıyorsun.

Sonraki günlerde Jacopo’ya yaklaşma taktiğini uyguluyorsun. Çektiği acıdan faydalanmak için sıkça yanında oluyorsun. Şefkatli ve dostça davranıyorsun. Her şeyden önemlisi ona Gulia’yı hatırlatıyorsun. Sana daha fazla karşı koyamıyor ve sonunda hayallerini gerçekleştiriyorsun. Jacopo, yaralı ve kafası karma karışık durumda, onu bir tek sen teselli edebilirsin. Sana o öğleden sonra yaşananları anlatıyor. Kendini suçlu hissettiğinden bahsediyor. Gulia’nın yerine geçtiğini anlamakla kalmıyorsun, tıpkı kardeşine yaptığın gibi, Dorian’a’dan da kurtulmayı planlıyorsun. Senin için kolayca ortadan kaldırılacak bir engel. Tüm şüpheleri onun üzerine çekmek yeterli oluyor. Yalnız Gulia’nın tırnaklarının altında bulunan bulguların Dorian’a’ya ait olduğundan emin değilsin. Bu sebeple, duruma açıklık getirmek için üzgün ve güzel sözlerle kolayca kandırabileceğin bir stajyer doktoru kullanıyorsun.”

Bianca için yaptığım şeyleri hatırlayınca aptallığıma üzülüyorum ve yüzüm kızarıyor.

“Amacına ulaşıyorsun ve Jacopo’nun sevgilisini yakalattıyorsun ve artık planının başarıya ulaştığını düşünüyorsun. Aslında çok büyük bir hata yapıyorsun. Dorian’a’nın yaptıklarından ötürü dehşete kapılan Jacopo üzerindeki güçlü etkisini küçümsüyorsun. Ben de sayende kendimi

Tabipler Birliğinin karşısında buluyorum ve dürüst olmak gerekirse bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Jacopo, belki de senin baskıların sonucu kendisini daha kötü hissediyor. Gulia'yı kaybetmenin acısını birlikte paylaştığı sevecen kuzeni kısa zamanda baskıcı bir sevgiliye dönüşüyor. Seni sadece tek bir sebepten ötürü istemiyor. Sen o değilsin, Bianca. Sen Gulia değilsin."

Bianca, oturduğu yerde kıvranıyor ama yine de ağzını açmıyor.

"Jacopo, seni düşünmeden hayatından çıkarıyor. Hem de tüm gözlerin Dorianana'nın üzerinde olduğu ve yolunu kapayan bu engeli ortadan kaldıracığın sırada yapıyor bunu. Kadınlar aptal olmayı gerçekten çok iyi biliyorlar ya da en azından bazı kadınlar. Ama sen değil. Sen öfkeni kendi yönteminle kontrol ediyorsun ve intikamını alıyorsun. Bu sebeple dün akşam Calligaris'e giderek kuzenin Jacopo'yu ihbar ediyorsun. Bunu hayatta en çok değer verdiğin kişiyi kurtarmak için yapıyorsun. Hayatta belki de tek sevdiğin kişi, kendinsin."

Odaya yayılan sessizlik kulaklarımızı tırmalıyor. Bu kadar açık sözlü ve cesur olacağımı ummuyordum. Şüphelerimin gerçek olup olmadığından ben de emin değildim. Bianca, ayağa kalkıyor ve başı öne eğik sendeleyerek kapıya yöneliyor. Kapıyı açarak soğuk bir ifadeyle bana bakıyor. "Hemen evimden çık. Seni dinledim. En azından sana bu kadarını borçluydum. Umarım seni bir daha görmek zorunda kalmam."

Yerden çantamı alıp kapıya doğru yürüyorum. "Elveda, Bianca."

Vücudumdaki her bir kasın gerildiğini ve başımın döndüğünü hissediyorum. Bu sabahtan itibaren artık farklı bir insan olduğumu düşünüyorum çünkü taşıdığı tehlikeye rağmen tüm hesapları kendi kendime yaptım. Tehlike hayatın bir parçası. En sonuna kadar gidebilmek ve bunu göze almak için cesaret gerek.

Bu şekilde yola çıkıyorum. İyi mi yaptım yoksa kötü mü bilmeden yola çıkıyorum. Üzerinde yürüdüğüm yoldan ayrılıp kendimi boşluğa bırakıyorum. Sağduyuyu arkamda bırakıp beni evimden uzaklara götürecek uçağa biniyorum. Döndüğümde nelerle karşılaşacağımı yalnızca Allah biliyor.

Koruyucu gökyüzü

*K*ahire havaalanı giderek çaresizleşen insanlığın içine düştüğü karmaşayı simgeliyor. Etrafıma bakıyorum ve aklımın karıştığını hissediyorum. Buraya güzel bir macera yaşamak için gelmediğimi hatırlıyorum.

Havaalanından çıkınca sıcak hava ani bir ateşlenme gibi beni afallatıyor. Bilindik süreci çiğneyerek vize için konsolosluga gitme fikri bir an için kaygı verici ve tehlikeli gözüküyor gözüme. Igor, yapacağımız şeyin yasal olduğunu söylemişti. Silvia da endişelenecek bir şey yok demişti. Kötü giderse gitsin. Ben de Kahire’de kalır Cordelia ile birlikte tatil yaparım. Sinirlerimi yatıştırmak için (şaşırtıcı derecede iyi dayanıyorlar) tüm yaptığım şeylerin sonucunu düşünmekten alıkoyuyorum kendimi.

Konsolosluga varınca Cordelia’ya, “Bırak da ben konuşayım.”, diyorum sert bir ses tonuyla.

Alınarak karşılık veriyor, “Neden?”

Çünkü başımıza bela açmak konusunda çok yeteneklisin, Cordelia. “Çünkü bazen heyecanına yenik düşüp bizi çok sıkıntılı durumlara sokuyorsun.”

“Bana patronluk taslama, Alice. Hem onların umurunda bile değil. Parasını verdik mi tamam, onlar için önemli olan bu. Paramız var, değil mi?” Başımı sallıyorum. “O zaman, hiçbir sorun çıkmayacak.”

Bu seferlik hata yapmıyor. İki gece boyunca sivrisinekler ve endişeyle mücadele ettikten sonra gerekli parayı ödeyip vizelerimizi alıyoruz. Cumartesi öğleden sonra tekrar havaalanındayız. Bu sefer tam olarak ortadan ikiye bölünüyorum.

Uçakla yaptığım her yolculukta denizi görmüşümdür. Koyu ve açık mavinin enginliği. Şimdi ise denizin yerini çöl alıyor. Altımızda kumların açık sarı rengi. Kumdan başka bir şey yok.

“Afrika’ya ilk gelişin mi?”, diye sorarak dışarıya bakmanın büyüünden koparıyor beni Cordelia.

“Bir keresinde ailemle gemi yolculuğu yaparken Tunus’ta demir atmıştık. Sence bu sayılır mı?”

Cordelia, burnunu buruşturuyor. “Bana göre sayılmaz.”

“Ya sen?”

“Evet. Bir filmin çekimleri için bir ay Cezayir’de kalmıştım. Sonra benim rolümü iptal ettiler ama yine de güzel bir tecrübe oldu. Bir de çocukken Arthur ve Kate ile çok kalmıştım.”

“Kate kim?”

“Arthur’un annesi. Babamın ikinci karısı.”

Merakla soruyorum, “Nasıl oluyor da Johannesburg’a gidiyordun?”

“Arthur ile ben çocukluğumuzdan beri çok sık bir araya geliyorduk. Ailemizde nadir görülen bir şeydir bu.

Daha büyük kardeşlerimle – yani babamın ilk eşinden olan çocuklarıyla – daha yeni tanıştım sayılır. Diğer Malcomesslar, açıkçası pek yaramaz insanlar. Arthur ile ben hepsinden farklıyız, kendi tarzımızdayız, babamın en küçük çocuklarıyız. Yaş olarak birbirimize oldukça yakınız. Ayrıca birbirimizi çok severiz. Aslında Malcomess ailesine pek uygun olmasa da ebeveynlerimiz yakınlaşmamızı istediler. Böylece en azından bir aile birliği sağlanabilirdi. Dahası, buna inanmayacaksınız, benim annem ile Kate birçok konuda anlaşırılar. Arthur, yaz tatillerini bizim Arezzo'daki villamızda geçirirdi. Ben de sıklıkla onların yanına Johannesburg'a giderdim. Bir sene annem ile birlikte Noeli onların yanında geçirdik. Orada yaz mevsimi yaşandığı için çok garip gelmişti.

“Kate nasıl birisi?”

“Kendisini hayatına adamıştı. Hep böyleydi. Babamı o terk etti. Kate'e deli gibi âşıktı babam. Kate harika bir kadındı. Şimdi biraz kilolu ama yine de çok güzel bir kadın. Arthur şaşırtıcı derecede annesine benzer. Kate'in erkek hali. Hosteslik yapıyordu ve doğal olarak zamanının çoğunu evden uzakta geçiriyordu. Arthur'un seyahat etme hastalığını annesinden aldığını düşünüyorum. Birkaç yıl önce ikinci kocası ile birlikte Florida'ya gitti ve oraya yerleşti. Ama orada da fazla kalacağını sanmam çünkü ana-oğul ikisi de Çingene ruhuna sahipler.”

“Bu durum Arthur'u üzmüyor muydu?”

“Kim bilir? Pek duygularını belli eden biri değildir o. Eğer üzüldüyse bile bunu kimseye hissettirmemiştir. Sahip olduğu özgürlük sebebiyle rahattı sanırım. Bir şeylere bağlanmak onu çok sıkıyordu.”

Uçağımız Hartum'a iniş yaparken kalbimin yerinden fırlayacağını hissediyorum.

"Arthur, her zaman şunu söyler; Afrika'ya ilk adım attığın an kutsaldır ve hiçbir zaman o anı unutmazsın."

"Senin için de böyle mi oldu?"

"Hayır. Ben Afrika'yı sevmiyorum. O ise Afrika'ya âşıktır. Burası onun evi."

Gümrükte sonu gelmeyen kontrollerden sonra havaalanından çıkıyoruz. Mısır'ın sıcağından daha beter bir sıcak var burada, neredeyse erimek üzereyim. Üzerimdeki keten gömleğe bile dayanamıyorum. Güneş gökyüzünün maviliğinde daha önce hiç görmediğim kadar berrak görünüyor. Tozlu havanın içinde kendimi hiçliğin ortasında daymışım gibi hissediyorum. Cordelia da kendini kaybetmiş görünüyor. Kocaman güneş gözlükleriyle etrafına bakınarak gelişimizi bilen tek kişiyi, Riccardo'yu arıyor. Arthur'u gelişimiz konusunda haberdar etmeyi çok düşündük. Sonunda bu fikre kesinlikle sıcak bakmayacağına karar verdik. Ona sürpriz yapmayı tercih ettik. Tabii içinde bulunduğumuz durumu düşününce buna sürpriz denebilirse. Cesaretimi kırmasını istemiyordum. Kafama göre hareket edip gerekirse yanlış yapmayı yeğliyordum. Bugün hata yapıp yapmadığımı göreceğim. Eğer bir hataysa ne büyüklükte bir hata olacak. Büyük ya da küçük bu hatayı yapmayı tüm kalbimle istedim.

Sonu gelmeyen yirmi dakikalık bir bekleyişten sonra Riccardo çok eski bir cip ile çıka geliyor.

"Umarım arabanda klima vardır.", diyor Cordelia selam bile vermeden.

Zavallı Riccardo bagajlarımızı araca yerleştirirken aracın böyle bir özelliği olmadığını söylüyor. Cordelia, homurdanarak ön koltuğa geçiyor.

Bronz teniyle çikolata gibi görünen Riccardo kibarca, “Yolculuğunuz iyi geçti mi?”, diye soruyor.

“Evet. Teşekkürler. Yolculuk boyunca durmadan konuştuk.”

“Hemen hastaneye gidelim. Arthur’un sizi gördüğü an yüzündeki ifadeyi merak ediyorum.”, diyor Riccardo delik deşik ve devamlı çamura gömüldüğümüz sokaklardan geçerken. Sokaklarda insanların, çekçekten modern araçlara kadar, her türlü araçla hareket halinde olduğunu görüyoruz.

“Sıcaktan erimek üzereyim. Sıcaklık kaç derece?”, diye soruyor Cordelia ve elini havada sallayarak serinlemeye çalışıyor.

“Dört yüz derece.”, diyorum zorla soluyarak.

“Hastaneye gitmiyoruz! Önce bizi otele götür. Yıkanmak istiyorum.”

Onu boğazlamak istiyorum ama bir yararı olmayacağını biliyorum. Riccardo, mecburen onu Acropole’e götürecektir ve benim söyleyeceğim herhangi bir şey onun isteğine karşı çıkmak olacak.

“Alice, Cordelia’yı Acropole’e bıraktıktan sonra seni hastaneye götürmemi ister misin?”

“Hastane yolumuzun üstünde mi?”

“Tam olarak değil ama oradan geçerim, merak etme.”

Cordelia, yeniden homurdanıyor. “İkiniz de mide bulandırıcısınız. Tamam, Riccardo, bizi doğruca hastaneye

götür. Kardeşimin bizi böyle görmesinden rahatsız olmayacaksan...”, diyor bana dönerek.

Çok da haksız sayılmaz ama Arthur’u görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca havaalanının tuvaletinde kendimi kontrol ettim o kadar da iğrenç görünmüyordum. Dişlerimi fırçalayıp ellerime losyon bile sürdüm. Ben kendi açımdan buluşmaya hazırım.

Hartum’un içinden geçerek sonunda hastaneye varıyoruz. Yakın zamanlarda yapılmış bir bina. İçeride çok sayıda koğuş var ama yine de düşündüğümde çok farklı, temiz ve iyi donatılmış bir hastane. Riccardo’nun peşinden yürürken nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Koğuşa vardığımızda Doktor Fragassi heyecanla bize yaklaşıyor ve bu sürprizin Arthur’a çok iyi geleceğini söylüyor. Onu tanımadığı anlaşılıyor.

“İçeriye sırayla girelim, böylesi daha eğlenceli olur.”, diyor Cordelia aceleyle saçlarını toplarken. Akan rimeli yüzünden biraz da olsa kirli görünüyor. “Önce ben giriyorum.”

Anlayışıyla gülümsüyorum. Bu sırada her zaman çantamda taşıdığım küçük aynamı alıp kendimi bir kez daha kontrol ediyorum. Benim rimelim su geçirmez olduğu için akmamış. Yüzümdeki ufak tefek kirleri güzelce temizledikten sonra biraz parlatıcı sürüyorum. Kapıya yaklaşıyorum ve Arthur’un Cordelia’yı azarlayan sesini işitiyorum.

Kızgın olmasa da, “Sen delirdin mi?”, diyor. “Buraya kadar gelmek...”

“Biliyorum, burası berbat bir yer ama ağabeyim için buraya gelmek başka.”, diye karşılık veriyor Cordelia tatlı bir ses tonuyla.

Arthur’un kahkahalarını duyuyorum. Allah’ım, nasıl da özlemişim. Sanki çok tanıdık bir müziği duymak gibi.

“Burası berbat bir yer değil.”, diyerek Cordelia’ya karşılık veriyor ağırbaşlılıkla.

“Bu şehir berbat olmasa da çok fakir ve pis, dünyada böyle başka bir şehir var mıdır, bilmiyorum. Neyse, Arthur, sürprizler daha bitmedi.” Cordelia, Riccardo’ya göz kırparak yüksek sesle konuşuyor.

Birazdan yapacak olduğum sürpriz saçma görünüyor şimdi. Aramızdaki her şey belirsiz. Onu gerçekten tanıdığımı bile söyleyemem. Kate ile ilgili bir şey bilmiyorum. Arezzo’da geçirdiği yaz tatilleriyle ilgili bir şey bilmiyorum. Geçmişle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. En sevdiği renk nedir, bilmiyorum. En sevdiği film. Hepsi sıradan şeyler belki ama bir ilişki böylesine küçük sıradanlıklarla oluşuyor.

Burada ne yapıyorum? İstemediği halde onun hayatına girmeye çalışıyorum. Felaketten daha kötü bir şey. Artık daha fazla kaçamam. İçeri girip bana şaşkınlıkla bakacak gözleri ile yüzleşmeliyim. Kim bilir belki sonra şefkatle bakar.

Odasında çok sayıda yatak var. Belirgin bir pis koku hemen hissediliyor, ne de olsa insanoğlu terliyor. Arthur, ayakta duruyor. Üzerinde ters giydiği mavi bir tişört var. Çok kilo kaybetmiş. Bronzlaşmış teninde solgun bir renk fark ediliyor. Riccardo ve Cordelia ile konuşurken gülüyor. Sakin görünüyor. Fakat ona yakın olduğum için benim

kalbim sıkışıyor. Cordelia'nın merakla baktığı yere doğru başını çeviriyor ve beni görünce tam anlamıyla dehşete kapılıyor. Rengi solmuş bu dört duvar arasında bakışlarımız birbirini yakalıyor. Yaşamakta olduğum hissin gücü beni parçalara ayırıyor.

Başını hafifçe yana eğerek, “*Sen?*”, diye mırıldanıyor.

Başımı öne eğerek bakışlarından kaçıyorum. “Ben... İstememiştim...” Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Her şey aklımdan uçup gidiyor. Arthur, bana doğru yaklaşıyor. Durup bir müddet dikkatle beni izliyor. Beceriksizce elimi uzatıp tam karşısında duracak şekilde birkaç adım atarak ona yaklaşıyorum. Ona uymayan bir ürkeklikle parmaklarımı okşuyor yavaşça. Sonunda gülüyor (en güzel, en açık ve en güven verici gülüşü) ve beni kollarının arasına alıyor. Sanki yalnızmışız gibi bizi izleyenlere aldırış etmiyoruz ve hasretle birbirimize sarılıyoruz.

Kötü bir sabun kokusu yayılıyor vücudundan ama benim için bu karşı konulamaz bir koku. Uzun sakalları çıplak boynumu rahatsız ediyor. Rahatsızlığıma ve şüphelerime rağmen onu kucaklamak kesinlikle iyi hissetmemi sağlıyor. Koğuştaki diğer hastalar sanki televizyonda dizi film izler gibi bizi seyrediyorlar.

“Kumrular... Sizi bilmem ama ben burada boğuluyorum. Arthur, dışarı çıkabilir misin diye şu doktora soralım mı?”, diyerek araya giriyor Cordelia.

Arthur, sanki bir yeri yanmış gibi kendisini geriye doğru çekerek, “Tabii ki dışarı çıkabilirim. İzin almama gerek yok.”, diyor.

“Harika, hadi kaçalım o zaman.” Cordelia, aceleyle kolunu ağabeyinin omzuna atarak onu dışarı çıkarmaya

alışıyor. Fakat Arthur'un gözlerini benden alamadığını fark ediyorum. Bu harika bir his.

"Tiş rt n  ters giymişsin.", diyor Cordelia.

Gülerek karşılık veriyor, "Ziyaretçi beklemiyordum." ve tişörtünün yan dikişlerini kontrol ediyor. Bu sırada ben duygulanarak dilimi yutacak gibi oluyorum ve Arthur'un omzuna dokunarak ona göz kırıpıyorum. O da benim elimi okşuyor. Gerçek dışı bir havası olan bir tür bekleme odasına doğru ilerliyoruz.

Arthur, kız kardeşinin başını okşayarak, "Buraya gelme fikri senin, değil mi?", diye soruyor.

"Kesinlikle. Fakat fikrimi desteklemesi için güçlü bir ortak buldum kendime. Alice, benimle buraya gelme teklifimi bir an bile düşünmeden kabul etti. Öyle değil mi, Alice?"

Arthur, cevabımı öğrenmek için bana dönüyor, ben ise onun gözlerinde kayboluyorum. "E...Evet.", diye kekeliyorum.

Riccardo, araya girerek, "Kendimi savunmak için söylüyorum, onları son ana kadar gelmemeleri için ikna etmeye çalıştım.", diyor.

Cordelia, homurdanarak, "Senin fikrin bizi pek ilgilendirmiyor.", diyerek karşılık veriyor tatsız bir ifadeyle. Riccardo'ya neden böyle kötü davrandığını anlamıyorum. Ona gülümseyerek destek olmaya çalışıyorum. Riccardo mahcup bakışlarını kaçırıyor ve önüne bakıyor. Arthur, kardeşine fiskeyle vurarak, "Pislik.", diyor. Cordelia, sırtarak adaba uygun şekilde özür diliyor.

Riccardo, gururlu bir tavırla cevap vermeden, “İçecek bir şeyler almaya gidiyorum.”, diyerek uzaklaşıyor yanımızdan.

Küçük kontesimiz, “Ben kola istiyorum.”, diyor arkasından.

“Sanırım burada kola bulunmuyor.”, diyerek karşılık veriyor Riccardo.

Bu sırada Arthur ile birbirimize bakmaya devam ediyoruz, gözlerimizi birbirimizden ayıramıyoruz. Bundan duyduğum pişmanlık öylesine güzel ki...

“Arthur, çok kötü incelmişsin. Bu kötü yerden ne zaman çıkacaksın?” Durmak nedir bilmeyen Cordelia, tekrar konuşmaya başlıyor.

“Yakında.”, diyor Arthur. “Siz burada ne kadar kalacaksınız?”

“Önümüzdeki hafta boyunca buradayız. Sonra sen de bizimle eve döneceksin tabii.”

Arthur’un yüzü kararıyor. Onu az tanıyorum belki ama bazı detayları da asla gözden kaçırmıyorum. “Araya girip, “Cordelia, belki Arthur için henüz erkendir.”, diyorum.

“İyileştiğimde...”, diyor ciddi bir ses tonuyla, “Riccardo ile çalışmaya devam edeceğim. Elimdeki işi bitirmeden Roma’ya dönmeyeceğim.”, kesin bir ifade ile cümlesini bitiriyor. Bu davranışı bir an için anlayamadığım bir biçimde yaralıyor beni. Sonuçta bu normal. Ne bekliyordum ki, hemen bagajlarını hazırlamasını ve benimle birlikte eve dönmesini mi? Asık yüzle sessizce duruşumu fark ettiği için yanıma gelip yanağımı okşuyor. Elleri buz gibi, dışarıda en azında kırk üç santigrat derece sıcaklık varken

ellerinin böylesine soğuk olması dikkatimden kaçmıyor. “Buraya sadece sıtmaya yakalanmak için gelmedim.”

Riccardo, hepimize birer içecek alıp geri geliyor. Cordelia'ya kolasını uzatıyor. Arthur'a bir şişe su, bana da bir şişe enerji içeceği veriyor. Yeşil boyalı duvarları yer yer nem yüzünden aşınmış olan bir salonda dördümüz birlikte oturuyoruz. İçerideki keskin ter kokusu seyretilmiş dezenfektan kokusuna karışıyor. Parçalanmış küçük sandalyelere kuruluyoruz, etrafımızda çok sayıda insan var. Züppece bir tavır takınan Cordelia, buraya sanki yanlışlıkla gelmiş gibi duruyor. Arthur, gemisi kıyaya vurmuş bir kazazedeyi andırıyor. Riccardo ise kafesinin içinde oturan bir aslana benziyor. Ben de tamamen yönümü şaşırmışım gibi hissediyorum.

Raşitik ve bazı uzuvları eksik olan (kiminin bir bacağı, kiminin iki bacağı birden yok) çocuklara bakarken hayatta çok derin bir şekilde bağlı olduğum şeylerin boş ve uzak olduğunu hissediyorum. İş hayatımdaki çekişmeler. Tüm o boşa para harcadığım eşyalar. Uzakta durun, gidin, gidin. Hayata borcum varmış gibi hissediyorum.

Riccardo'nun üzeri bir örtü ile örtülmüş cipiyle otele dönerken bunaltıcı hava yüzünden alnımdan boncuk boncuk ter damlıyor. Yorgun ve şişmiş gözlerime toz parçacıkları kaçıyor. Yine de şundan eminim ki, kendimi ne kadar garip hissetsem de, Hartum şu anda dünya olmak istediğim tek yer.

Belirsiz bir aşk konuşmasından pasajlar

*A*cropole sade ve süssüz bir otel. Cordelia, oteli gözden geçirdikten sonra bana kin dolu bakışlarla bakıyor. Arthur'un boş kalan odası bizim odamıza çok yakın. Burada kaldığımız süre içinde bizimle Riccardo ilgilenecek.

Cordelia, güzellik çantasını alıp, "Önce ben yıkanıyorum.", diyerek banyoya giriyor. Ben de klimayı açıp yatağa uzanıyorum ve çantamdan bir dergi çıkarıyorum.

Birden banyodan bir bağırış sesi geldiğini duyuyorum. *Psycho* filminin sahnelerini hatırlayarak korkuyla banyoya giriyorum ve Cordelia'yı bir kırkayak karşısında savunmasız bir şekilde duvara yapışmış olarak buluyorum. "Öldür onu, rica ederim. Çok iğrenç!", diye bağırıyor korkudan çıldırmış bir şekilde. "Hadi çık, hadi. Resepsiyonu ara."

Cordelia, bir yandan da kendini tutamayıp gülüyor. Beklenmedik bir biçimde ben de ona eşlik ediyorum. Telefonun diğer ucundaki kişiye olanları anlatmaya çalışırken ikimiz de sarhoşlar gibi gülüyoruz. Böyle bir şeyin başımıza gelmesi normalmiş, sağlığa zararlı herhangi

bir durum yokmuş. Cordelia, ayakta terlikleriyle endişe içinde yıkanıyor.

Daha geç bir vakitte yatağa uzanıp Arapça bir haber kanalını izliyoruz. "Bir şey anlıyor musun?", diye soruyorum.

"Tabii ki hayır. Burada başka ne bulabileceğini sanıyordun ki? James McAvoy'un oynadığı bir film mi?", diye karşılık veriyor iç çekerek.

Derin bir uykuya dalalı henüz on dakika olmamışken telefonum titremeye başlıyor. Bir an için arayanın Arthur olduğunu hayal ediyorum. Arayan annem, beni iklim ve gerillalar ile ilgili soru yağmuruna tutuyor. Yirmi dakika sonra ve okuduğum derginin onuncu sayfasında telefonum bir kez daha çalıyor.

"*Elis.*" Arthur'un sesi. O beni göremiyor ama ben mutlu bir şekilde gülümsüyorum. "Otelde her şey yolunda mı?"

"Kocaman bir kırkayak haricinde... Evet, her şey yolunda." Başımıza gelen talihsizliği anlatıyorum hemen. Durumu abartmıyor. "Hiç şaşırma. Bil ki bu tür şeyler Grand Villa'da da oluyor. Maldivler'deki tatil yerlerinde de hamam böcekleri var."

"Nasılsın?", diye soruyorum.

"Her şey iyi." diyerek cevap veriyor.

"Tamam."

"Tamam."

"Yarın ziyaretine geleceğim, tamam mı?"

"Harika. O zaman, iyi geceler."

"İyi geceler, Arthur."

“Alice...”, bir müddet kararsızca bekledikten sonra tekrar konuşuyor. “Burada olduğun için mutluyum.”

Ben de hemen cevap vermiyorum ve bir süre sessizce bekliyorum. “Ben de burada olmaktan mutluyum.

“Her şey için teşekkürler.”

“Ne yaptım ki...”

Dergimi okumaya geri dönüyorum. Çok daha mutlu hissediyorum. Fakat keyfimin kaçması uzun sürmüyor. Kendimi uykuya teslim etmeden az önce Silvia’dan bir mesaj alıyorum.

Jacopo De Andreis ve Doriana, Gulia Valetti’yi öldürdükleri gerekçesiyle gözaltına alınmışlar.

Suç mahallinde olmadıklarına dair gerekçeler ne olacak? Doriana, saat dokuzdan sonra nerede olduğunu söylüyor. Görünen o ki Jacopo nerede olduğunu ispatlayamıyor. Korkunç bir haksızlık. Sıkıntılar içinde bir gece geçiriyorum.

Sonraki gün, bütün gece uyumadan çalışmış olan Riccardo beni hastaneye götürüyor. Cordelia’yı uyandırmaya çalıştığımda aristokratik alışkanlıklarına uygun olarak öğleden önce odadan dışarı adımını atmayacağını söylüyor. Hastaneye varışımız uzun sürüyor. Neyse ki Riccardo yanımda. “Araştırmalarınız nasıl gidiyor?”

Riccardo, boğazını temizliyor. “İyi diyebilirim. Gerçi topladığımız malzemenin ne kadarı yayımlanabilir, bilmiyorum. Arthur sonuna kadar gitmemiz gerektiğini söylüyor ama... Mesleğe hâlâ tam olarak hâkim değil. İdealist olduğu için bazı haberleri süzgeçten geçirmemiz gerektiğini anlamıyor. Gerçeği tüm yönleriyle, süslemeden

yazmak istiyor ve araştırmamıza daha fazla para ödebilecek kişileri umursamıyor. Bizler sadece gazeteciyiz ve en yüksek teklifi yapan kişiye kelimelerimizi satıyoruz. Fakat o bunu anlamıyor ve gerçekten bir şeyleri değiştirebileceğini inanıyor. Bu onun suçu değil. Naiflik, tecrübesizlik sorunu. Sen ve Cordelia, buraya gelerek büyük bir incelik gösterdiniz.” diyerek dikkatlice konuyu değiştiriyor.

“Çok bir şey yapmadık. Eğer ben evden uzakta hastalansaydım... Sırtımı yaslayabileceğim birilerinin olmasını isterdim. “Sen bir şey yapmadın demek istemiyorum, açıkçası...”, diye kekeliyorum, “ Senin de yapacak işlerin vardı...”

“Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Belki göstermiyor ama o da çok mutlu oldu. Gerçekten.”

Arthur’un yattığı koğuşa kadar bana eşlik ediyor ve sonra şehir merkezine fotoğraf çekmeye gideceği bahanesiyle bizi yalnız bırakıyor.

Arthur’un yattığı yatağın kenarına oturuyorum. Bitkin görünüyor ama gözlerinde yeni bir ışıltı ve umut var.

“*Elis*, sence... Bir tane sigara içebilir miyim?”, diye soruyor alçak sesle.

“Hayır.”

“Neden?”, diyerek ısrar ediyor. “Akciğerlerimde bir sorun yok. Sadece kanımda bir hastalık var.. Böbreklerim de sağlıklı. Bir tane sigaranın bana ne zararı olacak, anlamıyorum. Aksine, şu durumda bana zarardan çok faydası olur.”

“Sana bunu Fragassi mi söyledi?”

“Ona sormadım. Sorsam kesin kalp krizi geçirirdi. Acayip evhamlı bir adam. Haksızlık bu, Alice. Bir sigara ver, lütfen.”, dedikten sonra önce yatakta doğruluyor sonra da yataktan çıkıyor. Sendeliyor ama yine de koluma tutunmayı reddediyor. İki yabancı gibi koridoru geçiyoruz. Ağzımdan tek kelime çıkmadan onu takip ediyorum.

“İşte durumlar nasıl? Daha iyi mi?”

“Evet. Şimdi çok daha rahatım ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Konuşunca kendimi kötü hissediyorum. Bu hafta yalnızca tatili düşünüyorum.” Konuşmak derken Bianca’yı, Jacopo’yu ve Gulia’yı kast ediyorum. Ona gönderdiğim e-postayı okumadığı için doğal olarak Arthur’un hiçbir şeyden haberi yok. Ben ise çok fazla şey biliyorum.

“Bir hastaya bakmayı tatil mi sayıyorsun?”

“Eğer hasta sensen... Evet.” Arthur, ürkütücü göz çukurlarının içindeki mavi gözleriyle bana bakıyor.

“Burada çok fazla kalmamalısınız. Sağlığa zararlı bir yer burası. Riccardo’ya seni gezdirmesini söyleyeceğim. Hartum, bilinenin aksine çok güzel bir şehir.”

Asıl güzellik senin gözlerinde, işte asıl gerçek bu.

“Arthur, eğer gerçekten tatile gitmek isteseydim Ekvator bölgesinde Karayiplere gitmeyi tercih ederdim. Buradan bir yere gitmiyorum.”

“Sıtma için koruyucu ilaç mı yapıyorsun?”, diye soruyor konuyu değiştirmek için.

“Tabii. Ölümüne zor olsa da yapıyorum. Ayak bileklerimiz şişti.”

“Bu sıkıcı hastanede olmaktan daha iyidir. Dikkat et. Eczanelerde sivrisinekleri uzak tutan sprey satıyorlar.

Çok ihtiyaç olmuyor ama hiç yoktan iyidir. Riccardo'ya sana ve şapşal kardeşime bir hafta yetecek kadar almasını söyleyeceğim. Alice, Cordelia'nın boş kafalı birine dönüştüğünü fark ettin mi?"

"Bunu şimdi mi fark ettin?"

"Hayır, ama günden güne daha da kötüye gidiyor. Böyle yapmasına izin vermemeliyiz."

Onu yatıştırmak için, "Geçer.", diyorum ama bundan hiç ama hiç emin değilim.

Koğuştan çıkıyoruz. Mesleki vicdanımı çiğneyerek ona bir sigara veriyorum. Şikâyet edecek gibi görünmüyor.

"Dışarıda tek başınıza gezinmeyin. Bunu Cordelia'ya da söyle. Burası güvenli bir yer değil. Sadece Riccardo ile birlikte dışarı çık ve ona seni El-Morgan'a götürmesini söyle. Orada Beyaz Nil ile Mavi Nil birleşiyor. İnanılmaz bir yer."

"Tamam."

"Sakın fotoğraf çekmeyin çünkü yasak. Fotoğraf çekbilmek için önce izin almanız gerekiyor."

"Bunlar delirmiş mi?"

"Kurallar böyle. Grand Villa'ya akşam yemeğine gitmeyin. Eğer iyileşirsem seni ben götürmek istiyorum. Arthur, çamur yağmurlarıyla kirlenmiş pencerenin ötesindeki manzaraya bakıyor. "Toprak nasıl da kırmızı, görüyor musun? Ekvatorial bölgelerin genel özelliği.", diye açıklıyor kayalıkları göstererek. "Küçük bir çocukken gezdiğimiz yerlerden aldığım toprakları cam şişelere koyarak koleksiyon yapardım. Aslında koleksiyonumdaki birçok toprak annemin gittiği yerlerden getirdikleriydi. Kim bilir, şimdi koleksiyonuma ne oldu?" Onu böyle yaralı ve

hassas bir halde görmek çok üzücü. “Seni Güney Afrika’ya götürmek isterim. Eğer bir yerlerde köklerim varsa, oradadır.” Arthur, bana doğru dönerek gözlerimin içine bakıyor. Kırılğan bir ifadeyle gülümsüyor.

Bakışlarımı boşluğa kaçırarak, “Her şeyi nasıl böyle berbat edebildik?”, diye soruyorum.

Arthur, ciddileşerek ellerini mavi pijamasının ceplerine sokuyor ve öğle yemeğini getiren hastabakıcıya bakıyor. Et suyu ve haşlanmış et kokuları yayılıyor etrafa. İğrenç bir koku. “Bilmiyorum.”, erişkinlere özgü boğuk bir sesle ve çocuklara özgü belirsiz bir şaşkınlıkla mırıldanıyor. Hasta bakıcı Arthur’a Arapça bir şeyler söyledikten sonra koğuşa giriyor.

“Ne dedi sana?”, diye soruyorum.

“Arthur, derin bir nefes alıyor. “Aptal olduğumu söyledi.”

“Gerçekten mi?”

Dokunaklı bir ifadeyle gülümsüyor. “Hayır, küçük şaşkın. Aptal olduğumu ben söylüyorum.” Elimden tutuyor ve beni koğuşa götürüyor.

İtalya'dan haberler

*R*iccardo'dan bilgisayarını internete bağlanabilmek için ödünç istiyorum. Akşam olunca burada pek yapacak birşey yok. Riccardo ve Cordelia, Riccardo'nun burada tanıştığı iki İngiliz ile terasta içki içerken ben de Valenti davası ile ilgili son gelişmeleri öğrenmek için internette haber sitelerine göz atıyorum. Jacopo De Andreis'in Gulia'nın öldüğü gece annesi ile birlikte olduğunu öğreniyorum. Böylece kendisi için zayıf da olsa bir gerekçe bulmuş. Soruşturmayı yürüten görevliler Jacopo'nun evde olup olmadığını kesin olarak saptamaya çalışıyorlarmış. Dorianana'nın olay saatlerinde başka bir yerde olduğu doğrulanmış ama inkâr ettiği birkaç suçlama ile ilgili olarak henüz bırakılmamış. Jacopo ve Dorianana, ortak bir amaçla kendilerini savunuyorlar. Gerçeğin ortaya çıkmayacağından ve bu ikisinin işlemedikleri bir suç yüzünden ceza almalarından korkuyorum. Daha sonra e-postalarımı kontrol ediyorum ve iki tane oldukça garip e-posta aldığımı fark ediyorum.

Birincisi,

Kalimanjaro Dağı'nın tabakalarına ne denir?

Nasılsın bakalım seni başı bozuk?

Tabipler Birliğinden resmi yazı geldi. Suçlamalardan aklandın, tıpkı düşündüğümüz gibi ama bir daha ki sefere kurtulamazsın. Jacopo De Andreis'in olanları yanlış anladığının ortaya çıkması seni kurtardı. Ayrıca Bianca Valenti'yi de sorguladılar. Tüm suçlamaları geri çekmiş ve Jacopo ile birbirlerini tam olarak anlayamadıklarını söylemiş. Hah! Ne insanlar.

Fırsatın olunca ara.

Silvia

Olay iyi bir şekilde sona erdiğine göre her şey yolunda. Bir uçurumun kenarında yürüdüm ama düşmedim. Böyle bir şeyi bir daha yapmayacağım, merak etme.

Arthur ile ilgili yeni bir haber yok, burada olmanın onu çok mutlu ettiğini saymazsak tabii. Doğruyu söylemek gerekirse ben de burada olmaktan çok mutluyum.

Görüşmek üzere

A.

İkincisi,

New York'tayım, artık daha fazla katlanamayacağım kötü bir olaydan çok uzakta.

Bana anlattığın o hikâye ile ilgili olarak...

Bu olayı çok küçümsedin, Alice. Hem de o kadar çok küçümsedin ki. Bazı şeyler kendiliğinden oluyor. Yine de beni elime geçen fırsatı değerlendirmekle suçluyorsun.

Söylediklerine belki ben de inandım. Ama şimdi beni iyi dinle, benim gerçekten şanslı olduğumu mu düşünüyorsun?

Her şeyi unutalım, Alice. Zaman kendi görevini yapacaktır.

Bianca

Bianca'ya cevap vermek istemiyorum çünkü bana yazdıkları midemi bulandırıyor.

Sonraki gün yaşadığım sıkıntıyı Arthur ile paylaşmaya karar veriyorum. Onun gerçekleri algılama biçimini özlediğimi ve onunla acilen konuşmam gerektiğini fark ediyorum.

“Arkasında hiçbir kanıt bırakmadı, öyle mi?”, diye soruyor koğuşun koridorunda yürüdüğümüz sırada. Onu bu korkunç yerin dışında görmek istiyorum.

Başımı sallıyorum. “Bunlar sadece benim sezgilerim. Bilerek mi yoksa bilmeden mi yaptı bilmiyorum ama kendi yöntemiyle bana bunu itiraf etti.”

Arthur, anlattıklarımın etkilenmişse benzemiyor. Bazen kendimi tuhaf hissederim ve bu hiç hoşuma gitmez ama Arthur, farklı olmayı büyük bir meziyet olarak görme erdemine sahip olduğu için onun ile birlikteyken asla böyle hissetmiyorum.

“Ne olursa olsun Calligaris ile konuşman gerektiğini düşünüyorum. Artık seni tanıyor ve göreceksin seni dinleyecektir. Böyle olmaz. Bianca, kardeşinin ölümünden dolayı ceza almadan kendisini kurtarabilir belki ama sen de kendini böyle yiyip bitirmemelisin.”

“Haklısın. Bu şekilde yaptıklarımın bir anlamı olur.”

“Ve yaptığın şeyler hiç de az değil.”, diyerek burnunun ucuna dokunuyor hafifçe. “Senin tarzın, küçük bir eroin olman.”

Gülümsüyorum ve muhtemelen yüzüm kızarıyor. Bilmiyorum. Ona sarılmaya ihtiyacım olduğunu hissediyorum ve çekinmeden sarılıyorum. O da bana sıkıca sarılıyor ve o an düşünmeden çıkmaya karar verdiğimiz bu yolculuğun her şeye değdiğini anlıyorum.

***Dünyada kaybolmaya karar
verdim. Uzak yerlere gidecek
olsam bile kendimi hayatın
akışına bıraktım. Neresi olduğu
önemli değil.***

Bütün hafta hastane ve kısa şehir gezileri arasında yoğun ve garip bir şekilde geçiyor. Arthur ile konuşmalarımız sırasında ne geçmişe ne de geleceğe dair canımızı acıtacak konulara girmedik. Kendimizi içinde bulunduğumuz anı yaşayarak, birbirimize bakarak ve gülümseyerek geçirdik. Her şeyin durağan görüldüğü, havanın bunaltıcı olduğu ve tüm enerjimi emen bu yerde rahatsız hissetmedim. Neden olmasın, buraya yeniden gelebilirim.

Arthur'u koğuştaki sabırsız bir halde buluyorum.

"Artık canıma tak etti."

"Henüz buradan çıkamazsın. Nekahet döneminde-
sin.", desem de onunla hastanenin duvarlarının dışında olmayı ben de istiyorum.

"Çok iyi hissediyorum.", diye karşılık veriyor kararlılıkla. "Bugün çıkıyorum. Lütfen, bir taksi çağır."

"Riccardo'ya haber vereyim mi?"

Saatini kontrol ederek, “Şimdi çalışıyordur.”, diyor.

Diğer sağlık görevlileri ve Fragassi karşı koysalar da Arthur, çıkış belgelerini imzalıyor. Eşyalarını ufak bir poşete koyuyor. Uzun saçlarını topluyor ve koğuş arkadaşlarını Arapça selamlıyor. Kapıdan çıkarken sanki hapishaneden çıkıyormuş gibi görünüyor.

Riccardo ve Cordelia, hazır bir şekilde bizi dışarıda bekliyor. Arthur, cipin ön koltuğuna oturuyor ve camı indiriyor. İlk istediği şey bir sigara oluyor.

Riccardo nazik tavrıyla, “Doktor Hanım, istediğini vereyim mi?”, diye soruyor.

“Olabilir. Bir zararının dokunacağını sanmıyorum.”

“Yok, bir de yasak olduğunu söyleseydin.”

Riccardo, cebinden bir paket sigara çıkarıp veriyor. Arthur, camı biraz daha indirerek sigarasını yakıyor, “Hayatımın en iyi sigarası.”, dediği sigarasını içiyor. Sonra onu yıkanması için otele götürmemizi istiyor. Aynı akşam bize, “Hayatımın en iyi banyosuydu.”, diyor.

Akşam olunca Cordelia ile birlikte Arthur’u beklerken valizlerimizi hazırlıyoruz. Saat sekize doğru Arthur ile Riccardo kapımızı çalıyor. Sonunda tanıdığım Arthur (en azından fiziksel olarak) karşımda duruyor. Güzelce traş olmuş ve sandal ağacı kokusu sürmüş. Her kadını kışkandıracak dalgalı saçları tertemiz. O güzel gözleriyle uyumlu mavi keten bir gömlek giymiş.

İlgisizce elini omzuma koyarak beni selamlıyor. Ne bir öpücük, ne bir okşama. Arthur, sadece fiziksel olarak değil tavırları bakımından da tam olarak eski haline dönmüş.

“Bu akşam lüks bir gece geçireceğiz.”, diye bağıırıyor Riccardo, “Bunu hak ettik. Sokağa çıkma yasağı başlamadan önce acele etmeliyiz.”

Cordelia'nın hazırlanmasını on beş dakika kadar bekliyoruz. Sonunda odadan çıktığında üzerindeki turuncu renk bir kaftan ve akik taşlarıyla süslü uzun gümüş bir kolye ile Talitha Getty'e benziyor.

Sonunda hem bar, hem restoran olan lüks bir yere gidiyoruz. Cordelia, onu böyle bir rahatlıktan alı koyduğum için bana kötü kötü bakıyor. Masamıza geçer geçmez sokağa çıkma yasağı korkusuyla hızlıca yemeklerimizi sipariş ediyoruz. Arthur, eski haline döndüğü için karşı konulmaz görünüyor. Durmadan ona bakmamak için insanüstü bir çaba sarf etmem gerekiyor.

Her şey öyle garip ki... Her gün böylesine geleneksel bir şehirde, birlikte yemek yediğim bu güzel insanlarla bir arada olamıyorsun. Masadaki herkes hiçbir fikrim olmayan ilginç konulardan bahsediyor. Dünyayı tanıyorlar. Dış politikadan, uluslararası krizlerden konuştuklarında kendimi cahil hissediyorum. Doğruyu söylemek gerekirse Cordelia bile benden daha bilgili. Yine utulmayacak olağandışı bir akşam. Heybetiyle Afrikalılara benzeyen zarif, uzun boylu ve bembeyaz giyinmiş piyanist jazz parçaları çalıyor. Çok kaliteli bir ortam. Burası gerçeklik algısının kolayca kaybedilebileceği bir yer. Böyle bir akşam ve böyle bir grup hayatta ender bulunur.

Acropole'e döndüğümüzde otelin diğer müşterileriyle birlikte saat bire kadar kozmopolit ve ilginç bir ortamda eğleniyoruz. Çeşitli şirketlerin temsilcileri, turistik amaçla

gelenler, hafta boyunca tanıştığım dostlar bir aradayız. Fakat ben yalnızca Arthur ile ilgileniyorum ve onunla izlenimlerimi paylaşmak istiyorum.

Salon yavaş yavaş boşalmaya başlayınca Riccardo, geceyi sona erdirmeyi teklif ediyor. Arthur ile birbirimize bakıyoruz, sanki bize özel şifreli bir mesaj ile anlaşıyoruz. Diğerleri bizden önce ayrılıyor. Arthur ve ben koridorda dikkatli adımlarla yürüyoruz. Riccardo, bizi selamlayarak odasına gidiyor. Cordelia ise ayakta sallanarak karşımıza geçmiş, sandalları elinde *Like a Virgin* şarkısını söylüyor.

Arthur'un elini arıyorum ve sıkıca tutuyorum, içim ürperiyor. "Odama gel.", diye fısıldıyor. Bunun bir davet olmadığı kesin. Yüzümün mosmor olduğuna eminim. "Bazı şeyleri konuşacak fırsatımız olmadı."

"Tamam.", diyorum. Arthur'un peşinden giderken Cordelia, bana göz kırparak odaya giriyor.

Arthur, kapıyı açıyor ve içeri giriyoruz. Anahtarı ve sigara paketini küçük masanın üzerine bırakıyor. Odası bizim odamızdan farklı değil, yalnızca daha küçük. Masasının üzeri kâğıt yığınıyla kaplı. Sanki bir makale değil de monografi yazıyorlar. Kâğıtları karıştırırken neredeyse yanıma geldiğini fark etmiyorum. Arkamı dönüyorum ve yüz yüze geliyoruz. Karşılıklı hareket etmeden uzunca bir süre sessizce duruyoruz.

"Seni yeniden görmek çok güzeldi.", diyor. Sert sesinde bir parça duygusallık seziliyor. Ona katıldığımı başımı sallayarak gösteriyorum. Sevecenlikle konuşmaya devam ediyor. "Belirsiz bir şekilde arkamızda bıraktığımız

şeyleri konuşabilmemiz için sıtma hastalığına yakalanmam mı gerekiyordu?"

"Daha önce konuşabilirdik. Geriye dönmeyi öyle çok isterdim ki.", diye mırıldanıyorum.

Alice, dayan, şimdi gözyaşlarına hâkim olman gerek. Ağlayıp zırlayarak her şeyi berbat etme.

"Ben istemiyorum." Afallayarak gözlerinin içine bakıyorum. "Beni yanlış anlama. Geriye dönmek istemiyorum çünkü bir daha seni üzmem istemiyorum."

"Ben kendi kendimi üzdüm aslında. Sen her zaman açık oldun. Ne olduğun konusunda hiç yalan söylemedin."

Arthur, başını sallıyor ama söylediğime pek inanmış görünmüyor. Sonra daha fazla konuşmuyoruz (çünkü sonuçta söylenecek başka birşey yok) ve sonunda düşlediğim, istediğim şey oluyor.

Musluktan sızan damlaların çıkardığı ses beni uyandırıyor. Sinek kovucu sık mama rağmen bir sivrisinek vızıldayarak bana işkence ediyor. Ayın parlak ışığı beni yattığım yeri değiştirmeye zorluyor. Her şeye rağmen Arthur'un kollarında geçirdiğim bu gece kesinlikle harika.

Her zamanki gibi cipteyiz. Bu sefer Arthur, kullanıyor. Cordelia, ön koltukta, Riccardo ve ben arka koltukta oturuyoruz. Tek konuşan kişi Cordelia. Ben ve diğerleri sessizce oturuyoruz ve Cordelia'ya kısa ve öz cevaplar veriyoruz. İleri seviyede depresyondayım.

Uçağa yetişmek için acele ediyoruz ve bu ruh halimi daha da kötüleştiriyor. Havaalanına varınca Arthur ve ben diğerlerinden ayrılıp birer kahve içmeye gidiyoruz.

“Varınca beni ara.”, diyor.

“Tamam.”

“Burada bir on gün daha kaldıktan sonra Paris’e taşınma işlerini halletmek için Roma’ya döneceğim. Göreceksin ondan sonra çok zor olmayacak.”

“Tamam.”

“Ben gelene kadar Cordelia’ya göz kulak ol. Giderek dengesizleşiyor.”

“Tamam.”

“Durmandan ‘tamam’ demeyi bırakır mısın?”

“Tamam.”, diyorum kıkırdayarak.

“Şaka yapmıyorum. Moralinin bu kadar bozuk olması için bir sebep yok.”

“Neşeli olamıyorum. Korkuyorum. Sonsuz, berbat bir korku.”

“Neden korkuyorsun?”, diye kızgın bir sesle soruyor ve eliyle saçlarını geriye atıyor.

“Senin için, bizim için.”, diye cevap veriyorum duraksayarak. Sert davranışı bana hiç yardımcı olmuyor.

“Korkman için bir neden yok.”, diyor tatlı bir ifadeyle. “Artık aramızdaki her şey yoluna girdi. Ben de iyiyim.”

Senin için söylemesi kolay.

Her ne olursa olsun ilk önce zırlamayı kesmeliyim. “Haklısın. Kendimi paniğe kaptırdım.” Tamamen doğru değil ama buna inanması gerek.

“Anlayabiliyorum.”

Olağandışı bir zamanlama ile Cordelia yanında Riccardo ile yanımıza geliyor. Artık vedalaşma vakti, zamanımız yok. Arthur, saçımın kokusunu içine çekiyor. “İyi

yolculuklar, *Harikalar Diyarı'ndaki Alice.*”, Cordelia’nın meraklı bakışlarının önünde göz kırparak kulağıma fısıldıyor. “Döneceğim.”

“Çabuk dön.”

“Çabuk döneceğim.”

“Arthur, *seni seviyorum.*”

Cevap vermiyor. Tatlılıkla yanağımlı okşuyor ve el sallayarak beni uğurluyor. İçimde kötü bir sıkıntıyla uçağa doğru gidiyorum. Arkama bakmamak için kendimi zorluyorum. Gözyaşlarımı görmesini istemiyorum. Hele şu an hiç olmaz, duygularını belli etmemek için kendisini kontrol eden bir adama karşı hiç olmaz. Cordelia, sakız isteyip istemediğimi sorduğu sırada omzumda bir el hissediyorum. Arkamı dönüyorum. Arthur.

Alçak sesle konuşuyor. “*Özür dilerim.* Hislerimi ifade etmekte pek başarılı değilim.” Gülümseyişiyle dudakları büzülüyor ve bir an için kararlı sesinden utandığını hissediliyor. “Fakat... *Ben de seni seviyorum.*” Kolumla yanağıma akan gözyaşlarımı silerek başımı sallıyorum.

Uçuş için biniş anonsu yapılırken beni alnımdan öpüyor. Birden Cordelia’ya doğru dönüyorum. “Benim için fark etmez, rahat rahat yapın. Hatta bana güzel küçük bir yeğen yapın, orada o güzel karnında.” Arthur önce kardeşine doğru sonra da benim kalbime doğru gülümsüyor.

Sadece bir günlüğüne kahraman olabiliriz

*K*omiser Calligaris ile randevum vardı.”

“Hemen geldiğinizi haber veriyorum.”

Daha döneli birkaç gün olmamıştı ki, kendimi burada, polis merkezinde buluyorum. Kendime bir söz verdim ve bu sözümü tutma niyetindeyim. Bekleme odasına otururken yanımdaki bıyıklı Sri Lankalının ve güzel bir kadının bakışları üzerimde.

Calligaris odasından çıkıyor. “Gelin, Doktor Hanım. Kahve içer misiniz?”

“Evet. Teşekkür ederim.”

Calligaris, bir sigara yaktıktan sonra elektrikli döner koltuğuna oturuyor.

“Çok güzel bronzlaşmışsınız, tebrik ederim.”, diyor. “Size yakışmış.”

“Teşekkür ederim, Komiser. Afrika’ya yaptığım bir yolculuktan yeni döndüm.”

“Ben de kendime soruyordum, neden bugünlerde hiç aramadınız, diye. Ziyaretlerinize ve telefonla aramalarınıza alışmışım.”

“Gördüğünüz gibi, döner dönmez ilk işim sizden randevu almak oldu.”

“Sevgili Doktor, Şam’a giderken bu sefer ne tür bir aydınlanma yaşadınız?”

Gül sen, gül. “Komiser... Varsayım olarak, Bianca Valenti’nin kız kardeşinin ölümünden sorumlu olabileceğini hiç düşündünüz mü?”

Yüzünde her zaman görmeye alıştığım nazik ifade bir anda yerini kaygılı bakışlara bırakıyor.

“Doktor Hanım, tarzınızla benim aklımı karıştırıyorsunuz. Yine de vereceğim cevap, evet, olacak.”, diye cevap veriyor. “Bazı hislerim vardı ve ben... Mesleğimi yaparken çoğu zaman hislerimin beni yönlendirmesine izin veririm.”

“Çok iyi.”, diyorum verdiği cevaba şaşırarak. “Ben... Kafama takılan bazı şeyler var.”, yüksek sesle açıklıyorum. Ona gerçeği en iyi nasıl anlatabilirim diye düşünüyorum. Sonunda kelimeler kendiliğinden ağzımdan dökülmeye başlıyor. Susuyor ve sözümü kesmeden kimi zaman sakince ama çoğu zaman oldukça şaşırdığını gösteren yüz ifadeleriyle beni dinliyor.

Uykularımı kaçıran bir sıkıntıya dönüşen olayları anlatıp sustuğumda Komiser bir süre kendine gelemiyor. “Siz gerçekten garip bir insansınız. Giorgio Anceschi, anlattıklarıyla, sizin hakkınızı yiyor. Siz beceriksizlik ile zekilik arasında kendinize özgü bir sıradanlıkla gidip geliyorsunuz. Ne kadar beceriksizsiniz ne kadar zekisiniz anlayamıyorum.”

“Yaptıklarımı içimden geldiği gibi yapıyorum, Komiser, ne yazık ki.”

“Hayır. Hiç de yazık değil. Yeteneğinizle gurur duymalısınız. Kimse size güvenmiyordu ama siz yine de bildiğiniz yoldan gittiniz ve kendinizi yeniden oyuna dâhil edip tutkuyla çalıştınız.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? Belki de bana inanmıyorsunuz.”, diyorum üzgünce mırıldanarak.

“Tabii ki size inanıyorum. Kesinlikle ve tereddüt etmeden.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Beni şaşırtıyorsunuz. Siz, daha basit bir konuda benim yalan söylediğimi düşünmüştünüz.”

Calligaris, belki de yaşadığımız olay yüzünden asık bir yüzle gülüyor.

“Bakın, Doktor Hanım... Ya da sana ‘Alice’ diyebilir miyim? Sonuçta benim kızım olabilecek yaştasın. Belki de değilsindir.” Sanki kafası çok karmaşık aritmetik hesaplamalardan karışmış gibi susuyor. “Belki yeğenim olacak yaştasın, şimdi oldu.”

“Tabii ki, Komiser.”

“O zaman, Alice. Bir detektifin kalitesini belirleyen tek ama sadece tek bir şey vardır. Geri kalan tüm özelliklerini geliştirebilirsin. Bu yeteneğe ya sahipsindir ya da değilsen bahtına küsersin.”

“Yani?”

Calligaris, kollarını açtığında koltuk altlarındaki ter lekeleri görünüyor.

“Gözlem yapabilme yeteneği. Gözlem yapabilme yeteneği.”, ciddi bir tavırla söylediğinin altını çizmek istercesine iki defa tekrar ediyor. “Seni iyice gözlemledim. Sen bir yalancı değilsin. Yalan söylemiyorsun. Henüz bilmiyorsun ama Jacopo De Andreis’i aklamak üzereyiz. Kuzenini

o öldürmüş olamaz. Aynı şekilde Dorian Fortis de öldürmüş olamaz. Olay saatinde nerede olduklarına dair verdikleri bilgileri doğruladık. Bianca Valenti'ye en başından beri güvenmedim. Olayla ilgisi olan ve sorguladığımız kişilerin hepsi arkalarında o gün Gulia ile birlikte olduklarını gösteren izler bıraktılar ama Bianca böyle bir iz bırakmadı. Bianca, diğer tüm şüphelilerden daha temizdi ve onu suçlayacak bir kanıtımız olmadığı için şimdilik öyle kalacak. Ben kendim bile onu soruşturmak için hangi sebepleri kullanacağımı bilmiyorum. Bunun için çantasındaki Panadol'ü sebep olarak gösteremem çünkü sonuçta kafein içeren başka ilaçlar da var. Kanıtlar açısından değişken bir olay ama gerçekten de olayı başka türlü yorumlamak mümkün değil."

Calligaris'in bana anlatırken canını sıkan bu gerçeğin kendisi gerçekten de çok korkunç. Bu durumda benim tek avuntum masum insanların cezalandırılmayacak olması.

"New York'a gittiğini biliyor musunuz? Bir daha geri döneceğini sanmıyorum."

"Evet. Ben de sanmıyorum. Buradan her şeyi yıkıp yıkarak gitti. Kardeşini öldürdü ve bunu kimse bilmiyor. De Andreis'i ve Fortis'i mahvetmeye çalıştı. Burada yapacak daha fazla bir şeyi yoktu. Artık insanlara Amerika'da zarar vermeye devam eder.", diye bitiriyor sözlerini yüzünde ne kadar hayal kırıklığına uğradığını gösteren tatsız bir ifadeyle. "Alice, soruşturma yapmak için çok yetenekli olduğunu düşünüyorum.", diye ekliyor sonra beni şaşırtarak.

Muzip bir gülümsemeye iltifatını kabul ediyorum. “Teşekkür ederim.”

“Kendini büyük bir tehlikeye attın, bunu biliyor musun? Sakın Tabipler Birliği ile yaşadığın küçük sorunlardan haberim olmadığını sanma çünkü ben her şeyi bilirim.”

“Bu olaydan aklanmış olduğum için şanslıyım.”

“Şansına ben de biraz katkıda bulundum, sevgili Doktor. De Andreis, senin yaptıklarınla ilgili olarak bana bilgi verdiğinde onu dava açmaktan vazgeçiren bendim. Elinde bir kanıtı olmadığını, zamanını ve parasını boşa harcayacağını söyledim. Seni sadece korkutması için disiplin önlemleri aldırmasını önerdim. Bunu hak etmiştin.”, diyor uyarıcı bir ses tonuyla.

“Size minnettarım ve borçluyum, Komiser Calligaris.”

“Seni ateşe atsaydı çok yazık olurdu.” Sigarasını Valencia’dan hatıra olarak aldığı bir küllükte söndürüyor. Sonra nane sakızını çıkarıp önce bana ikram ediyor ve sonra bir tane de kendisi alıyor. “Dahası, sana bir teklifte bulunmak istiyorum.”

Kulaklarım anten gibi ona çevirip sorgulayan bakışlarla bakıyorum.

“Teklif mi?”

“Evet. Part-time bir iş.”

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. “Bir iş mi? Bana iş mi teklif etmek istiyorsunuz?”

Calligaris, şaşırmış görünüyor. “Evet. Bir iş.”

“Bundan emin misiniz?”

“Kesinlikle.”

“Kabul edemem. Daha uzman doktor bile olamadım.”

“Tam zamanlı bir işten bahsetmiyorum, dönemsel bir iş olacak. Bir anlamda serbest uzman olacaksın.”, diyor çenesini kaşıyarak. “Kişisel görüşüne ihtiyacım olduğu zaman seni arayacağım. Bu sana özgürce bir olaya burnunu sokma fırsatı verecek – çok seveceksin – ve kendini herhangi bir tehlikeye sokman gerekmeyecek. Senin yeteneğine samimiyetle inanıyorum ve gelecekte birlikte çalışıp yeteneğinden faydalanmaktan mutlu olurum.”

“Aslında böyle karmaşık işlerden uzak duracağıma dair kendi kendime söz vermiştim.”

“Tamam. Ben de sana nasıl istiyorsan öyle çalışabileceğin bir iş fırsatı veriyorum. Seni rahatlatması için söylüyorum, Giorgio ile de konuştum ve anlaştım.”

“Ona başıma açtığım dertlerden bahsetmediniz, değil mi, Komiser Calligaris?”

“Tabii ki tüm ayrıntıları anlatmadım. Cesaret, Alice. Bir cevap istiyorum. Kabul ediyor musun yoksa etmiyor musun?”

Şaşırmış bir halde etrafıma bakıyorum. Kendime soruyorum yaptığım tüm yasadışı işlerle ve bilinçsizlikle, tıpkı Pembe Panter gibi, kurnazca ve cesaretle hareket ediyordum. Bir de teklifi kabul edersem neler yaparım? Başıma başka ne tür belalar açarım?

Teşekkür

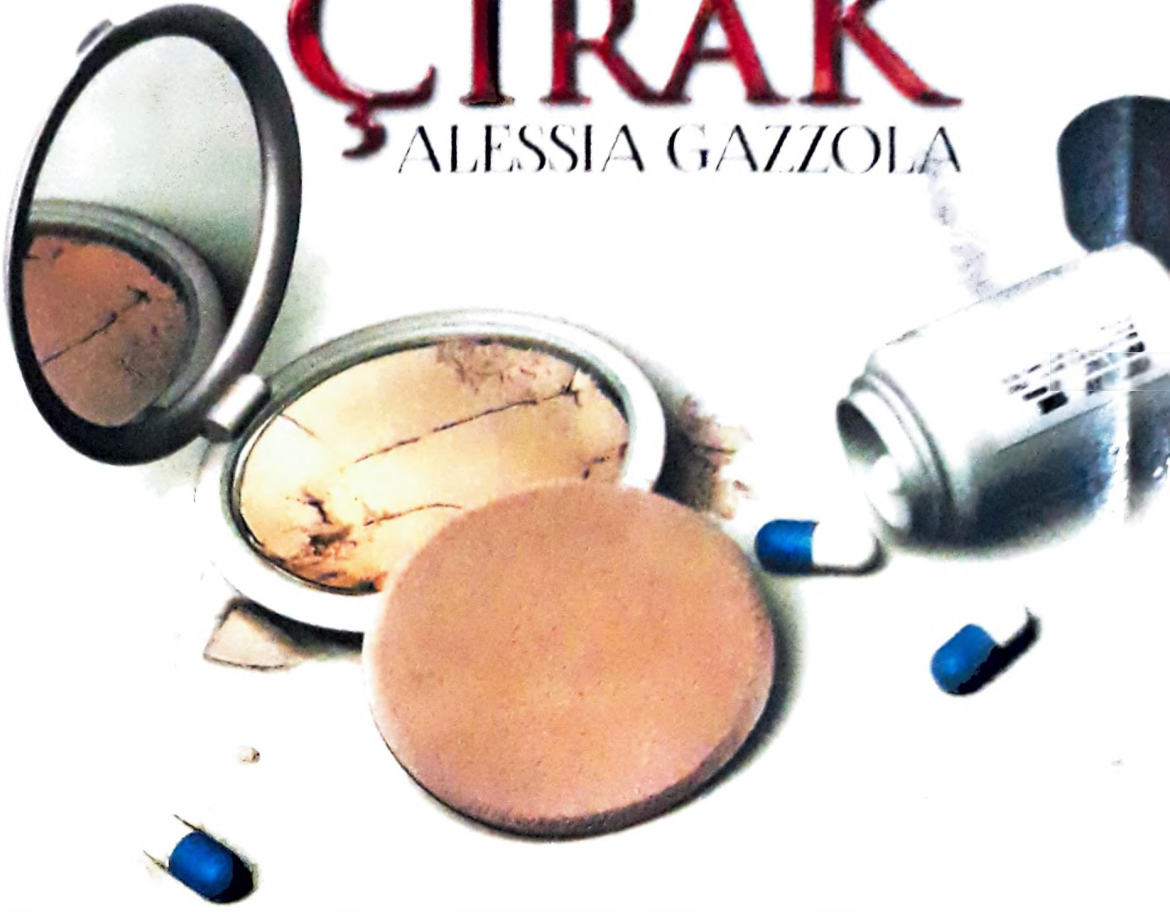
*T*emsilcim ve yol göstericim Rita Vivian'a teşekkür ederim. O olmasaydı bu kitap olduğu gibi yayımlanamazdı. Longanesi'ye bana olan güvenleri için teşekkür ederim. Bir an olsun bana olan inancını kaybetmeyen anneme, beni her zaman destekleyen büyükannem ve dedeme teşekkür ederim. Bu kitabı benimle birlikte düşledikleri için Gaetano, Anna ve Francesco Tirrito'ya; kendi tarzıyla Gulia karakterini yaratmam konusunda bana ilham veren Chiara Tirrito'ya; bana tüm öğrettikleri için hocalarıma, özellikle bana ayırdığı zaman için Profesör Alessio Asmundo'ya, işinin en iyisi olan Profesör Claudio Crinò'ya, açıklamalarıyla beni aydınlatan Profesör Vincenzo Bonavita'ya; önerileri için Laura Baresi'ye; başkalarının sevinciyle sevinen Amalia Piscopo'ya; entelektüel cömertliği için Alessandra Roccato'ya; kendisinden çaldığım vurucu espriler için Luisa Biasini'ye; Ambra Negri Della Valle gibi olmadıkları için tüm stajyer

arkadaşlarıma; küçük Camilla ve Lulü'ya; Arthur karakteri için bazı özelliklerini kullandığım rahmetli Ryszard Kapuscinski'ye; vazgeçilmez ilham kaynağım Coldplay'e; Queen'e, Franco Battiato'ya, Enrico Ruggeri'ye David Bowie'ye Paul Bowles'a, The Drums'a ve Morgan'a teşekkür ederim.

Son olarak, benim için sağlam bir dayanak noktası olan Stefano'ya teşekkür ederim.

ÇIRAK

ALESSIA GAZZOLA

Alice Allevi, genç bir adli tıp stajyeridir.

Biraz kafası karışık ve sıklıkla aklı başka yerde olsa da mesleğiyle ilgili öğrenmesi gereken çok şey vardır. Çalıştığı enstitüde durmadan aşağılanmasına, üstleri tarafından mesleğe uygun görülmemesine karşın kesin olan şey, mesleğini çok sevdiğidir.

...

Alice, Roma'daki o lüks daireye girdiğinde, yerde yatan genç kızın cesedini ve kanlar içindeki başını görünce bu davanın diğerleri gibi olmayacağını anlar. Çünkü bu sefer kurbanı tanımaktadır.

...

"Detaylar maalesef beni etkiliyor ve zaten genel olarak beni hep detaylar etkiliyor. Çıplak ve biraz da düztaban olan ayaklarıyla yerde yatıyor. Giulia'da gördüğüm şey beni gözyaşlarımı tutamayacak kadar etkiliyor. Kim bilir hangi işportadan aldığı renkli ve eskimiş bilekliği, önümde duran cesedin içinde bir zamanlar yaşam dolu genç bir kızın yaşadığını hatırlatıyor."

